DAVID EDDINGS

MURGOLARIN KRALI

MALLORYON

İKİNCİ KİTAP

metis

DAVID EDDINGS

MALLORYON

MURGOLARIN KRALI

David Eddings 1931'de Spokane Washington'da doğdu. Üniversite eğitimini Portland, Oregon ve Washington'da tamamladı. Bir süre İngilizce öğretmenliği yaptı. 1974'te yayımlanan ilk kitabı *High Hunt* bir macera romanıdır. 1982'den başlayarak büyük fantazi dizisi *Belgariad*'ı (5 kitap) ve onu izleyen *Malloryon*'u (5 kitap) yayımladı. 1990'larda ise *Belgariad*'da geçen olayların öncesini anlatan *Belgarath the Sorcerer* (Büyücü Belgarath) ve *Polgara the Sorceress* (Büyücü Polgara) kitaplarını yazdı. Bu son iki kitapta, bütün dizinin yazılmasında kendisiyle birlikte çalışan karısı Leigh Eddings'in adı da yazar olarak yer alır. Eddings'in Belgarath kitaplarının yanı sıra, başka bir evrende geçen *Elenium* ve *Tamuli* adlı birbirini izleyen iki üçlemesi daha vardır. Bu iki dizi de Türkçe yayımlanmıştır (1998-2001, Altıkırkbeş).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726
Metis Edebiyat
MURGOLARIN KRALI
Malloryon, İkinci Kitap
David Eddings
İngilizce Basımı: King of The Murgos, 1988
© David Eddings, 1988
© Metis Yayınları, 2002, 2014
Bu çeviri eser, Random House LLC bölümü Random House basımları olan Del Rey ile Anatolialit Ajansı aracılığıyla yapılan sözleşme temelinde yayımlanmıştır.
İlk Basım: Mayıs 2003
Yeni Edisyon İlk Basım: Kasım 2016
Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen
Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Emine Bora, Semih Sökmen
Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

DAVID EDDINGS
MURGOLARIN KRALI

MALLORYON
İKİNCİ KİTAP

Çeviren:
ÇİĞDEM ERKAL İPEK

METİS YAYINLARI
DAVID EDDINGS KOLEKSİYONU
*
Belgariad Beşlisi
KEHANETİN OYUNCAĞI
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
SİHİRBAZIN TUZAĞI
BÜYÜLÜ ŞATO
EFSUNCUNUN SON OYUNU
*
Malloryon Beşlisi
BATININ MUHAFIZLARI
MURGOLARIN KRALI
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ
KELL KÂHİNESİ

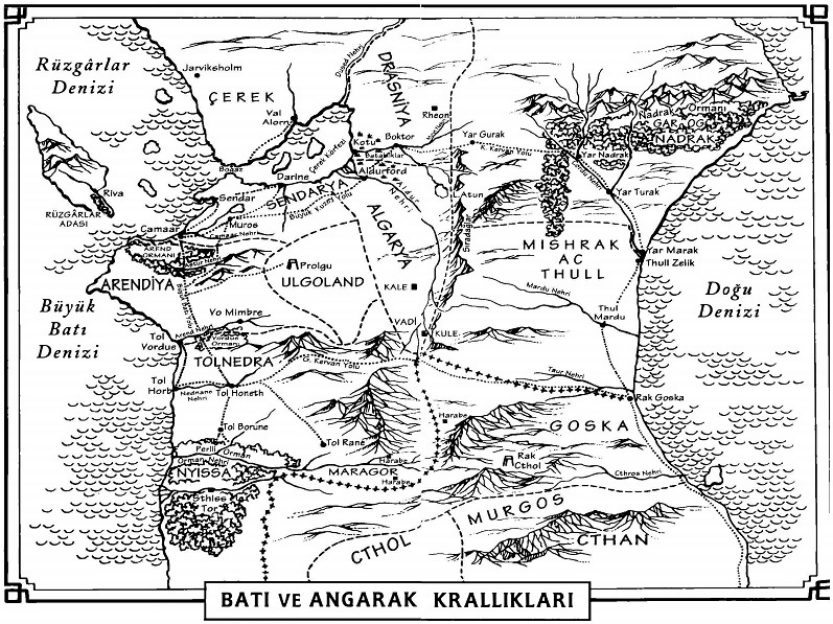

BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI

Anlayacağı nedenlerle Den'e-

-ve tam da böyle biri olduğu için Janie'mize.

Bu sürüp giden hikâyedeki desteği, katkıları ve gönülden işbirliği için eşim Leigh Eddingse şükranlarımı ifade etmek istiyorum. Onun yardımı olmasaydı, bütün bunlar asla gerçekleşmezdi.

Editörüm Lester del Reye de teşekkür ediyorum - metnin yetkinleşmesi için yaptığı katkılar için, ama aynı zamanda sabrı ve desteği için…

GİRİŞ

Belgarion'un Oğlunun nasıl çalındığına ve Belgarion'un, Çocuk Hırsızı'nın, kudretli Aldur Taşı'nın, kendisini hakkında uyardığı Zandramas olduğunu öğrenmesine dair hikâyedir.

- *Büyük Belgarion'un Hayatları*'ndan
(Önsöz, Cilt IV)

DAHA önce de anlatılmış olduğu gibi, ilk günlerde Tanrılar dünyayı yaratarak üzerini her türlü hayvan, kuş ve bitkiyle doldurmuştu. İnsanı da yaratmışlardı ve her Tanrı kendine, insan ırkları arasından kılavuzluk edecekleri ve hâkim olacakları birini seçti. Ancak kulesinde ayrı yaşamayı ve meydana getirmiş oldukları yaradılışı incelemeyi seçen Tanrı Aldur, hiçbir ırkı sahiplenmedi.

Fakat bir gün, Aldur'un kulesine aç bir çocuk geldi; Aldur çocuğu alarak ona insanların büyücülük adını verdikleri usulle, her türlü gücün kullanılabildiği İrade ve Söz'ü öğretti. Ve oğlanın gelecek vadettiğini gördüğünde Aldur ona Belgarath ismini vererek müridi yaptı. Sonra zaman içerisinde başkaları da geldi ve Aldur onlara da öğretti ve onları da müridi yaptı. Bunların arasında Aldur'un Beldin ismini verdiği sakat bir çocuk vardı.

Günün birinde Aldur bir taş alarak bunu biçimlendirdi ve ona Taş ismini verdi çünkü bu taş, yıldızların ötesinden düşmüştü ve büyük bir gücün yuvası, günlerin başlangıcından beri tüm yaradılışı denetim altına almak için çatışan iki Yazgı'dan birinin merkeziydi.

Fakat Tanrı Torak kıskanarak taşı çaldı. Çünkü Karanlık Yazgı, kendine vekil etmek için onun ruhuna sahip çıkmıştı. Derken

Alornlar diye bilinen Alorya halkı Belgarath ile karşılaştı; Belgarath Ayıcüsseli Çerek ile üç oğlunu Doğunun uzaklarına, Ebedi Gece Şehri'ne götürdü. Büyük bir gizlilikle Taş'ı çalarak geri döndüler.

Tanrıların nasihatıyla Belgarath Alorya'yı kendisine refakat etmiş olanların isimlerini vererek Çerek, Drasniya, Algarya ve Riva krallıklarına böldü. Böylece Rüzgârlar Adasında hüküm sürecek olan Demirpençe Riva'ya, tahtının arkasına, Riva Kralı Salonunun duvarına astığı büyük bir kılıcın kabzasına yerleştirdiği Taş'ın koruyuculuğunu verdi.

Sonra Belgarath evine döndü ama orada kendisini büyük bir trajedinin beklemekte olduğunu gördü. Sevgili eşi Poledra, ikiz kızlarını doğururken yaşayanların dünyasından göçüp gitmişti. Zamanı gelince ikizlerin daha güzel olanı Beldaran'ı, Riva krallarının soyunu kurmaları için Demirpençe Riva'ya gönderdi. Diğer kızı Polgara'yı, bir büyücülük alameti olarak siyah saçlarında tek bir beyaz tutam olduğu için alıkoydu.

Batıda Taş'ın gücüyle korunan her şey binlerce yıl boyunca yolunda gitti. Sonra keder verici bir günde Riva Kralı Gorek, oğulları ve oğullarının oğulları büyük bir ihanete kurban gittiler. Ancak tek bir çocuk kurtuldu ve o günden sonra Belgarath ve Polgara tarafından korundu. Ada'da Riva Vekilharcı Brand büyük bir kederle katledilmiş efendisinin yetkisini devraldı; oğulları da Aldur Taşı'nı korumaya devam ettiler ve hepsi de Brand diye anıldı.

Fakat bir gün Dönek Zedar, Taş'ın ateşinden zarar görmeyecek kadar masum bir çocuk buldu. Böylece Zedar, Taş'ı çalarak korkunç Usta'sı Torak'ın gizlice yattığı yere doğru kaçmaya başladı.

Belgarath bunu öğrendiğinde, Polgara'nın Riva soyunun son temsilcisi olan, Garion adında bir çocuğu büyütmekte olduğu Sendarya'daki çiftliğe gitti. Oğlanı yanlarına alarak Taş'ın peşine düştüler. Birçok tehlikeli maceradan sonra Emanet ismini verdikleri çocuğu buldular. Taş'ı taşıyan Emanet ile birlikte Taş'ı yeniden kılıçtaki yerine takmak için geri döndüler.

Sergilediği büyücülük gücü nedeniyle artık Belgarion adını alan Garion, Işığın Çocuğu olarak kötü Tanrı Torak ile karşılaşıp, ya öleceğini ya da öldürüleceğini bildiren Kehanet'in varlığını öğrendi. Korku içinde Ebedi Gece Şehri'ne doğru, doğuya gitmek için yola çıktı. Aldur Taşı'nı taşıyan büyük kılıcın yardımıyla Tanrıyı yenerek onu öldürdü.

Böylece Demirpençe Riva'nın varisi olarak Belgarion, Riva Kralı

ve Batının Hükümdarı ilan edildi. Polgara, Tanrılar, ölümden döndürüp eşiyle eşit olsun diye büyücülük gücü bahşettikleri sadık demirci Durnik ile evlenirken Garion da Tolnedralı Prenses Ce'Nedra'yı eşi olarak aldı. Polgara ile Durnik, Belgarath ile birlikte Emanet adlı garip ve iyi huylu çocuğu yetiştirmeyi planladıkları Algarya'daki Aldur Vadisi'ne doğru yola çıktılar.

Belgarion hem genç karısına kocalık etmeyi öğrenir, hem de büyücülüğe ve tahtının güçlerine hâkim olmaya başlarken yıllar geçti. Batıda barış vardı ama Mallorya İmparatoru Kal Zakath'ın Murgoların Kralına savaş açtığı Güney bölgelerinde huzursuzluk hüküm sürüyordu. Mallorya'ya yaptığı bir seyahatten dönen Belgarath, Sardion diye bilinen bir taş hakkında kara söylentiler getirdi. Ama korkulması gereken bir nesne olduğundan başka onun hakkında bir şey anlatamıyordu.

Derken genç Emanet'in Riva Hisarını ziyaret ettiği bir gece, Emanet ile Belgarion zihinlerinin içinde duydukları Kehanet sesiyle uyandırıldılar ve taht odasına yönlendirildiler. Burada kılıcın kabzasındaki mavi Taş aniden hiddetli bir kızıla dönüşüp *"Zandramas'a dikkat edin!"* diye konuştu. Fakat hiç kimse Zandramas'ın ne ya da kim olduğunu öğrenemedi.

Yıllar süren bekleyişten sonra Ce'Nedra bir bebek beklediğini anladı. Fakat Ayı Mezhebi'nin fanatik üyeleri, Tolnedralı birinin kraliçe olamayacağını, onun yerine saf kan bir Alorn'un seçilmesi gerektiğini haykırarak yeniden faaliyet göstermeye başladılar.

Kraliçenin karnı büyüdüğünde, hamamda üzerine bir suikastçı çullanarak onu neredeyse boğdu. Suikastçı, Hisarın kulesine kaçarak oradan da ölüme atladı. Fakat aynı zamanda İpek diye de bilinen Drasniyalı bir maceraperest olan Prens Kheldar, suikastçının giysilerinden onun bir mezhep üyesi olabileceğini fark etti. Belgarion çok hiddetlense de hemen bir savaşa girişmedi.

Günler günleri kovaladı ve Kraliçe Ce'Nedra Riva tahtına sağlıklı bir erkek varis verdi. Tüm Alorn ülkeleri ve diğer ülkeler büyük bir sevinç içindeydi; ileri gelenler Riva'da toplanarak sevinçlerini dile getirip bu mutlu doğumu kutladılar.

Herkes ayrılıp yeniden Hisara huzur çökünce Belgarion yeniden, insanların *Kitab-ı Mrin* dedikleri kadim Kehanet üzerinde çalışmaya başladı. Garip bir mürekkep lekesi onu rahatsız etmişti ama bu lekeyi Taş'ın ışığıyla okuyabildiğini keşfetti. Böylece Karanlık Kehanet'in ve kendisinin Işığın Çocuğu olarak vazifesinin Torak'ın

ölümüyle bitmediğini öğrenmiş oldu. Karanlığın Çocuğu, gelecekte Belgarion'un "artık olmayan yerde" karşılaşacağı Zandramas olmuştu.

Belgarion aceleyle Aldur Vadisi'ndeki dedesi Belgarath ile görüşmeye giderken üzerine bir ağırlık çöktü. İhtiyar adamla konuşurken bir haberci tarafından ona uğursuz bazı sözler taşınmıştı. Suikastçılar gece vakti Hisara girmiş ve sadık Riva Vekilharcı Brand öldürülmüştü.

Belgarath ve Teyzesi Polgara ile birlikte Belgarion hızla Riva'ya doğru yola çıktı; suikastçılardan birinin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişti. Hisara gelen Prens Kheldar koma halindeki suikastçının bir Ayı Mezhebi üyesi olduğunu belirleyebildi. Yeni ipuçları mezhebin Dransniya'daki Rheon'da büyük bir ordu topladığını ve Çerek sahilindeki Jarviksholm'da büyük bir filo inşa ettiğini ortaya çıkarttı.

Bunun üzerine Kral Belgarion Ayı Mezhebi'ne savaş açtı. Diğer Alorn hükümdarların tavsiyesiyle ilk önce, Rüzgârlar Denizi'nde bir düşman filosuna engel olmak amacıyla Jarviksholm'daki tersaneye karşı harekete geçti. Saldırısı hızlı ve şiddetli olmuştu. Jarviksholm yerle yeksan edilmiş, daha tek bir geminin omurgası denize değmeden filo yanıp kül olmuştu.

Fakat Riva'dan gelen bir haberle zafer silinip yok oldu. Bebek oğlu kaçırılmıştı.

Belgarion, Belgarath ve Polgara büyüyle kendilerini kuşa çevirerek bir günde Riva'ya geri uçtular. Riva şehrinin evleri tek tek aranmıştı zaten. Fakat Taş'ın yardımıyla Belgarion, hırsızın izini Ada'nın batı kıyısına kadar izleyebildi. Burada bir grup Çerek mezhep üyesiyle karşılaşarak bunların üzerine çullandılar. Biri hayatta kaldı ve Polgara onu konuşmaya zorladı. Adam çocuğun, karargâhı Drasniya'nın doğsundaki Rheon'da bulunan Ayı Mezhebi lideri Ulfgar'ın emriyle kaçırıldığını itiraf etti. Öte yandan Polgara ondan yeterince bilgi alamadan mezhep üyesi, üzerinde durdukları uçurumun tepesinden aşağıdaki kayalara atlayarak öldü.

Artık savaş Rheon'a yönelmişti. Belgarion askerlerinin sayıca yetersiz olduğunu ve şehre doğru ilerleyen öncüleri için bir pusu kurulmuş olduğunu fark etti. Prens Kheldar, Nadrak paralı askerlerinden oluşan bir kuvvetle gelip de savaşın gidişatını değiştirmeden önce bir yenilgiyle karşı karşıyaydı. Nadraklarla güçlenen Rivalılar Rheon şehrini kuşattılar.

Belgarion ile Durnik, Baron Mandorallen'in kuşatma makinelerinin surları yere indirebilmesi için, iradelerini birleştirerek surları zayıflattılar. Belgarion önderliğindeki Rivalılar ve Nadraklar şehre akın etti. İçeride yapılan çatışmalar amansız oldu fakat mezhep mensupları geri püskürtüldü ve çoğu da kılıçtan geçirildi. Derken Belgarion ile Durnik mezhep lideri Ulfgar'ı yakaladılar.

Belgarion oğlunun şehirde olmadığını öğrenmiş olmasına rağmen Ulfgar'ı sıkı bir sorguya çekerek çocuğunun nerede olabileceğini öğrenmeyi umuyordu. Mezhep lideri büyük bir inatla cevaplamayı reddetti; derken Emanet herkesi hayrete düşürerek bütün bilgiyi doğrudan Ulfgar'ın zihninden çekip çıkarttı.

Ulfgar'ın Ce'Nedra'nın hayatına kast etmiş olduğu ortaya çıkmış da olsa bebeğin kaçırılmasında hiçbir rolü olmamıştı. Gerçekten de onun asıl amacı Belgarion'un oğlunun, tercihen doğumdan önce öldürülmesiydi. Belli ki, onun amacına hiç uymayan bu kaçırmayla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Derken büyücü Beldin onlara katıldı. Hemen Ulfgar'ın, Torak'ın hayattaki son müridi Urvon'un adamlarından Harakan olduğunu fark etti. Harakan aniden yok olunca Beldin de hızla onun peşinden gitti.

Artık Riva'dan haberciler gelmişti. Belgarion'un ayrılmasından sonra yapılan araştırmalarda, içinde bebek olabilecek bir çıkın taşıyan birinin Nyissa işi bir gemiye binip güneye yelken açtığını gören bir çoban bulunmuştu.

Derken Keli Kâhinesi Cyradis, daha fazla bilgi vermek için onlara bir suretini yolladı. İddia ettiğine göre bebek, yakalansınlar diye geride bırakılan mezhep mensupları sayesinde Rüzgârlar Adası'ndaki uçurumda bulunan tutsaktan Polgara'nın aldığı bilgilere inanmasını sağlayarak, kabahati Harakan üzerine atacak kadar büyük bir düzenbazlık ağı ören Zandramas tarafından alınmıştı.

Belli ki, dedi Cyradis, Karanlığın Çocuğu bebeği belli bir amaç için kaçırdı. Bu amacın da Sardion ile bir bağı var. Artık Zandramas'ı izlemek zorundaydılar. Bunun dışında Belgarion ile gitmesi gerekenlerin kimliğini vermekten başka bir şey söylemedi. Daha sonra devasa, dilsiz rehberi Toth'u onlara iştirak etmesi için bırakarak yok oldu.

Oğlunun hırsızının onlardan aylarca ileride olduğunu ve yolun son derece karardığını fark eden Garion'un morali bozuldu. Ancak

neşesiz de olsa, gerekirse dünyanın kıyısına veya ötesine kadar Zandramas'ı izlemek için yol arkadaşlarını bir araya topladı.

Birinci Kısım

YILAN KRALİÇE

RÜZGARLAR ADASI
Sendar
Darine
SENDARYA
Aldurford
Camaar
Muros
ALGARYA
Arend Ormanı
Vo Wacune
Astur N.
Vo Astur
Büyük Arendiya Panayırı
Malerin N.
Prolgu
Kale
ARENDİYA
ULGOLAND
Vo Ebor
Vo Mimbre
Aldur Vadisi
Arend N.
Vordue Ormanı
Tol Vordue
TOLNEDRA
Tol Horb
Nedrane N.
Tol Honeth
Güney Kervan Yolu
Büyük Batı Denizi
Tol Borune
Tol Rane
Perili Orman
Orman N.
Marag Bölgesi
Mar Terrin
Yılan İnsanların Ormanı
Yılan N.
Sthiss Tor
NYİSSA
CTHOL MURGOS
YILAN KRALİÇE
Ekvator
Büyük Araga Çölü
Borgasa N.

BİRİNCİ BÖLÜM

GARİON karanlıkta bir yerlerde yavaş, monoton bir düzenle damlayan suyun kristalimsi tıplamasını duyuyordu. Etrafındaki serin hava, üzerlerine karanlıkta büyüyüp ışıktan kaçan soluk beyaz şeylerin küfü sinmiş kaya ve rutubet kokuyordu. Genç kral, Ulgo'nun karanlık mağaralarında fısıldaşan milyonlarca sesi yakalamaya çalışmakta olduğunu fark etti: Suyun ıslak şıpırtısı, alçak bir meyilden yavaşça yuvarlanan, yerinden oynamış çakıl taşlarının tozlu kayışı ve yüzeyden süzülerek kayalardaki minik çatlaklardan inen havanın yaslı ahları.

Belgarath, geçidi titreşen kavuniçi bir ışık ve sıçrayan gölgelerle doldurarak tüten meşaleyi havaya kaldırarak durdu. "Bir dakika burada bekleyin," dedikten sonra kasvetli galerinin düzensiz zemini üzerinden ayrı ayrı teklerden oluşan çizmeleriyle ayaklarını sürüyerek ilerledi. Kalanlar, kendilerini ezen karanlıkta beklediler.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı İpek, kendi kendine. "Bundan kesinlikle nefret ediyorum."

Beklediler.

Belgarath'ın meşalesinin al kıpırtısı galerinin uzak ucundan belirdi. "Tamam," diye seslendi ihtiyar büyücü. "Bu taraftan."

Garion kolunu Ce'Nedra'nın narin omzuna doladı. Rheon'a yaptıkları seferin Geran'ı kaçıran Zandramas'a, neredeyse arayı kapatmalarını imkânsız kılacak kadar önemli bir zaman kazandırmış olduğu gerçeği giderek ortaya çıktıkça, Ce'Nedra'nın üstüne derin bir sessizlik çökmüştü. Garion'un kayaları

yumruklamak ve iktidarsız bir hiddetle ulumak istemesine neden olan çaresizlik hissi, Ce'Nedra'nın, tam tersine derin bir durgunluğa dalmasına neden olmuştu; şimdi de Ulgo'nun karanlık mağaralarında, diğerlerinin onu nereye götürdüğünü bilmeden ve umursamadan bir çeşit uyuşmuş ıstırabın içine gömülmüştü. Garion Polgara'ya bakmak için başını çevirdi; yüzü içindeki derin endişeyi yansıtıyordu. Polgara'nın da bakışı ciddiydi ama nispeten daha az kaygılıydı. Mavi pelerininin önünü açarak ellerini Drasniya gizli lisanının belli belirsiz hareketleriyle kıpırdattı. *-Üşümemesine dikkat et—* dedi Pol. *-Tam şu sıralarda üşütmeye karşı çok hassastır.—*

Garion'un aklına en az yarım düzine çaresiz soru üşüştü; fakat Ce'Nedra'ya sarılmış bir halde bunları dillendirmek mümkün değildi.

-Senin sükûnetini koruman çok önemli Garion- dedi Polgara'nın parmakları Garion'a. *-Ne kadar endişelendiğini ona belli etmemelisin. Ben onu izliyorum, zamanı gelince ne yapılması gerektiğini bilirim.-*

Belgarath yeniden durarak kulak memesini çekiştirip karanlık bir geçide kuşkuyla baktıktan sonra, sola doğru çatallanan başka bir geçide çevirdi bakışlarını.

"Yine kayboldun değil mi?" diye suçladı onu İpek. Sansar suratlı ufak tefek Drasniyalı inci grisi yeleğini, mücevherlerini, altın kösteklerini bir yana bırakıp, yıpranmış eski, kahverengi bir tünik, zamanla parlamış, güve yenikli kürk bir pelerin ve yamru yumru biçimsiz bir şapka giyerek bir kez daha kendisini o sayısız tebdil-i kıyafetlerinden birine sokmuştu.

"Tabii ki kaybolmadım," diye sertçe karşılık verdi Belgarath. "Sadece şu an itibariyle tam olarak nerede olduğumuzu bilemiyorum."

"Belgarath, *kaybolma* kelimesinin anlamı da bu."

"Saçmalık. Sanırım bu taraftan gideceğiz." Sol taraftaki geçidi işaret etti.

"Sanıyor musun?"

"Uh, İpek," diye uyardı demirci Durnik onu yavaşça, "sesini alçak tutsan iyi olacak. O tepedeki tavan bana hiç de dayanıklı görünmüyor, böyle tavanları yere indirmek için bazen yüksek bir ses bile yeterli olur."

Gözleri korkuyla yukarı çevrilen, alnı belirgin bir şekilde terleyen İpek olduğu yerde donuverdi. "Polgara," diye fısıldadı boğuk bir sesle, "şunu kesmesini söyle."

“Onu rahat bırak Durnik,” dedi Pol sakin bir edayla. “Mağaralar hakkında neler hissettiğini biliyorsun.”

“Bilse iyi olur diye düşünmüştüm Pol,” diye açıkladı demirci. “Mağaralarda bu tür şeyler *olur.”*

“Polgara!” İpek’in sesi ıstırap içindeydi. *“Lütfen!”*

“Arkaya gidip Emanet ile Toth’un atlarla ne yaptıklarına bir bakayım,” dedi Durnik. Ter içindeki ufak tefek Drasniyalıya baktı. “Bağırmamaya çalış yeter,” dedi tavsiye kabilinden.

Dolambaçlı galeriyi döndüklerinde geçit, tavanı boyunca geniş bir kuartz damar geçen geniş bir mağaraya açıldı. Bir noktada, belki de millerce ötede bu damar yüzeye ulaşıyor, kuartzın yüzeyinde bileşenlerine ayrılarak kırılan güneş ışınları mağaranın ortasındaki minik, sığ gölün pırıldayan yüzeyinde yer değiştirirken, bir parlayan bir solan kıpırdak gökkuşakları halinde mağaranın içine doğru saçılıyordu. Gölün öte ucunda minik bir şelale kayadan kayaya atlayarak mağarayı müzikle dolduruyordu.

“Ce’Nedra bak!” dedi Garion.

“Ne?” Kraliçe başını kaldırdı. “A, evet,” dedi sonra ilgisizce, “çok güzel.”

Garion Pol Teyze’ye çaresizlik içinde baktı.

“Baba,” dedi o zaman Polgara, “sanırım öğle vakti geldi. Burası biraz dinlenip, iki lokma bir şeyler yenebilecek bir yere benziyor.”

“Pol eğer her bir-iki milde bir duracak olursak oraya hiç varamayacağız.”

“Neden her seferinde benimle tartışırsın baba? Bu senin gizli bir ilken mi?”

İhtiyar büyücü bir an için kızına hiddetle baktıktan sonra kendi kendine söylenerek döndü.

Emanet ile Toth, atları kristal gölün kıyısına sulamaya götürdüler. Garip bir şekilde uygunsuz bir çifttiler. Emanet sarı, kıvırcık saçlı, ince bir delikanlıydı ve üzerinde basit kahverengi bir köylü giysisi vardı. Toth onun üzerinde, bir fidanın yanında yükselen dev bir ağaç gibiydi. Batı Krallıklarına kış gelmekte olduğu halde devasa dilsiz hâlâ sandalet, belden kuşaklı kısa fistan ve bir omzundan attığı ağartılmamış yün bir battaniye giyiyordu. Çıplak kolları ve bacakları ağaç gövdeleri gibiydi; kasları ne zaman hareket etse dalgalanıyor, şişiyordu. Tuhaf kahverengi saçları dümdüz arkada toplanmış ve tam ensesinde uzun bir deri kayışla bağlanmıştı. Kör Cyradis, Zandramas’ı ve Garion’un kaçırılan

oğlunu ararlarken bu sessiz devin onlara yardım edeceğini söylemişti, ama bu noktaya kadar Toth, nereye gittiklerini umursadığına dair bile bir işaret vermeden onları kayıtsızca izlemekle yetinmişti.

“Bana yardım eder misin Ce’Nedra?” diye sordu Polgara neşeyle, denklerden birinin kayışlarını açarken.

Ce’Nedra donuk bir yüzle ve dikkatsizce mağaranın pürüzsüz taş zemininde yürüyerek, yük atının yanında sessizce durdu.

“Ekmeğe ihtiyacımız olacak,” dedi Polgara, sanki genç kadının o ayan beyan dalgınlığının farkında değilmiş gibi denkleri araştırarak. Birkaç somun uzun, kara köy ekmeği çıkartarak bunları minik kraliçenin kollarına odun gibi yığdı. “Ve tabii ki peynir,” diye ekledi, bir tekerlek balmumu kaplı Sendarya kaşarı çıkartırken. Dudaklarını büzdü. “Belki biraz da jambon, ne dersin?”

“İyi olur herhalde,” diye cevap verdi Ce’Nedra ifadesiz bir tonla.

“Garion,” diye devam etti Polgara, “bu örtüyü oradaki düz kayanın üzerine serer misin?” Yeniden Ce’Nedra’ya baktı. “Örtüsüz sofrada yemek yemeyi hiç sevmem, ya sen?”

“Hımmm,” diye cevap verdi Ce’Nedra.

İkisi birlikte ekmek somunlarını, peyniri ve jambonu uyduruk masalarına taşıdılar. Polgara parmaklarını şıklatarak başını salladı. “Bıçağı unuttum. Alıverir misin?”

Ce’Nedra başıyla evet dedikten sonra yük hayvanına doğru ilerledi.

“Nesi var Pol Teyze?” diye sordu Garion gergin bir fısıltıyla.

“Bu bir çeşit melankoli canım.”

“Tehlikeli midir?”

“Eğer uzun süre devam ederse.”

“Bir şey yapabilir misin? Yani ona bir çeşit ilaç falan verebilir misin?”

“Mecbur kalmadıkça bunu yapmak istemem Garion. Bazen ilaçlar sadece belirtileri maskeler ve başka sorunlar tırmanmaya başlar. Çoğunlukla bu tür şeylerin kendi doğal mecralarında akmalarına izin vermek icap eder.”

“Pol Teyze onu böyle görmeye dayanamıyorum.”

“Bir süre buna katlanman gerek Garion. Sanki onun davranışlarını hiç fark etmemişsin gibi davran. Henüz bu durumdan çıkmaya hazır değil.” Sıcak bir tebessümle döndü. “Hah, işte,” dedi bıçağı Ce’Nedra’dan alarak. “Teşekkür ederim canım.”

Hepsi Polgara'nın uyduruk masası etrafında, basit öğle yemeklerini yemek için toplandı. Bir yandan yemeğini yiyen Durnik bir yandan da düşünceli düşünceli minik kristal göle bakıyordu. "Acaba orada hiç balık var mıdır?" diye fikir yürüttü.

"Hayır canım," dedi Polgara.

"Mümkündür Pol. Eğer göl yukarıdan gelen akarsularla besleniyorsa, balıklar küçükken buraya sürüklenmiş olabilir ve böylece…"

"Hayır Durnik."

Durnik içini çekti.

Öğle yemeğinden sonra bir kez daha Belgarath'ın titrek meşalesini izleyerek dönüp duran nihayetsiz galerilere girdiler. Karanlık somut bir şekilde üzerlerine çökerken ve onlar yavaş yavaş, zorlukla ilerlerken saatler aksayarak gelip geçti.

"Daha ne kadar ilerlememiz gerek dede?" diye sordu Garion ihtiyar adamın yanına yaklaşarak.

"Kesin olarak söylemek zor. Mesafeler burada, yani mağaralarda aldatıcı olabiliyor."

"Neden buraya gelmemiz gerektiği hakkında bir fikrin var mı? Yani, *Kitab-ı Mrin*'de -ya da *Darine*'de- burada, Ulgo'da olması gereken bir şeyden bahsediliyor mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Yanlış anlamış olamayız değil mi?"

"Dostumuz oldukça açık konuştu Garion. Güneye giderken Prolgu'da durmamız gerektiğini, olması gereken bir şeyin burada olacağını söyledi."

"Biz olmadan da olabilir mi?" diye sordu Garion. "Biz bu mağaralarda çırpınıp duruyoruz, bu arada Zandramas oğlumla birlikte gittikçe uzaklaşıyor."

"Neydi o?" diye sordu Emanet aniden arkalarında bir yerden. "Bir şey duydum sanki."

Dinlemek için durdular. Garion kulaklarını dört açıp, düzensiz de olsa herhangi bir ses yakalayabilmek için karanlığa uzanmaya çalıştıkça, Belgarath'ın meşalesinin cızırdayan sesi aniden kulaklarına çok yüksek geldi. Karanlıkta bir yerlerden suyun yavaşça damlaması, yumuşak tıp tıp sesleriyle yankılandı; taşın çatlak ve yarıklarından gelen havanın hafif nefes sesi onlara hüzünle eşlik ediyordu. Sonra Garion, garip bir ahenksizlikte ama derin bir hürmetle UL'a yakılan bir ilahiyle yükselen koro halindeki

seslerin belli belirsiz şarkısını ve beş bin yıldan fazla bir zamandır bu karanlık mağaralarda yankılanıp duran ezgisini duydu.

"Hah, Ulgolar," dedi Belgarath kendinden memnun bir edayla. "Neredeyse Prolgu'ya vardık. Artık belki burada olması gereken şeyin ne olduğunu öğrenebiliriz."

Oldukça ani bir şekilde alçalan ve onları toprağın derinlikliklerine daha da indiren geçitte bir mil daha ilerlediler.

"Yakk!" diye gürledi az ötelerinde bir ses sertçe. *"Tacha velk?"*

"Belgarath, İyun hak," diye cevap verdi ihtiyar büyücü bu meydan okumaya soğukkanlılıkla.

"Belgarath?" Ses şaşırmış gibiydi. *"Zajek kallig, Belgarath?"*

"Marekeg Gorim, İyun zajek."

"Veed mo. Mar ishum Ulgo."

Ulgo nöbetçi eri, havaya kaldırdığı parlak tahta kâsesiyle yaklaşırken Belgarath meşalesini söndürdü.

"Yad ho, Belgarath. Groja UL."

"Yad ho," diye cevapladı ihtiyar adam törensel selamı karşılayarak. *"Groja UL."*

Kısa boylu, geniş omuzlu Ulgo hafifçe eğilip selam verdikten sonra dönerek, onlara kasvetli geçitte rehberlik etti. Taşıdığı tahta kâsedeki titremeyen yeşilimtırak parlaklık ürkütücü ışığını loş galeriye yayıyor, tüm çehreleri hayaletimsi bir solukluğa boyuyordu. Bir mil kadar daha gittikten sonra galeri, yüksek taş duvardaki yüzlerce açıklıktan Ulgoların icat ettikleri o garip, soğuk ışığın soluk parlaklığının göz kırptığı engin mağaralardan birine açıldı. Mağaranın kayadan duvarına oyulmuş taş merdivenlere kadar daracık kaya çıkıntısı boyunca dikkatle yürüdüler. Rehberleri Belgarath ile kısaca bir şeyler konuştu.

"Atları burada bırakmamız gerekecek," dedi ihtiyar adam.

"Ben atlarla kalabilirim," diye önerdi Durnik.

"Hayır. Ulgolar atlara bakacak. Biz yukarı gidelim." Ve dik basamaklı merdivenlerden tırmanmaya başladı.

Sessizce tırmandılar; ayak sesleri mağaranın diğer tarafından yankılanıp geliyordu.

"Kenardan aşağıya öyle uzanma lütfen Emanet," dedi Polgara yolu aşağı yukarı yarıladıklarında.

"Ne kadar derin olduğunu merak etmiştim sadece," diye cevap verdi oğlan. "Aşağıda su olduğunu biliyor muydun?"

“Kenara fazla yaklaşmanı istemememin bir sebebi de bu.”

Polgara’ya aniden tebessüm ediveren oğlan yukarı çıkmaya devam etti.

Merdivenlerin tepesine varınca bu loş yeraltı uçurumunun kenarından birkaç yüz metre yürüdükten sonra içinde Ulgoların yaşadıkları ve çalıştıkları kayalara oyulmuş minik kübik odaların bulunduğu galerilerden birine girdiler. Bu galerinin ardında gölü, adası, vakur ak sütunlarla çevrilmiş garip piramit biçimli eviyle Gorim’in yarı aydınlanmış mağarası bulunuyordu. Gölü aşan mermer geçidin en ucunda her zamanki gibi beyaz cüppesini giymiş olan Ulgoların Gorim’i durmuş, suyun karşı tarafından bakıyordu. “Belgarath?” diye seslendi titrek bir sesle, “sen misin?”

“Evet benim Kutsal Kişi,” diye cevapladı ihtiyar adam. “Geleceğimi tahmin etmişsindir.”

“Hoş geldin eski dostum.”

Belgarath geçide doğru ilerliyordu ki, bakır rengi bukleleri havada uçuşurken kollarını ileriye uzatan Ce’Nedra yanından ok gibi geçerek Gorim’e doğru koştu.

“Ce’Nedra?” dedi Gorim, minik kraliçe onun boynuna sarılırken gözlerini kırpıştırarak.

“Ah Kutsal Gorim,” diye hıçkırdı Ce’Nedra, yüzünü Gorim’in omzuna gömerek, “biri bebeğimi çaldı.”

“Ne yaptılar?” diye bağırdı Gorim.

Garion gayri ihtiyari geçide koşup Ce’Nedra’nın yanına gitmeye yeltendi fakat Polgara onu kolundan tutup durdurarak, “Daha değil canım,” diye mırıldandı.

“Ama-”

“Belki de ihtiyacı olan şey budur Garion.”

“Ama Pol Teyze, ağlıyor.”

“Evet canım. Ben de bunu bekliyordum. Önce yaşadığı hüzün kendi mecrasında ilerlemeli, sonra içinden çıkmaya başlayabilir.”

Gorim hıçkırıklar içindeki minik kraliçeye sarılarak, yumuşak, insanı teskin eden bir tonda mırıldanmaya başladı. Ce’Nedra’nın ilk ağlama fırtınası geçtikten sonra yaşlı, kırışık yüzünü kaldırarak, “Bütün bunlar ne zaman oldu?” diye sordu.

“Geçen yazın sonlarında,” diye açıkladı Belgarath. “Bu oldukça karmaşık bir hikâye.”

“O halde içeri gelin, hepiniz,” dedi Gorim. “Hizmetkârlarım size yiyecek ve içecek hazırlayacaktır; siz bir yandan yerken, bir yandan

da konuşuruz.”

Gorim’in adasında bulunan piramit biçimli eve tek sıra halinde girip, taş sıraları ve masası olan, tavanından zincirlerle parlak kristal lambaların asıldığı, garip, içe doğru meyleden duvarlarıyla geniş orta odasına vardılar. Gorim sessiz hizmetkârlarından biriyle kısaca konuştuktan sonra, kolu hâlâ Ce’Nedra’nın omzunda dönerek, “Oturun dostlarım,” dedi onlara.

Taş masaya otururlarken Gorim’in hizmetkârlarından biri parlatılmış kristal kadehler ve içinde ateşli Ulgo içeceği olan birkaç sürahi bulunan bir tepsiyle içeri girdi.

“Şimdi,” dedi nur yüzlü yaşlı adam, “neler oldu?”

Belgarath kadehlerden birini kendisi için doldurduktan sonra geçen birkaç ay içinde olanların hikâyesini çabucak, kabataslak anlatıverdi; Gorim’e Brand cinayetini, Alorn saflarına uyuşmazlık tohumları ekme çabalarını ve Jarviksholm’daki mezhep karargâhına yapılan seferi anlattı.

“Ve sonra,” diye devam etti Gorim’in hizmetkârları tepsiler dolusu meyve, sebze ve ateşten yeni inmiş dumanları tüten rostoyu getirirlerken, “tam biz Jarviksholm’u ele geçirdiğimizde birisi Riva’daki Hisarın bebek odasına süzülerek Prens Geran’ı beşiğinden çaldı. Ada’ya döndüğümüzde Taş’ın, bebeğin izini sürebileceğini gördük -en azından kuru toprak üzerinde olduğu sürece. Taş bizi adanın batı tarafına götürdü ve burada çocuk hırsızının arkada bıraktığı birkaç Çerek Ayı Mezhebi üyesiyle karşılaştık. Onları sorguya çektiğimizde, bize çocuğun kaçırılmasını yeni mezhep lideri Ulfgar’ın emrettiğini söylediler.”

“Ama bu söyledikleri doğru değildi, değil mi?” diye sordu Gorim uyanık bir tonla.

“Alakası bile yoktu,” diye cevap verdi İpek.

“Tabii ki oradaki sorun adamların yalan söylediklerini *bilmemeleriydi*,” diye devam etti Belgarath. “Büyük bir özenle hazırlanmışlar, onlardan öğrendiğimiz hikâye de oldukça akla yatkındı - özellikle de mezhep ile bir savaşa girmiş olduğumuzu göz önüne alacak olursak. Her neyse, böylece mezhebin son kalesi olan kuzeydoğu Drasniya’daki Rheon’a sefere çıktık. Şehri alıp Ulfgar’ı ele geçirdikten sonra gerçek kendini göstermeye başladı. Ulfgar, Harakan adında bir Malloryalı Grolim çıktı ve çocuğun kaçırılmasıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Asıl suçlu, birkaç yıl önce sana anlatmış olduğum bu gizemli Zandramas’tı.

Sardion'un bu işte ne gibi bir rolü olduğunu bilmiyorum; fakat her nedense Zandramas bebeği, *Kitab-ı Mrin*'de sözü geçen bir yere götürmek istiyor: Artık olmayan yere. Urvon da çaresizlik içinde buna engel olmaya çalışıyor, o yüzden buraya batıya yaltakçısını yollayarak bu olay gerçekleşmesin diye bebeği öldürtmeye çalıştı."

"Araştırmanıza nereden başlayacağınıza dair bir fikriniz var mı bari?" diye sordu Gorim.

Belgarath omuzlarını silkti. "Elimizde birkaç ipucu var o kadar. Zandramas'ın Rüzgârlar Adası'ndan bir Nyissa gemisiyle ayrıldığına hemen hemen eminiz, o yüzden araştırmaya oradan başlayacağız. Kitap, benim yolu sırlar içinden bulacağımı söylüyor; ben de Sardion'u bulduğumuz zaman Zandramas ile bebeğin pek uzaklarda olmayacağına eminim desem yeridir. Belki o kehanetlerden biraz ipucu bulabilirim - *eğer* bozulmamış birer nüshalarını bulabilirsem."

"Aynı zamanda Keli Kâhinelerinin de olaya kendilerini doğrudan dahil ettikleri anlaşılıyor," diye ekledi Polgara.

"Kâhineler mi?" Gorim'in sesinden hayreti anlaşılıyordu. "Bunu daha önce hiç yapmamışlardı."

"Biliyorum," diye cevapladı Pol. "İçlerinden biri -Cyradis isimli bir kız- Rheon'da belirdi ve bize biraz daha bilgi ve talimat verdi."

"Bu onlara hiç uymayan bir şey."

"Sanırım her şey bir patlama noktasına ulaşmak üzere Kutsal Kişi," dedi Belgarath. "Hepimiz Garion ile Torak'ın karşılaşmasına o kadar vermiştik ki kendimizi, aslında *asıl* karşılaşmanın Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasında olduğu gerçeğini göz ardı ettik. Cyradis bize bunun son karşılaşma olacağını söyledi; *bu kez* her şey nihai olarak bir karara bağlanacak. Kâhinelerin sonunda ortaya çıkmalarının nedeninin de bu olduğundan şiddetle şüpheleniyorum."

Gorim kaşlarını çattı. "Onların diğer insanların işleriyle ilgilenebilecekleri aklıma bile gelmezdi," dedi ciddiyetle.

"Tam olarak kim bu kâhineler Kutsal Gorim?" diye sordu Ce-Nedra kısık bir sesle.

"Kuzenlerimiz onlar evladım," diye cevap verdi Gorim kısaca.

Ce'Nedra'nın yüzündeki ifade, aklının karıştığını gözler önüne seriyordu.

"Tanrılar insan ırklarını yarattıktan sonra seçme zamanı gelmişti," diye açıkladı. "Yedi insan ırkı vardı - nasıl yedi Tanrı var idiyse. Ancak Aldur tek başına kendi yolunda ilerlemeye karar

verdi; bunun anlamı, insan ırklarından birinin seçilmeyeceği ve Tanrısız kalacağıydı."

"Evet," diye başıyla onayladı Ce'Nedra, "hikâyenin o kısmını duydum."

"Biz hepimiz aynı halktandık," diye devam etti Gorim. "Biz, Morindim, Mallorya'nın kuzeyindeki Karandlar, doğuda uzaktaki Melceneler ve Dallar. Biz en çok Dallara yakındık ama Tanrı UL'u aramaya gittiğimizde onlar yıldızları okuyabilmek için bakışlarını gökyüzüne çevirmişlerdi bile. Bizimle gelmeleri için ısrar ettik ama gelmediler."

"Siz de onlarla irtibatınızı kaybettiniz o halde, öyle mi?" diye sordu minik kraliçe.

"Zaman zaman, kâhinelerinden birkaçı bize geldi, genellikle açıklamadıkları bir macera için. Kâhineler irfan sahibidir, çünkü onlara gelen Hayal, onlara geçmiş, bugün ve gelecekle ilgili bilgi verir ve daha da önemlisi, bunların anlamını da verir."

"Yani hepsi kadın mı?"

"Hayır. Erkekler de var. Bu görüntü onlara geldiğinde, bu diğer ışığı daha net görebilmek ve sıradan ışığı uzak tutmak için gözlerini örterler. Kaçınılmaz olarak, bir kâhin ortaya çıkınca, onu korumak ve ona rehber olmak için bir dilsiz de çıkar ortaya. Onlar hep çifttirler -ebediyen."

"Grolimler neden onlardan çok korkuyor?" diye sordu İpek aniden. "Birkaç kez Mallorya'ya gittim ve sadece Kell'den bahsedildiğinde bile çil yavrusu gibi dağılan Malloryalı Grolimler gördüm."

"Dalların, Grolimleri Kell'den uzak tutmak için bazı adımlar attıklarından şüpheleniyorum. Burası onların öğretilerinin tam merkezi ve Grolimler, Angarak olmayan şeylere karşı müsamahasız olurlar."

"Kâhinelerin amacı nedir Kutsal Kişi?" diye sordu Garion.

"Sadece kâhineler değil Belgarion," diye cevap verdi Gorim. "Dallar, kadim bilginin tüm kollarıyla -ölülerle haberleşerek fala bakmayla, büyücülükle, sihirbazlıkla, cadılıkla- ilgilidir, daha başka şeyler de vardır. Kimse -Dallar hariç hiç kimse- amaçlarının ne olabileceğini bilemiyor. Ama bu her ne ise, kendilerini tamamen buna adamış durumdalar - hem Mallorya'dakiler, hem de batidakiler."

"Batıdakiler mi?" İpek gözlerini kırpıştırdı. "Burada Dal

olduğunu bilmiyordum.”

Gorim başıyla onayladı. “Torak Taş’ı kullanıp dünyayı ayırdığında onlar da Doğu Denizi tarafından ayrıldılar. Üç bininci yıl sırasında batılı Dallar Murgolar tarafından tutsak edildi. Ama nerede yaşarlarsa yaşasınlar -ister doğu, ister batı- binyıllardır bir görev için çalışıp duruyorlar. Bu görev her neyse, yaratılışın bütün kaderinin buna dayandığına inanıyorlar.”

“Öyle mi?” diye sordu Garion.

“Bilmiyoruz Belgarion. Görevin ne olduğunu bilmediğimiz için önemini de tahmin edemiyoruz. Kâinata hâkim olan Kehanetlerden her ikisini de izlemediklerini *biliyoruz.* Onlar bu görevin kendilerine daha yüksek bir yazgı tarafından verildiğine inanıyorlar.”

“Beni endişelendiren de *bu,”* dedi Belgarath. “Cryadis şu minik gizli beyanlarıyla bizi kendi amacı doğrultusunda kullanıyor; üstelik bildiğim kadarıyla, Zandramas’ı da aynı şekilde kullanıyor. Öyle burnumdan tutulup oradan oraya çekiştirilmeyi sevmem - özellikle de maksadının ne olduğunu anlamadığım biri tarafından. Cyradis bütün bu işi karmaşık bir hale soktu ve ben karışıklıklardan hiç hoşlanmam. Ben adam gibi basit vakaları ve adam gibi basit çözümleri severim.”

“İyi ve Kötü gibi?” diye belirtti Durnik.

“Bu zor bir şey Durnik. Ben ‘onlar ve biz’i tercih ederim. Bu fazlalık yükleri temizleyerek insanın doğrudan meseleye girmesini sağlıyor.”

Garion rahatsız bir gece geçirdikten sonra sabah, başı sanki kum doluymuş gibi bir hisle uyandı. Bir süre Gorim’in evinin merkezi odasındaki taş sıralardan birinde oturdu; sonra onu huzursuz eden bir çeşit rahatsızlık hissederek, adayı çevreleyen sakin gölün etrafına bakmak için dışarı çıktı. Mağaranın tavanına zincirlerle asılmış kürelerden yayılan hafif ışık gölün yüzeyini, gerçek dünyada bulunabilecek herhangi bir çeşit aydınlanmadan ziyade rüyalarda görülen bir ışığa benzeyen solgun bir parlaklıkla kaplıyordu. Suyun kenarında düşüncelere dalmış dururken, sahilin öte yanındaki bir kıpırtı takıldı gözüne.

Tek tek, ya da iki-üç kişilik gruplar halinde geliyorlardı: İri kara gözlü, Ulgoların renksiz saçlarına sahip genç kadınlar. Hepsi sade beyaz entariler giymişlerdi; utangaç bir edayla mermer geçidin diğer tarafında toplanarak soluk ışıkta beklemeye başladılar. Garion göl üzerinden onlara baktıktan sonra, sesini yükseltip seslendi:

“İstediğiniz bir şey mi vardı?”

Bir an fısıldaştıktan sonra içlerinden birini, adlarına konuşması için ileri ittiler. “Bi-biz Prenses Ce’Nedra’yı görmek istiyorduk,” dedi kız utangaç bir tavırla; yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Yani eğer bir işi yoksa.” Dura dura konuşuyordu, sanki pek bilmediği bir dilde konuşurmuş gibi.

“Gidip uyanmış mı diye bir bakayım,” diye önerdi Garion.

“Teşekkür ederiz efendim,” diye cevapladı genç kadın, yeniden grup halindeki arkadaşlarının arasına çekilip kendini güvene alarak.

Garion içeri girdiğinde Ce’Nedra’nın yatakta oturduğunu gördü. Geçen birkaç haftadır yüzüne damgasını vuran o uyuşuk duygusuzluktan iz kalmamıştı, gözleri de dikkat kesilmiş görünüyordu. “Erken kalkmışsın,” dedi.

“Pek uyku tutmadı. Sen iyi misin?”

“Ben iyiyim Garion. Neden sordun?”

“Sadece…” Omzunu silkerek sözünü yarım bıraktı. “Dışarıda birkaç genç Ulgo kadın var. Seni görmek istiyorlar.”

Ce’Nedra kaşlarını çattı. “Kim olabilirler ki?”

“Seni tanıyor gibiydiler. Prenses Ce’Nedra’yı görmek istediklerini söylediler.”

“Tabii ya!” diye bağırdı minik kraliçe yataktan fırlayarak. “Neredeyse unutmuştum onları.” Aceleyle çay yeşili bir elbise giyerek odadan dışarı fırladı.

Garion merakla onu izledi ama merkezi salondaki taş masa etrafında sessizce oturmuş Polgara, Durnik ve Gorim’i görünce durdu.

“Neler oluyor?” diye sordu Polgara, aceleyle uzaklaşan minik kraliçenin arkasından bakarak.

“Dışarıda birkaç Ulgo kadın var,” diye cevap verdi Garion. “Onun arkadaşları galiba.”

“Burayı ziyaret ettiği zamanlar çok seviliyordu,” dedi Gorim. “Ulgo kızları çok utangaç olur, ama Ce’Nedra hepsiyle arkadaş oldu. Ona tapıyorlar.”

“Özür dilerim Muhterem,” dedi Durnik, “fakat Relg buralarda bir yerlerde mi? Burada kaldığımız süre zarfında ona kısa bir ziyarette bulunabileceğimi düşünmüştüm.”

“Relg ile Taiba bebeklerini alarak Maragor’a taşındılar,” diye cevap verdi Gorim.

“Maragor mu?” diye kırpıştırdı gözlerini Garion. “Peki oradaki

hayaletlere ne oldu?"

"Tanrı Mara'nın koruması altındalar," diye açıkladı Gorim. "Mara ile UL arasında bir çeşit anlaşma var. Tam olarak anlayabildiğimi söyleyemem ama Mara Taiba'nın çocuklarının Marag olduğu konusunda ısrar ediyor ve Maragor'dayken onlara göz kulak olacağına yemin etti."

Garion kaşlarını çattı. "Ama günün birinde ilk oğulları Gorim olmayacak mı?"

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Evet. Gözleri hâlâ bir safir kadar mavi. İlk başta ben de endişelenmiştim Belgarion, ama zamanı gelince UL'un Relg'in oğlunu Ulgo mağaralarına geri getireceğinden eminim."

"Ce'Nedra bu sabah nasıl Garion?" diye sordu Polgara ciddiyetle.

"Neredeyse normale dönmüş gibi görünüyor. Yani bu iyileşti anlamına mı gelir?"

"Bu güzel bir işaret canım, ama emin olmak için henüz erken. Neden gidip ona göz kulak olmuyorsun?"

"Tamam."

"Çok belli etmemeye çalış. Bu oldukça kritik bir dönem, onu izlediğimiz fikrine kapılmasını istemeyiz."

"Dikkat ederim Pol Teyze." Dışarı çıkarak küçük adanın etrafında, sanki ayakları açılsın diye yürüyüş yapıyormuş gibi dolanmaya başladı. Diğer kıyıya sık sık bakıyordu. Solgun, beyaz elbiseli Ulgo kadınları Ce'Nedra'nın etrafına toplanmıştı. Ce'Nedra'nın yeşil elbisesi ve alevli kızıl saçları, grubun ortasında büyük bir tezat oluşturarak göze batıyordu. Garion'un aklına ani bir görüntü geldi. Bu canlı renkleriyle Ce'Nedra, beyaz zambakların yatağında yetişen tek bir kızıl güle benziyordu.

Yarım saat kadar sonra Polgara evden çıktı. "Garion," dedi, "bu sabah Emanet'i gördün mü?"

"Hayır Pol Teyze."

"Odasında değil." Pol kaşlarını çattı. "O oğlanın aklından neler geçiyor? Bak bakalım onu bulabilecek misin?"

"Peki efendim," diye cevap verdi Garion otomatikman. Geçitten geçerken kendi kendine gülümsedi. Bütün olanlara rağmen, Pol Teyzeyle her zaman, o küçük bir oğlanken aralarında var olan o eski ilişkiye geri dönüyorlardı. Pol Teyzenin çoğunlukla onun bir kral olduğunun bile farkında olmadığından emindi; o yüzden sık sık onu sıradan işlere gönderiyor, bunların onun mevkiine

yakışmadığının farkına bile varmıyordu. Dahası, Garion da bunları umursamadığını fark etti. Pol Teyzenin otoriter emirlerine hemen itaat etme alışkanlığına geri dönmek, onu zor bazı kararlar alma gerekliliğinden kurtarıyor, Riva tahtıyla birlikte gelen endişe ve sorumlulukların hiçbirine sahip olmayan basit bir çiftlik çocuğu olduğu günlere geri götürüyordu.

Ce'Nedra ile arkadaşları loş göl kıyısından pek uzakta olmayan kayaların üzerinde oturuyorlardı. Sohbetleri azalmış ve Ce'Nedra'nın yüzü yeniden asılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Garion onlara yaklaşırken.

"Evet," diye cevapladı karısı. "Konuşuyorduk, o kadar."

Garion karısına baktı ama daha fazla bir şey söylememeye karar verdi. Onun yerine, "Emanet'i gördün mü?" diye sordu.

"Yoo. Evde değil mi?"

Garion başını salladı. "Galiba etrafı keşfe çıktı. Pol Teyze onu bulmamı rica etti."

Genç Ulgo kadınlardan biri Ce'Nedra'ya bir şeyler fısıldadı.

"Saba, buraya gelirken onu ana galeride gördüğünü söylüyor," diye açıkladı Ce'Nedra. "Bir saat kadar önceymiş."

"Ne tarafta orası?" diye sordu Garion.

"Orada." Kraliçe kayaya doğru ilerleyen bir açıklığı işaret etti.

Garion başıyla onayladı. "Üşümüyorsun değil mi?" diye sordu karısına.

"Ben gayet iyiyim Garion."

"Birazdan dönerim," dedi Garion karısının işaret etmiş olduğu galeriye doğru yürürken. Karısına bu şekilde doğrudan yaklaşamamak onu huzursuz ediyordu, ama dikkatsizce söylenen bir sözün karısını yeniden o karamsar çökkünlüğe sokma ihtimali onu hem ihtiyatlı davranmaya sevkediyor hem de konuşmaya bile korkmasına neden oluyordu. Tamamen fiziksel bir rahatsızlık başka şeydi; ama aklın hastalığı çok korkunçtu.

Ulgoların hayatlarını geçirdikleri bütün mağara ve geçitler gibi, girdiği galeri de fosforlu kayalarla hafifçe aydınlatılmıştı. Galerinin her iki tarafındaki odacıklar bir heykel itinasıyla oyulmuştu; bütün ailelerin sabah kahvaltısı için taş masaları etrafında toplanmış olduklarını gördü; belli ki Ulgolar, evciklerinin ön kısımlarının geçen birinin bakışlarına açık olduğu gerçeğinin farkında bile değillerdi.

Ulgoların çok azı onun lisanını kullanabildiği için, Garion'un

Emanet'in oralardan geçip geçmediğini sorması imkânsızdı; kısa bir süre sonra, belki rastlarım ümidiyle amaçsızca dolaşmaya başladığını fark etti. Galerinin öte tarafından, aşağıdaki loş bölümlere inen o yontulmuş merdivenlerin olduğu engin bir mağaraya çıktı.

Emanet'in buradan inip atını ziyaret edebileceği ihtimalini düşündü, fakat içinden bir ses o yol yerine, uçurumu dolanan geniş kaya çıkıntısına doğru dönmesi gerektiğini söylüyordu. Birkaç yüz metre ya gitmiş ya gitmemişti ki, kaya yüzeyinden içeri doğru bir açı yaparak giren karanlık bir geçitten yayılan insan sesleri duydu. Hareket halindeki yankılar, kelimelerin seçilmesini imkânsız kılıyordu, ama Garion'a seslerden birinin Emanet'e ait olduğu hissi geldi. Geçide girerek sadece sesi izledi.

Kullanılmayan bu galerinin başlarında hiç ışık yoktu, el yordamıyla ilerlemek için elini kaba kaya duvar üzerinde kaydırıyordu; fakat bir köşeyi dönünce ön taraflardan gelen bir ışık gördü - genellikle bu karanlık mağaralar dünyasını aydınlatan fosforun soluk yeşilimsi parlaklığından farklı, garip, sabit beyaz bir ışık. Derken, izlemekte olduğu koridor sertçe sola döndü ve Garion da bu dönemeci takip edince, Emanet'i uzun boylu, beyaz cüppeli bir suretle konuşurken buldu. Garion'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Işık suretten yayılıyordu ve Garion ulu bir varlığın muazzam mevcudiyetini hissetmişti.

Parlak suret dönmeden, sakin, huzur dolu bir sesle konuştu. "Bize katıl Belgarion; hoş geldin."

Garion, hiç sesini çıkartamadan istenileni yaparken, titremekte olduğunu fark etti. Derken beyazlar içindeki suret döndü ve Garion kendisini doğrudan UL'un zamandan azade yüzüne bakarken buldu.

"Eriond'a önündeki vazifeler konusunda talimat veriyordum," dedi Tanrıların Babası.

"Eriond'a mı?"

"Gerçek ismi bu Belgarion. Artık çocukluk döneminin ismini bir kenara bırakıp gerçeğini almasının zamanı geldi. Nasıl ki sen o basit 'Garion'unla gizli kaldıysan o da 'Emanet' adı altında kendisini gizledi. Bu işin böyle olmasında bir irfan gizlidir, çünkü kendisini büyük işler bekleyen birinin gerçek ismi, sahibi henüz bu mirasa hak kazanmaya hazır olmadan alırsa, tehlike arz edebilir."

"Bu çok güzel bir isim, öyle değil mi Belgarion?" diye sordu Eriond gururla.

“Mükemmel bir isim Eriond,” diye kabul etti Garion.

Garion’un sırtında kınında duran büyük kılıcın kabzasındaki Taş, UL’un akkor gibi beyaz ışınlarına karşılık kendi mavi ışığıyla ışıldadı; Tanrı da taşı başıyla onayladı.

“Her ikinize de vazifeler hazırlanmıştır,” diye devam etti UL, “ve size refakat eden yol arkadaşlarınızın da vazifeleri var. Tüm bu vazifelerin Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki buluşma vuku bulmadan tamamlanmış olması gerekmektedir.”

“Müsadenizle Kutsal UL,” dedi Garion, “oğlumun iyi olup olmadığını - söyleyebilir misiniz?”

“İyi, Belgarion. Şu anda onu muhafaza eden kişi ihtiyaçlarını karşılıyor. Şu anda bir tehlike içinde değil.”

“Teşekkür derim,” dedi Garion minnettarlıkla. Sonra omuzlarını dikleştirdi. “Peki benim vazifem nedir?” diye sordu.

“Vazifen, Keli Kâhinesi tarafından sana zaten açıklandı Belgarion. Sen Zandramas’ın Sardion’a ulaşmasına mani olmalısın; çünkü eğer Karanlığın Çocuğu taşa oğlunla ulaşırsa, Karanlık bu nihai buluşmada üstün gelir.”

Garion yüreğine taş basıp cevabından korktuğu halde bir sonraki sorusunu soruverdi. “Ashaba Kehanetlerinde Karanlık Tanrı’nın yeniden geleceği söyleniyor,” dedi. “Bunun anlamı Torak’ın yeniden doğacağı ve benim onunla yeniden dövüşeceğim midir?”

“Hayır Belgarion. Oğlum geri dönmeyecek. Senin alevli kılıcın onun yaşamını yok etti ve o artık yaşamıyor. *Bu* karşılaşmadaki düşman daha tehlikeli olacak. Torak’a tesir etmiş olan ruh kendisine yeni bir araç buldu. Torak gururu yüzünden sakatlanmıştı, eksikti. Onun yerine ayağa kalkacak olan -eğer sen vazifeni yerine getiremezsen- yenilmez olacak; değil senin kılıcın dünyadaki tüm kılıçlar onunla baş edemez o zaman.”

“O halde dövüşmem gereken Zandramas olacak,” dedi Garion neşesizce. “Bunun için yeterince sebebim olduğuna kuşku yok.”

“Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki karşılaşma, seninle Zandramas arasındaki karşılaşma değil,” dedi UL ona.

“Fakat Kitap Zandramas’ın Karanlığın Çocuğu olduğunu söylüyor,” diye karşı çıktı Garion.

“Şu anda öyle - tıpkı şu anda senin Işığın Çocuğu olduğun gibi. Maamafih o yük, nihai karşılaşma vuku bulmadan sizin sırtlarınızdan alınacak. Oğlunun doğumuyla başlayan olay, belli bir zamanda tamamlanmalı. Senin ve yol arkadaşlarının önündeki

vazifeler çok ve bu karşılaşma için tayin edilen zamandan önce bitirilmeli; yol arkadaşlarından herhangi birinin bu vazifelerden birinin tamamlanmasında başarısız olması, sayısız çağlardır sürdürülen bütün çabaları boşa çıkartır. Işığın Çocuğu ve Karanlığın Çocuğu arasındaki bu nihai karşılaşma tam olmalı, gerekli bütün şartlar yerine getirilmiş olmalı, çünkü *bu* karşılaşmada ayrılmış olan her şey yeniden birleşecek. Bu dünyanın -ve tüm diğer dünyaların- kaderi *senin* ellerinde Belgarion; sonuç ise kılıcına değil, yapacağın bir seçime bağlı olacak."

Tanrıların Babası her ikisine de şefkatle baktı. "Korkmayın oğullarım," dedi onlara, "çünkü birçok yönden farklı da olsanız aynı ruhu paylaşıyorsunuz. Birbirinize destek olup birbirinizi güçlendirin ve yanınızda olduğumu bilin ki içiniz rahat etsin." Sonra parlak suret titreşerek kayboldu ve Ulgo mağaraları, muazzam büyüklükteki bir çanın çalmasının ardından işitilen tınının yankılarıyla doldu.

İKİNCİ BÖLÜM

GARİON'UN üzerine muhakemesiz bir çeşit huzur, yarım dünya ötedeki Ebedi Gece Şehri'nin ufalanmakta olan harabeleri arasında Torak'la karşılaştığı zaman hissettiğine benzeyen o sakin kararlılık çöktü. O korkunç geceyi düşündükçe, insanı hayrete düşüren bir hakikate doğru el yordamıyla ilerlediğini fark etti. Sakat Tanrı tamamen fiziksel bir zafere ulaşmaya çalışmıyordu. İradesinin bütün o korkunç gücüyle onları pes ettirmeye çalışıyordu; sonunda onun yenilmesine neden olan da Garion'un alevli kılıcından çok, onların boğun eğmeme konusundaki o inatçı karşı koyuşlarıydı. Yavaşça, sanki şafak atar gibi, Garion gerçeği kavradı. Kötülük, karanlık dünyada gezinirken insana yenilemez gibi gelse de, kötülüğün kendisi bile ışığa özlem duyuyordu ve ancak ışığın teslim olmamasıyla karanlık yenilebilirdi. Işığın Çocuğu boyun eğmeyip, sağlam kaldığı müddetçe yenilmez olmaya devam edecekti. UL'un ayrılışından kalan titreşen sesi dinleyerek karanlık mağarada duran Garion sanki doğrudan düşmanının aklını görebiliyordu. Her şeyin ötesinde Torak korkuyordu; şu anda da o aynı korku Zandramas'ın içini yiyip bitiriyordu.

Derken Garion başka bir hakikatin daha farkına vardı; aynı anda hem o kadar basit, hem de o kadar derindi ki bu hakikat, varlığının her zerresini sarsmıştı. Karanlık diye bir şey yoktu! Bu kadar engin ve bu kadar ezici görünen şey ışığın yokluğundan başka bir şey değildi. Işığın Çocuğu bunu aklından çıkartmadığı sürece Karanlığın Çocuğu hiçbir zaman onu yenemezdi. Torak bunu biliyordu,

Zandramas da biliyordu; artık sonunda Garion da anlamıştı ve bu bilgi beraberinde coşkun bir sevinç getirmişti.

"İnsan bir kez anlayınca kolaylaşıyor değil mi?" diye sordu hep Emanet dedikleri delikanlı sessizce.

"Ne düşündüğümü biliyordun, değil mi?"

"Evet. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Galiba etmiyor." Garion etrafına bakındı. UL gittikten sonra içinde bulundukları galeri aniden çok karanlık görünmeye başlamıştı. Garion geri dönüş yolunu biliyordu, fakat yeni elde etmiş olduğu bu düşüncenin bir çeşit onaya ihtiyacı vardı. Başını çevirerek doğrudan büyük kılıcının kabzasında yolculuk eden Taşa hitap etti: "Bize biraz ışık verir misin?"

Taş, mavi bir ateşle tutuşup, aynı anda Garion'un aklını berrak bir şarkıyla doldurarak tepki verdi. Garion, Eriond'a baktı. "Artık dönelim mi? Pol Teyze seni bulamayınca telaşlanmaya başlamıştı."

Dönüp, terk edilmiş galeriden geldikleri yöne doğru ilerlerken, Garion kolunu genç dostunun omzuna büyük bir sevgiyle koydu. Her nedense o anda kendilerini çok yakın hissediyorlardı.

Galeriden, soluk ışıkların dimdik duvarları beneklediği ve aşağılarda bir şelalenin mırıltısının fısıltı halinde yükseldiği loş uçurumun kenarına çıktılar.

Garion aniden bir gün önce olan bir şeyi hatırladı. "Senin su ile ilişkin, Pol Teyze'yi neden bu kadar endişelendiriyor?" diye sordu merakla.

Eriond güldü. "Ha, o mu. Küçükken -Poledra'nın Vadi'deki kulübesine taşındıktan hemen sonra- sık sık nehre düşüyordum."

Garion sırıttı. "Bu bana son derece doğal bir şey gibi geldi."

"Uzun zamandır böyle bir şey olmadı ama belki de Polgara bu merakımı, özel bir durum için sakladığımı falan düşünüyordur."

Garion bir kahkaha attı; birlikte Gorim'in mağarasına çıkan odacıkların sıralandığı koridora girdiler. Burada yaşayıp çalışan Ulgolar onlar geçerken hayret dolu bakışlar fırlatıyorlardı.

"Şey - Belgarion," dedi Eriond, "Taş hâlâ parlıyor."

"Ah," diye cevap verdi Garion, "unutmuşum." Omzundan, neşeyle yanan taşa baktı. "Artık tamam," dedi, "durabilirsin."

Taş'ın son kırpışmaları, biraz hayal kırıklığı içerir gibiydi.

Diğerleri Gorim'in evinin merkezi odasında kahvaltı sofrasının başına toplanmıştı. İki kafadar içeri girerken Polgara bakışlarını kaldırdı. "Siz nerelerdey…" diye başladıktan sonra Eriond'un

gözlerine daha yakından bakarak durdu. “Bir şeyler oldu öyle değil mi?” diye sordu, onun yerine.

Eriond başıyla onaylayarak, “Evet,” diye cevap verdi. “UL bizimle konuşmak istedi. Bilmemiz gereken bazı şeyler vardı.”

Belgarath tabağını yana itti, yüzü ciddileşmişti. “Olanları bize anlatsanız fena olmayacak,” dedi onlara. “Acele etmeden, hiçbir şeyi atlamadan anlatın.”

Garion masayı dolanarak Ce’Nedra’nın yanına oturdu. Tanrıların Babası ile olan karşılaşmalarını dikkatle anlattı, UL’un sözlerini tam tamına aktarabilmek için elinden geleni yaptı. “Sonra da Eriond ile benim aynı ruhu paylaştığımızı, birbirimize yardımcı olup, birbirimizi güçlendirmemizi söyledi,” diyerek sözlerini tamamladı.

“Bütün söylediği bu muydu?” diye sordu Belgarath.

“Hemen hemen, evet.”

“Bir de bizim yanımızda olduğunu söyledi,” diye ekledi Eriond.

“Her şeyin tamamlanacağı bu belirli zaman hakkında daha belirli bazı şeyler söylemedi mi?” diye sordu ihtiyar adam, biraz endişeli bir yüz ifadesiyle.

Garion başını salladı. “Hayır. Üzgünüm dede. Korkarım söylemedi.”

Belgarath’ın yüz ifadesi aniden öfkeli bir hal aldı. “Bilmediğim bir programa uyarak çalışmaktan *nefret* ediyorum,” diye mırıldandı. “Önde miyim, geri mi kaldım, onu bile bilemiyorum.”

Ce’Nedra Garion’a sıkı sıkı tutunmuştu; yüzünde hem bir endişe, hem de iç rahatlığı vardı. “Bebeğimizin iyi olduğunu söylediğinden emin misin gerçekten?” diye sordu.

“İyi olduğunu söyledi,” diye temin etti Eriond. “Onu muhafaza edenin ihtiyaçlarını karşıladığını ve şu an için tehlikede olmadığını söyledi.”

“Şu an için mi?” diye bağırdı Ce’Nedra. “Bu da ne demek şimdi?”

“Daha ayrıntılı bir şey söylemedi Ce’Nedra,” dedi Garion.

“Neden UL’a onun nerede olduğunu sormadın?”

“Çünkü bana söylemeyeceğine eminim. Geran ile Zandramas’ı bulmak benim işim ve bu işi benim yerime bir başkasının yapmasına izin vereceklerini de hiç zannetmiyorum.”

“İzin vermemek mi? Kim bunlar?”

“Kehanetler - her ikisi birden. Onlar bir oyun oynuyor; biz hepimiz kurallara uymak zorundayız - kuralların ne olduğunu

bilmesek bile.”

“Bu çok saçma.”

“Git onlara kendin söyle. Bu benim fikrim değil.”

Pol Teyze, Eriond’a tuhaf tuhaf bakıyordu. “Biliyor muydun?” diye sordu. “Yani adını demek istiyorum.”

“Başka bir adım olduğunu biliyordum. Bana Emanet dediğinizde, tam uymuyor gibi gelmişti bana, her nedense. Bu seni çok rahatsız ediyor mu Polgara?”

Pol gülümseyerek ayağa kalkıp masayı dolandı ve ona tüm samimiyetiyle sarıldı. “Hayır Eriond,” dedi, “hiç rahatsız olmuyorum.”

“UL tam olarak sana ne vazife verdi?” diye sordu Belgarath.

“Karşılaştığım zaman bunu anlayacağımı söyledi.”

“Bütün söylediği bu muydu?”

“Bunun çok önemli olduğunu ve beni değiştireceğini söyledi.”

Belgarath başını salladı. “Neden her şey, her zaman bilmece halinde olmak zorunda?” diye şikâyet etti.

“Bu, Garion’un sözünü ettiği o kuralların bir diğeri,” dedi İpek, kadehini sürahilerden birinden doldurarak. “Ee, şimdi sırada ne var ihtiyar adam?”

Belgarath bir kulak memesini çekiştirip, hafifçe parlayan lambalardan birine bakarak düşündü. “Sanırım bu karşılaşmanın, Prolgu’da olması gereken şey olduğunu kabul etmemizin bir sakıncası yoktur,” dedi, “o yüzden galiba yola devam etme vakti geldi. Gittiğimiz yere biraz erken varmamızda bir mahzur olmaz herhalde; şayet geç kalırsak büyük bir felaket olacağından hiç şüphem yok.” Yerinden kalkarak elini Gorim’in narin omzuna koydu. “Zaman zaman sana haber yollamaya çalışacağım,” diye söz verdi. “Halkından bizi mağaralardan Arendiya’ya çıkartmalarını isteyebilir misin? En kısa zamanda açık havaya çıkmak istiyorum.”

“Tabii ki eski dostum,” diye cevap verdi Gorim, “UL adımlarınıza rehber olsun.”

“Umarım *birileri* olur,” diye mırıldandı İpek.

Belgarath ona sert sert baktı.

“Tamam Belgarath,” dedi İpek açık yüreklilikle. “Sürekli yolunu kaybetmen, bizim sana karşı hissettiğimiz saygıda en ufak bir eksilmeye neden olmuyor. Eminim bu bir yerlerden kaptığın kötü bir alışkanlıktır - muhtemelen aklında daha önemli şeyler olduğu için.”

Belgarath Garion'a baktı. "Onu yanımızda getirmeye mecbur muyduk hakikaten?"

"Evet dede, mecburduk."

İki gün sonra huş ormanına açılan biçimsiz mağara ağzına vardıklarında, güneş yeni doğmuştu. Beyaz ağaçlar çıplak dallarını son derece mavi göğe doğru kaldırmıştı; dökülmüş yapraklar ise yerde altın bir halı gibi uzanıyordu. Onları mağaralardan geçiren Ulgolar gözle görülür bir şekilde sinerek gün ışığından sakındılar. Belgarath'a birkaç kelime mırıldandılar; Belgarath onlara teşekkür ettikten sonra da korunaklı karanlıklarına geri çekildiler.

"Kendimi şimdi ne kadar iyi hissettiğim hakkında en ufak bir fikriniz bile olamaz," dedi İpek büyük bir ferahlamayla mağaradan çıkıp da buz gibi sabah güneşinde etrafına bakınırken. Ağaçların arasında orada burada yamalar halinde, sabah güneşinin meyilli ışınları altında üzeri parlak bir tabakayla kaplanmış, donmuş karlar vardı; sol tarafta bir yerlerden, taşları aşarak akan bir dağ deresinin telaşlı çağıltı sesini duyabiliyorlardı.

"Tam olarak nerede olduğumuza dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Durnik Belgarath'a, atlarıyla huş ağaçları arasında girerlerken.

İhtiyar adam omzundan geriye gözlerini kısıp, yeni doğmuş güneşin açısını ölçerek baktı. "Tahminimce orta Arendiya'nın yükseklerindeki dağların eteklerindeyiz," diye cevap verdi.

"Arendiya ormanlarının güney kıyısı mı?" diye sordu İpek.

"Bunu tam olarak söylemek zor."

Ufak tefek Drasniyalı etrafına bakınarak, "Bir bakmakta fayda var," dedi. Ormandan yükselen tepeyi işaret etti. "Oradan bir şeyler görebilirim."

"Bence de kahvaltı etmek yerinde olabilir," dedi Polgara. "Açık bir alan bulup ateş yakalım."

"Çok oyalanmam," dedi İpek, atını çevirip huş ağaçlarının ak gövdeleri arasına dalarken.

Geride kalanlar yamaçtan aşağı sürdüler atlarını; atların nalları üst üste yığılmış, altın rengi kalın halı içinde hışırdıyordu. Ormanın içine birkaç yüz metre girdikten sonra, mağaradan çıktıklarında duydukları derenin kıyısında açık bir alana vardılar. Polgara atının dizginlerini çekti. "Burası münasip," diye karar verdi. "Garion, neden Eriond ile biraz odun toplamıyorsunuz? Biraz jambonla kızarmış ekmek fena olmaz herhalde."

“Tabii Pol Teyze,” dedi Garion otomatikman, atından atlayarak. Eriond da ona katıldı ve birlikte düşmüş dalları aramak için beyaz ağaçlar arasına girdiler.

“Yine güneş ışığına dönmüş olmak ne hoş,” dedi Eriond, devrilmiş bir ağacın altından iri bir dal çekerken. “Mağaralar da güzel sanırım, ama ben gökyüzüne bakabilmeyi tercih ederim.”

Garion kendisini bu açık yürekli genç adama çok yakın hissetti. Mağarada yaşamış oldukları şey, onları birbirlerine daha da yaklaştırmıştı ve birkaç yıldır Garion’un farkındalık sınırında oyalanıp duran bir fikrin iyice netleşmesine neden olmuştu. Hem kendisinin hem de Eriond’un Pol Teyze ve Durnik tarafından yetiştirilmiş olduğu gerçeği onları birçok yönden kardeş yapıyordu. Uzun bir iple birkaç iri dalı birbirine bağlarken bunları düşünüyordu. Aynı anda Eriond ve onu Rak Cthol’da bulmalarından önce neler yaşamış olduğu hakkında çok az şey bildiğini de fark etti. “Eriond,” dedi merakla, “Zedar seni bulmadan önce nerede yaşadığın hakkında bir şeyler hatırlayabiliyor musun?”

Genç adam bakışlarını göğe çevirdi, gözleri düşüncelere dalıp gitti. “Bir çeşit şehirdi herhalde,” diye cevapladı. “Sanki sokakları ve dükkânlarını hatırlıyorum.”

“Anneni hiç hatırlamıyor musun?”

“Zannetmiyorum. Bir yerde uzun süre kaldığımı veya aynı insanlarla birlikte yaşadığımı hatırlamıyorum. Galiba bir kapıya gidiyordum, insanlar beni içeri alıyordu, yiyecek bir şeyler ve yatacak bir yer veriyorlardı.”

Garion içinde ani bir acıma sızısı hissetti. Eriond da kendisi kadar yetimdi, belki de daha fazla. “Zedar’ın seni bulduğu günü hatırlıyor musun?” diye sordu.

Eriond başıyla onaylayarak, “Evet,” diye cevap verdi, “oldukça net bir biçimde. Hava bulutluydu, etrafta hiç gölge yoktu o yüzden günün hangi saati olduğunu tam olarak bilemiyorum. Onunla çok dar bir sokakta karşılaştık - bir çeşit arka sokaktı herhalde. Gözlerinin bir nevi yaralı bir ifade yüklü olduğunu hatırlıyorum - sanki başına çok korkunç bir şey gelmiş gibi.” İçini çekti. “Zavallı Zedar.”

“Seninle hiç konuştu mu?”

“Pek konuşmazdı. Hemen hemen bütün söylediği bana vereceği bir emaneti olduğuydu. Gerçi arada bir rüyasında konuşurdu. ‘Usta’ dediğini hatırlıyorum. Bazen bu sözü söylerken sesi sevgi dolu

oluyordu. Diğer zamanlarda ise tamamen korku yüklü oluyordu. Sanki birbirinden tamamen farklı iki Ustası varmış gibi."

"Öyleydi. İlk başta Aldur'un müritlerinden biriydi. Sonra, Ustası Torak oldu."

"Sence neden yaptı bunu Belgarion? Yani Ustasını neden değiştirdi?"

"Bilmiyorum Eriond. Gerçekten bilmiyorum."

Durnik açıklığın ortasına küçük bir ateş yakmıştı; Polgara da kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor, ateşin yanına kap kacaklarını sıralıyordu. Garion ile Eriond topladıkları dalları rahat kullanılabilecek boyutlara getirmek amacıyla kırmaya başladıklarında İpek de tepeden inip onlara katıldı. "Oradan oldukça geniş bir alan görülebiliyor," diye rapor verdi atından atlarken. "Muros'tan gelen anayolun on fersah kadar yukarısındayız."

"Malerin Nehri'ni görebildin mi?" diye sordu Belgarath.

İpek başını hayır anlamında salladı. "Nehri görmedim," diye cevapladı, "ama güneyde büyük sayılabilecek bir vadi var. Tahminen nehir o vadiden akıyordur."

"O halde tahminimde yeterince isabetliymişim. Anayol ile bulunduğumuz yer arasındaki arazi nasıl?"

"Önümüzde biraz zorlu bir yol var," dedi İpek ihtiyara. "Dik; orman da epeyce sık görünüyor."

"Elimizden geldiğince hızlı ilerlemeye çalışacağız. Bir kez anayola varınca rahatlarız."

İpek yüzünü ekşiterek, "Tabii bir sorun daha var," dedi. "Batıdan bir fırtına yaklaşıyor."

Durnik başını kaldırdı, buz gibi havayı koklayıp başıyla onaylayarak, "Kar," diye doğruladı. "Yaklaştığının kokusunu alıyor insan."

İpek bezginlikle baktı. "Söylemesen olmazdı değil mi Durnik?" dedi neredeyse suçlamasına.

Durnik hafif bir hayretle baktı.

"Kötü şeylerden söz edince, bunların insanın başına geldiğini bilmez misin?"

"İpek, bu tamamen batıl itikat."

Ufak tefek adam burnunu çekti. "Biliyorum - ama yine de doğru."

Pol Teyze'nin onlara hazırladığı ekmek, kum meyve ve kızarmış

jambondan oluşan kahvaltı sadeydi ama hepsine yetip artacak kadar boldu. Yemeklerini bitirdiklerinde yeniden denklerini toplayıp buz gibi dereden çektikleri suyla ateşi söndürdüler ve ak gövdeli huş ormanı içinden akan dereyi takip ederek dik yamaçtan aşağıya atlarını sürmeye başladılar.

Atlarını sürerken Durnik, dilsiz Toth'un yanına yaklaşarak, "Söylesene Toth," dedi şansını deneyip, yosunlu yeşil kayalar üzerinden aşan köpüklü beyaz sulara bakarak, "hayatında hiç balık avladın mı?"

Koca adam utanarak gülümsedi.

"Denklerin birinde iplerim ve oltalarım var. Eğer bir fırsatını bulabilirsek…" Durnik sözü havada bıraktı.

Toth'un gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı.

İpek üzengileri üzerinde doğrulup ileriye bakarak, "Şu fırtına yarım saatten daha uzak değil," dedi onlara.

Belgarath homurdanarak, "Fırtınaya tutulduğumuzda pek eğleneceğimizi zannetmiyorum," diye cevap verdi.

"Kardan *nefret* ederim." İpek yüzünü asarak titredi.

"Bu bir Drasniyalı için çok tuhaf bir huy."

"Drasniya'dan neden ayrıldım sanıyorsun ki?"

Tepeden aşağıya inerlerken önlerinde ağır bir bulut kütlesi yükseldi. Sabah güneşi soldu ve fırtınanın ön ucu hızla yükselip güz göğünün soğuk mavisini kapatırken, gözlerden kayboldu. "İşte geliyor," dedi Eriond neşeyle ilk birkaç kar taneciği, bayırdan onlara doğru yaklaşan sert esintiyle oynaşıp, dönmeye başladığında.

İpek delikanlıya ters ters bakarak, hırpani şapkasını kulaklarına kadar çekti, pejmürde pelerinine iyice sarındı. Belgarath'a baktı. "Herhalde bu konuda bir şeyler yapmayı düşünmüyorsundur?" diye sordu anlamlı anlamlı.

"Bu iyi bir fikir olmaz."

"Bazen beni çok hayal kırıklığına uğratıyorsun Belgarath," dedi İpek, pelerinine biraz daha sarınarak.

Kar hızlandı; etraflarındaki ağaçlar orman içinden fokurdayarak yaklaşan bu hareketli beyaz perdeyle belirsizleşmeye, bulanıklaşmaya başladı.

Tepeden bir mil kadar ötede huş ağaçlarından çıkarak kule gibi yükselen köknarların oluşturduğu koyu yeşil bir ormana girdiler. Yapraklarını dökmeyen bu sık ağaçlar rüzgârın gücünü biraz kırmıştı; kar da ağaçların dalları arasından tembel tembel eleniyor,

ormanın iğne kaplı zeminini hafifçe tozutuyordu. Belgarath pelerininin kıvrımlarına biriken karı silktikten sonra etrafına bakınarak yollarını seçmeye koyuldu.

“Yine mi kayboldun?” diye sordu İpek.

“Hayır, tam olarak değil.” İhtiyar adam geriye, Durnik’e baktı. “Sence bundan kurtulabilmek için bu tepeden ne kadar inmemiz icap eder?” diye sordu.

Durnik çenesini kaşıdı. “Söylemesi biraz zor,” diye cevapladı. Yanındaki dilsize dönerek, “Sen ne düşünüyorsun Toth?” diye sordu.

Dev adam başını kaldırdı, havayı kokladı sonra eliyle bir seri anlaşılmaz hareket yaptı.

“Haklı olabilirsin,” diye kabul etti Durnik. Tekrar Belgarath’a döndü. “Eğer yamaç bu kadar dik olarak devam ederse ve biz yolumuza devam edersek, akşama doğru bir ara, kar yağışı alan bölgeden çıkarız.”

“Eh öyleyse hemen hareket etsek fena olmaz,” dedi Belgarath ve tırısa geçerek başı çekti.

Kar yağmaya devam etti. Köknarların diplerindeki toz halindeki hafif kar örtüsü gittikçe her yeri kaplamaya başladı ve karanlık ağaç gövdeleri arasındaki loşluk, beyaz kar kendine özgü garip ve kaynaksız ışığını getirdikçe soldu.

Öğle sıralarında durdular ve peynir ekmekten oluşan acele bir yemek yedikten sonra, ormandan Arendiya’ya doğru inmeye devam ettiler. Akşamüstünün ortalarına doğru Durnik ve Toth’un tahmin ettikleri gibi kar, buz gibi bir yağmurla karışmaya başladı. Kısa bir süre sonra da az sayıdaki ıslak kar taneleri yok oldu ve atlarını ağaçlar arasından sürekli süzülen bir çiselti içinde sürmeye başladılar.

O akşamüstü geç vakitlerde rüzgâr arttı; rüzgârın önüne kattığı yağmur da soğuk ve nahoştu. Durnik etrafına bakınarak, “Galiba geceyi geçirmek için bir yer bulmanın vakti geldi,” dedi. “Bu rüzgârdan korunmamız gerekecek; ayrıca kuru odun bulmak da biraz sorun yaratabilir.”

Ayakları neredeyse atının iki yanından yerlere sürünen devasa Toth etrafına bakındıktan sonra, henüz girmiş oldukları geniş açıklığın öte ucunda duran köknar fidelerinin oluşturduğu sık bir çalılığı işaret etti. Bir kez daha ellerini o garip işaretlerle hareket ettirdi. Durnik bir süre onu dikkatle izledikten sonra başıyla

onayladı ve ikisi birlikte atlarını bu çalılığa doğru sürüp işe koyuldular.

Kurdukları kamp yeri, rüzgârın kesildiği, sık dalların bu barınağın tepesini ottan bir dam gibi örttüğü ince ağaç gövdelerinin oluşturduğu çalılığın epeyce içindeydi. İkisi birlikte uzun fidanları yarım daire şeklinde eğip bunların uçlarını diğer ağaçların gövdelerine bağlayarak kubbemsi bir yapı oluşturdular. Sonra bu iskeleti çadır beziyle örtüp, sıkıca bağladılar. Sonuç, hatırı sayılır büyüklükteki bir odaya benzeyen yuvarlak tepeli, önü açık bir çadırdı. Önüne bir ateş çukuru kazarak etrafını iri taşlarla çevrelediler.

Yağmur bütün ormanı sırılsıklam etmişti ve kuru odun toplamak zordu, fakat Garion Taş'ı ararken edinmiş olduğu tecrübelere dayanarak kuru çalı çırpı ve dalların bulunabileceği devrik ağaçların altındaki korunaklı oyuklara, iri ağaç gövdelerinin rüzgâr altı tarafındaki bölümlere, çıkıntılı kayaların altındaki çalıya boğulmuş yerlere baktı. Karanlık çökene kadar Eriond ile birlikte, Polgara ile Ce'Nedra'nın akşam yemeğini hazırladıkları ateş çukurundan pek uzak olmayan bir yere küçümsenmeyecek miktarda odun yığmışlardı.

Birkaç yüz metre ileride, yamaç aşağı minik bir akarsu vardı; Garion omuzlarına astığı iki su tulumuyla tepeden aşağıya kayalara basarak iniyordu. Işık, rüzgârın süpürdüğü ağaçların altında hızla azalıyordu ve Garion butlarına kadar inen, iç dolu su tulumlarla birlikte yeniden yukarı doğru tırmanmaya başladığında kamp ateşinin canlı parlaklığı onu neşeyle çağırıyor gibi görünmüştü.

Polgara ıslak pelerinini bir ağaç dalma asmış, Ce'Nedra ile birlikte ateş üzerinde çalışırken kendi kendine hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu.

"Ooo, teşekkürler Haşmetmeapları," dedi Ce'Nedra Garion ona su tulumlarını uzatırken. Minik tebessümü nedense biraz hüzünlüydü, sanki zorla neşeli görünmeye çalışıyormuş gibi.

"Bu benim için bir zevkti Haşmetmeapları," diye cevap verdi kocası gösterişli bir selamla. "İyi bir bulaşıkçı, aşçı yamağının ne zaman suya ihtiyacı olsa bulur gelir."

Ce'Nedra hafifçe güldü, kocasını yanağından öptükten sonra içini çekerek Polgara'nın karıştırmakta olduğu türlü için sebzeleri dilimlemeye döndü.

Yemeklerini yedikten sonra hep birlikte uykulu uykulu ateşin

önünde oturarak ağaçların tepesindeki rüzgârın ve etraflarındaki ormandaki yağmurun şakırdayan sesini dinlediler.

“Bugün ne kadar ilerledik?” diye sordu Ce’Nedra uykulu sesiyle, yorgun bir halde Garion’un omzuna yaslanırken.

“Yedi-sekiz fersah herhalde,” diye cevap verdi Durnik. “İzleyecek bir yol olmayınca insan yavaş ilerliyor.”

“Muros’tan Büyük Panayıra uzanan anayola çıkar çıkmaz daha hızlı ilerleriz,” diye ekledi İpek. Gözleri bu düşünceyle parladı, uzun, sivri burnu seyirmeye başladı.

“Boş ver,” dedi Belgarath İpek’e.

“Ama Belgarath malzemeye ihtiyacımız *olacak,”* dedi İpek, gözleri hâlâ ışıl ışıldı.

“Bu işi Durnik’in halletmesi daha iyi olacak. Seninle iş yapan insanlar, yaptıkları işi düşünecek vakit bulduklarında her nedense öfkelenmek gibi garip bir ruh haline giriyorlar.”

“Ama Belgarath, acelemiz olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

“Aradaki alakayı anlayamadım.”

“İnsan, birileri kovalıyorsa daha hızlı gider - bunu fark etmemiş miydin?”

Belgarath ona uzun ve sert bir bakış fırlatarak, “Bu konuyu kapat İpek,” dedi. “Neden biraz uyumuyoruz?” diye önerdi diğerlerine. “Yarın önümüzde uzun bir gün var.”

Garion aniden uyandığında gece yarısını epey geçmişti. Karısının düzenli bir şekilde soluk alıp verişini ve yağmurun ağaç dallarındaki hafif pıtırtısını dinleyerek Ce’Nedra’nın yanında, battaniyesine sarılı yattı. Rüzgâr dinmiş, sıcak barınaklarının önündeki ateş birkaç kor kalıncaya kadar geçmişti. Uykunun aklındaki son kırıntılarını da silkeleyip atarak kendisini neyin uyandırdığını hatırlamaya çalıştı.

“Sakın ses çıkartma,” dedi Belgarath ona barınağın diğer ucundan yavaşça.

“Seni de mi bir şey uyandırdı dede?”

“Battaniyeden çok yavaşça çıkmanı istiyorum,” dedi ihtiyar adam; bunu o kadar alçak bir sesle söylemişti ki, söyledikleri Garion’a kadar ancak ulaşmıştı, “ve sonra kılıcını eline al.”

“Ne var dede?”

“Dinle!” dedi Belgarath.

Üstlerindeki yağmurlu karanlıktan dev kanatların hantal çırpınış

sesi geldi; ani, isli bir kızıl parıltıyla ortalık aydınlandı. Kanatlar yine çırpıldı ve sonra ses geçti.

“Davran Garion,” dedi Belgarath aceleyle. “Kılıcını al - Taş’ın üzerine bir şey ört ki ondan yayılan ışığı görmesin.”

Garion bacaklarını battaniyesinden kurtardı, karanlıkta Demirpençe’nin kılıcını el yordamıyla aradı.

Yine tepelerinden o dev kanatların sesi duyuldu; sonra garip, tıslayan bir çığlık ve yanı sıra o isli kızıl ışık görüldü.

“Nedir bu?” diye bağırdı Ce’Nedra.

“Kıpırdama çocuk!” diye atıldı Belgarath.

Tepelerindeki kanat sesi yağmurun yıkadığı geceye doğru uzaklaşırken hepsi karanlıkta, gergin bir halde yattılar.

“O neydi Belgarath?” diye sordu İpek kısaca.

“Çok büyük bir dişi mahluk,” diye cevap verdi ihtiyar adam yavaşça. “Gözleri çok iyi değildir, üstelik odun kafalı salağın da tekidir; ama çok tehlikeli. Avlanıyor. Belki de atların veya bizim kokumuzu almıştır.”

“Dişi olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Durnik.

“Çünkü dünyada bir tek o kaldı. Mağarasından çok sık çıkmaz, fakat yüzyıllar boyunca bütün o efsaneleri üretecek kadar çok sayıda insan onu görme imkânı bulmuştur.”

“Bu iş beni çok huzursuz etmeye başladı,” diye mırıldandı İpek.

“Resmedilen ejderhalara pek benzemez,” diye devam etti Belgarath, “ama büyüktür ve uçar.”

“Aman, daha neler Belgarath,” diye güldü Durnik. “Ejderha diye bir şey yoktur.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi neden dışarı çıkıp bunu ona da anlatmıyorsun?”

“O gece Maragor üzerindeki dağlarda duyduğumuz da aynı yaratık mıydı?” diye sordu Garion.

“Evet. Kılıcın elinde mi?”

“Hemen burada dede.”

“Âlâ. Şimdi, son derece yavaş, sürünerek dışarı çık, kalan o korları da toprakla boğ. Ateş onu çekiyor; işi şansa bırakmayalım, aniden alevlenirse filan…”

Garion barınaklarının açık tarafına doğru milim milim ilerleyerek ateş çukurunun üzerini eliyle toprak atarak aceleyle örttü.

“Gerçekten de uçan bir kertenkele mi?” diye fısıldadı İpek fısıltıyla.

“Hayır,” diye cevap verdi Belgarath, “aslında bir cins kuş. Uzun, yılan gibi bir kuyruğu var, derisi tüyden çok pula benzeyen bir şeylerle kaplı. Ama dişleri de var - bir sürü uzun, keskin dişi.”

“Tam olarak ne büyüklükte?” diye sordu Durnik.

“Faldor’un ambarını hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Aşağı yukarı o kadar.”

Epey bir uzaktan başka bir böğürtülü keskin çığlık ile, kasvetli kızıl bir alev görüldü.

“Alevi pek o kadar ciddi değildir,” diye devam etti Belgarath aynı alçak sesle, “özellikle de orman bu kadar ıslakken. İnsanı kuru otlar üzerinde yakaladığında büyük sorun oluyor. İridir ama çok da cesur sayılmaz - yerde de donmuş göl üzerindeki bir domuz kadar sakar olur. Dövüşmek için aşağıya inerse, büyük ihtimalle canını pek yakamayız. En fazla onu korkutup kaçırmayı ümit edebiliriz.”

“Dövüşmek mi?” diye boğulur gibi oldu İpek. “Ciddi olamazsın.”

“Hiç şansımız olmayabilir. Eğer açsa ve bizim veya atların kokusunu almışsa, bizi bulmak için bu ormanı didik didik eder. Birkaç hassas noktası vardır. Büyük ihtimalle en iyisi kuyruğu. Kanatları mani olduğu için arkasını pek iyi göremez; yerde olunca da hızla geriye dönemez.”

“Dur bakayım doğru mu anlamışım,” dedi İpek. “Ejderhanın arkasından yavaşça yaklaşıp kuyruğuna vurmamızı istiyorsun, öyle mi?”

“Aşağı yukarı öyle.”

“Belgarath sen aklını mı kaçırdın? Neden onu uzaklaştırmak için büyü kullanmıyorsun?”

“Çünkü büyüye karşı bağışıklığı var,” diye açıkladı Polgara sükûnetle. “Tanrılarla birlikte o türü yarattıkları zaman bu Torak’ın eklediği minik bir incelikti. Ejderha kavramı onu o kadar etkilemişti ki onu totem yaratığı olarak seçti. Elinden gelen her şeyi deneyerek onu yenilmez yapmaya çalıştı.”

“Bu onun kusurlarından biriydi,” diye ekledi Belgarath huysuzca. “Tamam, ejderha sakar ve aptaldır; ayrıca acıya da hiç alışkın değil. Eğer dikkatli olursak, kimse yaralanmadan onu uzaklaştırabiliriz.”

“Geri geliyor,” dedi Eriond.

Yeniden ıslak ormandan yankılanan o devasa kanatların sesini dinlediler.

“Haydi açığa çıkalım,” dedi Belgarath gergin bir halde.

“Bu, iyi bir fikir,” diye kabul etti İpek. “Eğer bu işi yapacaksam, etrafımda kaçacak bir düzlük isterim.”

“Ce’Nedra,” dedi Polgara, “senin bu çalılığın mümkün olan en iç kısmına kadar gitmeni istiyorum. Saklanacak bir yer bul.”

“Peki Leydi Polgara,” diye cevap verdi Ce’Nedra korkmuş, kısık bir sesle.

Barınaktan, karanlığa doğru sürünüp çıktılar. Yağmur, ağaçların arasını kaplayan sisli bir çiseltiye dönmüştü. Pek uzak olmayan bir yere bağlanmış atlar sinirli sinirli soluyordu; Garion ıslanmış çamların reçine kokularının arasından atların keskin kokusunu alabiliyordu.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Belgarath. “Yayılın - ve dikkatli olun. Dikkatinin başka yerde olduğundan emin olmadan ona saldırmaya kalkmayın.”

Çalılık içinden geniş açıklığa süründüler ve açıklıktan geçmeye başladılar. Garion elinde kılıcıyla dikkatle hareket ediyor, ayaklarıyla önündeki engelleri yokluyordu. Açıklığın öte tarafına varınca iri bir ağaç gövdesi bularak arkasına geçti.

Büyük bir gerginlik içinde beklediler; gözleri yağmur içindeki göğü tarayıp duruyordu.

Koca kanatların ağır çırpınış sesi ağaçların arasında yankılandı ve bir kez daha o muazzam böğürtüyü duydular. Ses üzerlerine çarparken Garion tepesindeki gökte dumanlı bir alevin devasa dalgasını gördü; alevin hatlarını belirginleştirdiği ejderhanın siluetini de görmüştü. Hayalinde canlandırdığından da iriydi. Kanatlar rahatlıkla bir dönümlük toprağı gölgeleyebilirdi. Menfur gagası açıktı; aralarında alevlerin oynaştığı sivri dişlerini rahatça görebiliyordu. Çok uzun, yılan gibi bir boynu, koca pençeleri, arkasında ise açıklığa doğru dalışa geçince havayı kamçılayan uzun, sürüngenimsi bir kuyruğu vardı.

Derken Eriond bir ağaç gövdesinin arkasından çıkarak, sanki öğle vakti bir yürüyüşe çıkmış gibi son derece sakin bir tavırla açıklığın ortasına yürüdü.

“Eriond!” diye haykırdı Polgara, ejderha muzzaffer bir çığlıkla açıklığa doğru dalarken. Pençelerini uzatmış olan ejderha korunmasız delikanlıya çarptı. Gagası açıldı ve koca, isli kavuniçi

alev dalgaları oğlanın etrafını saracak şekilde ağzından döküldü. Oğlan adına hissettiği korku içini öyle sarmıştı ki Garion kılıcını kaldırarak ileri doğru koştu; fakat daha o koca mahluka doğru koşarken aniden Pol Teyze'nin iradesinin o bildik yükselişini hissetti ve teyzesi çocuğu emniyetli bir yere taşıyınca Eriond gözden kayboluverdi.

Ejderha yere çarpınca yer sarsıldı; hayal kırıklığının neden olduğu o müthiş gürleme, açıklığı ateşinin al ışığıyla doldurdu. Muazzamdı. Yarı katlanmış, pullu görünümlü kanatları bedeninin arkasından, ağaçlardan daha yükseklere yükseliyordu. Kırbaç gibi şaklayan kuyruğu bir atın gövdesinden daha kalındı ve kıvrık, dişlerle dolu gagası korkunçtu. Ne zaman ateş kussa, açıklık insanın midesini bulandıran bir leş kokusuyla doluyordu. Ejderhanın ateşinin ışığında, Garion yaratığın kısık sarı gözlerini rahatça gördü. Belgarath'ın söylediklerinden sıkıcı bir ahmaklık görmeyi bekliyordu fakat açıklığı tarayan ateşli gözler dikkatliydi ve yoğun, korkutucu bir hevesle doluydu.

Derken Durnik ile Toth ağaçların arasından fırlayarak hayvana çullandılar. Durnik'in elinde bir balta, Toth'un elinde demircinin keskin bahçıvan beli vardı, birlikte ejderhanın kıvrılan kuyruğunu sistemli bir şekilde doğramaya başladılar. Ejderha viyakladı, havaya ateş kustu ve ıslak orman toprağını pençelemeye başladı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı İpek. "Dönüyor!"

Kanatları havayı döven, pençeleri kocaman toprak parçalarını havaya savuran ejderha sakil bir biçimde arkasına döndü fakat Durnik ile Toth ağaçların arasına kaçmışlardı bile. Ejderha açıklığı alev alev gözleriyle tararken İpek atik bir hareketle, elinde kısa geniş ağızlı Drasniya kılıcıyla bir ok gibi fırladı. Kılıcını ejderhanın devasa kuyruğunun dibine tekrar tekrar batırdı. Sonra, ejderha onun saldırısına karşılık vermek için dönerken etraflarını saran ormanın emin kucağına sığınmak için zıplayarak uzaklaştı.

Derken Eriond bir kez daha açıklığa çıktı. Yüzünde hiçbir korku izi olmadan, ciddi bir ifadeyle ağaçların arasından çıkarak doğruca hiddet dolu yaratığa doğru ilerledi. "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu sakin bir sesle. "Bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyorsun."

Ejderha oğlanın sesiyle neredeyse sinmiş gibi görünüyordu; ateşli gözleri de sakıngan duruyordu.

"Olacakları engelleyemezsin," diye devam etti Eriond ciddiyetle. "Hiçbirimiz engelleyemeyiz - üstelik bu tarz ahmaklıklarla bir şey

değiştiremezsin de. Gitsen iyi olur. Canını yakmak istemiyoruz."

Ejderha duraksadı; Garion aniden yaratığın sadece kafasının karışmakla kalmadığını, aynı zamanda korkmakta olduğunu da hissetti. Sonra ejderha kendisini toparladı sanki. Hiddetli bir böğürtüyle gagasını açarak Eriond'u yutacak şekilde ağzından ateş kustu; Eriond kaçmak için bir girişimde bulunmamıştı bile.

Garion'un bedenindeki her bir sinir ucu genç dostunun yardımına koşmak için çekilmişti, fakat en ufak bir kasını dahi kıpırdatamadığını fark etti. Elinde kılıçla, bir çeşit çaresiz donukluk içinde hapsolarak olduğu yerde kalakaldı.

Alev dalgası azaldıkça Eriond alevlerin içinden kılına bile zarar gelmeden, yüzünde üzüntülü bir kararlılık ifadesiyle çıktı. "Bunu yapmayız diye ummuştum," dedi ejderhaya, "ama bize fazla bir şans tanımıyorsun, biliyorsun değil mi?" İçini çekti. "Tamam Belgarion," dedi, "onu gönder - ama lütfen canını fazla yakmamaya çalış."

Bir çeşit coşkuyla, sanki bu sözler onu her türlü kısıtlamadan azat etmiş gibi, Garion aniden parlayan kılıcıyla doğruca ejderhanın arkasından koşarak yaratığın korumasız sırtına ve kuyruğuna darbeler indirmeye başladı. Yanan etin kötü kokusu açıklıktaki havayı doldurdu ve ejderha acıyla viyakladı. Koca kuyruğunu ıstırapla sağa sola savurdu; Garion'un Demirpençe'nin kılıcını ağır bir biçimde kullanmasının nedeni, yaratığı bilinçli olarak yaralamaktan çok kendisini bu ağır kırbaçtan korumak içindi. Kılıcın keskin ağzı hiç zorluk çekmeden pullarıyla, eti ve kemiğiyle kuyruğun kıvranan bir buçuk metrelik bölümünü düzgün bir şekilde kesip attı.

Ejderhanın gagasından gökgürültüsü gibi çıkan çığlık ortalığı sarstı, ağzından çıkan alev gökyüzüne doğru devasa bir bulut olarak yükseldi. Kılıcın açtığı yaradan boşalan büyük miktardaki kan Garion'un yüzüne fışkırdı ve bir an için önünü görmesini engelledi.

"Garion!" diye bağırdı Polgara. "Dikkat et!"

Garion sıcak kanı temizlemek için gözlerini eliyle sildi. Ejderha korkunç bir çeviklikle arkasına döndü; pençeleri toprağı tırmalıyor, kanatları gümbürdüyordu. Taş yoğun bir ateşle patladı, mavi alevi kılıçtan akarken, kılıca bulaşan pıhtı kanın cızırdamasına neden olarak dumanlarını tüttürdü. Tam Garion'a gagasıyla vuracakken ejderha yanan kılıcın ateşinden korkarak sindi. Garion kılıcını havaya kaldırdı; ejderha bir kez daha sindi, ıslak açıklıkta adım

adım geriliyordu.

Korkuyordu! Her nedense kılıcın mavi ateşi onu korkutmuştu! Acı acı feryat ederek ve kendisini fırına benzeyen ateşleriyle çaresizce korumaya çalışarak geriledi; kesik kuyruğu hâlâ ağaçlar arasındaki açıklığa kanını saçıp duruyordu. Taş'ın ateşinde, ejderhanın dayanılmaz bulduğu bir şey olduğu belliydi. Bir kez daha heyecanın o vahşi coşkusuyla dolan Garion kılıcını kaldırdı; kılıcın ucundan kavurucu bir ışık sütunu fışkırdı. Genç kral ejderhayı bu alevden kırbaç ile kırbaçlamaya başladı; bir yandan da yaratığın kanatları ve omuzları bu kamçıyla dağlanırken çıkan çıtırtılı cızlama seslerini duyuyordu. Ejderha sonunda ıstırap dolu bir ulumayla dönüp, pençeleriyle yeri parçalayarak ve kanatlarını açarak kaçıncaya kadar mahluku kılıcının aleviyle dövdü.

Ejderha hantalca kendisini havaya savurarak, geceyi kanatlarıyla tırmalayıp devasa gövdesini kaldırmak için uğraştı. Açıklığın kenarındaki köknarların üst dallarına çarparak geçti, kurtuluncaya kadar ormandan yükselebilmek için panik içinde debelenip durdu. Ciyaklayarak güneybatıya doğru uçtu; giderken arkasında havayı isli ateş bulutları ve akıp giden kanlarla doldurdu.

Koca mahlukun yağmurlu gökyüzünden kaçışını seyrederken hepsinin dili tutulmuş, sessiz kalmışlardı.

Yüzü son derece soluk görünen Polgara ağaçların altından çıkıp Eriond'un karşısına geçti. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu dehşet verici sakinlikte bir sesle.

"Ne dediğini pek anlayamadım Polgara," diye cevap verdi oğlan, aklı karışmış görünüyordu.

Pol, aşikâr bir gayretle kendisine hâkim oldu. "'Tehlike' kelimesi sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ejderhayı mı kastediyorsun? Pek o kadar tehlikeli sayılmazdı."

"Seni kaşlarına kadar ateşe boğdu ama Eriond," diye dikkat çekti İpek.

"Ha, o mu," diye gülümsedi Eriond. "Ama ateş gerçek değildi ki." Diğerlerine bakarak, "Hepiniz bunun farkında değil miydiniz?" diye sordu, biraz hayret etmiş görünerek. "Sadece bir gözbağıydı. Genellikle kötülük budur zaten - gözbağı. Eğer sizi endişelendirdiysem çok özür dilerim ama açıklayacak vaktim yoktu."

Pol Teyze bu telaşsız delikanlıya uzun uzun baktıktan sonra gözlerini hâlâ elinde yanan kılıcı tutmakta olan Garion'a çevirdi.

“Ya sen - sen…” Her nedense söyleyecek kelime bulamadı. Yavaşça yüzünü titreyen elleri arasına gömdü. “İki tane birden,” dedi perişan bir sesle. “İki tane birden! Buna dayanabileceğimi sanmıyorum - ikisine birden dayanamayacağım.”

Durnik karısına ciddiyetle baktıktan sonra baltasını dev Toth’a uzattı. Birkaç adım atarak karısına sarıldı. “Tamam, tamam,” dedi. Bir an için Pol karşı koyar gibi oldu ama sonra aniden yüzünü kocasının omzuna gömdü. “Gel haydi Pol,” dedi Durnik onu yatıştırmaya çalışarak; sonra karısını kibarca döndürerek barınağa doğru yürüttü. “Olanlar sabah bu kadar kötü görünmez gözüne.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GARİON, yağmurlu gecenin geri kalanında çok az uyuyabildi. Kalbi hâlâ heyecandan küt küt atıyordu; Ce'Nedra'nın yanında battaniyelerin altında yatmış, ejderha ile karşılaşmasını yeniden, yeniden yaşıyordu. Gecenin artık son demlerinde, dövüşün ortasında aklına gelmiş olan bir fikri düşünecek kadar sakinleşebilmişti. Olanlar *hoşuna* gitmişti. Onu dehşet içinde bırakması gereken bir mücadele gerçekten de hoşuna gitmişti; düşündükçe bunun ilk kez olmadığını fark etti. Çocukluğunun ilk yıllarından beri, ne zaman büyük bir tehlike içinde kalsa aynı vahşi heyecanla doluyordu.

Sendarya yetiştirilme tarzının verdiği o katıksız sağduyu, çatışma ve tehlike karşısında duyduğu bu heyecanın Alorn mirasının sağlıksız bir sonucu olduğunu ve bunu denetim altına almak için elinden geleni yapması gerektiğini söylüyordu, ama öyle yapmayacağını da iliklerinde hissediyordu. Sonunda eskiden sık sık dile getirdiği o ağlamaklı "Niye ben?" sorusuna bir cevap bulmuştu. Bu korkunç, ürkütücü görevlere kaçınılmaz olarak o seçilmişti çünkü bunlar onun için biçilmiş kaftandılar.

"İşim bu," diye mırıldandı kendi kendine. "Ne zaman aklı başında bir insanın denemeyi bile aklına getiremeyeceği kadar maskaraca tehlikeli bir şey olsa beni yolluyorlar."

"Ne dedin Garion?" diye mırıldandı Ce'Nedra uykulu uykulu.

"Hiçbir şey canım," diye cevap verdi genç kral. "Yüksek sesle düşünüyordum o kadar. Sen uyumana bak."

“Hmmmm,” diye mırıldandı ufak tefek kraliçe; kocasına biraz daha sokularak Garion’un burun deliklerini saçlarının ılık kokusuyla doldurdu.

Şafak, ıslak ormanın her yana yayılmış dalları altında gittikçe artan bir solgunlukla attı. Israrcı çisenti, orman zemininden yükselen sabah buğusuna karışarak bir çeşit nemli, gri bulut oluşturup köknarların ve alaçamların kara gövdelerini sarmaladı.

Yarımyamalak uykusundan uyanan Garion, Durnik ile Toth’un birer gölge gibi barınağın önündeki soğuk ateş çukurunun yanında sessizce durduklarını gördü. Battaniyelerden sıyrılıp, karısını uyandırmaktan kaçınarak nemli çizmelerini ayağına geçirdi. Sonra ayağa kalkarak pelerinini giyip, onlara katılmak üzere çadır bezinin altından çıktı.

Kasvetli sabah göğüne kaldırdı bakışlarını. “Bakıyorum hâlâ yağıyor,” diye dikkat çekti, insanların güneş doğmadan önce kalktıklarında kullandıkları ses tonuyla.

Durnik başıyla onayladı. “Yılın bu zamanında belki en az bir hafta hiç esinti de olmaz.” Kemerine takılı deri keseyi açarak bir parça kav çıkarttı. “Bir an önce ateş yaksak fena olmayacak,” dedi.

Dev gibi, sessiz Toth korunağın yan tarafına giderek iki su tulumunu alıp, dik yamaçtan kaynağa doğru inmeye başladı. Muazzam cüssesine rağmen, sis içinde kalmış çalıların arasından geçerken neredeyse hiç ses çıkartmıyordu.

Durnik ateş çukurunun yanına diz çöküp dikkatle kuru çalı çırpıyı çukurun ortasına yerleştirdi. Sonra kav tomarını çalı çırpının yanına bırakarak çakmaktaşıyla, çeliğini çıkarttı.

“Pol Teyze hâlâ uyuyor mu?” diye sordu Garion.

“Kestiriyor. Başka biri ateşi yakarken sıcacık bir yatakta yatmanın çok zevkli olduğunu söylüyor.” Durnik kibarca gülümsedi.

Garion da gülümsedi. “Büyük ihtimalle bunun nedeni bütün o yıllar boyunca ilk kalkanın genellikle o olmasıdır.” Bir an duraksayarak, “Dün akşam olanlar konusunda hâlâ mutsuz mu?” diye sordu.

“Hı,” dedi Durnik, çukurun üzerine eğilip, çeliğini çakmaktaşına çarparken, “galiba sonunda kendine yine hâkim olur gibi oldu.” Çakmaktaşı ile çelik hafif bir çat sesi çıkarttı; her çat sesinde parlak, kolay kolay sönmeyen kıvılcımlar çukura doğru saçılarak akıyordu. İçlerinden biri parlayarak kavın üzerine düştü ve demirci, sonunda tam ortasından dil şeklinde minik, kavuniçi bir alev yükselinceye

kadar nazikçe üflemeye devam etti. Sonra kavı dikkatle çalı çırpının altına itti ve alevler kum bir çatırtıyla büyüyeyerek yayıldı. “Tamam işte,” dedi, kavındaki ateşi süpürüp kalanını çakmaktaşı ve çelikle birlikte keseciğine koyarken.

Garion onun yanına çömelerek kum bir dalı küçük parçalar halinde kırmaya başladı.

“Dün gece çok cesurdun Garion,” dedi Durnik birlikte ufak ateşi beslerlerken.

“Bence deli demek daha doğru,” diye cevap verdi Garion hoşnutsuzca. “Hiç aklıselim sahibi bir adam öyle bir şey yapmaya yeltenir miydi? Bence sorun, genellikle bu tür şeylerin ne kadar tehlikeli olduğunu hiç düşünmeden kendimi tam ortasında buluvermem. Bazen dedem acaba haklı mıydı diyorum. Belki de Pol Teyze, ben bebekken beni kafa üstü düşürmüştür.”

Durnik kıkırdayarak, “Bak buna inanamam,” dedi. “Bebeklere ve diğer kırılgan şeylere çok dikkat eder.”

Sonunda neşeli bir ateşe kavuşuncaya kadar dalları eklemeye devam ettiler; sonra Garion ayağa kalktı. Ateşin ışığı sisten, sanki gerçek değilmiş de farkına bile varmadan gece bir vakit gerçek dünyanın hududunu geçip büyü ile tılsım diyarına girivermişler gibi yumuşak ve kızıl bir parlaklıkla geri yansıyordu.

Toth kaynaktan altından sular damlayan su tulumlarıyla gelirken Polgara uzun, kara saçlarını tarayarak barınaklarından çıktı. Her nedense alnının üzerindeki o tek ak tutam saçı bu sabah akkor gibi parlıyordu. “Çok hoş bir ateş canım,” dedi kocasını öperek. Sonra Garion’a bakarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Ne? Ah, evet. İyiyim.”

“Dün gece gözünden kaçmış olabilecek bir kesik, ezik, yanık filan?”

“Hayır. Görünüşe göre burnum bile kanamadan kurtulmuşum.” Garion biraz tereddüt etti. “Dün gece gerçekten çok mu üzüldün Pol Teyze - yani Eriond ile benim yüzümden.”

“Evet Garion, gerçekten çok üzüldüm - ama o dün geceydi. Bu sabah kahvaltı için ne istiyorsun?”

Bir süre sonra, solgun şafak hızla ağaçların altına sokulurken, İpek ateş çukurunun bir tarafında titreyerek durmuş, ellerini alevlere uzatmıştı. Gözleri kuşkuyla Pol Teyzenin ateşin hemen kenarındaki üzeri düz kayaya yerleştirmiş olduğu balonlar çıkarta çıkarta kaynayan tencereye dikilmişti. “Bulamaç mı?” diye sordu.

“Yine mi?”

“Sıcak yulaf lapası,” diye düzeltti Pol Teyze, tencerenin içindekileri uzun saplı tahta bir kaşıkla karıştırarak.

“İkisi de aynı şey Polgara.”

“Tam olarak değil. Bulamaç biraz daha cıvıktır.”

“İster cıvık, ister katı olsun aynı şey.”

Pol, ufak tefek Drasniyalıya bir kaşını kaldırarak baktı. “Söyleyin bana Prens Kheldar, neden sabahları bu kadar çekilmez oluyorsunuz?”

“Çünkü sabahları hiç sevmem. Sabah diye bir şey olmasının tek nedeni gece ile akşamüstülerin birbirine karışmasını önlemek.”

“Belki benim toniklerimden biri kanını biraz tatlılaştırır.”

İpek’in gözleri açıldı. “Yo - hayır. Çok teşekkür ederim Polgara. Şimdi iyice uyanınca kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım.”

“Senin adına sevindim. Şimdi, biraz kenara çekilebilir misin acaba? Ateşin o tarafına, jambon için ihtiyacım olacak.”

“Nasıl istersen.” İpek hemen dönerek aceleyle yeniden barınağa girdi.

Battaniyelerin üzerine yayılıp oturmuş olan Belgarath ufak tefek adama alaylı bir ifadeyle baktı. “Akıllı olması icap eden bir adam olarak sen de zaman zaman gaflar yapabiliyorsun değil mi?” diye sordu. “Şimdiye kadar, yemek pişirirken Pol’ü rahatsız etmemen gerektiğini öğrenmen gerekirdi.”

Homurdanan İpek güve yenikli kürk pelerinini alarak, “Gidip atlara bir bakayım,” dedi. “Sen de gelmek ister misin?”

Belgarath Polgara’nın azalmakta olan odunlarına tartarak bir göz attı. “Bu, kötü bir fikir olmayabilir,” diye kabul etti, ayağa kalkarak.

“Ben de sizinle geleyim,” dedi Garion. “Kaslarım biraz tutulmuş, açmak istiyorum. Galiba dün gece bir kütüğün üzerinde uyudum.” Kılıç kemerini omzuna atarak, barınaktan çıkan diğer ikisini izledi.

“Gerçekten olduğuna inanmak insana zor geliyor değil mi?” diye mırıldandı İpek açık alana vardıklarında. “Ejderhaya yani. Şimdi gündüz gözüyle her şey son derece sıradan görünüyor.”

“Tam olarak değil,” dedi Garion, açık alanın öte tarafında duran pullu kuyruk parçasını işaret ederek. En uç noktası hâlâ seyirmeye devam ediyordu.

İpek başıyla onayladı. “Bu, sıradan bir sabah yürüyüşünde pek rastlamayacağın türden bir şey gerçekten de.” Belgarath’a bakarak,

“Bizi yine rahatsız eder mi?” diye sordu. “Eğer yol boyunca her adımımızda arkamızı kollamak zorunda kalacaksak bu son derece gergin bir yolculuk olacağa benziyor. Kindar mıdır?”

“Nasıl yani?” diye sordu ihtiyar büyücü, sansar suratlı adama.

“Şey, sonuç olarak Garion kuyruğunu kesti sayılır. Sence bunu kişisel bir sorun haline getirir mi?”

“Genellikle getirmez,” diye cevap verdi Belgarath. “Pek o kadar beyni yoktur.” Düşüncelere dalarak kaşlarını çattı. “Beni rahatsız eden bu karşılaşmada tamamen ters giden bir şeylerin oluşu.”

“Bunun düşüncesi bile tersti,” diye omuzlarını silkti İpek.

Belgarath başını salladı. “Ben bunu kastetmedim. Bunu ben mi hayal ettim bilemiyorum ama sanki özellikle içimizden birini arıyor gibiydi.”

“Eriond’u mu?” diye sordu Garion.

“Sanki öyleydi değil mi? Ama ejderha onu bulunca sanki korkmuş gibi göründü. Ayrıca ejderhaya söylediği o garip şeylerle ne kastetti?”

“Kim bilir?” diye omuzlarını silkti İpek. “O her zaman garip bir oğlandı zaten. Onun bizimle aynı dünyada yaşadığından bile emin değilim.”

“Peki ejderha neden Garion’un kılıcından o kadar korktu?”

“O kılıç koca orduları korkutuyor Belgarath. Sadece ateşi bile yeterince dehşet verici.”

“Ama o ateşten *hoşlanır* İpek. Yanan bir ambar uğruna cilveli ve işveli davrandığını bile gördüm; bir keresinde de bir orman yangınının çevresinde bir hafta göz süzerek uçtu. Dün gece olanlarla ilgili içime sinmeyip beni huzursuz edip duran bir şeyler var.”

Eriond atların bağlanmış olduğu çalılığın içinden çıkarak, dikkatle üzerinden sular damlayan fundaların etrafından dolandı.

“İyiler mi?” diye sordu Garion.

“Atlar mı? İyiler Belgarion. Kahvaltı hazır mı?”

“Eğer kahvaltı denebilirse,” diye cevap verdi İpek ekşi bir ifadeyle.

“Polgara gerçekten de çok iyi bir aşçıdır Kheldar,” diye temin etti Eriond onu şevkle.

“Dünyadaki en iyi aşçı bile yulaf lapası konusunda fazla bir şey yapamaz.”

Eriond'un gözleri parladı. "Yulaf lapası mı yapıyor? Yulaf lapasına bayılırım."

İpek ona uzun uzun baktıktan sonra hüzünle Garion'a döndü. "Gençler ne çabuk bozuluyor görüyorsun değil mi?" diye gözlemledi. "Onları biraz terbiyeli yetiştirmeye yeltendin mi, sonsuza kadar kaybediyorsun." Omuzlarını dikleştirdi. "Pekâlâ," dedi neşesizce, "gidip şu işi bitirelim."

Kahvaltıdan sonra gece için kurdukları kamp yerini bozup, ağlayan gökyüzünün yavaşça inen çiseltisi altında yola koyuldular. Aşağı yukarı öğleye doğru orakla biçilerek açılmış geniş bir araziye, belki çeyrek mil genişliğinde kütüklerle beneklenmiş fundalık bir şeride vardılar; biçilmiş alanın ortasında geniş, çamurlu bir yol vardı.

"Muros'tan gelen anayol," dedi İpek belli bir memnuniyetle.

"Neden bütün ağaçları kesmişler?" diye sordu Eriond ona.

"Yolun kenarında pusuya yatan hırsızlarla başları dertteydi. Yolun her iki tarafında da açık bir alanın olması yolculara kaçabilme şansı tanıyor."

Suları damlayan ağaçların altından çıkarak, otların bitmiş olduğu açıklıktan çamurlu yola çıktılar. "Şimdi daha hızlı gidebiliriz," dedi Belgarath, atını mahmuzlayıp tırısa kaldırarak.

Atlarını sürekli eşkin sürerek güneye giden yolu birkaç saat takip ettiler. Ormanla kaplı dağ eteklerinden aşağıya doğru ilerledikçe, ağaçlar yerlerini uzanıp giden otluklara bıraktı. Bir tepeyi aşınca dizginlerini çekerek dumanları tüten hayvanlarını biraz dinlendirdiler. Biraz kuzey batıya düşen bir yerde puslu çiselti içinde bulanık görünen büyük Arendiya ormanının karanlık hududunu ve biraz daha ilerisinde, otlaklar üzerinde yükselen koca bir Mimbre şatosunun suratsız, gri duvarlarını görebiliyorlardı. Ce'Nedra sırılsıklam ovaya, sanki taşlarında bile Arendiya toplumunun çekirdeğini oluşturan o burnu havada, ihtiyatlı kuşkuyu taşıyan şatoya içini çekerek baktı.

"İyi misin?" diye sordu Garion, karısının iç çekişinin üzerinden daha yeni atmış olduğu o nahoş melankoliye dönüyor olduğunu ima etmesinden korkarak.

"Arendiya'da o kadar hüzünlü bir şey var ki," diye cevap verdi karısı. "Nefret ve hüzün dolu bütün o binlerce yıl… Hiçbir anlamı yok. Sanki o şato bile ağlıyor."

"Yağmurdan öyle görünüyor Ce'Nedra," dedi Garion ihtiyatla.

“Hayır,” diye içini çekti karısı yine. “Daha fazla bir şey var.”

Muros’tan gelen yol, sararıp kararmış, boyunlarını eğmiş otlarla kaplıydı, Arendiya ovalarına doğru uzanan tarlalar arasından ilerleyen çamurlu sarı bir yara gibiydi; önlerindeki birkaç gün boyunca büyük, yüksek Mimbre kalelerinin yanından ve keskin odun dumanının buz gibi havada zehirli bir öbek gibi asılı kaldığı, pejmürde serilerin yüzlerindeki umutsuz ifadenin dile getirdiği sefalet ve çaresizlik içindeki yaşamlarını sürdürdükleri, saz örtülü pis damları olan derme çatma köylerin içinden geçtiler. Her gece, yol kenarındaki, çürümüş yemek ve leş gibi bedenlerin kokuttuğu kötü, berbat hanlarda konakladılar.

Dördüncü gün bir tepeyi aşarak Muros’tan gelen anayol ile Büyük Batı Yolu’nun kesiştiği noktaya kurulmuş Büyük Arendiya Panayırının gösterişle yayıldığı geniş alana vardılar. Çadırlar ve pavyonlar, ağlayan bir gök altındaki mavilerin, kırmızıların, sarıların şatafatlı bolluğu içinde her yöne doğru en az bir fersah yayılıyor ve büyük ticari merkeze gidip gelen yük konvoyları ovaya karınca sıraları gibi diziliyordu.

İpek kılıksız şapkasını yüzünü açacak şekilde geri iterek, “Yolumuza devam etmeden gidip etrafa şöyle bir göz alsam fena olmayacak herhalde,” dedi. “Bir süredir ortalıklarda yokluk; neler olup bittiğini anlamakta fayda var.”

“Tamam,” diye kabul etti Belgarath, “ama hile yok.”

“Hile mi?”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun İpek. İçgüdülerini denetim altına al.”

“Bana güven Belgarath.”

“Mecbur kalmadıkça güvenmem.”

İpek bir kahkaha atarak, atının böğrünü mahmuzladı.

İpek çamur deryası içinde yükselen, artık kalıcı hale gelmiş çadır kente doğru dörtnala giderken, kalanlar yamaçtan aşağıya yavaşça yürüyüşe geçti. Panayıra yaklaştıkça Garion havayı dolduran o ahenksiz gürültüyü duymaya başladı; Hepsi aynı anda bağıran binlerce insan sesinin yüksek yaygarası. Aynı zamanda sayısız koku da vardı: Baharat kokusu, pişen yemeklerin kokusu, nadir esansların kokusu ve atların ahırlarının kokusu.

Belgarath atının dizginlerini çekerek, “İpek’i burada bekleyelim,” dedi. “Aptalca bir hata yapmak istemiyorum.”

Soğuk çiselti altında atlarını yolun kenarında durdurup yük

konvoylarının onlara doğru çamurlu yol üzerinden kayarak yavaşça ilerleyişlerini seyrettiler.

Kırk beş dakika kadar sonra İpek tepeye güçlükle tırmanarak, "Biraz ihtiyatla yaklaşmakta yarar var," dedi. Keskin hatlı çehresi ciddiydi.

"Mesele nedir?" diye sordu Belgarath.

"Delvor'la karşılaştım," diye cevap verdi İpek; "bizim hakkımızda sorular soran Angarak bir tacir olduğunu söyledi."

"O halde belki de panayıra uğramadan geçsek daha iyi olur," diye önerdi Durnik.

İpek başını salladı. "Bence bu meraklı Angarak hakkında biraz daha bir şeyler öğrenmeliyiz. Delvor bizi bir-iki günlüğüne çadırına kabul etti, ama dolanıp panayıra güneyden girmek fena olmayabilir. Tol Honeth'ten gelen kervanlardan birine katılabiliriz. O zaman pek dikkat çekmeyiz."

Belgarath gözlerini kısıp yağmurlu göğe dikerek bunu biraz düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Çok fazla vakit kaybetmek istemiyorum ama bizi izleyen biri olduğu fikri de hoşuma gitmiyor. Gidip Delvor'un bize anlatacaklarını bir dinleyelim bakalım."

Yağmurla sırılsıklam olmuş otlar arasından geniş bir yarım daire çizerek panayırın birkaç mil güneyinde Büyük Batı Yolunun çamurlu izine vardılar. Pahalı kürk pelerinlere sarınmış yarım düzine kadar Tolnedralı tacir gıcırdayarak ilerleyen bir dizi arabanın önünden at sürüyordu; gökyüzü, yavaşça kararark kasvetli, yağmurlu bir akşamın yaklaştığını bildirirken, Garion ile arkadaşları dikkat çekmeden Tolnedralıların peşine takıldılar.

Çadırlar ve pavyonlar arasında kalan dar yollar dünyanın dört bir yanından gelmiş tacirlerle doluydu. Yüzlerce at ve hava şartlarına aldırış etmeden birbirleriyle bağıra çağıra pazarlık eden renkli giysili tüccarların ayakları altında iyice çalkalanmış olan çorba kıvamındaki çamur, bileklere kadar yükseliyordu. İçlerinde sayısız hâzinenin garip bir birliktelikte pirinç kaplar ve ucuz teneke tabaklar içinde durduğu, çadır bezinden yapılmış önleri açık pavyonların yanlarına meşaleler ve lambalar asılmıştı.

"Bu taraftan," dedi İpek bir yan sokağa saparak. "Delvor'un çadırları birkaç yüz metre kadar ileride."

"Delvor kim?" diye sordu Ce'Nedra Garion'a, gürültülü bir meyhane çadırının yanından geçerlerken.

"İpek'in bir arkadaşı. Daha önce de buraya geldiğimizde onunla

karşılaşmıştık. Sanırım Drasniya Haberalma Teşkilatı'nın bir üyesi."

Ce'Nedra havayı kokladı. "Bütün Drasniyalılar haberalma teşkilatının üyesi değiller mi?"

Garion gülümseyerek, "Büyük ihtimalle," diye kabul etti.

Delvor onları mavi beyaz çizgili pavyon çadırının önünde bekliyordu. İpek'in arkadaşı, Garion'un son gördüğünden beri çok az değişmişti. Bir yumurta kadar keldi ve yüz ifadesi en az daha önceki kadar kurnazca ve alaycıydı. Omuzlarına sıkı sıkı sardığı kürk biyeli bir pelerin giymişti ve kabak kafası yağmurda ıslak ıslak parlıyordu. "Hizmetkârlarım atlarınıza bakar," dedi onlara inerlerken. "Çok fazla gören olmadan bir an önce gözden kaybolalım."

Onun peşinden sıcak, iyi aydınlatılmış çadıra girdiler ve arkalarından kapı yerine kullanılan örtüyü indirdiler. Çadır neredeyse güzelce tanzim edilmiş bir ev kadar rahat görünüyordu. Sandalyeler, divanlar ve üzerinde mükellef bir akşam yemeğinin hazır beklediği iri, cilalı bir masa vardı. Yerler ve duvarlar mavi halılarla kaplıydı; kandiller tavandan zincirlerle sallanıyordu ve her köşede içi parlak korlarla dolu mangallar bulunuyordu. Delvor'un hizmetkârları sade üniformalar giymişti; tek bir söz söylemeden Garion ve arkadaşlarının sırılsıklam pelerinlerini alarak, çadır beziyle ayrılmış bir bölümden yan çadıra taşıdılar.

"Buyrun," dedi Delvor kibarca, "lütfen oturun. Biraz akşam yemeği hazırlatmayı uygun buldum."

Hep birlikte masaya otururlarken İpek etrafına bakındı. "Süslü," diye fikir belirtti.

Delvor omuzlarını silkti. "Biraz tasarım - ve epey bir para. Bir çadırın rahatsız olması *şart* değil."

"Ayrıca taşınabiliyor da," diye ekledi İpek. "Eğer insan bir yerden aceleyle ayrılmak zorunda kalırsa çadır katlanarak götürülebilir. Bunu yapmak biraz zor."

"O da var tabii," diye kabul etti Delvor ağırbaşlılıkla. "Lütfen yemenize bakın dostlarım. Burada, Arendiya'daki hanlarda ne tür yatacak yer ve ne tür bir yemek sunduklarını iyi bilirim."

Sunulan akşam yemeği, bir soylunun sofrasında bulunabilecek kadar mükemmeldi. Yığın halinde dumanı tüten pirzolalar gümüş bir tabağa konulmuştu; haşlanmış soğan, bezelye ve havuç leziz bir peynir sosu içinde yüzüyordu. Ekmek en beyazındandı ve dumanı üstündeydi; ayrıca çeşit çeşit de leziz şarap vardı.

“Aşçınız yetenekli bir adama benziyor Delvor,” diye dikkat çekti Polgara.

“Teşekkür ederim Leydim,” diye cevap verdi Delvor. “Yılda bana fazladan birkaç krona mal oluyor ve çok sinirli, ama bence tüm bu masrafa ve şiddete değer.”

“Şu meraklı Angarak tacir meselesi neyin nesidir?” diye sordu Belgarath, tabağına birkaç pirzola alarak.

“Birkaç gün önce panayıra yarım düzine hizmetkârla geldi ama ne yük atları, ne de arabaları vardı. Atları çok yorgun görünüyordu, sanki tacir adamlarıyla birlikte büyük bir aceleyle gelmiş gibi. Geldiğinden beri hiçbir iş yapmadı. Adamlarıyla birlikte bütün zamanlarını sorular sorarak geçiriyorlar.”

“Özellikle bizi mi soruyorlar?”

“İsminizle değil Kadim Kişi ama tarifleri kuşkuya pek yer bırakmıyor. Bilgi karşılığında para teklif ediyor - hatırı sayılır miktarda bir para.”

“Ne tür bir Angarak bu adam?”

“Nadrak olduğunu söylüyor ama eğer o Nadraksa ben de Thull’ um. Bence Malloryalı. Orta boyda ve yapıda, temiz traşlı, sade giysili. Tek tuhaf tarafı gözleri. Neredeyse tamamen beyaz - göz bebekleri hariç. Gözlerinde hiç renk yok.”

Pol Teyze hızla başını kaldırarak, “Kör mü?” diye sordu.

“Kör mü? Hayır, zannetmiyorum. Nereye gittiğini görüyor gibi. Neden sordunuz Leydim?”

“Biraz önce tarif ettiğin şey çok nadir meydana gelen bir durumun sonucudur,” diye cevap verdi Pol. “Bu halden mustarip olanların çoğu kördür.”

“Eğer onun peşimize takılıp on beş dakikalık bir mesafeden bizi izlemesini istemiyorsak, buradan ayrılırken dikkatini başka yere çekmemiz lazım,” dedi İpek kristal kadehle oynayarak. Arkadaşına baktı. “Buraya son geldiğimizde o Murgo çadırına sakladığın kurşun paralardan kalmamıştır herhalde elinde, değil mi?”

“Korkarım kalmadı İpek. Birkaç ay önce Tolnedra hududundaki gümrükten geçmem icap etti. Gümrük görevlilerinin yanımda o tür bir şeyi bulmalarını istemedim, o yüzden bir ağacın dibine gömdüm.”

“Kurşun para mı?” diye sordu Ce’Nedra aklı karışarak. “İnsan kurşundan parayla ne satın alabilir ki?”

“Üzerleri yaldızlıdır Haşmetmeapları,” dedi Delvor ona. “Tıpkı

Tolnedra altın kronlarına benzerler.”

Ce’Nedra’nın yüzü aniden soldu. “Bu korkunç!” dedi nefesi kesilerek.

Delvor’un yüzü, kraliçenin tepkisinin şiddeti karşısında hayretini belli ediyordu.

“Haşmetmeapları Tolnedralıdır Delvor,” diye hatırlattı İpek ona, “kalp para, bir Tolnedralıyı varlığının tam merkezinden vurur. Bence bunun dinleriyle bir ilgisi var.”

“Bu hiç de komik değil Prens Kheldar,” dedi Ce’Nedra terslenerek.

Akşam yemeğinden sonra biraz daha konuştular; ısınmış, karınları doymuş insanların huzur dolu muhabbetiydi bu; daha sonra Delvor onları uyuma bölümlerine ayrılmış yan çadıra geçirdi.

Garion başı yastığa değer değmez uykuya daldı ve ertesi sabah kendisini haftalardır olmadığı kadar dinlenmiş hissederek uyandı. Ce’Nedra’yı uyandırmamaya çalışarak giyindi ve ana çadıra çıktı.

İpek ile Delvor masada oturmuş alçak sesle konuşuyorlardı. “Burada, Arendiya’da epey bir karışıklık var,” diyordu Delvor. “Alorn krallıklarında Ayı Mezhebi’ne karşı yapılan seferin haberi, hem Mimbre, hem Asturyalı aceleci gençlerin kanını kaynattı. Çağırılmamış oldukları bir yerdeki çatışma düşüncesi genç Arendleri çok kederlendiriyor.”

“Bu yeni bir şey değil,” dedi İpek. “Günaydın Garion.”

“Beyler,” dedi Garion kibarca, bir sandalye çekerek.

“Haşmetmeapları,” diye selamladı Delvor genç kralı. Sonra İpek’e döndü. “Ama herkesi genç soyluların sudan kavgacılıklarından daha çok ilgilendiren şey, serfler arasında artan huzursuzluk.”

Garion son birkaç gündür geçmiş oldukları köylerdeki sefil mezbelelikleri ve sakinlerinin yüzlerindeki mutsuzluğu hatırladı. “Hallerinden memnun olmamaları için yeterince nedenleri var, sizce de öyle değil mi?” diye sordu.

“Bu konuda sizinle aynı fikirde olacak ilk insan benimdir Haşmetmeapları,” dedi Delvor, “ve bu ilk kez de olmuyor. Ama bu defa biraz daha ciddi. Yetkililer saklanmış silahlar buluyor - oldukça gelişmiş silahlar üstelik. Elinde yabasıyla bir serf, bir Mimbre şövalyesinin dengi sayılmaz. Öte yandan tatar yayı olan bir serf tamamen farklıdır. Birkaç olay yaşandı - birkaç da misilleme.”

“Serfler bu tür silahları nasıl elde ediyorlar?” diye sordu Garion.

“Genellikle yiyecek bir şey bile bulamıyorlar. Tatar yayı alacak parayı nasıl bulsunlar?”

“Silahlar ülke dışından geliyor,” diye açıkladı Delvor. “Henüz kaynağı tespit edemedik ama *birilerinin* Arendiya soylularının yurtlarında, başka bir yerdeki işlere karışamayacak kadar sorunları olmasını istediğinden kuşku yok.”

“Belki de Kal Zakath’tır?” diye tahmin yürüttü İpek.

“Bu pekâlâ mümkün,” diye kabul etti Delvor. “Mallorya imparatorunun yeryüzünün tümüyle ilgili bazı hırsları olduğuna hiç kuşku yok; üstelik Batı Krallıklarındaki bir kargaşa, sonunda Kral Urgit’i öldürdükten sonra ordularını kuzeye çevirmeye karar verdiğinde çok işine yarar.”

Garion homurdandı. “Bir bu eksikti,” dedi, “endişelenecek bir şey daha.”

Diğerleri de ana çadırda onlara katıldığında Delvor’un hizmetkârları muazzam bir kahvaltı getirdi. Yumurta, jambon ve sosis yığınlarıyla dolu tabaklar, birbiri ardı sıra getirilen meyveler ve zengin hamur işleri vardı.

“İşte kahvaltı diye *buna* derim,” dedi İpek heyecanla.

Polgara ona soğuk bir edayla baktı. “Devam et, söyle Prens Kheldar,” dedi. “Eminim aktarmak istediğin bir sürü ilginç gözlem vardır.”

“Sizin her sabah bize sunduğunuz o mükemmel bulamaç için bir şey söyler miyim hiç leydim?” diye sordu İpek abartılı bir masumiyetle.

“Eğer sağlığını düşünüyorsan söylemezsin,” dedi Ce’Nedra tatlılıkla.

Hizmetkârlardan biri çadıra, yüzünde alınmış bir ifadeyle girdi. “Dışarıda iğrenç, pis bir kambur var Delvor,” diye rapor etti. “Hayatımda duyduğum en bozuk ağza sahip ve içeri girmek istiyor. Onu kovmamı ister misiniz?”

“Ah, bu Beldin amca olsa gerek,” dedi Polgara.

“Onu tanıyor musun?” Delvor hayret etmiş gibiydi.

“Bebekliğimden beri tanırım,” diye cevap verdi güzel büyücü. “Göründüğü kadar kötü değildir - alıştıktan sonra.” Biraz kaşlarını çattı. “Onu içeri alsanız iyi olur,” diye tavsiyede bulundu sonra. “İnsanlar onu huzursuz edince *feci* şekilde kaba olabilir.”

“Belgarath,” diye hırladı Beldin, itiraz etmeye çalışan hizmetkârı kabaca itip içeri girerken, “ancak bu kadar mı ilerleyebildiniz? Tol

Honeth'e varmışsınızdır diye düşünüyordum."

"Gorim'i ziyaret etmek için Prolgu'da durmak zorunda kaldık," diye cevap verdi Belgarath tatlılıkla.

"Bu bir eğlence gezisi değil odun kafalı," diye yapıştırdı Beldin hırsla. Ufak tefek kambur her zamanki gibi pisti. Elbise niyetine giydiği ıslak paçavralar bedenine orası burası çürümüş kalın sicimlerle bağlanmıştı. Keçe gibi olmuş saçma da çalı çırpı takılmıştı. Kısa, çarpuk çurpuk bacaklarıyla masaya doğru sert adımlarla ilerleyip kendisine bir sosis alırken de çirkin yüzü en az bir fırtına bulutu kadar karaydı.

"Lütfen biraz medeni olmaya çalış amca," dedi Pol Teyze.

"Niye?" Masada duran küçük bir çömleği işaret etti. "Onun içinde ne var?"

"Reçel," diye cevapladı Delvor, biraz korkmuş gibi görünerek.

"İlginç," dedi Beldin. Pis ellerinden birini çömleğe daldırarak, reçeli avuç avuç ağzına doldurmaya başladı. "Fena değil," dedi parmaklarını yalayarak.

"Tam yanında ekmek var amca," dedi Pol Teyze imalı imalı.

"Ekmek sevmem," diye homurdandı kambur, ellerini üzerine silerken.

"Harakan'a yetişebildin mi?" diye sordu Belgarath.

Beldin, Ce'Nedra'nın yüzünün solmasına neden olan bir dizi küfürle karşılık verdi. "Yine elimden kaçtı. Onun peşinden koşarak harcayacak kadar vaktim yok, o yüzden onu tam ortadan ikiye bölme zevkinden kendimi biraz mahrum edeceğim." Elini yeniden reçel çömleğine daldırdı.

"Eğer ona rastlarsak senin için halledivereriz," diye önerdi ipek.

"O bir sihirbaz Kheldar. Eğer yoluna çıkarsan bağırsaklarını tele asar."

"Garion'a yaptıracaktım."

Beldin boşalmış reçel çanağını bırakarak geğirdi.

"Başka bir şeyler daha ister miydiniz?" diye sordu Delvor Beldin'e.

"Hayır, teşekkür ederim ama doydum." Yeniden Belgarath'a döndü. "Yazdan önce Tol Honeth'e varmayı planlıyor muydunuz?"

"O kadar da geride değiliz Beldin," diye karşı çıktı Belgarath.

Beldin kibar olmayan bir ses çıkardı. "Güneye giderken gözlerinizi dört açın," diye salık verdi. "Sizin hakkınızda sorular

sorup duran bir Malloryalı var. Büyük Batı Yolu'nda kendisine adamlar tutuyordu."

Belgarath ona dik dik baktı. "Bir isim öğrenebildin mi?"

"Birkaç isim birden kullanıyor. En sık duyulan ismi Naradas."

"Neye benzediği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu İpek.

"Bütün öğrenebildiğim komik gözleri olduğu. Dediklerine göre bembeyazmış."

"Bak," dedi Delvor, "bak hele, bak, bak."

"Ne demek oluyor şimdi bu?" diye sordu Beldin.

"Beyaz gözlü adam burada, panayırda. Burada da sorular soruyordu."

"O zaman her şey kolaylaşıyor. Birini bulun da sırtına bir bıçak sokuversin."

Belgarath başını sallayarak, "Panayırı koruyan lejyonerler beklenmedik bir cesetle karşılaşınca heyecanlanıyor," dedi.

Beldin omzunu silkti. "Başına bir şeyler sarın, ondan sonra ovaya doğru birkaç mil sürükleyin. Boğazını kesip bir çukura atın. Büyük ihtimalle bahara kadar filizlenmez." Çirkin yüzünü kırıştıran muzip bir sırıtışla Polgara'ya baktı. "O pastayı yemeye devam edersen kızım, genişleyeceksin. Zaten yeterince tombul olmuşsun."

"Tombul mu?"

"Bunda bir şey yok Pol. Bazı erkekler tombul popolu kızlardan hoşlanır."

"Neden sakalındaki reçeli silmiyorsun amca?"

"Öğle yemeğine sakladım onu." Beldin koltuk altını kaşıdı.

"Yine mi bitlendin?" diye sordu Pol soğuk bir edayla.

"İnsan her zaman bitlenebilir. Birkaç bitten bir şey çıkmaz aslında. Bildiğim birçok insandan daha iyi arkadaşlıkları oluyor."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Belgarath.

"Mallorya'ya geri dönüyorum. Bir süre Darshiva etrafında demirleyip Zandramas hakkında neler deşebileceğime bir bakacağım."

Delvor bu çetin minik adamı tartarak yan gözle baktı. "Hemen ayrılmayı mı düşünüyordunuz Beldin Usta?" diye sordu.

"Niye sordun?"

"Sizinle özel bir-iki lakırdı etmek isterdim, eğer birkaç dakikanız varsa."

"Sır mı Delvor?" diye sordu İpek.

“Tam sayılmaz eski dostum. Bir fikrim var ama size açıklamadan önce biraz daha geliştirmek isterim.” Yeniden kambura döndü. “Şöyle kısa bir yürüyüşe çıkalım mı Beldin Usta? Hoşunuza gidebilecek bir fikrim var, pek de vakit almaz.”

Beldin merakla bakmaya başlamıştı. “Tamam,” diye kabul etti ve birlikte çiselti halindeki yağmur içindeki sabaha çıktılar.

“Neydi şimdi bütün bunlar?” diye sordu Garion İpek’e.

“Bu Delvor’un Akademi’de edindiği sinir bir huydur. İnsana hiç haber vermeden bazı zekice numaralar yapar. Ondan sonra da arkasına yaslanıp herkesin hayretler içindeki hayranlığının zevkine varır.” Ufak tefek adam masaya baktı. “Şu sosisten biraz daha alacağım galiba,” dedi, “belki birkaç yumurta da alırım. Tol Honeth’e daha çok yol var, bulamaçlara karşı tedbirimi alayım da.”

Polgara Ce’Nedra’ya baktı. “Ne zaman birinin aklına komik olduğunu düşündüğü bir şey gelse, kalanları sıkıntıdan patlatıncaya kadar aynı şeyi tekrarladığını hiç fark etmiş miydin?”

Ce’Nedra İpek’e, gözlerinde muzip pırıltılarla baktı. “Bunu fark etmiştim Leydi Polgara. Bu kısıtlı bir hayal gücünün ürünü olabilir mi dersiniz?”

“Eminim bir ilgisi vardır canım.” Polgara, yüzünde sakin bir tebessümle İpek’e baktı. “Biraz daha oynamak ister miydiniz Kheldar?”

“Ah - yo Polgara. Hiç zannetmiyorum.”

Delvor ile Beldin, ikisi de yüzlerinde halinden memnun bir sırıtışla döndüklerinde öğle olmak üzereydi. “Kesinlikle çok ustaca bir gösteriydi Beldin Usta,” diye tebrik etti minik kamburu Delvor, içeri girerlerken.

“Çocuk oyuncağı.” Beldin umursamazca omzunu silkti, “insanlar kaçınılmaz olarak biçimsiz bir bedenin, kusurlu bir beyni barındırdığını düşünür. Bunu kendi çıkarım için defalarca kullanmışımdır.”

“Eminim zamanla tüm bunların ne anlama geldiğini bize de anlatacaklardır,” dedi İpek.

“Çok karmaşık değildi İpek,” diye açıkladı Delvor. “Artık o meraklı Malloryalı sizi endişelendirmeden, rahatça yola çıkabilirsiniz.”

“Ya?”

“Bazı bilgiler satın almaya çalışıyordu,” diye omzunu silkti Delvor, “ona biraz bilgi verdik; o da ayrıldı - dörtnala.”

“Ona ne tür bir bilgi sattınız?”

“Şöyle oldu,” dedi Beldin. Biraz daha eğildi, biçimsizliğini bile bile daha da fazlalaştırdı, tam bir geri zekâlı gibi bön bön baktı. “Efendim nasın buyurursalar,” dedi yaltaklanan birinin ahmaklığıyla viyaklar gibi bir sesle, “bazı insanlar anyomuşun, nerde olduklarını bilene para vercemişin. Baktığın insanları ben gördüm, nerde olduklarını da deyiveririm - bana adam gibi para vercesen. Ne kadan vercedin?”

Delvor neşeyle güldü. “Naradas lokmayı çiğnemeden yuttu. Beldin Usta’yı ona götürüp, aradığı insanları bilen birini bulduğumu söyledim. Fiyatta anlaştık, sonra şu arkadaşınız onu tamamen uyuttu.”

“Onu ne tarafa yolladınız?” diye sordu Belgarath.

“Kuzeye.” Beldin omzunu silkti. “Sizi Arendiya ormanında kamp kurmuşken gördüğümü, aranızdan birinin hastalanmış olduğunu, onu tedavi etmek için durduğunuzu söyledim.”

“Hiç kuşkulanmadı mı?” diye sordu İpek.

Delvor başını salladı. “İnsanları kuşkulandıran şey, bir karşılık beklemeden gelen yardımdır. Ben Naradas’a bana inanmasını sağlayacak her türlü kanıtı sundum. Beldin Usta’ya kazık attım - terbiyesizce hem de. Naradas ona verdiği bilgi için birkaç gümüş metelik verdi. Öte yandan *benim* fiyatım oldukça yüksekti.”

“Zekice,” diye mırıldandı İpek takdirle.

“Ama Ak Göz hakkında bilmeniz gereken bir şey var,” dedi Beldin Belgarath’a. “Malloryalı bir Grolim. Onu çok sıkı yoklamadım çünkü ne yaptığımı fark etmesini istemedim, ama bu kadarını anladım. Oldukça fazla gücü var, o yüzden ona dikkat edin.”

“Kimin için çalıştığını öğrenebildin mi?”

Beldin başını salladı. “Ne olduğunu anlar anlamaz geri çekildim.” Kamburun yüzü solar gibi oldu. “Ona dikkat et Belgarath. Çok tehlikeli.”

Belgarath’ın yüzü ciddileşti. “Ben de öyleyim Beldin,” dedi.

“Biliyorum ama senin *yapmayacağın* bazı şeyler var. Naradas o tür bir engel hissetmiyor.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SONRAKİ altı gün boyunca, gittikçe açılan gökyüzü altında güneye doğru at sürdüler. Soğuk rüzgâr, kışın kahverengileştirdiği yol kenarındaki otları eğiyordu; güney Arendiya'nın uzayıp giden ovaları da soğuk mavi gök altında ölü ve sessiz uzanıyordu. Zaman zaman kılıksız serflerin bir kış daha çıkartabilmek için dişlerini sıktıkları çamurlu, çerden çöpten köylerden; biraz daha seyrek olarak da mağrur Mimbre baronlarının komşuları üzerine dikkatli nazarlarını çevirdiği yüksek taş kalelerin yanından geçiyorlardı.

Tolnedra anayol sisteminin bir kısmını oluşturan diğer yollar gibi Büyük Batı Yolu da, kırmızı üniformalı Kraliyet Lejyonerleri tarafından korunuyordu. Garion ile arkadaşları arada bir kuzeye giden, elleri silahlarından hiç ayrılmayan, iriyarı kiralık adamlarının refakatinde, dikkatli gözlerle etrafı kolaçan eden bir tüccara rast geliyorlardı.

Donlu bir sabahın ilerleyen vakitlerinde Arend Nehri'ne vararak, köpüklü geçit yerinden kuzey Tolnedra'da bulunan Vodrue Ormanı'na baktılar. "Vo Mimbre'de durmak istiyor musun?" diye sordu İpek Belgarath'a.

Yaşlı adam başını salladı. "Mandorallen ile Lelldorin, Korodullin'i Drasniya'da olanlarla ilgili çoktan bilgilendirmiş olmalı; üstelik üç-dört günümü sizlerle, bizlerle, maamafihlerle dolu sohbetlerle geçirecek havada değilim. Ayrıca bir an önce Tol Honeth'e varmak istiyorum."

Nehir geçidinin sığ sularını sıçrata sıçrata geçerlerken Garion bir

şey hatırladı. “O gümrükte durmak zorunda kalacak mıyız?”

“Tabiatıyla,” diye cevap verdi İpek. “Herkesin gümrükten geçmesi gerekir - yani ehliyetli kaçakçılar hariç herkesin.” Belgarath’a baktı. “Oraya gittiğimizde işleri benim ele almamı ister misin?”

“Çok yaratıcı olmaya çalışma.”

“Asla öyle bir niyetim yok Belgarath. Bütün istediğim şunları deneyebileceğim bir şans.” Üzerindeki eski püskü kıyafeti kastediyordu.

“Ben de giysilerini seçtiğinde aklından neler geçtiğini merak etmiştim,” dedi Durnik.

İpek ona muzipçe göz kırptı.

Nehir geçidinden çıkıp muntazaman yayılmış ağaçları ve güzelce budanmış çalılarıyla Vordue Ormanı’na doğru ilerlediler. Ancak bir fersah kadar gitmişlerdi ki gümrük olarak kullanılan beyaz badanalı binaya vardılar. Uzun, baraka kılıklı yapının bir köşesi yeni bir yangından çıkıldığını gösteriyordu; kırmızı kiremitli çatısı da tam bu tarafta isten kararmıştı. Gümrük hizmetinde bulunan yarım düzine dağınık asker, açıkta yanan minik bir ateşin etrafına toplanmış ısınabilmek için ucuz şarap içiyorlardı. İçlerinden, yamalı bir pelerin ve paslı bir zırh giymiş, hafif sakallı biri, uyuşukça ayağa kalktı ve yolun ortasına adım atarak bir elini kaldırdı. “Buraya kadar,” diye beyan etti. “Atlarınızı binanın yanına götürün ve inceleme için denklerinizi açın.”

İpek, ilerledi. “Tabii ki çavuşum,” diye cevap verdi itaatkâr, yaltaklanan bir ses tonuyla. “Saklayacak bir şeyimiz yok.”

“Ona *biz* karar veririz,” dedi tıraşsız asker, yollarını kesmiş dururken hafifçe sallanıyordu.

Gümrük temsilcisi sırtında bir battaniyeyle binadan çıktı. Yıllar önce, Zedar ve çalınan Taş’ın peşine düşmüşken geçtiklerinde karşılaştıkları aynı tıknaz adamdı. Gerçi daha önceki karşılaşmalarında adam halinden daha bir memnun görünüyordu. Şimdi ise kırmızı yüzü, bir şekilde hayatın kendisinden çok şeyler çaldığına inanan bir adamın hoşnutsuz ifadesini taşıyordu. “Bildireceğiniz bir şey var mı?” diye sordu kabaca.

“Korkarım bu yolculukta yok Asaletmeap,” diye cevap verdi İpek zırıltılı bir sesle. “Bizler Tol Honeth’e giden fakir yolcularız.”

Koca göbekli temsilci ufak tefek adama dikkatle baktı. “Daha önce karşılaşmıştık galiba değil mi? Sen Boktorlu Radek değil

misin?”

“Tam üstüne bastınız Asaletmeap. Mükemmel bir hafızanız var.”

“Benim işimde bu şarttır. O seferki Sendarya yünü işin nasıl gitti?”

İpek’in yüzü hüzünlendi. “Hiç umduğum gibi yürümedi. Ben Tol Honeth’e varmadan hava kırıldı, o yüzden mallar olması gerekenin yarı fiyatına indi.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi temsilci baştan savarcasına. “Denklerinizi açar mısınız?”

“Sadece yiyecek ve yedek giysilerimiz var.” Ufak tefek Drasniyalı hakikaten sızlanıp duruyordu.

“İnsanların taşıdıkları değerli bazı şeyleri zaman zaman unuttuklarını tecrübelerime dayanarak bilirim. Denkleri aç Radek.”

“Nasıl emrederseniz Asaletmeap.” İpek atından aşağıya indi ve denklerin kayışlarını açmaya başladı. “Keşke burada değerli bir şeylerim olsaydı,” diye iç çekti acıklı bir tarzda, “ama yün pazarındaki o talihsiz maceram benim için uzun bir düşüşün başlamasına neden oldu korkarım. Artık tamamen işi bıraktım.”

Temsilci homurdanarak birkaç dakika boyunca bir yandan denkleri yoklayıp ararken bir yandan da titreyip duruyordu. Sonunda yüzünde ekşi bir ifadeyle İpek’e döndü. “Görünüşe göre doğru söylüyorsun Radek. Senden kuşkulandığım için özür dilerim.” Isıtmaya çalışarak ellerine hohladı. “Son zamanlarda zor günler geçirdik. Son altı aydır hatırı sayılır bir rüşveti hak edecek doğru dürüst bir mal gelmedi.”

“Vordue’de bazı sorunlar yaşandığını duydum,” diye mızıldandı İpek denkleri yeniden bağlarken. “Bazı bölgelerin Tolnedra’dan ayrılmasıyla ilgili.”

“İmparatorluk tarihindeki en ahmakça şeydi,” diye patladı temsilci. “Grandük Kador öldükten sonra Vordue sülalesinin kafalarının içi tamamen boşaldı. O adamın yabancı güçlerin bir ajanı olduğunu bilmeleri gerekirdi.”

“Hangi adammış o?”

“Doğulu bir tüccar olduğunu söyleyen o adam. Vordueler’in güvenini kazandıktan sonra onları yağlayarak şişirdi. İşi bittiğinde, Tolnedra’nın geri kalanından bağımsız, kendi krallıklarını kurabileceklerine inandılar. Ama size söyleyeyim, o Varana kurnaz biri. Kral Korodullin’le bir pazarlığa oturdu ve çok geçmeden Vordue’nün her yanı, gördükleri her şeyi çalan Mimbre

şövalyeleriyle doldu.” Gümrük binasının kararmış köşesini gösterdi. “Şunu görüyor musunuz? Bir müfreze kadar asker buraya gelerek binayı talan etti. Sonra da ateşe verdi.”

“Trajik,” diye acısını paylaştı İpek. “O sözüm ona tüccarın kimin adına çalıştığını öğrenebilen oldu mu?”

“Tol Vordue’deki o geri zekâlıların öğrenemediği kesin ama ben onu görür görmez tanıdım.”

“Ya?”

“Adam bir Rivalıydı; böylece her şey Kral Belgarion’un kucağına düşmüş oluyor. Zaten o Vordueler’den hep nefret etmişti, o yüzden kuzey Tolnedra’daki güçlerini kırmak için böyle bir plan kurdu.” Hafifçe gülümsedi. “Gerçi o da kendi başına geleni başkalarına çektiriyor. Prenses Ce’Nedra ile evlenmesi için onu zorlamışlardı ve kraliçe hayatını bir kâbusa çeviriyor.”

“Bu ajanın Rivalı olduğunu nasıl anladın?” diye sordu İpek merakla.

“Bundan kolay ne var Radek. Rivalılar o adalarında binlerce yıldır tecrit edilmiş bir halde yaşıyorlar. O kadar çok yakın akraba evliliği yapıyorlar ki her türlü sakatlık baş gösteriyor.”

“Sakat mıydı?”

Temsilci başını salladı. “Gözleri,” dedi. “Gözlerinin hiç rengi yoktu - tamamen beyazdı.” Titredi. “Görmek bile insanı ürpertiyordu.” Battaniyesine daha bir sıkı sarıldı. “Özür dilerim Radek ama burada donuyorum. Sıcak odama döneceğim. Arkadaşlarınla birlikte geçmekte serbestsin.” Bunu söyleyerek aceleyle gümrük binasına ve ocak başının sıcağına döndü.

“Ne ilginç değil mi?” dedi İpek uzaklaşırlarken.

Belgarath kaşlarını çattı. “Bir sonraki soru, beyaz gözlü bu adamın kimin için çalıştığı,” dedi.

“Urvon mu?” diye fikir yürüttü Durnik. “Belki de Harakan’ı kuzeyde, Naradas’ı da burada güneyde iş başına koymuştur - her ikisi de mümkün olduğu kadar karışıklık çıkartmaya çalışıyordur.”

“Belki,” diye homurdandı Belgarath, “ama belki de değildir.”

“Sevgili Prens Kheldar’ım,” dedi Ce’Nedra, pelerininin başlığını eldivenli eliyle geri iterek, “tüm o yaltaklanmalarınızın, kıvranmalarınızın tam olarak anlamı neydi?”

“Kişilik katma Ce’Nedra,” diye cevap verdi İpek havayla. “Boktorlu Radek kendini beğenmiş kibirli hıyarın tekiydi - zengin olduğu sürece. Artık fakirleştiği için tamamen öbür türlü oldu. Bu

insanoğlunun tabiatında gizlidir.”

“Ama Boktorlu Radek diye bir insan *yok.”*

“Tabii ki var. Biraz önce onu gördün. Boktorlu Radek dünyanın bu tarafında herkesin hatırasında var. Birçok açıdan da geçtiğimiz o şişko memurdan daha gerçek.”

“Ama o, *sendin.* Onu sen uydurdun.”

“Tabii ki ben uydurdum ve bununla da gurur duyuyorum. Onun varlığı, geçmişi ve bütün bir yaşam öyküsü umuma mal olmuş bir şey. En az senin kadar gerçek.”

“Bu insana hiç de anlamlı gelmiyor İpek,” diye karşı çıktı kraliçe.

“Çünkü sen Drasniyalı değilsin Ce’Nedra.”

Birkaç gün sonra Tol Honeth’e vardılar. Beyaz mermerli imparatorluk şehri buz gibi kış güneşi altında parlıyordu; oymalı bronz kapılarda nöbet tutan lejyonerler de her zamanki gibi gıcır gıcır ve parlaktı. Garion ile arkadaşları mermer döşeli köprüden kapıya doğru takırdayarak ilerlerken, nöbetçi müfreze başındaki subay Ce’Nedra’ya bir bakış fırlattıktan sonra yumruk yaptığı elini cilalı göğüs zırhına vurarak selam verdi. “Sayın Prenses Hazretleri,” diye karşıladı Ce’Nedra’yı. “Yaklaştığınızı bilseydim size refakatçi yollardım.”

“Ziyanı yok Yüzbaşı,” diye cevapladı Ce’Nedra yorgun, ince sesiyle. “Adamlarından birini göndererek imparatora burada olduğumuzu haber verebilir misin?”

“Derhal Prenses Hazretleri,” dedi subay yine selam verip, geçmeleri için kenara çekilerek.

“Günün birinde Tolnedra’da birinin senin artık evli olduğunu hatırlamasını isterdim,” diye mırıldandı Garion, biraz huysuzlanarak.

“Ne dedin canım?” diye sordu Ce’Nedra.

“Kafalarına senin artık Riva Kraliçesi olduğunu sokamıyorlar mı? Ne zaman içlerinden biri sana ‘Prenses Hazretleri’ dese, kendimi sığıntı veya bir çeşit uşak gibi hissediyorum.”

“Biraz aşırı hassas davranmıyor musun Garion?”

Garion biraz huysuzlanarak homurdandı, olaylar hâlâ biraz gücüne gidiyordu.

Tol Honeth bulvarları genişti ve Tolnedralı seçkin sınıfın mağrur ve yüksek evleriyle çevrelenmişti. Bu evlerin ön cepheleri büyük bir gösteriş içinde sütunlar ve heykellerle doluydu; ayrıca sokaklarda

gezen zengin giysileri içerisindeki tüccar prensler de paha biçilemeyecek mücevherlerle süslenmişlerdi. Atıyla geçerken İpek bunlara baktıktan sonra bakışlarını esefle kendi pejmürde, havı dökülmüş giysilerine indirdi. Acı acı içini çekti.

"Biraz daha mı kişilik geliştiriyorsun Radek?" diye sordu Pol Teyze.

"Birazcık," diye cevap verdi Drasniyalı. "Tabii ki Radek de kıskanırdı, ama kendi süslü elbiselerimi özlediğimi itiraf etmeliyim."

"Nasıl oluyor da bütün o uydurma insanları karıştırmadan kafanda tutuyorsun?"

"Konsantrasyon Polgara," dedi İpek, "konsantrasyon. Konsantrasyonu sağlayamazsan hiçbir oyunda başarılı olamazsın."

İmparatorluk sarayı, yüksek duvarların çevrelediği, şehrin batı mahallesindeki bir tepeye oturtulmuş heykellerle süslü mermer binaların oluşturduğu bir kümeydi. Yaklaşmakta oldukları konusunda önceden uyarıldıkları için kapıdaki lejyonerler grubu hızlı bir askeri selamla onları hemen içeri aldılar. Kapıların ardında kaldırım taşı döşeli bir avlu vardı ve ön cephesi sütunlarla dolu bir binaya çıkan mermer basamakların önünde de İmparator Varana duruyordu. "Tol Honeth'e hoş geldiniz," dedi konuklarına, atlarından inerlerken. Ce'Nedra ona doğru hızla ilerledi ama son anda durup resmi bir selam vererek, "İmparator Hazretleri," dedi.

"Bu kadar merasime ne gerek var Ce'Nedra?" diye sordu Varana, kollarını ufak tefek kraliçeye uzatarak.

"Lütfen amca," dedi kızıl saçlı kraliçe, merdivenlerin tepesine sıralanmış saray görevlilerine bir bakış fırlatarak, "burada olmaz. Eğer beni burada öpersen kendime hâkim olamayıp ağlarım ve Boruneler halk karşısında hiç ağlamaz."

"Ha," dedi imparator anlayışla bakarak. Sonra diğerlerine döndü. "Hepiniz içeri buyrun. Gelin soğuktan kurtulalım." Dönüp Ce'Nedra' ya kolunu uzattı ve aksayarak merdivenlerden çıkmaya başladı.

Kapıdan girer girmez daire şeklinde, etrafındaki duvarların önünde son bin yıldır Tolnedra imparatorluğu yapmış kişilerin mermer büstlerinin durduğu kubbeli geniş bir oda vardı.

"Yankesici çetesine benziyorlar değil mi?" dedi çarpık bir tebessümle Varana, Garion'a.

"Seninkini göremiyorum," diye cevap verdi Garion.

“Kraliyet heykeltraşı burnum konusunda sorun yaşıyor. Anadileler köylü bir geçmişe sahiptir ve burnum onun zevkini tatmin edecek kadar asil değil.” Onları geniş bir holden, mumlarla aydınlatılmış kırmızı halılı, perdeli ve her yanı aynı renkten döşemeli mobilyaların olduğu büyük bir odaya götürdü. Her köşede parlak bir demir mangal duruyordu ve odanın içi sıcacıktı. “Lütfen,” dedi imparator, “rahatınıza bakın. İçecek sıcak bir şeyler getirteceğim, ayrıca mutfağa da bize güzel bir akşam yemeği hazırlamalarını söyleyeyim.” Garion ile arkadaşları pelerinlerini çıkartıp otururken kapıdaki lejyonerle kısa bir şeyler konuştu.

“Şimdi,” dedi Varana kapıyı kapatarak, “sizi Tol Honeth’e hangi rüzgâr attı?”

“Ayı Mezhebi’ne karşı giriştiğimiz seferi duydun mu?” diye sordu Belgarath ona, “ve bunun nedenini?”

İmparator başını evet, anlamında salladı.

“Sonuç olarak seferin yanlış yöne yöneltilmiş olduğu çıktı ortaya. Bu işe bulaşmış gibi gösterilmeye çalışılmış olsa da mezhebin Prens Geran’ın kaçırılmasıyla bir ilgisi yokmuş. Aradığımız kişinin adı Zandramas. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Varana kaşlarını çattı. “Hayır,” diye cevapladı, “ettiğini söyleyemem.”

Belgarath, Varana’ya Zandramas, Harakan ve Sardion hakkında bildiklerini anlatarak çabucak durumlarının ana hatlarını çiziverdi. Sözlerini bitirdiğinde imparatorun yüzünde hafif bir kuşku ifadesi vardı.

“Söylediklerinin bir çoğunu kabul edebilirim Belgarath,” dedi, “ama bazıları…” Omuzlarını silkip ellerini havaya kaldırdı.

“Ne var?”

“Varana kuşkucudur baba,” dedi Polgara. “Hakkında düşünmemeyi yeğlediği bazı şeyler var.”

“Thull Mardu’da olanlardan sonra da mı?” Belgarath hayretler içine düşmüş görünüyordu.

“Bu bir prensip meselesi Belgarath.” Varana güldü. “Bu Tolnedralı olmakla ilgili bir şey - bir de asker olmakla.”

Belgarath ona eğlenircesine bir bakış attı. “Pekâlâ öyleyse, bu çocuk kaçırma meselesinin politik bir güdüyle yapılmış olduğu gerçeğini kabul edebilir misin?”

“Tabii ki. Politikadan anlarım.”

“Âlâ. Mallorya’da her zaman için iki güç merkezi olmuştur: Taht ve tapınaklar. Görünüşe göre bu Zandramas bir üçüncüsünü yaratıyor. Kal Zakath’ın bu işe doğrudan karışıp karışmadığını bilemiyoruz ama Urvon ile Zandramas arasında bir çeşit iktidar mücadelesi yaşanıyor. Her ne hikmetse Garion’un oğlu da bu çekişmenin merkezini oluşturuyor.”

“Aynı zamanda yolda gelirken şu veya bu nedenle Malloryalıların bizim bu işe karışmamızı istemediklerini de öğrendik,” diye ekledi İpek. “Arendiya’da sorun çıkartan bazı casuslar var; ayrıca Vordueler’in ayrılmalarının gerisinde de bir Malloryalı olabilir.”

Varana ona dik dik baktı.

“Naradas isimli bir adam.”

“Bak şimdi, bu benim de duyduğum bir isim,” dedi imparator. “Onun buraya bazı büyük ticari anlaşmalar yapmak için görüşmeye gelen Angarak bir tüccar olması gerekiyor. Çok fazla yolculuk yapıyor ve çok fazla para harcıyor. Ticari danışmanlarını onun Kral Urgit’in bir casusu olduğunu düşünüyor. Zakath doğu Cthol Murgos’taki maden bölgelerini denetimi altına alınca Urgit çaresizlik içinde, orada süren savaş için para bulmanın yollarını aramaya başladı.”

İpek başını salladı. “Zannetmiyorum,” dedi. “Naradas Malloryalı bir Grolim. Murgoların Kralı için çalışması pek mümkün değil.”

Kapı saygıyla çalındı.

“Evet?” dedi Varana.

Kapı açıldı ve imparatorluk mabeyincisi Lord Morin içeri girdi. Artık iyice yaşlanmıştı ve çok zayıftı. Saçı tamamen beyazlamış ve tutam tutam kalmıştı. Teni, insanın çok yaşlılarda gördüğü o balmumsu saydamlıktaydı ve çok yavaş ilerliyordu. “Drasniya Büyükelçisi Haşmetmeapları,” diye beyan etti titrek bir sesle. “Size - ve konuklarınıza- vermesi gereken çok acil bilgileri olduğunu söylüyor.”

“O halde onu içeri buyur et Morin.”

“Yanında genç bir hanım var Haşmetmeapları,” diye ekledi Morin. “Sanırım Drasniyalı soylu bir hanım.”

“Her ikisini de kabul edelim,” dedi Varana.

“Nasıl arzu ederseniz Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Morin zar zor eğilerek.

Yaşlı mabeyinci büyükelçi ile refakatindeki hanımı odaya

aldığında Garion hayretle gözlerini kırpıştırdı. “Ekselensları Prens Khaldon, Drasniya Kraliyet Sarayı Büyükelçisi,” diye duyurdu Morin, “ve saygıdeğer Hanımefendi Hazretleri, Kontes Liselle, ehm…” Morin kekeledi.

“Casus, Asaletmeap,” diye yardımcı oldu Liselle kendinden emin bir tarzda.

“Bu resmi bir unvan mıdır Hanımefendi?”

“Zamandan tasarruf etmemize yarıyor Asaletmeap.”

“Aman,” diye içini çekti Morin, “dünya nasıl da değişiyor. Hanımefendi Hazretleri sizi imparatora resmi bir casus olarak mı takdim etmeliyim?”

“Sanırım Asaletmeap o kadarını tahmin etti zaten Lord Morin,” dedi Liselle, adamın ince eline sevgiyle dokunarak.

Morin eğilerek selam verip yavaşça yalpalayarak odadan çıktı.

“Ne tatlı bir ihtiyar,” diye mırıldandı Liselle.

“Vay, merhaba kuzen,” dedi İpek büyükelçiye.

“Kuzen,” diye cevapladı Prens Khaldon soğuk bir edayla.

“Siz akraba mısınız?” diye sordu Varana.

“Uzaktan Haşmetmeapları,” diye açıkladı İpek. “Annelerimiz ikinci dereceden kuzendi - yoksa üçüncü mü?”

“Dördüncü sanırım,” dedi Khaldon. Sansar suratlı akrabasını süzdü. “Biraz kılıksız görünüyorsun dostum,” diye dikkat çekti. “Seni son gördüğümde her yanından mücevher ve altın damlıyordu.”

“Tebdil-i kıyafet ettim kuzen,” dedi İpek ağırbaşlılıkla. “Beni tanıyamamış olman icap ederdi.”

“Ha,” dedi Khaldon. İmparatora döndü. “Lütfen şakalaşmalarımızı mazur görün Haşmetmeapları. Kheldar ile ben çocukluktan beri birbirimizden pek hoşlanmayız.”

İpek sırıttı. “İlk görüşte nefretti,” diye kabul etti. “Kesinlikle birbirimizden nefret ederiz.”

Khaldon hafifçe tebessüm etti. “Çocukken, ailelerimiz birbirlerini ziyaret ettiğinde ortalıktaki bütün bıçakları saklarlardı.”

İpek merakla Liselle’e bakarak, “Sen Tol Honeth’te ne arıyorsun?” diye sordu.

“Bu bir sır.”

“Kadife Boktor’dan birkaç mesaj getirdi,” diye açıkladı Khaldon, “ve biraz da talimat.”

“Kadife mi?”

“Salakça değil mi?” Liselle güldü. “Ama düşünüyorum da, benim için daha kötü bir takma isim de seçebilirlerdi.”

“İnsanın hemen aklına geliverenlerin bazılarından çok daha iyi,” diye kabul etti İpek.

“Kibar ol Kheldar.”

“Bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz bir şey mi vardı Prens Khaldon?” diye sordu Varana.

Khaldon içini çekti. “Fahişe Bethra’nın öldürüldüğünü bildirmek zorunda kalmak beni çok üzüyor Haşmetmeapları.”

“Ne?”

“Bir iş görüşmesinden dönerken, dün gece tenha bir sokakta bir suikasta kurban gitmiş. Öldü sanılarak bırakılmış fakat o sürünerek bizim kapımıza kadar gelebilmiş ve ölmeden önce bazı bilgileri bize aktarmayı başarmıştır.”

İpek’in yüzü bembeyaz kesildi. “Bu işin sorumlusu kim?” diye sordu.

“Hâlâ bu konu üzerinde çalışıyoruz Kheldar,” diye cevap verdi kuzeni. “Bazı kuşkularımız var tabii ki, fakat henüz yargı önüne getirebilecek kadar somut şeylere sahip değiliz.”

İmparatorun yüzü solgundu; oturmakta olduğu sandalyeden kalktı. “Bu haberi bilmesi icap eden bazı kimseler var,” dedi ciddiyetle. “Benimle gelir misiniz Prens Khaldon?”

“Tabii ki Haşmetmeapları.”

“Lütfen bizi affedin,” dedi Varana geri kalanlara. “Bu konunun üzerine hemen düşülmesi gerekiyor.” Drasniya Büyükelçisi’ni odadan çıkarttı.

“Çok acı çekti mi?” diye sordu İpek, Kadife diye tanınan kıza, sesinde derin bir hüzünle.

“Bıçak kullanmışlar Kheldar,” diye cevap verdi kız kısaca. “Hiçbir zaman hoş olmaz.”

“Anlıyorum.” İpek’in yaban gelinciğine benzeyen yüzü sertleşti. “Bunun arkasında kimin olabileceği konusunda bir ipucu verebildi mi?”

“Bunun birkaç ayrı şeyle ilgisi olduğu sonucuna vardım. Bir zamanlar İmparator Varana’yı, oğlu için hazırlanan bir plana karşı uyarmış olduğundan bahsetti.”

“Honethler!” dedi Ce’Nedra dişleri arasından.

“Neden böyle dedin?” diye sordu İpek hemen.

“Varana’yı uyardığı zaman Garion ile ben de buradaydık. Babamın cenazesi sırasındaydı. Bethra gizlice saraya gelmiş ve iki Honeth soylusunun -Kont Elgon ile Baron Kelbor’un- Varana’nın oğlunu öldürmek için planlar kurmakta olduğunu söylemişti.”

İpek’in yüzü taş kesti. “Teşekkür ederim Ce’Nedra,” dedi ciddiyetle.

“Bilmen gereken bir şey daha var Kheldar,” dedi Kadife sessizce. Diğerlerine baktı. “Hepimiz bu konuda dikkatli oluruz değil mi?”

“Tabii ki,” diye rahatlattı onu Belgarath.

Kadife yeniden İpek’e döndü. “Bethra Avcıydı,” dedi.

“Avcı mı? *Bethra mı?”*

“Birkaç yıldır öyleydi. Tolnedra’da kimin başa geçeceği konusundaki çekişmeler ateşlenince Kral Rhodar Cirit’e Ran Borune’nin ardından tahta geçecek kişinin Alornlarla geçinebilecek biri olmasına dikkat etmesi talimatı verdi. Cirit Tol Honeth’e gelerek Bethra’nın bu işi halletmesi için gerekli ayarlamaları yaptı.”

“Özür dilerim,” diye sözünü kesti Belgarath, gözleri merakla parlayarak, “tam olarak şu ‘Avcı’ dediğiniz şey nedir?”

“En gizli casusumuz,” diye cevapladı Kadife. “Avcı’nın kimliğini yalnızca Cirit bilir ve Avcı sadece en hassas konularla ilgilenir - Drasniya tahtının açıkça müdahale edemeyeceği konularla. Her neyse, Honeth hanedanından Grandük Noragon’un bir sonraki imparator olacağı kesinleşince Kral Rhodar Cirit’e bir öneride bulunmuş ve birkaç ay sonra Noragon kazara bozuk bir kabuklu deniz hayvanı yemiş - *çok* bozuk.”

“Bethra mı yaptı bunu?” İpek’in sesi hayret doluydu.

“İnanılmayacak kadar becerikliydi.”

“Kontes Liselle?” dedi Ce’Nedra, gözleri düşünceyle kısılmıştı.

“Buyrun Haşmetmeapları.”

“Eğer Avcı’nın kimliği Drasniya’daki en gizli bilgiyse, nasıl oluyor da *siz* bundan haberdardınız?”

“Boktor’dan buraya, ona özel bazı talimatlar vermek için yollanmıştım. Amcam, bana güvenebileceğini bilir.”

“Ama şimdi bunu açıklıyorsunuz öyle değil mi?”

“Ama iş işten geçtikten sonra Haşmetmeapları. Bethra öldü. Artık bir başkası Avcı olacak. Zaten ölmeden önce Bethra bize birilerinin onun Grandük Noragon’un ölümüyle olan ilişkisini öğrendiğini ve bilgiyi etrafa yaydığını söyledi. Ona saldırılmasına

neden olan bilginin o olduğuna inanıyordu.”

“O halde ilmek, gerçekten de Honethler etrafında daralıyor, öyle değil mi?” dedi İpek.

“Kesin bir kanıt yok Kheldar,” diye ikaz etti Kadife onu.

“Beni ikna etmeye yettiği kesin.”

“Aceleyle bir şeyler yapmayacaksın değil mi?” diye sordu kız İpek’e. “Cirit bundan hoşlanmaz biliyorsun.”

“O Cirit’in sorunu.”

“Tolnedra politikasına burnumuzu sokacak kadar zamanımız yok İpek,” diye ekledi Belgarath kesin bir tavırla. “Burada fazla oyalanmayacağız.”

“O kadar vaktimi almayacak.”

“Planladığın şeyi Cirit’e rapor etmek zorundayım,” diye uyardı Kadife.

“Tabii ki. Ama senin raporun Boktor’a ulaşmadan benim işim bilmiş olacak zaten.”

“Bizi utandırmaman çok önemli Kheldar.”

“Bana güven,” dedi İpek ve sessizce odadan ayrıldı.

“Ne zaman bunu söylese sinirlerim geriliyor,” diye mırıldandı Durnik.

Ertesi sabah erken bir vakitte Belgarath ile Garion imparatorluk sarayından ayrılarak üniversite kütüphanesini ziyarete gittiler. Tol Honeth’in geniş caddeleri buz gibiydi; Nedrane Nehri’nden soğuk ve nemli bir rüzgâr esiyordu. O saatte kalkmış olan birkaç tüccar, kürk pelerinlerine sıkı sıkı sarınmış mermer caddelerde hızlı hızlı yürüyordu; başlarını rüzgâra doğru eğmiş, çatlamış ellerini giysilerinin içine iyice sokmuş kaba giysili işçilerin oluşturdukları gruplar ise şehrin daha fakir semtlerinden kalabalıklar halinde çıkıyordu.

Garion ile dedesi tenha merkez pazarından geçerek kısa bir süre sonra mermer bir duvarla çevrili koca bina yığınlarına vardılar ve imparatorluk mührüyle mühürlenmiş bir kapıdan girdiler. Duvarların gerisindeki zemin de, tıpkı sarayın çevresindeki gibi düzenle kesilmişti ve binadan binaya gitmek için çimenler arasında mermer adım taşları bulunuyordu. Bu yollardan birinden ilerlerken ellerini arkasında birleştirmiş yürüyen, düşüncelere dalıp gitmiş iri yapılı, siyah cüppeli bir âlimle karşılaştılar.

“Affedersiniz,” dedi Belgarath adama, “bize kütüphaneyi gösterebilir misiniz?”

“Ne?” Adam gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı.

“Kütüphane, kibar beyim,” diye tekrarladı Belgarath. “Ne tarafta?”

“Ha,” dedi âlim. “Oralarda bir yerlerde.” Belli belirsiz bir işaret yaptı eliyle.

“Biraz daha açık söylemeniz mümkün mü?”

Âlim, pejmürde kıyafetli ihtiyar adama rahatsız olarak baktı. “Kapıcılardan birine sorun,” dedi kabaca. “Ben meşgulüm. Yirmi yıldır bir problem üzerinde çalışıyorum ve çözümünü bulmak üzereyim.”

“Ya? Hangi problemmiş bu?”

“Bunun cahil bir dilenciyi ilgilendireceğini pek sanmıyorum,” diye cevap verdi filim tepeden bakarak, “ama çok merak ettiysen söyleyeyim, dünyanın lam ağırlığım hesaplamaya çalışıyordum.”

“Hepsi bu mu? Ve bu senin yirmi yılını aldı ha?” Belgarath’ın yüzünde büyük bir hayret ifadesi vardı. “Ben o problemi uzun zaman önce çözdüm - bir haftada hem de.”

Âlim ona bakakaldı, yüzü ölü gibi bembeyaz kesilmişti. “Mümkün değil!” diye bağırdı adam. “Dünya üzerinde bu konuya tek eğilen kişi benim. Daha önce kimse bu soruyu sormamıştı.”

Belgarath güldü. “Özür dilerim bilmiş âlim bey ama şimdiye kadar birkaç kez soruldu. En güzel çözümü Talgin isminde -sanırım Melcena üniversitesinden- bir adamın vermiş olduğuna tanık oldum. İkinci bin yıldı. Kütüphanenizde bu hesapların bir kopyası vardır herhalde.”

Âlim deliler gibi titremeye başladı, gözleri dışarı uğradı. Tek bir söz söylemeden olduğu yerde dönüp cüppesinin eteklerini savurarak çimenler üzerinden koşmaya başladı.

“Gözünü ondan ayırma Garion,” dedi Belgarath sükûnetle. “Koştuğu bina kütüphane olsa gerek.”

“Dünyanın ağırlığı tam olarak ne kadar?” diye sordu Garion merakla.

“Nerden bileyim?” diye cevap verdi Belgarath. “Aklı başında bir adam bunu merak bile etmez.”

“Peki ya şu sözünü ettiğin Talgin - hani şu çözümü yazmış olan adam?”

“Talgin mi? Öyle biri yok ki. Uydurdum.”

Garion dedesine baktı. “Bu çok korkunç bir şey dede,” diye suçladı adamı. “Tek bir yalanla adamın bütün ömrü boyunca yaptığı

işleri bozuverdin.”

“Ama bize kütüphanenin yolunu göstermesini sağladı,” dedi ihtiyar adam muzipçe. “Ayrıca belki ilgisini artık biraz daha anlamlı şeylere yöneltir. Kütüphane şu kuleli binada. Merdivenlerden koşarak çıktı şimdi. Gidelim mi?”

Kütüphanenin hemen girişinde mermerden daire şeklinde kubbeli bir oda vardı ve bu dairenin tam ortasında yüksek, süslü oymalı bir masa duruyordu. Kel ve sıska bir adam masanın ardında oturmuş, büyük zahmetle kocaman bir kitabı kopyalıyordu. Her nedense adam Garion’a tanıdık gelmişti; masaya yaklaşırken kaşlarını çatarak onu nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu sıska adam, tam Belgarath önünde durduğunda kopyasını çıkarttığı kitaptan başını kaldırarak.

“Olabilir. Ben Batılı Grolimlerin Kehanetlerinin bir kopyasına bakıyordum.”

Sıska adam kaşlarını çattı, kulağını kaşıdı. “Bu mukayeseli teoloji bölümünde olmalı,” dedi düşünceli düşünceli. “Bu eserin yazıldığı vakit hakkında bir tahminde bulunmayı göze alabilir misiniz?”

Belgarath da kaşlarını çatarak düşünürken gözlerini kubbeli odanın kemerlerine dikti. “Bence üçüncü bin yılın ilk yılları,” dedi sonunda.

“Bu da ya ikinci Honeth Hanedanı, ya da ikinci Vordueler’in zamanına tekabül eder,” dedi âlim. “Bulmakta zorlanabiliriz.” Ayağa kalktı. “Bu taraftan,” dedi daire şeklindeki odadan yayılan hollerden birini işaret ederek. “Lütfen beni izleyin.”

Garion’un içinde hâlâ bu nazik, yardımsever âlimi bir yerden tanıdığına dair bir his vardı. Bu adamın, dışarıda karşılaştıkları kendini beğenmiş, kendini bir şey zanneden o dünyatartardan daha kibar olduğu kesindi, üstelik - Derken hatırladı. “Öğretmen Jeebers?” dedi Garion gözlerine inanamayarak, “siz misiniz?”

“Daha önce karşılaştık mı beyim?” diye sordu Jeebers kibarca, Garion’a gözlerini kısıp sorgulamasına bakarak.

Garion’un ağzı tebessümle yayıldı. “Tabii ki karşılaştık Öğretmen Jeebers. Beni karımla siz tanıştırmıştınız.”

“Sanırım hatırlayamıyorum…”

“Yo, sanırım hatırlıyorsunuz. Bir gece onunla birlikte saraydan gizlice ayrılarak güneye, Tol Borune’ye doğru yola çıkmıştınız.

Yolda bir grup tüccarla karşılaşmıştınız. Karım size Tol Honeth'ten ayrılmanın Ran Borune'nin değil de *kendi* fikri olduğunu söylediğinde de aniden yok oluvermiştiniz."

Önce gözlerini kırpıştıran Jeebers'ın gözleri sonra faltaşı gibi açıldı. "Haşmetmeapları," dedi eğilerek. "Sizi hemen tanıyamadığım için beni bağışlayın. Gözlerim artık eskisi gibi değil."

Garion Jeebers'ın sırtına neşeyle vurarak güldü. "Hiç önemi yok Jeebers," dedi. "Bu yolculukta kim olduğumu ilan etmeye hiç niyetim yok zaten."

"Peki minik Ce'Nedra nasıl - yani, Haşmetmeapları?"

Garion tam karısının eski öğretmenine oğullarının kaçırılması hakkında bilgi verecekti ki Belgarath onu kibarca dirsekledi. "Ah… Çok iyi," dedi onun yerine.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Jeebers sevecen bir tebessümle.

"Kesinlikle çekilecek gibi bir öğrenci değildi ama onunla yollarımız ayrıldıktan sonra hayatımdaki neşenin çoğunun gitmiş olduğunu fark ettim tuhaf bir biçimde. Evliliğini öğrenince çok memnun olmuştum; bir ordu toplayıp Thull Mardu'ya yürüdüğünü duyduğum zaman da meslektaşlarım kadar hayret etmedim. Her zaman minik bir ateş parçasıydı - ve akıllıydı." Özür dilercesine Garion'a baktı. "Gerçi dürüst olmak gerekirse maymun iştahlı ve disiplinsiz bir öğrenciydi."

"Ben de zaman zaman onda bu özellikleri gözledim."

Jeebers güldü. "Eminim gözlemişsinizdir Haşmetmeapları," dedi. "Lütfen ona selamlarımı iletin…" Duraksadı. "Eğer küstahlık addetmezseniz - sevgilerimi de iletin."

"İleteceğim Jeebers," diye söz verdi Garion. "İleteceğim."

"Burası kütüphanemizin mukayeseli teoloji bölümü," dedi sıska âlim, ağır bir kapıyı iterek açarken. "Bütün kaynaklar Hanedan tarafından listelenmiş ve muhafaza edilmiştir. Antika bölümü arkada, bu tarafta." Üzerleri deri kaplı ciltlerle ve sıkıca rulo yapılmış kâğıt tomarlarıyla dolu yüksek kitap rafları arasındaki dar yoldan ilerledi. Sıska adam bir kez durarak parmağını raflara sürttü. "Galiba sorumlularla bu konuda biraz sertçe konuşsam fena olmayacak."

"Toz toplamak kitapların tabiatında vardır," dedi Belgarath.

"Ve sorumluların işleri de buna engel olmak için ellerinden geleni yapmaktır," diye ekledi Jeebers hoşnutsuzluk belirten bir

tebessümle. “Ah, geldik işte.” Üzerlerindeki kitapların yılların izlerini taşıdığı raflar arasında, nisbeten biraz daha geniş yolun ortasında durdu. “Lütfen onlara karşı nazik olun,” dedi ciltlerin sırtlarım tuhaf bir şefkatle okşayarak. “Yaşlı ve kırılgandırlar. İkinci Honeth Hanedanı sırasında yazılan kitaplar bu taraftadır; İkinci Vordue Hanedanına kadar uzananlar ise bu tarafta. Kraliyet kaynaklarına göre başka kısımlara da ayrılmışlardır o yüzden aradığınızı bulmakta güçlük çekeceğinizi zannetmem. Şimdi, eğer müsaade ederseniz, masamdan uzun süre uzaklaşmamam gerekir. Meslektaşlarımın bir kısmı sabırsızlanıyor ve rafları kendi başlarına karıştırmaya başlıyorlar. Bazen her şeyi yerli yerine koymak haftalar alıyor.”

“Biz buradan sonrasını hallederiz Öğretmen Jeebers,” diye rahatlattı adamı Belgarath, “yardımlarınız için de teşekkürler.”

“Benim için bir zevkti,” diye cevap verdi Jeebers hafifçe selam vererek. Sonra Garion’a baktı. “Minik Ce’Nedra’ya selamlarımı iletmeyi unutmayacaksınız, değil mi?”

“Bu konuda size söz verdim Öğretmen Jeebers.”

“Teşekkür ederim Haşmetmeapları.” Sonra sıska adam dönerek kitapların dizilmiş olduğu odadan çıktı.

“Muazzam bir değişim olmuş,” diye dikkat çekti Belgarath. “Büyük ihtimalle Ce’Nedra’nın o zamanlar, ona Tol Borune’de yaşattığı minik korku, adamın içindeki bütün kibri silip atmış.” İhtiyar adam raflara dikkatle bakıyordu. “İşinin ehli bir âlim olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Sadece bir kütüphaneci değil mi?” diye sordu Garion, “kitaplara bakan biri?”

“Bütün ilimler de burada başlar Garion. Eğer bir yığın halinde üst üste yığılsalar, dünyadaki bütün kitapları toplaşan da bir işe yaramazlar.” Eğilerek alt raflardan birinden siyah kâğıda sarılmış bir tomar çekti. “Tamam işte,” dedi zaferle. “Jeebers bizi tam yerine getirdi.” Ara yoldan, taş zemine altın rengi kış güneşinin süzülmesine imkân veren uzun ve dar bir pencerenin önüne yerleştirilmiş bir masa ile sıraya doğru ilerledi. Oturarak, büyük dikkatle siyah kadife zarfı içindeki tomarları sıkı sıkı tutan bağları çözdü. Kâğıt tomarını çekip çıkarırken birkaç okkalı küfür de sıraladı.

“Ne var?” diye sordu Garion.

“Grolimlerin ahmaklığı,” diye homurdandı Belgarath. “Şuna

baksana.” Tomarı uzattı. “Şu parşömene bak.”

Garion baktı. “Diğer parşömenlerden bir farkını göremiyorum.”

“İnsan derisi,” diye homurdandı ihtiyar adam tiksintiyle.

Garion içi kalkarak geri çekildi. “Bu korkunç.”

“Mesele o değil. Deriyi her kim sağlamışsa zaten işi bitmişmiş. Sorun şu ki, insan derisi mürekkebi tutmuyor.” Tomarın birkaç metresini açtı. “Şuna bir bak. O kadar solmuş ki insan kelimeleri çıkartamıyor bile.”

“Onları belirginleştirmek için bir şeyler yapabilir misin yine - hani Anheg’in mektubuna yaptığın gibi?”

“Garion bu tomar üç bin yıl yaşında aşağı yukarı. Anheg’in mektubunda kullandığım tuz solüsyonları büyük ihtimalle bunu tamamen eritir.”

“Ya büyücülük?”

Belgarath başını salladı. “Çok narinler.” Güneş ışığını yakalamak için bir o tarafa bir bu tarafa kayarak tomarı milim milim açmaya devam ederken, küfürlerini de sürdürdü. “Burada bir şey var,” diye homurdandı biraz şaşırarak.

“Ne diyor?”

“‘…Karanlığın Çocuğu’nun izini yılanların ülkesinde arayın…’” İhtiyar adam başını kaldırdı. “En azından bu da bir şey.”

“Neyi kastediyor?”

“Ne diyorsa onu. Zandramas Nyissa’ya gitmiş. Oradan izini süreriz.”

“Dede bunu zaten biliyorduk.”

“Bundan *kuşkulanıyorduk* Garion. Arada fark var. Zandramas daha önce bizi kandırarak yanlış yol izlememize neden olmuştu. Artık doğru yolda olduğumuza eminiz.”

“Çok fazla bir şey sayılmaz dede.”

“Biliyorum, ama hiç yoktan iyidir.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR bakar mısın şuna? dedi Ce'Nedra ertesi sabah içerlemişcesine. Yeni kalkmış ve sabahlığına sarınarak pencere kenarına gitmişti.

"Hmmmm?" diye mırıldandı Garion uyku mahmurluğuyla. "Neye bakayım canım?" Sıcacık yorganların içine iyice gömülmüş, uykuya geri dönme konusunu ciddiyetle düşünüyordu.

"Oradan göremezsin Garion. Buraya gel."

Garion içini çekti, yataktan çıkarak yalın ayak pencereye doğru yürüdü.

İğrenç değil mi?" diye sordu kraliçe.

İmparatorluk sarayının bahçesi beyazla örtülmüştü; iri kar taneleri kıpırtısız havada nazlı nazlı aşağıya süzülüyordu.

"Tol Honeth'te kar yağması biraz garip değil mi?" diye sordu genç kral.

"Garion, Tol Honeth'te *hiç* kar yağmaz. Burada son kez kar gördüğümde beş yaşındaydım."

"Çok sıradışı bir kıştı bu kış."

"Öyleyse ben de yatağa gireceğim ve son zerreceği de eriyinceye kadar burnumu bile dışarı çıkartmayacağım."

"Kara çıkmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Bu kara *bakmak* bile istemiyorum." Üzeri örtülü yatağa öfkeyle dönüp sabahlığını yere bırakarak yorganların altına tırmandı. Garion omuzlarını silkerek yatağa doğru yöneldi. Bir-iki saatlik

uyku gayet uygun geliyordu insana.

“Yatağın perdelerini kapatıver,” dedi karısı, “giderken de pek ses çıkartmamaya çalış.”

Garion bir an karısına baktıktan sonra içini çekti. Yatağın etrafındaki ağır perdeleri çekti ve uykulu uykulu giyinmeye başladı.

“Garion benim için bir iyilik yap,” dedi Ce’Nedra tatlılıkla. “Mutfağa uğrayıp onlara kahvaltımı buraya istediğimi söyler misin.”

Bak işte bu, diye düşündü Garion, *kesinlikle* haksızlık. Huysuzlukla kıyafetinin geri kalanını da üzerine geçirdi.

“Ha, Garion?”

“Efendim canım?” Bir gayret sesini sakin tutmuştu.

“Saçını taramayı unutma. Sabahları hep bir saman yığınına benzersin.” Sesi ha uyudu, ha uyuyacak gibi çıkmaya başlamıştı bile.

Garion, Belgarath’ı ışıkları yanmamış yemek odasının penceresi önünde, düşüncelere dalmış otururken buldu. Oldukça erken olmasına rağmen ihtiyar adamın önünde koca bir kupa vardı. “İnanabiliyor musun?” dedi hoşnutsuzlukla, yavaşça düşen karlara bakarak.

“Çok süreceğini zannetmiyorum dede.”

“Tol Honeth’te *hiç* kar yazmaz.”

“Ce’Nedra da şimdi bunu söylüyordu.” Garion ellerini kor gibi olmuş demir mangala uzattı.

“Ce’Nedra nerede?”

“Yatağa döndü.”

“Bak bu fena bir fikir sayılmaz. Neden sen de ona katılmadın?”

“Benim kalkma zamanımın geldiğine karar verdi.”

“Bu pek de adilane sayılmaz.”

“Aynı şey benim de aklıma geldi.”

Belgarath dışarıdaki karı seyretmeye devam ederek dalgın dalgın kulağını kaşıdı. “Bunun bir-iki günden fazla süremeyeceği kadar güneydeyiz. Ayrıca yarından sonra da Eras Yortusu. Bayramdan sonra yolculuk edecek bir sürü insan olacaktır, o yüzden o kadar göze çarpmayız.”

“Sence beklemeli miyiz?”

“Mantıklı olur. Zaten bütün bunların içinden zar zor ilerlemeye çalışarak pek bir yol katedemeyiz.”

“O halde bugün ne yapmayı düşünüyorsun?”

Belgarath kupasını eline aldı. “Galiba bunu bitirdikten sonra yeniden yatacağım.”

Garion kırmızı kadife döşeli sandalyelerden birini çekerek oturdu. Birkaç gündür onu rahatsız eden bir şey vardı; o günün bunu açıklamak için iyi bir gün olabileceğine karar verdi. “Dede?”

“Efendim?”

“Neden bütün bunlar daha önce de olmuş gibi geliyor insana?”

“Bütün neler?”

“Her şey. Arendiya’da ortalığı karıştırmaya çalışan Angaraklar var - tıpkı biz Zedar’ı izlerken olduğu gibi. Tolnedra’da entrikalar ve suikastlar var - tıpkı daha önceki gibi. Bir canavarla karşılaştık -bu kez Algrothlar yerine bir ejderhayla- ama yine de birbirlerine oldukça yakındılar. Sanki Taş’ı bulmaya çalışırken yaptığımız her şeyi tekrarlıyoruz. Hatta aynı insanlarla karşılaştık - Delvor, gümrükteki o adam, hatta Jeebers.”

“Biliyor musun, bu çok ilginç bir soru Garion.” Belgarath bir an düşündükten sonra dalgın dalgın kupasından bir yudum içki içti. “Belli bir açıdan düşünecek olursan, bir anlam da kazanmıyor değil.”

“Tam olarak ne dediğini anlayamadım.”

“Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki yeni bir karşılaşma için yola koyulduk,” diye açıkladı Belgarath. “Bu karşılaşma, zamanın başlangıcından beri tekrar tekrar vuku bulan bir olayın bir tekrarı olacak. Olay aynı olduğuna göre, bu olaya varan durumların da birbirine benzemesi mantıklı.” Bu konuda biraz daha düşündü. “Aslında,” diye devam etti, “aynı olması da gerekir, öyle değil mi?”

“Bu konu benim için biraz fazla derin korkarım ki.”

“İki Kehanet var - aynı şeyin iki yüzü. Tahayyül bile edilemeyecek kadar uzun zaman önce onları birbirinden ayıran bir şey oldu.”

“Evet. Bunu anlıyorum.”

“Ayrıldıkları zaman, bir yerde bir şeyler durdu.”

“Neler?”

“Bunu kelimelere dökmek zor. İstersen buna olması icap eden şeylerin akışı diyelim - yani gelecek denebilir herhalde. Bu iki güç ayrı -ve eşit- olduğu sürece gelecek vuku bulamıyor. Hepimiz aynı olayları tekrar tekrar yaşıyoruz.”

“Ne zaman bitecek bu?”

“Kehanetlerden biri sonunda diğerini yenince. Işığın Çocuğu sonunda Karanlığın Çocuğunu yenince, veya tam tersi olunca.”

“Ben bunu zaten yaptım sanıyordum.”

“O olayın yeterince kesin olduğunu sanmıyorum Garion.”

“Ben Torak’ı öldürdüm dede. İnsan bundan daha kesin bir şey yapamaz, değil mi?”

“Sen *Torak*’ı öldürdün Garion. Karanlık Kehaneti öldürmedin. Bence bu işi halletmek için Gece Şehrinde bir kılıç dövüşünden daha önemli bir şeye ihtiyaç var.”

“Ne gibi?”

Belgaralh ellerini iki yana açtı. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ancak senin bu düşüncen çok yararlı olabilir.”

“Ya?”

“Eğer son seferinde olanlara benzer olaylar yaşayacaksak bu bize neler bekleyebileceğimiz hakkında bir fikir verebilir, öyle değil mi? Bu konuda düşünebilirsin - belki bu sabah, biraz vaktini ayırıp, geçen sefer tam olarak neler olduğunu hatırlamakla geçirebilirsin.”

“Sen ne yapacaksın?”

Belgarath kupasının son yudumunu da bitirerek ayağa kalktı. “Söylemiş olduğum gibi… Yatağa dönüyorum.”

O akşamüstü kahverengi giysili kibar bir görevli Garion’un oturmuş bir şeyler okumakta olduğu odanın kapısını çalarak İmparator Varana’nın kendisini görmek istediğini bildirdi. Garion kitabını bir kenara bırakarak görevliyi yankılı mermer hollerden izledi.

“Ah, Belgarion,” dedi Varana, Garion içeri girerken. “Senin ilgini çekebilecek bir haber geldi biraz önce. Otur lütfen.”

“Bir bilgi mi?” diye sordu Garion, imparatorun çalışma masasının yanındaki deri kaplı sandalyeye otururken.

“Geçen gün sözünü ettiğin şu adam, Naradas, burada, Tol Honeth’te görülmüş.”

“Naradas mı? Buraya o kadar hızlı gelmeyi nasıl becermiş? Son duyduğumda Arendiya’daki Büyük Panayır’dan kuzeye doğru at sürüyordu.”

“Sizi mi takip ediyordu?”

“Bir sürü soru sorup, etrafa para savurup duruyormuş.”

“Eğer istersen onu yakalatabilirim. Ona şahsen sormak istediğim bir-iki soru da yok değil; gerekirse onu birkaç ay alıkoyabilirim.”

Garion bu konuda düşündü. Sonunda başını esefle salladı. “O Malloryalı bir Grolim ve onu ne tür zindana atarsanız atın birkaç dakika içinde dışarı çıkar.”

“İmparatorluk zindanı oldukça emniyetlidir Belgarion,” dedi Varana biraz sertçe.

“O kadar emniyetli değil Varana.” Sonra Garion, imparatorun bu tür konulardaki inatçı kanısını hatırlayarak hafifçe tebessüm etti. “İstersen Naradas’ın elinin altında bazı sıradışı kaynakları olduğunu söyleyelim. Şu, seni huzursuz eden konulardan biri.”

“Ha,” dedi Varana hoşnutsuzca, “o.”

Garion başıyla onayladı. “Uzun vadede adamlarının gözünü onun üzerinden ayırmaması daha iyi olabilir. Eğer onun burada olduğundan haberimiz olduğunu anlamazsa, bizi başkalarına götürebilir - ya da bazı bilgilere ulaşabiliriz. Harakan da Tolnedra’da görülmüş anladığıma göre; bu ikisi arasında bir alaka var mı yok mu bulmak istiyorum.”

Varana gülümsedi. “Senin yaşamın benimkinden çok daha karmaşık Belgarion,” dedi. “Benim uğraşacak sadece tek bir gerçekliğim var.”

Garion hoşnutsuzca omuzlarını silkerek, “Boş vakitlerimi doldurmama yarıyor,” diye cevap verdi.

Kapı kibarca çalındı ve Lord Morin ayaklarını sürüyerek yavaşça odaya girdi. “Siz Haşmetmeaplarını rahatsız ettiğim için özür dilerim fakat şehirden bazı huzursuzluk verici haberler var.”

“Ya?” dedi Varana. “Neler oluyor Morin?”

“Birisi Honeth sülalesinin üyelerini öldürüyor - son derece sessiz ama son derece etkili bir biçimde. Son iki gece içinde epey Honeth öldü.”

“Zehirlendiler mi?”

“Hayır Haşmetmeapları. Bu suikastçı daha dolaysız davranıyor. Birkaçını evvelki gece kendi yastıklarıyla boğmuş; bir de talihsiz bir düşüş var. İlk başta ölümler doğal nedenlerle zannedilmiş. Ama dün gece bıçak kullanmaya başlamış.” Morin başını tasvip etmeyerek salladı. “Pis.” Havayı koklar gibi yaptı. “Çok pis.”

Varana kaşlarını çattı. “Ben de bütün eski kan davalarının yatıştığını zannediyordum. Sence Horblar olabilir mi? Bazen sonsuza kadar kin güdüyorlar.”

“Kimse bilemiyor Haşmetmeapları. Honethler dehşet içinde. Ya şehirden kaçıyorlar, ya da evlerini kale haline getiriyorlar.”

Varana gülümsedi. “Honeth sülalesinin bu huzursuzluğuna tahammül edebilirim sanıyorum. Bu arkadaş bir işaret bırakmış mı? Bilinen bir suikastçı olup olmadığını anlayabilecek miyiz?”

“Tek bir ipucumuz bile yok Haşmetmeapları. Honethlerin -yani kalanlarının- evlerinin etrafına muhafız yerleştireyim mi?”

“Onların kendi askerleri var.” Varana omzunu silkti. “Ama etrafta bir araştırma yapın ve bu adamın onunla bir-iki kelime konuşmak istediğimi bilmesini sağlayın.”

“Onu tutuklayacak mısın?” diye sordu Garion.

“Yo, o kadar ileri gitmek istediğimi zannetmiyorum. Sadece kim olduğunu merak ediyorum ve ona kurallara biraz daha riayet etmesi gerektiğini söyleyeceğim, o kadar. Kim acaba?”

Öte yandan Garion’un konuyla ilgili birkaç özel kuşkusu vardı.

Eras Yortusu Tol Honeth’te tüm hızıyla kutlanıyordu; büyük aileler bayağı bir gösterişle yaptıkları zenginlik yarışı içinde birbiriyle çekişirken, çoğu içkiyi biraz fazla kaçırmış cümbüşçüler, bir eğlenceden diğerine yalpalayıp gidiyordu. Zenginlerin ve güçlülerin devasa malikâneleri canlı renkli kumaşlardan yapılmış kedimerdivenleriyle süslenmiş, her yanlarına renkli fenerler asılmıştı. Savurgan şölenlerde servetler harcanmıştı; yapılan gösteriler de genellikle zevk sınırlarını aşıyordu. Saraydaki kutlamalar daha denetimli olduğu halde İmparator Varana da kendini, içten içe nefret ettiği birçok kişiye konukseverliğini sunmak mecburiyetinde hissediyordu.

O gece için uzun zamandır planlanan, bir devlet şölenini izleyecek olan büyük bir balo tertiplenmişti. “Siz ikiniz benim şeref konuklarım olacaksınız,” dedi Varana katiyetle, Garion ile Ce’Nedra’ya. “Eğer ben buna katlanmak zorunda kalıyorsam, sizler de katlanacaksınız.”

“Ben katlanmamayı tercih ederim amca,” dedi Ce’Nedra ona, hüzünlü bir tebessümle. “Şu sıralar pek öyle bayram edecek bir havada değilim.”

“Yaşantını böyle söndüremezsin Ce’Nedra,” dedi imparator nazikçe. “Bir eğlence -saraydaki sıkıcı eğlenceler bile- aklını bir an olsun şu trajik ortamından uzaklaştırmanı sağlayabilir.” Ce’Nedra’ya kurnazca bir bakış attı. “Ayrıca,” diye ekledi, “eğer katılmazsan Honethler, Horblar ve Vordueler senin yokluğun karşısında, göstermeseler de, zevkten dört köşe olacaklar.”

Ce’Nedra başını hızla kaldırdı, gözleri çakmak çakmak olmuştu.

“Gerçekten de öyle, değil mi?” diye cevap verdi. “Ama tabii ki giyebilecek tek bir şeyim bile yok.”

“Kraliyet dairesinde senin tuvaletlerinle dolu bir sürü gardrop var Ce’Nedra,” diye hatırlattı imparator.

“Ah, evet. Onları unutmuşum. Tamam amca, katılmaktan büyük bir memnuniyet duyacağım.”

Böylece o gece Ce’Nedra açık krem rengi kadife bir tuvalet giyip, alevli bukleleri arasına taşlı küçük bir taç oturtarak Riva Kralı olan kocasının kolunda balo salonuna girdi. Garion, omuzları dikkat çekici miktarda dar olan ödünç bir mavi yelekle bütün bu olup bitenlere son derece ilgisiz yaklaşıyordu. Ziyarete gelmiş bir devlet başkanı olarak büyük balo salonunda kabul sırasında bir saat kadar durup, çeşitli Horb, Vordue, Ran ve Borune -ve bunların genellikle hoppa eşleri- tarafından yapılan şakalara boş cevaplar mırıldanmak zorundaydı. Öte yandan Honethler yokluklarıyla dikkat çekiyorlardı.

Bu bitmek tükenmek bilmeyen merasimin sonuna doğru Cirit’in eflatun simli kumaştan mükemmel bir tuvalet giymiş, bal rengi saçlı yeğeni Kontes Liselle Prens Khaldon’un kolunda geçti. “Cesaret Haşmetmeapları,” diye mırıldandı Garion’a reverans yaparken. “Bu bile sonsuza kadar devam etmez - öyle gibi gelse de.”

“Teşekkürler Liselle,” diye cevap verdi Garion sadece.

Nihayet kabul merasimi kuyruğu bezdirici sonuna varınca Garion nazikçe diğer konuklar arasında dolaşarak bitip tükenmek bilmeyen, “Tol Honeth’e *hiç* kar yağmaz,” yorumlarına katlandı.

Mumlarla aydınlatılmış balo salonunun diğer ucunda bir grup Arendiyalı müzisyen üfleyerek, bilek ve yaylarını kullanarak bütün Batı krallıklarında bilinen bayram şarkılarından oluşan repertuarlar arasında gezinip durdular. Lavtaları, viyolaları, harpları, flütleri ve obuaları, imparatorun konuklarının gevezeliklerine pek duyulmayan bir fon oluşturuyordu.

“Akşam bizi eğlendirmesi için Madam Aldima’yı tutmuştum,” diyordu Varana küçük bir Horb grubuna. “Onun şarkı söylemesi eğlencenin doruk noktasını oluşturacaktı. Ne yazık ki havadaki değişim evden çıkmaya korkmasına neden oldu. Anladığıma göre, sesini büyük bir özenle koruyor.”

“Öyle de yapması lazım,” diye mırıldandı Garion’un tam arkasında duran bir Ran hanımı yanındaki arkadaşına, “İlk başta, sesi ses değildi zaten, üstelik geçen zaman da ona hiç iyi

davranmamış - belli ki Aldima bütün o yıllarını meyhanelerde şarkı söyleyerek geçirmiş."

"Bir şarkı söyleyen olmayınca insan Eras Yortusu olduğunu bile anlamıyor," diye devam etti Varana. "Belki bu hoş hanımlardan birini bizi bir-iki şarkıyla şereflendirmeleri için ikna edebiliriz."

Orta yaşlarında olan şişmanca bir Borune hanımı imparatorun bu teklifine hemen karşılık vererek, yüksek notalara çıkmak için epey sıkıntılı bir uğraş içine girip, titrek soprano sesi eşliğinde eski gözde bir şarkının icraatıyla orkestraya katıldı. Kadın şarkısını bitirip kıpkırmızı yüzüyle nefes nefese kaldığında imparatorun konukları kadının acı bağrışlarına, aşağı yukarı beş saniye süren kibar bir alkışla karşılık verdiler. Daha sonra boş sohbetlerine geri döndüler.

Derken müzisyenler başlangıcı geçmiş zamanın pusları içinde yitip gitmiş olacak kadar eski bir Arendiya havası çalmaya başladılar. Arendiya şarkılarının çoğu gibi, yarım derece pest bir sesle başlayıp, lavtadan dökülen karmaşık notalarla çağlayan hüzünlü bir havası vardı. Derin tonlu viyola ana temasıyla girince çalgılara gür kontralto bir ses katıldı. Bu ses konukları dokunaklı temasıyla susturdukça, zamanla bütün konuşmalar kesildi. Garion şaşırmıştı. Orkestradan çok uzakta olmayan bir yerde Kontes Liselle başını kaldırmış şarkı söylüyordu. Sesi mükemmeldi. Karanlık, heyecan verici bir tınısı vardı ve bal kadar da pürüzsüzdü. Diğer konuklar kızın o parlak sesine karşı duydukları derin saygıyla onun yanından uzaklaşarak, Liselle'i mum ışıklarının oluşturduğu altın bir halka içinde tek başına bıraktılar. Derken, Garion'u hayretler içinde bırakan Ce'Nedra, eflatun tuvaletli Dransiyalı kıza iştirak etmek için bu mum ışığına adımını attı. Flüt kontra harmoniyi yakaladığında minik Riva Kraliçesi hüzünlü minyon yüzünü kaldırarak kontese katılmıştı. Hiç zorlanmadan berrak sesi flütle birlikte yükseldi; sesi flütün tonu ve rengine o kadar mükemmel uyuyordu ki insan onun sesiyle flütünkini birbirinden ayıramıyordu. Yine de kraliçenin şarkı söyleyişinde kalp kırıklığının sınırında bir hüzün vardı; Garion'un boğazına bir yumrunun oturmasına, gözlerinin yaşarmasına neden olan bir keder. Etrafındaki tüm eğlenceye rağmen Ce'Nedra'nın ebedi acısını kalbinin derinliklerine gömmüş olduğu ve hiçbir eğlence veya şenliğin onun acısını hafifletmeyeceği son derece aşikârdı.

Şarkı bitimine yaklaşırken gökgürültüsü gibi bir alkış koptu. "Daha!" diye bağırdılar. "Daha!"

Coşkulu alkışla yüreklenen müzisyenler aynı kadim havanın başına döndüler. Bir kez daha lavta kalbini o basamak basamak dalgalanan su gibi döktü ama bu kez viyola Liselle'i ana temaya sokarken bir üçüncü ses daha katıldı onlara - bu Garion'un o kadar yakından bildiği bir sesti ki, kim diye dönüp bakmaya hacet bile kalmamıştı.

Gümüş işlemeli koyu mavi kadife tuvaleti içerisinde Polgara mumların aydınlattığı halka içinde Liselle ile Ce'Nedra'ya katıldı. Onun sesi de en az kontesinki kadar gür ve pürüzsüzdü ama Ce'Nedra'nınkinden bile daha ötelere giden bir hüznü vardı - kaybedilen ve bir daha hiç geri gelmeyecek bir yer için duyulan bir hüzün. Sonra, flüt yükselen kontrpuanla Ce'Nedra'ya eşlik ettiğinde, Polgara'nın sesi, ona da eşlik etmek için yükseldi. Böylelikle meydana çıkan armoni bütün Batı Krallıklarında bilinen o geleneksel harmoni değildi. Gözleri yaşlarla dolan Arendiyalı müzisyenler binlerce yıldır duyulmamış olan o melodiyi yeniden yaratmak için o antik akorları yakaladılar.

Bu muhteşem şarkının son notaları solarken huşu yüklü bir sessizlik oldu. Sonra, Polgara sessizce iki genç hanımı mum ışığının dışına çıkartırken bütün konuklar çılgınlar gibi alkışlamaya başladılar.

Kar gibi beyaz Tolnedra giysileri içinde biraz alışılmamış bir biçimde kraliyet havası taşıyan ve elinde gümüş bir maşrapa tutan Belgarath, gözlerinde bir soruyla Polgara'nın önüne çıktı.

"Eee, baba?" diye sordu Pol.

Tek bir söz söylemeyen ihtiyar büyücü kızını alnından öperek kupayı uzattı. "Çok güzel Pol, ama neden bunca asırdır göçmüş gitmiş bir şeyi yeniden canlandırdın?"

Polgara çenesini mağrur bir edayla kaldırdı. "Ben yaşadığım sürece Vb Wacune'nin anısı hiçbir zaman ölmeyecektir baba. Onu sonsuza kadar kalbimde taşıyorum ve zamanı geldikçe insanlara bir zamanlar zarafet, cesaret ve güzellikle parlayan bir şehir olduğunu ve bizim şu anda içinde yaşamakta olduğumuz bu sıradan dünyanın onun yok olup gitmesine müsaade ettiğini hatırlatmaktan hoşlanıyorum."

"Bu sana çok keder veriyor değil mi Polgara?" diye sordu Belgarath ciddiyetle.

"Evet baba, bu anlatamayacağım kadar acı, ama daha önce de acılara katlandım, o yüzden…" Hafif bir omuz silkişiyle lafı havada

bırakarak, kraliçelere yakışan adımlarla salondan çıktı.

Ziyafetten sonra Garion ile Ce'Nedra meraklı olduklarından değil, mecbur kaldıklarından balo salonunda birkaç tur attılar.

"Leydi Polgara neden Wacune Arendlerine karşı bu kadar yakınlık hissediyor?" diye sordu Ce'Nedra dans ederlerken.

"Gençken uzun bir süre Vo Wacune'de yaşamış," diye cevap verdi Garion. "Sanırım şehri -ve halkını- çok sevmiş."

"O şarkıyı söylerken kalbim paramparça olacak sandım."

"Benimki neredeyse parçalandı," dedi Garion yavaşça. "Çok fazla acı çekmiş, ama galiba Vo Wacune'nin yıkılışı onu bu güne kadar olmuş olan her şeyden daha çok incitmiş. Asturyalılar şehri yıkarlarken dedemin onların yardımına koşmamasını hiç affetmiyor."

Ce'Nedra içini çekti. "Dünyada o kadar çok hüzün var ki."

"Ama umut da var," diye hatırlattı kocası.

"Ama o kadar az ki." Ce'Nedra yine içini çekti. Sonra dudaklarında hınzır bir tebessüm belirdi. "Şarkı kesinlikle burada bulunan bütün kadınları mahvetti," diye sırıttı. "Kesinlikle *mahvetti."*

"İnsanların içinde öyle zevklen dört köşe görünme canım," diye azarladı Garion karısını nazikçe. "Pek uygun düşmüyor."

"Varana Amca, bana şeref konuklarından biri olduğumu söylemedi mi?"

"Şey - evet."

"O halde bu benim balom," dedi saçlarını savurarak, "o yüzden eğer istersem zevkten dört köşe olurum."

Varana'nın onların kullanımına sunduğu odalara döndüklerinde İpek ateşin yanında durmuş ellerini ısıtarak onları bekliyordu. Ufak tefek adamın yüzünde şüphe çeken, hafif endişeli bir ifade vardı ve tepeden tırnağına kadar da leş gibi kokan pisliğe bulanmıştı. "Varana nerede?" diye sordu doğrudan herkes mum ışığıyla aydınlatılmış oturma odasına girdiğinde.

"Aşağıda balo salonunda konuklarını ağırlıyor," dedi Garion.

"Siz neler yapıyordunuz Prens Kheldar?" diye sordu Ce'Nedra, İpek'in giysilerinden yayılan koku karşısında burnunu kırıştırarak.

"Bir çöp yığını altında," diye cevap verdi İpek, "saklanıyordum. Sanırım kısa bir zaman içerisinde -hem de bir an önce- Tol Honeth'ten ayrılsak fena olmayacak."

Belgarath'ın gözleri kısıldı. "Tam olarak ne yapıyordun İpek?"

diye sordu, “ve son birkaç gündür nerelerdeydin?”

“Orda burda,” dedi İpek kaçamak bir yanıtla. “Gidip temizlensem fena olmayacak gerçekten de.”

“Eminim Honeth sülalesine olanlardan haberin yoktur, değil mi?” dedi Garion.

“Neler oluyor?” diye sordu Belgarath.

“Bu akşamüstü Lord Morin bir rapor getirdiğinde Varana’nın yanındaydım. Honethler hayret verici bir hızla ölmeye başlamış. Son sayımda sekiz ile on arasındaydı.”

“Aslında on iki,” diye düzeltti İpek hassasiyetle.

Belgarath sansar suratlı adama döndü. “Bir açıklama yapsan iyi olacak sanırım.”

“İnsanlar ölür,” diye omuzlarını silkti İpek. “Her zaman olur bu.”

“Bunlar yardım aldı mı?”

“Belki biraz.”

“Yoksa bu yardımı veren *sen* miydin?”

“Ben böyle bir şey yapar mıyım?”

Belgarath’ın yüzü soldu. “Gerçeği öğrenmek istiyorum Prens Kheldar.”

İpek ellerini yana doğru sonuna kadar açtı. “Gerçek dediğin nedir eski dostum? Dünyada gerçeğin ne olduğunu bilen var mı?”

“Felsefi bir tartışma yapmıyoruz İpek. Dışarı çıkıp Honethleri mi kesmeye başladın?”

“Tam olarak ‘kesmek’ denilebilir mi bilmiyorum. Bu kelime insana ani bir kabalık hissi veriyor. Ben hep kibarlığımla övünmüşümdür.”

“Adamları öldürüyor muydun?”

“Şey,” İpek’in yüzünde alınmış bir ifade belirir gibi oldu, “eğer *öyle* söylemek istiyorsan illa ki…”

“On iki kişiyi mi?” Durnik’in ses tonundan kulaklarına inanamadığı anlaşılıyordu.

“Ve yaşama ümidi pek olmayan bir tane daha,” diye dikkat çekti İpek. “Ölüp ölmediğine iyice emin damadan beni rahatsız ettiler ama büyük ihtimalle işimi bitirecek kadarını başarmışımdır.”

“Ben hâlâ bekliyorum İpek,” dedi Belgarath ümitsizce.

İpek pisliğe bulanmış kollarından birini koklayarak yüzünü buruşturdu. “Bethra ile çok iyi dosttuk.” Sanki bu her şeyi

açıklıyormuş gibi omzunu silkti.

“Fakat…” diye karşı çıktı Durnik. “Bir keresinde o seni öldürtmeye çalışmamış mıydı?”

“Ha, o mu? Önemli bir şey değildi. İşle ilgiliydi - kişisel bir şey değil.”

“Bir insanı öldürmeye çalışmak en kişisel şeylerden biri değil midir?”

“Tabii ki değildir. Ben, onun üzerinde çalıştığı bir şeye burnumu sokuyordum. Tam Thull büyükelçisiyle her şeyi hazırlamış ve…”

“Konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç İpek,” dedi Belgarath.

İpek’in bakışları sertleşti. “Bethra özel bir kadındı,” diye cevap verdi. “Güzeldi, yetenekliydi ve çok dürüsttü. Onu çok takdir ediyordum. Ona âşıktım da denebilir neredeyse - özel bir şekilde. Birinin onu sokağın birinde bıçaklayabilmeyi uygun bulması düşüncesi çok gücüme gitti. Uygun olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.”

“Yaptığımız şeyin önemine rağmen mi?” Belgarath’ın yüzü bir fırtına bulutunu andırıyordu. “Her şeyi bırakıp o minik özel katliamına mı koştun yani?”

“İnsanın geçip gitmesine izin veremeyeceği bazı şeyler vardır Belgarath. Ayrıca prensip meselesi. Drasniya Haberalma Teşkilatı’nın üyelerinden birinin cinayetini cezasız bırakmayız. İnsanların bu tür bir şeyin yanlarına kalacağını düşünmeleri işimiz için iyi olmaz. Zaten ilk gece her şeyin doğal görünmesi için epey bir zahmet de çektim.”

“Doğal mı?” diye sordu Durnik. “İnsan bir cinayetin doğal görünmesini nasıl sağlayabilir?”

“Lütfen Durnik. Cinayet çok kötü bir söz.”

“Onları kendi yataklarında yastıklarıyla boğmuş,” diye açıkladı Garion.

“Adamların biri de yanlışlıkla bir pencereden düşmüştü,” diye ekledi İpek. “Hatırladığım kadarıyla oldukça yüksekti de. Demir bir parmaklığın üzerine düştü.”

Durnik ürperdi.

“Evvelki gece beşini daha ziyaret edebildim fakat uyguladığım metodlar çok vakit alıyordu o yüzden dün gece daha dolaysız bir yol seçtim. Gerçi Baron Kelbor’la biraz oyalandım aslında. Bethra’yı öldürme emrini veren oydu. Aramızdan ayrılmadan önce onunla çok hoş bir sohbetimiz oldu.”

“Kelbor’un evi Tol Honeth’te en sıkı korunan evlerden biridir,” dedi Ce’Nedra. “İçeri nasıl girebildin?”

“İnsanlar geceleri çok nadiren yukarıya bakar - özellikle de kar yağarken. Çatıdan çatıya atladım. Her neyse Kelbor bana çok faydalı bazı bilgiler verdi. Honethler’e Bethra’nın faaliyetlerinden söz eden kişi bir Malloryalıymış.”

“Naradas mı?” diye sordu Garion hemen.

“Hayır. Bunun kara bir sakalı varmış.”

“O halde Harakan?”

“Bir sürü insanın sakalı vardır Garion. Bence biraz daha delil gerekir - Harakan’ı küçük lokmalara bölmek istemediğimden değil ama eski bir dostumuza kendimi çok kaptırdığım için asıl suçlunun kaçmasını istemem.” Yüzü soldu. “Kelbor’un dediğine göre bu yardımsever Malloryalının Bethra’nın cinayetini -Honeth sülalesine bir nevi iltimas olarak- tertipleyip bizzat katıldığı gerçeği göz önünde tutulunca daha da bir anlam kazanıyor.”

“Gerçekten bence gidip bir banyo alman iyi olacak Prens Kheldar,” dedi Ce’Nedra. “Bir çöp yığınına girmek için hangi şeytana uydun?”

İpek omuzlarını silkti. “Son ziyaretim sırasında işim yarım kalmıştı ve beni takip eden birkaç kişi vardı. Şu kar da işleri biraz daha karıştırdı. İzlerimi takip etmek onlar için oldukça kolaylaştı. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı ve önüme bir çöp yığını çıktı.” Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. “Tol Honeth’e *hiç* kar yağmaz.”

“Bu gün ayni şeyi bana kaç kişinin söylediğini duysan inanmazdın,” diye mırıldandı Garion.

“Gerçekten de hemen gitmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi İpek.

“Neden?” diye sordu Durnik. “Sen kaçtın, öyle değil mi?”

“İzleri unutuyorsun Durnik.” İpek ayaklarından birini kaldırdı. “Riva çizmeleri. Çok rahatlar ama bariz bir iz bırakıyorlar. Birilerinin birkaç şeyi birleştirmesi an meselesi gibi geliyor ve Honeth suikastçılarından kaçınacak ruh halinde değilim. Oldukça beceriksizdirler ama insanı rahatsız ederler.”

Kapı biraz aceleyle açılınca İpek anında eğildi ve eli leş gibi yeleğindeki hançerine seyirtti.

“Aman aman,” dedi eflatun tuvaletli Kadife tatlılıkla, kapıyı ardından kapatırken, “bu gece biraz fazla mı boş bulunup sıçrıyoruz ne?”

“Senin burada ne işin var?” diye sordu İpek.

“İmparatorluk balosuna katılmıştım. Bu tür toplantılarda insanın ne kadar fazla dedikodu yakalayabileceğini tahmin edemezsiniz. Bütün balo salonu, son birkaç gecedir Honethlerin başına gelen kazalarla çınlayıp duruyordu. Bu şartlar altında ben de ayrılmamız gerektiği fikrinin sizin de aklınıza gelmiş olabileceğini düşündüm.”

“Ayrılmamız mı?”

“A, size söylemedim mi? Ay ne kadar unutkan oldum. Ben de size katılıyorum.”

“Kesinlikle katılmayacaksın!” dedi Belgarath.

“Sana karşı gelmekten hiç hoşlanmam Kadim Kişi,” dedi Kadife esefle, “ama aldığım emirlere göre hareket ediyorum.” İpek’e döndü. “Amcamın son birkaç yıldır senin bazı faaliyetlerin konusunda biraz sinirleri gerildi. Sana *güveniyor* sevgili Kheldar -onun sana güvenmediğini düşünmemelisin- ama birilerinin sana göz kulak olmasını istemiyor da değil.” Kaşlarını çattı. “Senin Honeth sülalesine yaptığın gece yarısı ziyaretlerini duyunca epeyce kızacağından hiç şüphem yok.”

“Kuralları bilirsin Liselle,” diye cevap verdi İpek. “Bethra bizden biriydi. Biz işleri oluruna bırakmayız.”

“Tabiatıyla. Ama Cirit bu tür bir misillemenin emrini kendi vermek isterdi. Senin biraz aceleci öcün, bir yerde onun elinden bu fırsatı almış oluyor. Biraz fazla bağımsızsın İpek. Haklı, biliyorsun. Birilerinin gerçekten sana göz kulak olması gerekiyor.” Liselle dudaklarını hafifçe büzdü. “Gerçi itiraf etmeliyim ki, çok iyi bir işti.”

“Şimdi beni dinle küçük hanım,” dedi Belgarath sinirle. “Ben Drasniya casus teşkilatı çıkarına bir tur tertip etmiyorum.”

Liselle Belgarath’a adamcağızın elini ayağını bağlayan ufak bir tebessümle baktıktan sonra sakallı yanağını okşadı. “Aman, haydi Belgarath,” dedi yumuşak kahverengi gözleriyle yalvararak, “biraz mantıklı ol. Peşinize takılıp kuyruğunuzdan gelmektense sizinle birlikte yolculuk yapmam daha medenice -ve daha yakışır- olmaz mı? Aldığım emirlere riayet edeceğim Kadim Kişi, sen istesen de istemesen de.”

“Neden hep etrafımı kendilerine söyleneni yapmayan kadınlar sarıyor?”

Liselle gözlerini kocaman açtı. “Çünkü hepimiz seni seviyoruz Ölümsüz Kişi,” diye açıkladı utanmaksızın. “Sen bütün genç kızların

rüyalarının tek karşılığısın ve seni körü körüne bir bağlılıkla izliyoruz.”

“Bu kadarı yeter küçük hanım,” dedi Belgarath meşum bir ifadeyle. “Bizimle gelmiyorsun ve bu iş burada kapanıyor.”

“Biliyor musun,” diye fikir yürüttü Garion’un zihnindeki alaycı ses, *“Belgarath ile yaşadığım zorluğun ne olduğunu sonunda anladım. Bu onun katıksız keçi inadı. Şu keyfi kararları için hiçbir gerçek nedeni yok aslında. Bunları sırf beni sinir etsin diye yapıyor.”*

“Yani onun da bizimle gelmesi *icap ettiğini* mi söylüyorsun?” diye ağzından kaçırıverdi Garion; o kadar şaşırmıştı ki yüksek sesle söyledi.

“Elbette gelmesi icap ediyor. Sence onu, siz buradan ayrılmadan önce Tol Honeth’e kadar getirme zahmetine niye katlandım sanıyorsun. Haydi, söyle ihtiyara.”

Öte yandan Belgarath’ın yüz ifadesi, Garion’un ağzından kaçan nidanın, onun kararının iptal edilmiş olduğu anlamına geldiğini anladığını açıkça gösteriyordu. “Bir ziyaret daha galiba, öyle mi?” diye sordu biraz keyfi kaçmış bir ses tonuyla.

“Evet dede,” dedi Garion. “Korkarım öyle.”

“Yani o da geliyor?”

Garion başıyla onayladı.

“Bu tür tartışmalarda kaybedince yüzünün aldığı ifadeyi seyretmeye bayılıyorum,” dedi alaycı ses, kendini beğenmiş bir havayla.

Polgara gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan ne Pol?” diye sordu Belgarath.

“Hiçbir şey baba,” diye cevap verdi kızı masum bir ifadeyle.

Belgarath aniden ellerini havaya kaldırdı. “Çekinme,” dedi öfkelenerek. “Gelsinler diye bütün Tol Honeth’i davet edin. Umurumda değil.”

“Aman baba,” dedi Polgara, “bu kadar huysuz olmaktan vazgeç.”

“Huysuz mu? Pol, ağzından çıkana bir baksan fena olmayacak.”

“Bu çok zor baba, üstelik bunu yaparken insan da çok tuhaf görünür. Şimdi, artık birkaç plan yapmalıyız bence. Kalanlarımız giysilerini değiştirip eşyaları hazırlarken neden sen Garion ile birlikte gidip Varana’ya ayrılmak zorunda olduğumuzu anlatmıyorsun. Münasip bir mazeret bulmaya çalışın. Onun İpek’in bu gece faaliyetlerinden haberdar olmasını ister miyiz bilemiyorum.” Düşünceli düşünceli tavana baktı. “Durnik, Eriond ve Toth atlara bir bakar tabii,” diye söylendi, “benim de sana verecek

oldukça özel bir görevim var Prens Kheldar.”

“Ya?”

“Git yıkan - adam gibi.”

“Giysilerimi de temizletsem fena olmayacak galiba,” diye dikkat çekti İpek, çöpe doymuş yelek ve pantolonuna bakarak.

“Hayır İpek. Temizletme - yaktır.”

“Bu gece ayrılamayız Leydi Polgara,” dedi Ce’Nedra. “Şehrin bütün kapıları kapalıdır ve lejyonerler bunları kimse için açmaz. İmparatorun şahsi buyruğu olmazsa tabii…”

“Ben sizi şehirden çıkartırım,” dedi Kadife kendinden emin bir tonda.

“Bunu nasıl becereceksin?” diye sordu Belgarath.

“Bana güven.”

“İnsanların bana bunu söylemekten vazgeçmelerini istiyorum.”

“Ha, bu arada,” diye devam etti Kadife, “bugün eski dostlarımızdan birini gördüm. Büyük bir Honeth grubu güney kapısına doğru at sürüyordu.” İpek’e baktı. “Onları gerçekten korkutmuş olmalısın Kheldar. Seni uzak tutmak için etraflarına koca bir tabur asker almışlardı. Her neyse, bunların ortasında atını süren ve her milimine kadar Tolnedralı bir beyefendi izlenimi veren Malloryalı Harakan’dı.”

“Bak, bak,” dedi İpek. *“Bu* ilginç değil mi?”

“Prens Kheldar,” dedi Kadife neşeyle, “lütfen banyoları bir ziyaret edin - ya da en azından bu kadar yakında durmayın.”

ALTINCI BÖLÜM

GRİ RENKLİ buz gibi bir sis Tol Honeth'in geniş bulvarlarını örtecek şekilde nehirden yükselmişti. Kar yağmura dönmüştü: Sisin arasında savrularak süzülen soğuk bir çiselti; damlar ve avlular hâlâ beyazlar içinde olduğu halde ana caddeler ve bulvarlar, at arabaları ve faytonların tekerlek izlerinin birbirini tekrar tekrar kestiği erimekte olan sulu buzlarla kaplanmıştı. Garion ve diğerleri imparatorluk sarayından ayrıldıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu ve sokaklarda karşılaştıkları birkaç cümbüşçü de içkiden pek iyi bir durumda sayılmazlardı.

Kestane rengi bir kısrağa binen, ağır, gri bir pelerine iyice sarınmış olan Kadife onları, Tol Honeth'in baron tüccarlarının mermer cepheli evlerinin yanından, boş merkez pazarının içinden geçirip şehrin güneyinde bulunan daha fakir semtlere götürdü. Bir yan sokağın köşesinden dönünce sisin içinden otoriter bir ses duyuldu. "Dur!"

Bir manga miğferli, kırmızı pelerinli, mızraklı lejyoner sisli yağmur içinden uygun adım çıkarken Kadife de atının dizginlerini çekip bekledi. "Lütfen işinizin ne olduğunu bildirin," diye seslendi devriye çavuşu kabaca.

"Aslında bu tam olarak bir iş değil sevgili beyim," diye cevap verdi Kadife neşeyle. "Bir eğlenceye gidiyoruz. Kont Norain evinde bir eğlence tertiplemiş. Kontu tanıyorsun değil mi?"

Çavuşun yüzündeki kuşkuların bir kısmı silinmişti. "Hayır hanımefendi hazretleri," diye cevap verdi. "Korkarım

tanımıyorum.”

“Norry’yi bilmiyor musun?” diye nida etti Kadife. “Ne kadar olağan dışı bir şey! Ben de Tol Honeth’te herkes onu tanır sanırdım - en azından o hep öyle der. Zavallı Norry bunu duyunca kesinlikle yıkılacak. Sana bir şey söyleyeyim mi. Adamlarınla birlikte bize katılsana, gider onunla tanışırdın. Ona bayılacaksın. Eğlenceleri her zaman o kadar keyifli olur ki.” Çavuşa gözlerini açıp bön bön baktı.

“Özür dilerim hanımefendi hazretleri, ama şu anda görev başındayız. Ayrıca siz doğru sokakta olduğunuza emin misiniz? Şehrin tekin olmayan semtlerinden birine girmek üzeresiniz ve ben buralarda soylu birine ait bir ev olduğunu hatırlayamadım.”

“Bu yol kestirme,” diye açıkladı Kadife adama. “Bak buradan iniyoruz, sonra sola dönüyoruz.” Duraksadı. “Ay yoksa sağa mıydı? Tam olarak hatırlayamadım ama eminim arkadaşlarımdan biri yolu biliyordur.”

“Şehrin bu kısmında dikkatli olmalısınız hanımefendi hazretleri. Etrafta eşkıyalar ve yankesiciler var.”

“Ay!”

“Meşale taşısanız fena olmaz.”

“Meşale mi? Yüce Nedra, olmaz! O meşalelerden çıkan dumanın kokusu haftalarca saçımdan çıkmıyor sonra. Bize katılmayacağınızdan emin misiniz? Norry’nin eğlenceleri hep çok zevkli olur.”

“Konta özürlerimizi sunun hanımefendi hazretleri.”

“Haydi öyleyse gelin,” dedi Kadife diğerlerine. “Acele etsek fena olmayacak. Zaten fazlasıyla geç kaldık. Hoşça kalın Yüzbaşı.”

“Çavuş, hanımefendi hazretleri.”

“Ya? Arada bir fark mı var?”

“Önemli değil hanımefendi hazretleri. Şimdi acele edin. Eğlenceyi kaçırmak istemiyorsanız.”

Şuh bir kahkaha atan Kadife atını sabit bir tırısa geçirdi.

“Kont Norain kim?” diye sordu Durnik merakla, devriye gezen askerlerin duyma menzilinden çıkınca.

“Hayal gücümün bir ürünü Durnik Efendi,” diye güldü Kadife.

“Gerçekten de tam bir Drasniyalı,” diye mırıldandı Belgarath.

“Bir kuşkun mu vardı Ölümsüz Kişi?”

“Bizi tam olarak nereye götürüyorsun Liselle?” diye sordu Polgara sisli sokaktan aşağıya doğru ilerlerken.

“Bildiğim bir ev var Leydi Polgara. Pek hoş bir ev sayılmaz ama şehrin güney suruna yaslanacak şekilde inşa edilmiş ve çok kullanışlı bir arka kapısı var.”

“Şehir suruna bakan bir arka kapı da nasıl oluyormuş?” diye sordu Ce’Nedra, yağmurlu pustan yüzünü korumak için yeşil pelerininin kukuletasını iyice çekerek.

Kadife ona göz kırptı. “Göreceksiniz,” dedi.

İlerledikleri sokak gittikçe kötüleşmeye başladı. Sisin içinde yükselen binalar artık mermerden değil sade taştan yapılmışlardı ve bir çoğu sokağa boş yüzlerini vermiş olan penceresiz ambarlardı.

İçinden bağrışmaların, kahkahaların ve müstehcen şarkılardan parçaların yükseldiği ekşi kokulu bir meyhanenin önünden geçtiler. Meyhanenin kapısından birkaç kişi dışarı fırlayıp birbirlerine yumruklar ve sopalarla giriştiler. İçlerinden iriyarı, tıraşsız, kaba bir adam yalpalayarak caddeye inip, sallanarak yollarında durdu.

“Kenara çekil,” dedi Kadife adama, soğuk bir edayla.

“Kim demiş?”

Kayıtsız görünüşlü Toth atını Kadife’nin atının yanına getirip devasa kollarından birini uzatarak taşıdığı asanın ucunu adamın göğsüne dokundurup hafifçe bir itti.

“Sen kimi dürttüğünü zannediyorsun!” dedi sarhoş adam, asayı yana iterek.

Yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeyen Toth bileğini hafifçe kıvırdı ve asanın ucunu adamın kafasının yan kısmına sertçe çarptırarak adamı boş gözlerle yalpalar ve her yanı seyirir bir halde oluğa yolladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Kadife neşeyle dilsiz deve; Toth da başını kibarca eğip selam verdi ve yıkık dökük sokaktan ilerlemeye devam ettiler.

“Ne için dövüşüyorlardı öyle allahaşkına?” diye sordu Ce’Nedra merakla.

“Bu, ısınmanın bir yoludur,” diye cevap verdi İpek. “Tol Honeth’te odun pahalıdır; arkadaşça hoş bir dövüş insanın kanını kaynatır. Ben de herkes bunu bilir sanırdım.”

“Benimle alay mı ediyorsun?”

“Hiç yapar mıyım bunu?”

“Tabiatında her zaman belli bir ciddiyetsizlik çizgisi olmuştur Haşmetmeapları,” dedi Kadife.

“Liselle,” dedi Ce’Nedra kıza dönerek, “mademki birlikte seyahat

edeceğiz, gel bu resmiyeti bırakılım. Benim adım Ce'Nedra."

"Haşmetmeapları nasıl isterlerse."

"Onlarınkini bilmem ama benimki öyle istiyor."

"Tamam o halde Ce'Nedra," dedi sarışın kız sımsıcak bir tebessümle.

Güney surunun yükselen kütlesine varıncaya kadar imparatorluk şehrinin aydınlatılmamış sokaklarında atlarını sürmeye devam ettiler. "Bu taraftan gideceğiz," dedi Kadife onlara, surlar ile bir ambar dizisinin arasından ilerleyen ıslak bir sokağa saparken. Onları götürdüğü ev sağlam, iki katlı bir binaydı; taşları yağmur ve sisten kararmış ve parlaklaşmış bina merkezi bir avlunun ortasında bulunuyor ve avluya ağır bir cümle kapısıyla giriliyordu. Bütün dar pencereleri sıkı sıkı kapatılmış, kapısının üzerine tek bir lamba asılmıştı.

Kadife, buzlu sudan ıslanmaması için eteklerini toplayarak dikkatle attan indi. Cümle kapısının yanına giderek bir ipe asıldı. Avlunun içinde minik bir çıngırak çaldı. İçeriden bir ses cevap verdi ve kız kapıcıyla kısa bir süre sessizce konuştu. Sonra bir zincir şıngırtısı duyuldu ve kapı savrulurcasına açıldı. Kadife atını avluya soktu, diğerleri de onu izlediler. İçeride Garion merakla etrafına bakındı. Avludaki kar temizlenmişti, yerdeki kaldırım taşları hâlâ çiselemeye devam eden yağmur altında ıslak ıslak parlıyordu. Çıkıntılı bir çatı altında birkaç eyerli at ve sağlam görünüşlü bir kapının önünde tam donanımlı at arabaları duruyordu.

"İçeri mi gireceğiz?" diye sordu Ce'Nedra etrafına merakla bakarak.

Kadife onu şöyle tepeden tırnağa bir süzdükten sonra dönüp Eriond'a baktı. "Bu pek iyi bir fikir olmayabilir," dedi.

İçeride bir yerlerden bir kadının tiz haykırışlarını izleyen boğuk kahkaha sesleri geliyordu.

Polgara'nın kaşlarından biri havaya kalktı. "Galiba Liselle haklı," dedi katiyetle. "Biz burada, dışarıda bekleriz."

"Ben yetişkin bir kadınım Leydi Polgara," diye itiraz etti Ce'Nedra.

"O kadar yetişkin değil canım."

"Bana eşlik edecek misiniz Prens Kheldar?" diye sordu Kadife ufak tefek adama. "Bu evde refakatçısız bir hanım bazen yanlış anlaşılabiliyor."

"Tabii ki," diye cevap verdi İpek.

“Çok oyalanmayız,” diye ikna etti onları Kadife. İpek’le birlikte gidip kapının kanatlarını hafifçe çalar çalmaz hemen içeri alındılar.

“Neden içeriye, o sıcacık, kupkuru yere giremiyoruz anlamıyorum,” diye şikâyet etti Ce’Nedra titreyip pelerinine iyice sarınarak.

“Eminim oraya girseydin anlardın,” dedi Polgara. “Birazcık yağmurdan canın yanmaz.”

“Bu evde o kadar kötü ne olabilir ki?”

İçeriden bu kez daha fazla kaba kahkahanın izlediği başka bir ciyaklama geldi.

“Mesela şu,” diye cevap verdi Polgara.

Ce’Nedra’nın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yani burası o yerlerden biri mi diyorsun?” Yüzü aniden kıpkırmızı kesildi.

“Bütün göstergeler yerinde.”

Yarım saat kadar sonra, yağmur içinde kalmış avlunun arka tarafından eğimli bir mahzen kapısı gıcırdayarak açıldı ve İpek aşağıdan elinde parlak bir gaz lambasıyla çıktı. “Atları aşağıya indirmek zorundayız,” dedi onlara.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Garion.

“Mahzenlere. Burası sürprizlerle dolu bir yer.”

Tek sıra halinde, sürekli kıpırdayan atlarını çekerek İpek’i izleyip aşağıya doğru meyleden taş rampadan indiler. Garion aşağıda bir yerlerden çağıldayarak akan bir suyun sesini duyuyordu; rampanın sonuna vardıklarında bu dar pasajın ağır taşlarla örülmüş kemerli bir tavanı olan, meşalelerle hafifçe aydınlatılmış geniş, mağaramsı bir odaya açıldığını gördü. Odanın ortası karanlık, yağ görünümlü bir suyla doluydu ve dar bir yürüyüş yolu havuzun üç yanını dolanıyordu. Yürüyüş yolunun yanına, her iki tarafında kara pelerinli bir düzine kürekçinin bulunduğu siyaha boyanmış orta boy bir mavna bağlanmıştı.

Kadife yürüyüş yolunda, mavnanın yanında duruyordu. “Atlar nedeniyle ancak,” dedi onlara, sesi kemerli odada yankılanıyordu, “ikişer ikişer geçebiliriz.”

“Geçmek mi?” dedi Ce’Nedra. “Nereye geçeceğiz?”

“Nedrane Nehri’nin güney kıyısına,” diye cevap verdi Kadife.

“Ama hâlâ şehir surlarının içindeyiz.”

“Aslında şehir surlarının *altındayız* Ce’Nedra. Nehir ile aramızdaki tek şey dış cepheyi oluşturan iki mermer katman.”

Karanlıktan bir yerden ağır bir bocurgat şakırtısı geldi,

yeraltındaki rıhtımın ön duvarı tam ortadan bölünüp yavaşça gıcırdayarak açıldı ve güzelce yağlanmış devasa demir menteşeler üzerinde hantalca hareket etti. Yavaşça açılan iki taş katmanı arasından Garion karşı kıyısı ıslak sis içinde kaybolmuş yavaşça akan nehrin yağmur damlalarıyla beneklenmiş yüzeyini görebiliyordu.

"Çok zekice," dedi Belgarath. "Bu ev ne kadar zamandır burada?"

"Yüzlerce yıldır," diye cevap verdi Kadife. "Herkesin isteyebileceği her şeye cevap verebilecek şekilde inşa edilmiş. Zaman zaman müşterilerden biri şehirden görülmeden ayrılmak - veya girmek- istiyor. Burası bu işe yarıyor."

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu Garion.

Kız omuzlarını silkti. "Bu ev Bethra'nındı. Cirit'e sırlarını anlatmış."

İpek içini çekti. "Mezardan bile yetişip bize yardım ediyor."

Yağmurun süpürdüğü sisli Nedrane Nehri'nin yüzeyinden, arkasını bir söğüt çalılığına dayamış pusla kaplı dar kumsala ikişer ikişer taşındılar. Sonunda Kadife onlara katıldığında gece yarısını geçeli belki de üç saat olmuştu. "Kürekçiler kumların üzerindeki izlerimizi süpürecek," dedi onlara. "Bu da hizmetin bir parçası."

"Bu çok pahalıya mal oldu mu?" diye sordu İpek kıza.

"Epeyce pahalıya aslında, ama para Drasniya Başkonsolosluğu hesabından karşılanıyor. Kuzenin bundan çok hoşlanmadı ama ben - sonunda- onu ödemeye ikna edebildim."

İpek gaddarca sırıttı.

"Şafağa birkaç saatimiz kaldı," diye devam etti Kadife. "Bu söğütlerin diğer tarafında bir araba yolu var ve nehir aşağı birkaç mil kadar sonra imparatorluk anayoluyla birleşiyor. Şehrin kulak menzilinden çıkıncaya kadar atları yürütmeliyiz. Güney kapısındaki lejyonerler dörtnala giden at seslerini duyarlarsa meraklanabilirler."

Islak karanlıkta atlarına binerek, söğütler arasından çamurlu araba izlerine doğru ilerlediler. Garion atını İpek'inkinin yanına sürdü. "O evde neler oluyordu?" diye sordu merakla.

"Hemen hemen hayal edebileceğin her şey." İpek güldü. "Ve muhtemelen hayal bile edemeyeceğin birkaç şey daha. Yeterince parası olanlar için kurulmuş her türlü eğlencesi olan bir ev."

"Tanıdık birilerini gördün mü?"

"Aslında birkaç tane - imparatorluğun soylu sülalelerinden bazı

son derece saygın kişiler.”

Tam arkalarından atını sürmekte olan Ce’Nedra burun kıvırarak “hıh”ladı. “Neden erkekler o tür yerlere gitmeyi âdet edinirler hiç anlamam.”

“Müşteriler sadece erkek değil Ce’Nedra,” dedi İpek ona.

“Ciddi olamazsın.”

“Asil ailelere mensup hatırı sayılır sayıda Tol Honeth’li hanım da sıkıntılarını gidermek için birçok ilginç yol bulmuş durumda. Tabii ki maske takıyorlar - pek başka bir şeyle de örtündükleri söylenemez. Ben bir kontesi tanıdım ama - Hob sülalesinin önemli üyelerinden birini.”

“Eğer maske takıyorsa, onu nasıl tanıdın?”

“Çok belirgin bir doğum lekesi taşıyor - nadiren görünen bir yerinde. Birkaç yıl önce pek bir samimi olmuştuk da bana göstermişti.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Bu konuyu daha fazla konuşmak istediğimi zannetmiyorum,” dedi Ce’Nedra tartışmaya mahal bırakmayacak netlikle ve atını mahmuzlayarak onları geçip Polgara ile Kadife’ye katıldı.

“Kendi sordu,” diye karşı çıktı İpek Garion’a, masum bir edayla. “Duydun, değil mi?”

Güneye doğru birkaç gün boyunca gittikçe açılan bir havada seyahat ettiler. Onlar yoldayken Eras Yortusu farkına bile varılmadan geçip gitmişti ve Garion bu konuda garip bir pişmanlık hissine kapılmıştı. Küçüklüğünden beri kış ortası bayramı yılın en önemli olaylarından biri olurdu. Dikkat bile çekmeden gelip geçmesi ona kutsal bir şeye itaatsizlik ediyormuş hissi veriyordu. Ce’Nedra’ya özel bir şeyler alabilecek bir zaman bulmayı isterdi fakat armağan kabilinden verebildiği tek şey müşfik bir buse olmuştu.

Tol Borune’den birkaç fersah yukarıda imparatorluk başkentine doğru gitmekte olan, bir düzine kadar üniformalı uşak refakatinde yolculuk eden zengin giysili bir çiftle karşılaştılar.

“Sen oradaki,” diye seslendi kadifeler içindeki soylu, tam o sırada tesadüfen en önde gitmekte olan İpek’e tepeden bakarak, “Tol Honeth’ten ne haberler?”

“Her zamanki şeyler Asilzadem,” diye cevap verdi İpek, dalkavukluk ederek. “Suikastlar, komplolar, entrikalar - soyluların normal eğlenceleri.”

“Konuşma tarzını beğenmedim,” dedi soylu adam.

“Ben de bana ‘sen’ diye hitap edilmesini pek beğenmem.”

“Öyle tuhaf hikâyeler duyduk ki,” dedi kürk biyeli kırmızı kadife pelerinli hoppa görünüşlü hanımefendi soluğunu tutarcasına. “Birinin Honethleri öldürmeye çalıştığı doğru mu? Bizzat kendi yataklarında öldürüldüklerini duyduk.”

“Balera,” dedi kocası bezginlikle, “sen de tutup şu çılgın dedikoduları tekrarlıyorsun. Bunun gibi avam tabakasından kılıksız biri başkentte neler olup bittiğini ne bilsin? Eğer bu çılgın hikâyelerde gerçek payı olsaydı eminim Naradas bizi uyarırdı.”

“Naradas mı?” İpek’in gözleri aniden merakla doldu. “Gözlerinde renk olmayan Angaraklı bir tüccar mı?”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu soylu biraz hayret ederek.

“Ondan bahsedildiğini duyduğum Asilzadem,” diye cevap verdi İpek dikkatle. “Onu tanıdığınızı her yerde söylemeniz pek akıllıca sayılmaz. İmparatorun onun başına ödül koyduğunu biliyorsunuz herhalde, değil mi?”

“Naradas’ın mı? İmkânsız!”

“Çok özür dilerim Saygıdeğer Beyim ama Tol Honeth’in her yanında herkes bunu biliyor. Eğer onu nerede ele geçireceğinizi biliyorsanız, hiç zahmet çekmeden bin altın kron kazanırsınız.”

“Bin kron mu!”

İpek etrafına suç ortaklığı yaparmış gibi bakındı. “Bunu benden duymuş olmayın ama,” dedi yarı yarıya fısıltıyla, “Tol Honeth’te, onun o etrafa rahatça savurduğu altın sikkelerin kalp olduğu söylentisi yayıldı.”

“Kalp mı?” diye bağırdı soylu, gözleri aniden yuvalarından fırlayarak.

“Mükemmel taklitler,” diye devam etti İpek. “Sikkelerin hakiki görünmesi için baz metallerin içine tam yeteri kadar altın karıştırılmış ama değerlerinin onda biri kadar bile etmiyorlarmış.”

Soylunun yüzü bembeyaz kesildi ve gayri ihtiyari kemerine asılı duran kesesine yeltendi.

“Bu madeni paraların itibarını düşürerek Tolnedra ekonomisine zarar vermek için düzenlenen bir komplodan başka bir şey değil,” dike ekledi İpek. “Honethler bir şekilde bu işe karışmışlar o yüzden de hepsi öldürülüyordu. Zaten tabii ki yanında o paralardan biriyle yakalanan bir kişi hemen asılıyor.”

“Ne?”

“Tabii ki.” İpek omzunu silkti. “İmparator bu korkunç işin kökünü hemen kazımak istiyor. Sert bazı tedbirlerin alınması kesinlikle şart.”

“Mahvoldum!” diye inledi soylu. “Çabuk Balera!” dedi atını döndürerek, “hemen Tol Borune’ye dönmemiz lazım!” Ve korku içinde kalan karısını, dörtnala güneye geri götürmeye başladı.

“Bütün bunların arkasındaki krallığın hangisi olduğunu dinlemek istemiyor musunuz?” diye seslendi İpek arkalarından. Sonra eyeri üzerinde iki büklüm olup gülmekten kırıldı.

“Zekiceydi Prens Kheldar,” diye mırıldandı Kadife takdirle.

“Şu Naradas etrafta epey bir dolanıyor, öyle değil mi?” dedi Durnik.

“Sanırım ben onun ayağına biraz bağ olmuşumdur,” diye sırıttı İpek. “Bu dedikodu yayılmaya görsün, sanırım parasını harcamakta biraz zorluk çeker - ayrıca işe, adına konduğunu söylediğim o ödülün bazı çevrelerde yaratacağı ilgiyi katmıyorum bile.”

“Gerçi o zavallı soyluya yaptığın şey çok kötüydü,” dedi Kadife hoşnutsuzlukla. “Bütün kasalarını boşaltıp parasını gömmek için Tol Borune’ye dönüyor.”

İpek omzunu silkti. “Angaraklarla haşır neşir olmasının bedeli bu. Devam edecek miyiz?”

Tol Borune’de durmayıp geçtiler ve güneye, Perili Orman’a doğru yollarına devam ettiler. Kadim orman güney ufkunda göründüğünde Polgara atını, uyuklamakta olan Belgarath’ın atının yanına çekti. “Durup Xantha’ya saygılarımızı sunmamız gerekir bence baba,” dedi.

İhtiyar adam kendini toparlayarak gözlerini kısıp Orman tarafına baktı. “Belki,” diye homurdandı kuşkuyla.

“Ona bu nezaketi göstermek zorundayız baba ve yolumuzun üzerinde sayılırlar.”

“Pekâlâ Pol,” dedi ihtiyar büyücü, “ama kısa bir ziyaret olacak. Zaten Zandramas’ın aylarca gerisindeyiz.”

Son açık arazi şeridini de geçerek yosun bağlamış kadim meşelerin altına girdiler. Yapraklar kışın soğuk rüzgârları karşısında düşmüştü; koca ağaçların çıplak dalları gökyüzüne karşı hakkedilmiş gibi görünüyordu.

Ormana girdiklerinde Ce’Nedra’nın üzerine garip bir hava gelmişti. Hava hâlâ soğuk olmasına rağmen pelerininin kukuletasını geri itmiş, bakır rengi saçlarını sallayarak minik, meşe palamudu

şekilli altın küpelerinin ezgisel bir şekilde çınlamasını sağlamıştı. Yüzü garip biçimde sakinleşmişti, artık oğlunun çalınışından beri yansıttığı hüzün görünmüyordu. Bakışları yumuşadı, neredeyse flulaştı. Yayılıp giden ağaçların altındaki sakin havaya "Geri geldim," diye mırıldandı.

Garion yumuşak, mırıltılı cevabı duymaktan çok hissetti. En ufak bir esinti bile olmadığı halde etrafında her yandan ıslık gibi bir "ah" sesi duyar gibiydi. Bu ah ediş sanki koro halindeydi; hani sanki tam insanın duyma eşiğinin altından huzurlu, hüzünlü bir şarkı, büyük narin bir keder ve aynı zamanda ebedi bir umutla dolu bir şarkıydı.

"Neden üzgünler?" diye sordu Eriond sessizce Ce'Nedra'ya.

"Çünkü kış," diye cevap verdi ufak tefek kraliçe. "Yapraklarının dökülüşünün yasını tutuyorlar, bütün kuşların güneye uçmuş olmalarına kederleniyorlar."

"Ama bahar yine gelecek," dedi oğlan.

"Biliyorlar ama kış hep onları hüzünlendirir."

Kadife merakla ufak tefek kraliçeye bakıyordu.

"Ce'Nedra'nın geçmişi onu özellikle ağaçlara karşı hassas yapıyor," diye açıkladı Polgara.

"Tolnedralıların ev dışıyla bu kadar çok ilgilendiklerini bilmezdim."

"O sadece yarı yarıya Tolnedralı Liselle. Ağaçlara olan sevgisi diğer tarafından kaynaklanmakta."

"Ben bir Orman Perisiyim," dedi Ce'Nedra kısaca, bakışları hâlâ hülyalıydı.

"Bunu bilmiyordum."

"Bunu pek öyle ortalığa yaymıyoruz," dedi Belgarath. "Alornlara bir Tolnendralıyı, aslında aynı zamanda insan da olmadığını söylemeden de Riva Kraliçesi olarak kabul ettirmekte zorluk çekiyoruz."

Yıllar önce Kraliçe Salmissra'nın üzerlerine saldığı o iğrenç çamur adamlar tarafından saldırıya uğradıkları yerden pek uzak olmayan bir yerde basit bir kamp kurdular. Bu kutsal ormandaki canlı ağaçlardan dal kesemeyecekleri için yaprak kaplı orman zemininde bulduklarıyla barınak yapmaya çalıştılar ve ateşleri de mecburen çok küçük olmuştu. Akşam karanlığı sessiz Orman üzerine inerken İpek önce cılız, titrek aleve ardından da neredeyse belirgin bir şekilde ağaçların arasında hareket ettiği görünen engin karanlığa kuşkuyla baktı. "Sanırım bizi soğuk bir gece bekliyor,"

diye kehânette bulundu.

Garion o gece çok rahatsız uyudu. Ce'Nedra ile paylaştığı iğreti yatağı dökülmüş yapraklardan kalınca tutmuş olduğu halde yaprakların nemli soğuğu sanki iliklerine işliyordu. İlk soluk, puslu ışık ağaçların arasından süzülürken o da kâbuslu uykusundan uyandı. Her yanı tutulmuş bir halde oturdu ve tam battaniyeyi üzerinden atacaktı ki durdu. Eriond çoktan sönüp gitmiş kamp ateşinin diğer tarafında devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuştu; yanında da koyu kahverengi saçlı bir Orman Perisi oturuyordu.

"Ağaçlar senin dost olduğunu söylüyor," diyordu Orman Perisi, sivri uçlu bir okla dalgın dalgın oynarken.

"Ağaçları severim," diye cevap verdi Eriond.

"Onlar tam olarak bunu kastetmiyorlar."

"Biliyorum."

Garion dikkatle battaniyesini yana iterek ayağa kalktı.

Orman Perisi'nin eli hızla yanında duran yaya doğru kaydı ama sonra durdu. "A," dedi, "sensin." Ona eleştirel bir gözle baktı. Gözleri bir cam kadar griydi. "Yaşlanmışsın, değil mi?"

"Epey bir zaman oldu," dedi Garion, onunla daha önce tam olarak nerede karşılaştığını hatırlamaya çalışarak.

Orman Perisi'nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Beni hatırlamıyorsun değil mi?"

"Şey, hatırlar gibiyim."

Orman Perisi güldükten sonra yayını eline aldı. Elinde tuttuğu oku yaya yerleştirerek ona doğrulttu. "Bu hatırlamana yardımcı oldu mu?"

Garion gözlerini kırpıştırdı. "Sen şu beni öldürmek isteyen değil misin?"

"Son derece yerindeydi üstelik. Seni yakalayan bendim, o yüzden de seni benim öldürmem icap ederdi."

"Yakaladığınız bütün insanları öldürür müsünüz?" diye sordu Eriond Orman Perisi'ne.

Kız yayını indirdi. "Şey, *hepsini* değil. Bazen onları kullanmanın başka yollarını bulurum."

Garion Orman Perisi'ne biraz daha yakından baktı. "Hiç değişmemişsin. Tıpkı eskisi gibi görünüyorsun."

"Biliyorum." Gözleri meydan okur gibi kısıldı. "Ve o kadar da güzel miyim?" diye hatırlattı.

“Çok güzel.”

“Ne kadar tatlı söyledin. Belki de seni öldürmediğim için mutlu olmalıyım. Haydi gel seninle bir yerlere gidelim ve sen bana biraz daha o güzel şeylerden söyle, olmaz m?”

“Yeter Xbel,” dedi Ce’Nedra terslenerek yaprak yatağı içinden. “O benim, o yüzden ümide kapılma.”

“Merhaba Ce’Nedra,” dedi kumral Orman Perisi, sanki daha geçen hafta görüşmüşler gibi gayet sakin bir edayla. “Onu kendi kardeşlerinden biriyle paylaşmak istemiyor musun yani?”

“Sen tarağını bana ödünç verir miydin?”

“Tabii ki vermem - ama o tamamen farklı bir şey.”

“Senin anlayabilmeni sağlayacak başka bir yolum yok,” dedi Ce’Nedra battaniyelerini itip ayağa kalkarak.

“İnsanlar.” Xbel içini çekti. “Öyle komik fikirleriniz oluyor ki.” Dikkatle tartarcasına Eriond’a baktı, ince minik eli yavaşça oğlanın yanağına değdi. “Peki ya bu? Bu da mı sana ait?”

Polgara iğreti bir barınağın altından çıktı. Yüzü sakindi gerçi ama kaşları çatılmıştı. “Günaydın Xbel,” dedi. “Erkencisin.”

“Avlanıyordum,” diye cevap verdi Orman Perisi. “Bu sarışın olanı sana mı ait Polgara? Ce’Nedra kendisine ait olan şunu benimle paylaşmıyor ama belki…” Eli Eriond’un yumuşak buklelerinde oynaştı.

“Hayır Xbel,” dedi Polgara kesin bir ifadeyle.

Xbel yeniden içini çekti. “Hiçbiriniz eğlenceden anlamıyor,” diye surat astı. Sonra ayağa kalktı. Ce’Nedra kadar minyon ve bir söğüt kadar da inceydi. “Ay,” dedi, “neredeyse unutuyordum. Xantha sizi ona götürmemi söylemişti.”

“Ama sen boşverdin değil mi?” diye ekledi Ce’Nedra alayla.

“Daha gün başlamadı bile,” diye omuzlarını silkti Orman Perisi.

Sonra Belgarath ile İpek soğuk ateş çukurunun yanındaki açık alana geldiler; biraz sonra Durnik ile Toth da onlara katıldı.

“Ay bunlardan ne kadar çok var sizde,” diye mırıldandı Xbel samimiyetle. “Herhalde bir taneciğini birazcık ödünç verirsiniz artık.”

“Neler oluyor?” diye sordu İpek merakla.

“Boşver İpek,” dedi Polgara ona. “Xantha bizi görmek istiyormuş. Kahvaltıdan sonra buradaki Xbel bize yolu gösterecek - değil mi Xbel?”

“Sanırım,” diye içini çekti Xbel biraz huysuzca.

Sade kahvaltılarından sonra kumral Orman Perisi onları kadim Orman’dan geçirdi. Atını çekmekte olan Belgarath onun yanından yürüyordu ve görünüşe göre ikisi derin bir muhabbete dalmıştı. Garion’un dikkatini, dedesinin zaman zaman cebinden bir şey alıp bunu ince Orman Perisi’ne ikram ettiği çekti - Orman Perisi’nin açgözlülükle kapıp ağzına attığı bir şey.

“Ona ne veriyor?” diye sordu Kadife.

“Şeker,” dedi Polgara, bezgin bir ifadeyle. “Şeker Orman Perilerine hiç yaramaz, ama o ne zaman Orman’a gelse yanında şeker getirir.”

“Ya,” dedi Kadife. “Anlıyorum.” Dudaklarını büzdü. “Biraz genç değil mi - şey yani…”

Ce’Nedra güldü. “Görünüş insanı aldatabilir Liselle. Xbel göründüğünden daha büyüktür.”

“Kaç yaşındadır?”

“En azından iki, üç yüz yaşında. Ağacıyla aynı yaştadır, meşe ağaçları çok uzun yaşar.”

Garion Orman’ın içinden kıkırdamalar, fısıltılar, minik altın çıngırakların çınlamalarını duyuyordu; arada bir de küpeleri çın çın öten Orman Perilerinden biri ağaçların arasında seğirtirken uçuşan renkler gözlerine takılıyordu.

Kraliçe Xantha’nın ağacı, Garion’un hatırladığından da büyüktü: Dallan yollar kadar geniş, gövdesindeki kovuklar ise mağara ağızları gibiydi. Canlı renkli tünikleri içinde kıkırdayan, fısıldaşan, konukları işaret eden Orman Perileri, dev dalları çiçeklerle süslemişti. Xbel onları ağacın altında geniş, yosun kaplı bir açıklığa getirerek parmağını dudaklarına götürdü ve garip bir biçimde kuş sesine benzeyen bir ıslık çaldı.

Kızıl saçlı kızı Xera’nin yanında duran Kraliçe Xantha geniş gövde içindeki kovuklardan birinden çıkarak, onları atlarından inerlerken karşıladı. Kraliçe ile Polgara samimiyetle birbirlerine sarılırken Ce’Nedra ile Xera kendilerini birbirlerinin kollarına attılar. Xantha’in altın saçlarına şakaklarında aklar değmişti; grimtırak yeşil gözleri de yorgundu.

“İyi değil misin Xantha?” diye sordu Polgara.

Kraliçe içini çekti. “Zaman yaklaşıyor, o kadar.” Muazzam meşe ağacına sevgiyle baktı. “Çok yorulmaya başladı; ağırlığı da köklerine baskı yapıyor. Her bahar kendisini yenilemek ve yaprak

çıkartmak daha da zor gelmeye başladı ona.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır sevgili Polgara. Hiç acı yok - sadece büyük bir yorgunluk var. Uyumak beni pek üzmeyecek. Şimdi, seni Orman’ımıza getiren nedir?”

“Birisi bebeğimi çaldı,” diye ağladı Ce’Nedra, teyzesinin kollarına atılarak.

“Sen ne diyorsun çocuk?”

“Geçen yaz oldu Xantha,” diye açıkladı Belgarath. “Onu çalanın izini bulmaya çalışıyoruz - Zandramas isimli bir Malloryalı. Hırsızın bir Nyissa gemisiyle güneye yelken açtığını düşünüyoruz.”

Xbel dev Toth’un yakınında durmuş, onun korkunç biçimde kaslı kollarını tartarak seyrediyordu. “Geçen sene yaz sonunda yılan insanların gemilerinden bir tane gördüm,” dedi, gözlerini kocaman dilsizden alamadan, “tam nehrimizin büyük göle aktığı yerde.”

“Bundan hiç söz etmemiştin Xbel,” dedi Xantha.

“Unuttum. Yılan insanların ne yaptığıyla ilgilenen var mıdır gerçekten de?”

“Büyük göl mü?” dedi Durnik aklı karışmışçasına kaşlarını çatarak. “Ben bu Orman’da büyük bir göl olduğunu hatırlamıyorum.”

“O komik tatlı olanı,” diye açıkladı Xbel ona. “Hani öbür tarafını göremediğin.”

“Büyük Batı Denizi’ni kastediyorsun yani.”

“Sen ne dersen de,” diye cevap verdi Orman Perisi umursamadan. Sonra Toth’u baştan aşağıya süzmeye devam etti.

“Nyissa gemisi geçip gitti mi?” diye sordu Belgarath ona.

“Hayır,” dedi peri, “yandı. Ama biri indikten sonra yandı.”

“Xbel,” dedi Polgara koyu kahverengi saçlı minik Orman Perisi ile ilgi odağının arasına girerek, “acaba tam olarak ne gördüğünü hatırlayabilecek misin?”

“Sanırım. Gerçi çok fazla bir şey yoktu. Avlanıyordum ve nehrin güney ucundaki kumsala bir gemi yanaştığını gördüm. Siyah bir pelerin giyen sözünü ettiğim insan kollarında bir şeyle aşağı indi. Sonra kara gemi yeniden sulara döndü ve kumsaldaki insan bir elini salladı. O zaman gemi alev aldı - her yanı. Birdenbire.”

“Mürettebata ne oldu?” diye sordu Durnik periye.

“Hani dişleri olan o kocaman balıklar var ya?”

“Köpekbalıkları mı?”

“Sanırım. Her neyse, geminin etrafındaki sular onlarla doluydu. İnsanlar yangından kurtulmak için suya atladıklarında, balıklar onları yedi.” Peri içini çekti. “Korkunç bir israftı. Ben birikisinin kurtulabileceğini ummuştum - ya da belli mi olur, üçünün falan.” Tekrar içini çekti.

“O zaman kumsaldaki insan ne yaptı?” diye sordu Polgara.

Xbel omuzlarını silkti. “Gemi kül olup bitinceye kadar bekledikten sonra nehrin güney tarafındaki ormanlara girdi.” Peri Polgara’nın etrafından dolandı, gözleri dev dilsize mıhlanmıştı. “Polgara eğer bunu kullanmıyorsan, biraz ödünç alırsam kızar mısın? Şimdiye kadar hiç bu kadar kocamanını görmemiştim.”

Garion olduğu yerde dönerek atına doğru koştu fakat Eriond oraya varmıştı bile. Kendi kahverengi aygırının dizginlerini uzattı. “O daha hızlı Belgarion,” dedi. “Onu al.”

Garion kısaca başını salladıktan sonra eyere atladı.

“Garion!” diye bağırdı Ce’Nedra, “nereye gidiyorsun?”

Ama o dörtnala ormana dalmıştı bile. Aygır yapraksız orman içinde bir şimşek gibi ilerlerken aslında pek bir şey düşünmüyordu. Aklında düşünceye benzer tek şey, Xbel’in kafasına soktuğu o görüntüydü: Kumsalda kollarında bir şey tutan o kara suret. Yine de yavaşça bir şey daha girdi farkındalığa davetsizce. Aygırın gidişinde bir şey vardı. Her dördüncü veya beşinci adımda at garip bir biçimde sanki silkiniyor ve orman bir an için bulanıklaşır gibi oluyordu. Sonra hayvanın dörtnala gidişi bir sonraki silkeleniş ve bulanıklaşmaya kadar devam ediyordu.

Xantha’nın ağacıyla, Orman Nehri’nin sahilde Büyük Batı Denizi’ne döküldüğü yer arasındaki mesafenin hatırı sayılır bir mesafe olduğunu biliyordu. Tam hız, dörtnala gitse bile, bu mesafeyi katetmek bir buçuk gün kadar alırdı. Ama o, tam önünde, ağaçların arasından gördüğü şey büyük bir su kütlesi üzerinden yansıyan kış güneşi değil miydi?

Başka bir silkelenme ve o garip bulanıklaşmalardan biri daha oldu; aygır oldukça ani bir biçimde ön ayaklarını dimdik yere bastı ve yuvarlanan dalgaların tam kıyısında kumlar üzerinden kaydı.

“Nasıl yaptın bunu?”

At, omzundan geriye merakla baktı.

Sonra Garion etrafına yılgın bir ifadeyle baktı. “Nehrin yanlış tarafındayız,” diye seslendi. “Orada olmamız icap ediyordu.”

İradesini toplayarak kendisini kumsalın güney kısmına taşımak için hazırlanıyordu ki at döndü, birkaç adım attı ve yine o silkelenme hissi oldu.

Aniden sahilin güneyindeki kumsalda buldular kendilerini ve Garion yere düşmemek için atın eyerine yapışmıştı. Akıl almaz bir an için neredeyse hayvanı kendisini uyarmadığı için azarlayacaktı ama yapması gereken çok daha önemli bir şey vardı. Eyerden yere kaydı ve suyun kenarında nemli kum boyunca koştu; bir yandan giderken, bir yandan da Demirpençe'nin kılıcını çekmişti. Kılıcı kaldırdığında Taş sabırsızca parladı. "Geran!" diye bağırdı kılıca. "Oğlumu bul!"

İki adım arasında Taş onu çekti, neredeyse dengesini kaybettirip düşürecekti. Sıkışmış kumlar üzerinde kayarak durdu, elindeki kılıcın güçlü çekişini hissedebiliyordu. Kılıcın ucu inerek bir kez kuma dokunduktan sonra şaşmaz bir kesinlikle, sürüklenmiş kütüklerle dolu kumsalın yukarı ucundaki çalılıklarla kaplı ormanı işaret ederken Taş büyük bir zaferle alevlendi.

Doğruydu! Aldıkları ipuçlarının zekice hazırlanmış başka bir hile olmasından gizliden gizliye korksa bile artık Zandramas ile küçük oğlunun izini bulmuştu işte. İçini büyük bir coşku kapladı.

"Kaç Zandramas!" diye seslendi. "Elinden geldiğince hızla kaç! Artık izini buldum; dünya da senin benden saklanabileceğin kadar büyük değil!"

YEDİNCİ BÖLÜM

TEPEDE birbirlerine girmiş dalların altında havada soğuk bir rutubet asılı kalmıştı adeta; üstelik durgun bir su ve çürüme kokusu da burunlarına doluyordu. Ağaçlar, balta girmemiş ormanın karanlık zemininden eğrilip bükülerek yükseliyor, ışığı arıyordu. Grimtırak yeşil yosunlar ağaçlardan flamalar şeklinde sallanıyor, ip gibi sarmaşıklar ağaç gövdelerine kalın yılanlar gibi sarılıyordu. Solgun, bölük pörçük puslar, kara su birikintilerinden ve zorlanarak akan akarsulardan soğuk soğuk ve leş gibi kokarak yükselip ağaçlar arasında asılı kalıyordu.

İzledikleri yol çok eskiydi ve yolun üzerini birbirine karışmış çalılar bürümüştü. Garion artık kılıcını eyer kayışına tutturmuş, grubun başından gidiyordu; Taş hevesle onu yönlendiriyordu. Akşamüstü vakit ilerlemişti ve baştan beri gri ve kapalı olan hava yavaşça, neredeyse hüzünlü bir akşama doğru kararıyordu.

“Nyissalıların yol inşa ettiklerini hiç bilmezdim,” dedi Ce’Nedra, önlerinde uzanan, üzeri yabani otlarla kaplı yola bakarak.

“İkinci bin yılın sonundaki Marag istilası sırasında hepsi terk edildi,” diye açıkladı Belgarath kraliçeye. “Nyissalılar, yol düzenlerinin düşman ordusu için büyük bir avantaj sağladığını fark edince, Salmissra yolların yeniden ormanlara karışmasına izin verilmesi yolunda bir buyruk verdi.”

Garion’un eyerindeki kılıç hafifçe sallanarak yolun kenarındaki sık çalılığı işaret etti. Kaşlarını hafifçe çatan Garion dizginlere asıldı. “Dede,” dedi, “yol ormana giriyor.”

Diğerleri de dizginlerini çekerek karanlık çalılara doğru baktılar. “Ben gidip bir bakayım,” dedi İpek atından kayarak inip yol kenarına doğru yürürken.

“Yılanlara dikkat et,” diye seslendi Durnik arkasından.

İpek olduğu yerde duruverdi. “Teşekkür ederim,” dedi her yanından acı bir alay akan sesiyle. Sonra çalılıkları iterek dikkatle ve gözlerini yerden kaldırmadan ilerlemeye başladı.

İpek’in sık çalılıkların içinde gezerken çıkarttığı hışırtı ve çıtırtı seslerini dinleyerek beklediler. “Burada bir kamp yeri var,” diye seslendi sansar suratlı adam, “eski bir ateş çukuru ve çardağa benzer bir şeyler var.”

“Gidip bir bakalım,” dedi Belgarath, eyerinden aşağıya atlayarak.

Toth’u atlarla birlikte bırakarak sertçe hışırdayan çalılıkta yollarını açtılar. Yoldan birkaç metre geride açık bir alana vardılar ve dibinde birkaç kararmış dal parçası bulunan soğuk ateş çukurunun yanında duran İpek’i gördüler. “Zandramas burada mıymış?” diye sordu Garion.

Garion kılıcını çekerek ilerledi. Kılıç elinde havaya doğru kalkmış duruyor, bir o yanı bir bu yanı işaret ediyordu. Sonra onu tamamen çökmüş barınaklardan birine doğru çekti. Barınağa vardığında kılıç bu kaba görünümlü barakanın içindeki zemine dokundu ve Taş alevlendi.

“Sanırım sorunun cevabını verdi,” dedi İpek belli bir memnuniyetle.

Durnik ateş çukurunun yanına çömelmiş dikkatle kararmış çubukları evirip çeviriyor, altındaki küllere bakıyordu. “Birkaç ay olmuş,” dedi.

İpek etrafına bakındı. “Barınaklara bakılacak olursa en az dört kişi burada kamp kurmuş.”

Belgarath homurdandı. “O halde Zandramas artık yalnız değil.”

Eriond merakla kaba barınakların içine bakıyordu; sonra eğilerek birinin içinden yerden bir şey aldı ve gelip diğerlerine katıldı. Tek söz söylemeden elindeki nesneyi Ce’Nedra’ya uzattı.

“Ay,” diye haykırdı minik kraliçe bunu hemen alıp bağrına basarak.

“Nedir o Ce’Nedra?” diye sordu Kadife.

Gözleri dolan ufak tefek kraliçe Eriond’un kendisine vermiş olduğu nesneyi hiç konuşmadan uzattı. Bu Ce’Nedra’nın elinde

hüzünlü bir görüntüsü olan ıslak, minik, yün örgü bir başlıktı. “Bebeğimin,” dedi boğulur gibi bir sesle. “Çalındığı gece bunu takmıştım.”

Durnik huzursuzca boğazını temizledi. “Geç oluyor,” dedi sessizce. “Gece burada konaklamak ister misiniz?”

Garion Ce’Nedra’nın elem içindeki yüzüne baktı. “Zannetmiyorum,” diye cevap verdi. “Haydi, biraz daha ilerleyelim.”

Durnik de üzgün kraliçeye baktı. “Doğru,” diye kabul etti.

Yarım mil kadar ileride çok uzun süre önce terk edilmiş, ormanın gür bitki örtüsüyle yarı yarıya gömülmüş bir şehrin harabelerine vardılar. Ağaçlar bir zamanlar geniş olan caddelerini yamultmuş, her yana tırmanan sarmaşıklar boş kulelerin etrafından yukarı doğru tırmanmıştı.

“Burası güzel bir yere benziyor,” dedi Durnik harabelere bakınarak. “Neden insanlar gidip bu şehri böyle bomboş bırakmış?”

“En aşağı yarım düzine kadar neden vardır Durnik,” dedi Polgara. “Bir salgın, siyaset, savaş - hatta kapris yüzünden.”

“Kapris mi?” Durnik şaşırmış görünüyordu.

“Burası Nyissa,” diye hatırlattı Pol. “Burada Salmissra hüküm sürer ve onun insanlar üzerindeki hâkimiyeti dünyadaki en mutlak olanlarındandır. Eğer geçmiş zamanın birinde buraya gelip de insanlara burayı terk etmelerini söylemişse, terk etmişlerdir.”

Durnik başını hiç tasvip etmemecesine salladı. “Bu yanlış,” dedi.

“Evet canım,” diye kabul etti Pol. “Biliyorum.”

Terk edilmiş harabelerde kamp kurdular ve ertesi sabah genel olarak daha güney doğuya düşen bir yöne doğru yollarına devam ettiler. Nyissa ormanlarına daldıkça bitki örtüsünde de zamanla bir değişiklik gözlenmişti. Ağaçların boyları daha uzamış, gövdeleri kalınlaşmıştı. Ağaçların altındaki çalılar daha da yoğunlaşmış ve durgun suyun her yana yayılan leş kokusu gittikçe güçlenmişti. Sonra, öğle vaktinden az önce hafif, başıboş bir meltem aniden Garion’un burnuna başka bir koku daha taşıdı. Bu o kadar baskın, o kadar tatlı bir kokuydu ki neredeyse başını döndürdü.

“Bu tatlı koku da neyin nesi?” diye sordu Kadife, kahverengi gözleri yumuşayarak.

Tam o sırada bir dönemeci aldılar ve karşılarında, yolun kıyısında Garion’un o güne kadar gördüğü en güzel ağaç yükseldi. Yaprakları pırıl pırıl altındandı, dallarından bol miktarda kızıl, uzun

sarmaşık sallanıyordu. Muazzam büyüklükte kırmızı, mavi, canlı eflatundan çiçeklerle kaplıydı ve bu çiçekler arasında her an açılmaya hazırmış gibi duran parlak, mor, zengin görünüşlü meyve öbekleri sallanıyordu. Bu görkemli ağacın görüntüsü ve kokusu içine işledikçe her yanını bir özlem kaplar gibi oldu.

Öte yandan Kadife onu yana itmişti ve ağaca doğru atını sürerken yüzüne hülyalı bir tebessüm hâkim olmuştu.

“Liselle!” Polgara’nın sesi bir kamçı gibi şakladı. “Dur!”

“Ama…” Kadife’nin sesi büyük bir istekle dopdoluydu.

“Kıpırdama,” diye emretti Polgara. “Muazzam bir tehlike içindesin.”

“Tehlike mi?” dedi Garion. “O sadece bir ağaç Pol Teyze.”

“Hepiniz benimle gelin,” diye emretti Pol. “Atlarınızın dizginlerini sıkı sıkı tutun ve o ağaca yaklaşmayın.” Atını ileri doğru yavaşça yürüterek, dizginleri iki eliyle sıkı sıkı tuttu.

“Ne var Pol?” diye sordu Durnik.

“Ben bunların hepsinin yok edilmiş olduklarını sanıyordum,” diye mırıldandı Polgara yüzünde bariz bir nefretle bu harika ağaca bakarken.

“Ama…” diye karşı koydu Kadife, “kim bu kadar güzel bir şeyi yok etmek isteyebilir ki?”

“Tabii ki çok güzel. O şekilde avlanıyor.”

“Avlanıyor mu?” diye sordu İpek hayret yüklü bir sesle. “Polgara bu alt tarafı bir ağaç. Ağaçlar avlanmaz.”

“Bu avlanıyor. Meyvelerinden tatmanız derhal ölmeniz demek, çiçeklerine dokunursanız vücudunuzdaki bütün kaslar felç olur. Şuraya bakın.” Ağacın altındaki yüksek otların içindeki bir şeyi işaret etti. Otların arasına bakan Garion iri bir hayvanın iskeletini gördü. Çiçeklerle dolu dalların birinden sallanan kızıl sarmaşık dallarının yarım düzine kadarı hayvanın göğüs kafesine girmişler ve yosun tutmuş kemikler arasında bir gidip bir gelerek sepet gibi dokunmuşlardı.

“Ağaca bakmayın,” dedi Polgara onlara korkunç bir tonla. “Meyvesini düşünmeyin, çiçeğin kokusunu ciğerlerinize fazla çekmeyin. Ağaç sizi sarmaşıklarının uzanabileceği bir mezile çekmeye çalışıyor. Atlarınızı sürmeye devam edin ve arkanıza bakmayın.” Pol kendi atının dizginlerine asıldı.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordu Durnik endişeli bir bakışla.

“Size yetişirim,” diye cevap verdi güzel büyücü. “Önce bu

canavarlıkla ilgilenmem gerek.”

“Dediğini yapın,” dedi Belgarath. “Haydi gidelim.”

O öldürücü, güzel ağacın yanından geçerken Garion’un içi hayal kırıklığıyla buruldu; yolda ilerleyip ağaçtan uzaklaştıkça sanki sessiz bir hüsran hırıltısı duyar gibi olmuştu. Hayret ederek bir kez dönüp baktığında dallardan sarkan kızıl sarmaşıkların kıvranıp havayı bir çeşit bitkisel bir hiddetle dövdüğünü gördü. Sonra, Ce’Nedra şiddetli bir öğürme sesi çıkartınca hemen döndü.

“Ne oldu?” diye seslendi.

“Ağaç!” dedi Ce’Nedra zorla nefes alarak. “Korkunç! Kurbanlarının etiyle olduğu kadar ıstırabıyla da besleniyor!”

Yolda başka bir dönemeci dönünce şiddetli bir dalga hissetti; arkalarında canlı odunları yutan ateşin cızırtılı çıtırtısını izleyen muazzam bir sarsıntı oldu. Aklının içinde acı, hiddet, sadistçe bir nefretle dolu ürkütücü bir çığlık duydu. Korkunç bir kokuyla yağlı kara bir duman yere indi.

Polgara onlara katıldığında çeyrek saat geçmişti hemen hemen. “Bir daha beslenemeyecek,” dedi sesinde kendinden memnun bir tınıyla. Neredeyse çarpık bir tebessüm vardı yüzünde. “Bu Salmissra ile benim bir türlü anlaşamadığımız bir konuydu,” diye ekledi. “O ağaca dünyanın hiçbir yerinde yer yok.”

Otların bürüdüğü, çoktan terk edilmiş yolu izleyerek Nyissa’nın derinliklerine doğru at sürmeye devam ettiler. Ertesi gün öğleye doğru Eriond’un kahverengi aygırı huzursuzlaşmaya başladı; sarışın delikanlı atını, hâlâ kılıcını eyer kayışında taşıyarak önü çekmekte olan Garion’unkinin yanına çekti. “Koşmak istiyor.” Eriond kibarca güldü. “Hep koşmak ister.”

Garion Eriond’a baktı. “Eriond,” dedi, “sana sormak istediğim bir şey vardı.”

“Buyur Belgarion?”

“Perili Orman’dan sahile doğru atına binerken, at biraz garip sayılabilecek bir şey yaptı.”

“Garip mi? Nasıl yani?”

“Denize ulaşmak iki gün sürmesine rağmen o aşağı yukarı bir buçuk saatte oraya vardı.”

“Hı,” dedi Eriond, “o.”

“Bunu nasıl yaptığını açıklayabilir misin?”

“Bazen, benim bir yere yetişmem gerektiğini anladığı zaman bunu yapar. Sanki başka bir yere gidiyor ve geri geldiğinde biz

başladığımız yerden çok uzakta olmuş oluyoruz.”

“Bu, öbür yer nerede?”

“Burada -etrafımızda- ama aynı zamanda burada değil de. Anlatabildim mi?”

“Hayır. Pek anladım sayılmaz.”

Eriond yoğunlaşmaya çalışarak kaşlarını çattı. “Bir zamanlar bana kendini bir kurta dönüştürebildiğini söylemiştin - Belgarath’ın yaptığı gibi.”

“Evet.”

“Bunu yaptığın zaman kılıcının yanında kaldığını ama aynı zamanda orada olmadığını söylemiştin.”

“Dedem öyle söyledi.”

“Bence bu öbür yer de orada - senin kılıcının gittiği yerde. Orada mesafe, buradakiyle aynı anlamda değil gibi. Birazcık açıklayabildim mi?”

Garion güldü. “Yaklaşamadın bile. Ben sen ne dersen kabul ediyorum.”

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde yolun, o uyuşuk derenin kıvrımlı yatağını takip ederek doğuya döndüğü Yılan Nehri’nin bataklık kıyılarına vardılar. Hava açılmıştı gerçi ama solgun güneş pek ısıtmıyordu.

“Belki ben önden gidip öncülük yapsam fena olmaz,” dedi İpek. “Yol bu uzantıda biraz daha kullanılmış görünüyor, geçen sefer buraya geldiğimizde pek arkadaş edinememiştik.” Atını mahmuzlayarak biraz hareketlendirdi; birkaç dakika içinde otların yuttuğu yoldaki bir dönemeci alarak gözden kaybolmuştu bile.

“Sthiss Tor’dan geçmek zorunda kalmayacağız değil mi?” diye sordu Ce’Nedra.

“Hayır,” diye cevap verdi Belgarath. “Şehir nehrin diğer tarafında.” Yosunlu nehir kıyısı ile kadim yol arasındaki ağaçlar ve çalılardan oluşan perdeye baktı. “Pek bir sorun yaşamadan geçip gideriz herhalde.”

Bir saat kadar sonra yoldaki bir dönemeci dönerek nehrin öte yanından göğe doğru yükselen, yılan insanların başkentinin garip, yabancı görünüşlü kulelerini gördüler. Nyissa mimarisinin tutarlı bir tasarımı yok gibiydi. Kulelerin bir kısmı sivrilerek yükselen incecik yapılardı, bir kısmı ise ampul gibi tepeleri olan kalın binalardı. Kimisi havaya doğru burgu şeklinde yükseliyordu. Dahası hepsi akla gelebilecek her renkle boyanmıştı: Yeşile, kırmızıya,

sarıya hatta bazıları parlak mora bile boyanmıştı. İpek onları yolun üzerinde, birkaç yüz metre kadar ileride bekliyordu. “Diğer taraftan görülmeden buradan geçmek zor olmayacak,” diye rapor verdi, “fakat ileride bizimle konuşmak isteyen biri var.”

“Kim?” diye sordu Belgarath sertçe.

“Söylemedi ama görünüşe göre geldiğimizi biliyormuş.”

“Bundan pek hoşlanmadım. Ne istediğini söyledi mi?”

“Sadece bize bir nevi mesajı olduğu yolunda bir şeyler.”

“Gelin gidip bir anlayalım bakalım.” İhtiyar adam Garion’a baktı. “Taş’ı örtsen iyi olur,” diye önerdi. “Onu pek göz önünde tutmayalım - tedbiren.”

Garion başıyla onaylayarak yumuşak, sıkı deri bir kese alıp bunu Demirpençe’nin kılıcının kabzasına geçirdi.

Onları bekleyen tıraşlanmış kafalı Nyissalı pejmürde, lekeli giysiler giymişti ve alnından çenesine doğru boş bir göz çukurunu da geçerek inen bir yara izi vardı. “Buraya daha önce varacağınızı düşünmüştük,” dedi kısaca onlar dizginlerini çekerken. “Neden oyalandınız?”

Garion tek gözlü adama yakından baktı. “Ben seni bir yerden tanımıyor muyum?” diye sordu. “Senin adın İssus değil mi?”

İssus homurdandı. “Hatırlamanız beni hayrete düşürdü. Son karşılaştığımızda kafanız pek yerinde sayılmazdı.”

“Bu öyle kolay kolay unutabileceğim cinsten bir şey değildi.”

“Şehirde biri sizi görmek istiyor,” dedi İssus.

“Üzgünüm dostum,” dedi Belgarath ona, “ama zamanımız dar. Sthiss Tor’da görüşmemiz gereken biri olduğunu zannetmiyorum.”

İssus omzunu silkti. “Size kalmış bir şey. Bana sizinle karşılaşıp mesajı vermem için para ödendi.” Dönerek, alçalmakta olan akşamüstü güneşinde nehir kıyısındaki gür otlara doğru yürüdü. Sonra durdu. “Ha. Neredeyse unutuyordum. Beni buraya yollayan adam, sizin için bir anlam ifade ediyorsa, Zandramas hakkında biriyle ilgili bilgisi olduğunu söyledi.”

“Zandramas mı?” dedi Ce’Nedra sertçe.

“Her kimse,” diye cevap verdi İssus. “Benim bir kayığım var. Eğer isterseniz sizi karşı kıyıya şehre geçiririm.”

“Bu konuyu konuşmak için bize bir-iki dakika süre ver,” dedi Belgarath adama.

“Ne kadar isterseniz konuşabilirsiniz. Zaten hava kararmadan karşıya geçemeyiz. Siz kararınızı verirken ben kayıkta

bekleyeceğim.” Çalılar arasından nehir kıyısına doğru ilerledi.

“Kim bu?” diye sordu İpek, Garion’a.

“İsmi İssus. Kiralıktır. Onu son gördüğümde Salmissra’nın sarayında başhadımağası Sadi adına çalışıyordu - ama bende, parasını aldığı sürece herkes için çalışabilecek bir adam etkisi bıraktı.” Belgarath’a döndü. “Sen ne düşünüyorsun dede?”

İhtiyar adam kulak memelerinden birini çekiştiriyordu. “Bu, bir çeşit numara olabilir,” dedi, “ama orada biri, Zandramas’a ilgi duyacağımızı fark edebilecek kadar yaptığımız işi biliyor. Bu fazla bilgili vatandaş kimmiş bir öğrensek fena olmaz.”

“İssus’un ağzından bir şey alamazsın,” diye açıkladı İpek ona. “Ben denedim bile.”

Belgarath bir an için düşündü. “Git bak bakalım şu kayık ne büyüklükte.”

İpek yolun kenarına giderek çalıların arasından baktı. “Hepimiz gidemeyiz,” diye rapor etti. “Belki dördümüz, gideriz.”

Belgarath çenesini kaşıdı. “Sen, ben, Pol ve Garion,” diye karar verdi. Sonra Durnik’e döndü. “Diğerlerini ve atları alarak ormanın içine biraz daha gir. Bu iş biraz uzun sürebilir. Şehirden görülebilecek gibi bir ateş filan da yakmayın.”

“Ben işlere göz kulak olurum Belgarath.”

İssus’un kürek çekerek şehre doğru götürdüğü kayık mat bir siyaha boyanmıştı. Yanına yarı batık bir kütük bağlanmış olan kayık, üzerini kaplayan ağaç dallarıyla da gözlerden epeyce gizlenmişti. Tek gözlü adam eleştirircesine Garion’a baktı. “O koca kılıcı almak zorunda mısın?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi Garion.

İssus omzunu silkti. “İstediğiniz gibi yerleşin.”

Nehre akşam karanlığı çökerken etraftaki çalılıklardan minik tatarcık bulutları kalkarak onlar karanlığın iyice artmasını bekleyerek kayıkta otururken etraflarını sardılar. İpek dalgınlıkla boynuna vurdu.

“Kayığı oynatmayın,” diye ikaz etti İssus. “Sülükler yılın bu vaktinde çok aç olur o yüzden yüzmek için pek münasip bir zaman değil.”

Kayıkta bir yerlere büzüşüp, yakarcaların ısırıklarına hep birlikte katlanarak ışığın yavaşça azalışını beklediler. Aşağı yukarı yarım saatlik bir rahatsızlıktan sonra İssus kendilerini gizleyen dallardan dışarıya baktı. “Hava yeterince karardı,” dedi kısaca. Kayığı çözerek

tek bir kürekle itip sahilden uzaklaştırdı. Sonra yerine yerleşerek öte yandaki Sthiss Tor'un ışıklarına doğru kürek çekmeye başladı. Yirmi dakika kadar sonra kayığını Drasniya bölgesinde, nehir kıyısında kuzeyli tacirlerin işlerini görmelerine izin verilen ticari bölgede suya doğru uzanan rıhtımın altındaki derin karanlığa daldırdı. Katranla kaplı bir ip rıhtımın altından sallanıyordu; İssus buna yavaş yavaş asılarak sonunda bir merdivene varıncaya kadar kendilerini koruyan bu yapının altından ilerlemelerini sağladı. "Buradan yukarı çıkacağız," dedi, kayığını merdivenin yanındaki kazıklardan birine bağladı. "Çok fazla ses çıkartmamaya bakın."

"Bizi tam olarak nereye götürüyorsun?" diye sordu Polgara.

"Pek uzak değil," diye cevap verdi İssus ve sessizce merdivenden yukarı çıktı.

"Gözlerinizi dört açın," diye mırıldandı Belgarath. "Ben bu adama çok güvenmiyorum."

Zemin pencerelerinin hepsi panjurlarla sıkı sıkı kapanmış olduğu için Sthiss Tor caddeleri karanlıktı. İssus kedi gibi sessizce ilerliyordu; gerçi Garion onun bu hırsız gibi gidişinin gereklilikten mi, yoksa alışkanlıktan mı kaynaklandığından pek emin olamıyordu. Dar bir arka sokaktan geçerken Garion karanlıkta bir yerde, kayan bir şeylerin çıkardığı sesi duydu ve eli kılıcının kabzasına gitti. "Nedir o?" diye sordu.

"Sıçanlar." İssus omuzlarını silkti. "Gece çöplerle beslenmek için nehirden çıkıp geliyorlar - sonra da yılanlar sıçanları yemek için ormandan süzülüp gelirler." Ellerinden birini kaldırdı. "Burada biraz bekleyin." Tam önlerinde uzanan geniş caddenin başından sonuna kadar iyice bir bakmak için ilerleyerek dikkatle başını çıkarttı. "Gelin. Ev tam caddenin karşısında."

"O Droblek'in evi, öyle değil mi?" diye sordu Polgara, sinsi Nyissalıya katılırlarken, "Şu Drasniyalı liman yetkilisi?"

"Anladığım kadarıyla daha önce burada bulunmuşsunuz. Haydi gidelim. Bizi bekliyorlar."

İssus'un kapıyı hafifçe çalması karşısında evin kapısını bizzat Droblek açmıştı. Drasniyalı liman memuru üzerine tam oturmayan kahverengi bir cüppe giymişti; her şey bir yana adam Garion'un onu son gördüğünden bu yana çok daha feci bir şekilde şişmanlamıştı. Kapıyı açarken gergin bir halde caddeye, karanlık içinde bir o tarafa bir bu tarafa baktı. "Çabuk," diye fısıldadı, "içeri - hepiniz." Kapıyı arkalarından kapayıp koca bir kilitle de sağlamlaştırdıktan sonra

biraz rahatlamış görünüyordu. “Leydim,” dedi hırıltıyla Polgara’ya, eğilerek verdiği heybetli bir selamla, “evimi şereflendirdiniz.”

“Teşekkür ederim Droblek. Bizi çağırtan sen miydin?”

“Hayır leydim. Gerçi ayarlamaları ben yaptım.”

“Biraz sinirli görünüyorsun Droblek,” dedi İpek adama.

“Burada olmaması gereken bir şey saklıyorum evimde Prens Kheldar. Eğer biri bunu öğrenecek olursa başım çok büyük derde girer. Tolnedra Büyükelçisi evimi her zaman birileri tarafından izletir ve benim rezil olmanı onu çok mutlu edecektir.”

“Buluşmamız gereken bu adam nerede?” diye sordu Belgarath terslenerek.

Cevap verirken Droblek’in yüzü korku içindeydi. “Duvarların arasında gizli bir odam var Kadim Kişi. Orada bekliyor.”

“O halde gidip görelim.”

“Hemen Ölümsüz Belgarath.” Aşikâr bir şekilde badi badi yürüyüp oflayıp puflayan Drasniya memuru onları loş holden geçirdi. Holün öte tarafında eliyle duvarı yoklayarak taşlardan birine dokundu. Yüksek bir klik sesiyle duvarın simetrik olmayan bir bölümü yerinden oynayarak geri kalan kısmından biraz dışarı doğru çıktı.

“İlginç,” diye mırıldandı İpek.

“Kim var orada?” diye geldi gizli kapının diğer tarafından bir ses.

“Benim - Droblek,” diye cevap verdi şişman adam. “Görmek istediğin adamlar geldiler.” Taşla kaplı kapıyı çekip açtı. “Dikkat edin,” dedi diğerlerine.

Kapının ardında tek bir mumla aydınlatılmış küçük, rutubetli, gizli bir bölüm vardı. Hadımağası Sadi, yıpranmış tahta bir masanın yanında korkuyla duruyordu. Tıraşlı başındaki saçlar hafifçe uzamış, kırmızı ipekten cüppesi yırtık pırtık olmuştu. Gözlerinde köşeye kısmış bir hayvanın ifadesi vardı. “Sonunda,” dedi rahatlayarak.

“Burada ne arıyorsun Sadi?” diye sordu Polgara hadımağasına.

“Saklanıyorum,” dedi Sadi. “Lütfen girin, hepiniz; ve kapıyı kapatın. Birilerinin kazara yerimi bulmasını istemem.”

Hep birlikte küçücük odaya girdiler ve Droblek kapıyı arkalarından iterek kapattı.

“Neden Salmissra’nın sarayının Başhadımağası Drasniya liman yetkilisinin evinde saklanıyor?” diye sordu İpek merakla.

“Sarayda ufak bir yanlış anlaşılma yaşandı Prens Kheldar,” diye cevap verdi Sadi, tahta masanın yanındaki sandalyeye çökerek. “Artık ben başhadımağası değilim. Aslında başıma bir ödül konuldu -oldukça önemli bir ödülmüş bana söylendiğine göre. Droblek’in bana bir borcu vardı o yüzden burada saklanmama izin verdi - çok istekli olmasa da…” Omuzlarını silkti.

“Hazır söz ödüllerden açılmışken, ben paramı alayım artık,” dedi İssus.

“Yapmanı istediğim ufak bir iş daha var İssus,” dedi hadımağası o garip kontralto sesiyle. “Saraya girebilir misin acaba?”

“Gerekirse.”

“Benim dairemde kırmızı deri bir kutu var - yatağın altında. Pirinçten menteşeleri var. O lazım.”

“Parayı konuşmak ister misin?”

“Uygun gördüğün ücreti öderim.”

“Tamam. Bana olan borcunun iki katına ne dersin.”

“İki katı mı?”

“Saray şu aralar çok tehlikeli.”

“İçinde bulunduğum durumu kullanıyorsun İssus.”

“O zaman git kendin al.”

Sadi adama çaresizlikle baktı. “Tamam,” diye teslim oldu, “iki katı.”

“Seninle iş yapmak her zaman büyük bir zevk olmuştur Sadi,” dedi İssus kesinlikle. Sonra kapıya giderek dışarı süzüldü.

“Burada neler oldu?” diye sordu İpek sinirli hadımağasına.

Sadi içini çekti. “Bana karşı bazı suçlamalar yapıldı,” dedi acılı bir sesle. “Kendimi bunlara karşı savunmaya tam olarak hazır değildim o yüzden işimden ayrılıp uzun bir tatile çıkmanın daha akıllıca olacağını düşündüm. Zaten son zamanlarda çok sıkı çalışıyordum.”

“Yapılan suçlamalar desteksiz miydi?”

Sadi uzun parmaklarından birini tıraşı gelmiş kafasında gezdirdi. “Şey - tam olarak değil,” diye itiraf etti, “ama iş çığrından çıktı.”

“Sarayda senin yerine kim geçti?”

“Sariss.” Sadi bu ismi neredeyse tükürür gibi söylemişti. “Hiçbir üslup kavramı olmayan üçüncü sınıf bir suikastçıdır. Günün birinde, onun gerçekten ihtiyacı olan birkaç yerini daha kesmekten büyük bir mutluluk duyacağım - kör bir bıçakla.”

“İssus bize, senin Zandramas isimli biriyle ilgili bazı bilgilerin olduğunu söyledi,” dedi Belgarath.

“Gerçekten de var,” diye cevap verdi Sadi. Sandalyeden kalkarak bir duvara dayalı duran daracık, dağınık yatağına gitti. Kirli kahverengi battaniyenin altında bir şeyler aradı, minik gümüş bir şişecik çıkartarak açtı. “Bağışlayın,” dedi küçük bir yudum alarak. Yüzünü ekşitti. “Keşke tadı bu kadar kötü olmasaydı.”

Polgara ona buz gibi bir bakış attı. “Bize Zandramas hakkında bildiklerini anlatabilir misin - kelebekler görmeye başlamadan *önce?”*

Sadi masum bir ifadeyle baktı. “Yo, hayır. Bu onlardan değil Leydi Polgara,” diye temin etti kadını şişeceği sallayarak. “Bunun sadece belli sakinleştirici etkileri var. Son birkaç aydır olanlar yüzünden sinirlerim mahvoldu.”

“Neden işimize bakmıyoruz?” diye teklif etti Belgarath.

“Pekâlâ. Bende sizin istediğiniz bir şey var, sizde de benim istediğim bir şey. Sanırım alış verişimizde bir aksaklık yok.”

“Niye bu konuyu tartışmıyoruz?” dedi İpek gözleri aniden parlayıp, uzun burnu seyirmeye başlayarak.

“Namınızı duydum Prens Kheldar,” diye gülümsedi Sadi. *“Seninle* pazarlığa oturacak kadar salak değilim.”

“Peki Sadi, tam olarak bizden istediğin şey nedir?” diye sordu Belgarath ölü gözlü hadımağasına.

“Nyissa’dan ayrılıyorsunuz. Beni de yanınıza almanızı istiyorum. Karşılık olarak da Zandramas hakkında öğrendiğim her şeyi size anlatacağım.”

“Mevzubahis bile olamaz.”

“Bence biraz aceleci konuştun Kadim Kişi. Önce beni dinle.”

“Sana güvenmiyorum Sadi,” dedi Belgarath dobra dobra.

“Bunu anlayabiliyorum. Ben güvenilmesi *gereken* bir adam değilim.”

“O halde neden seni yanıma katayım?”

“Çünkü Zandramas’ı neden takip ettiğinizi biliyorum - ve daha da önemlisi Zandramas’ın gittiği yeri biliyorum. Orası *sizin* için çok tehlikeli bir yer ama ben oraya vardığımızda rahatça hareket etmemizi sağlayacak bir yol bulabilirim. Şimdi, neden şu birbirimize güvenme konusundaki çocuklukları bir yana bırakıp işimize bakmıyoruz?”

“Burada vaktimizi boşa harcıyoruz,” dedi Belgarath diğerlerine.

“Sizin çok işinize yarayabilirim Kadim Kişi,” dedi Sadi ona.

“Ya da bizim nerede olduğumuzu bilmek isteyen herhangi birinin çok işine yarayabilirsin,” diye ekledi İpek.

“Bu benim çıkarlarıma pek uygun düşmez Kheldar.”

“Bu da çok ilginç bir noktayı su yüzüne çıkartıyor,” dedi İpek. “Burada kısa yoldan para kazanmak için elime nefis bir fırsat düştü. Başına büyük bir ödül konduğundan bahsetmiştin. Eğer bize yardımcı olmazsan o ödülü almayı düşünebilirim. Ne kadardı demiştin?”

“Bunu yapmazsın Kheldar,” diye cevap verdi Sadi sükûnetle. “Zandramas’a yetişmek için acele ediyorsunuz ve bir ödülü almak için gerekli olan yüzlerce idari ayrıntı bulunur. Parayı görünceye kadar aylar geçer ve o zamana kadar da Zandramas sizinle arayı çok daha fazla açar.”

“Belki bu doğrudur,” diye kabul etti İpek. Yüzünde hüzünlü bir ifadeyle hançerlerinden birine uzandı. “Gerçi bir seçenek daha yok değil - biraz pistir ama genellikle etkili olur.”

Sadi birkaç adım geriledi. “Belgarath,” dedi hafif telaşlı bir sesle.

“Buna gerek olmayacak İpek,” dedi ihtiyar adam. Polgara’ya döndü. “Bak bakalım ne yapabileceksin Pol,” diye teklif etti.

“Peki baba.” Pol hadımağasına döndü. “Otur Sadi,” dedi ona. “Bir şeye bakmanı istiyorum.”

“Tabii ki Leydi Polgara,” diye kabul etti hadımağası yumuşak başlılıkla, masanın yanındaki sandalyeye oturarak.

“Dikkatli bak,” dedi tam hadımağasının gözleri önünde garip bir el hareketi yaparak.

Hadımağası tebessümüne devam ediyordu. “Ne kadar hoş,” diye mırıldandı, gözleri önünde belirmiş olduğu anlaşılan bir şeye bakarak. “Ona başka numaralar da yaptırabilir misin?”

Pol eğilerek hadımağasının gözlerine dikkatle baktı. “Anladım. Tahmin ettiğimden daha zekisin Sadi.” Diğerlerine döndü. “Uyuşturucu almış,” dedi. “Büyük ihtimalle o şişecikten içtiği şeydi. Şu anda ona yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Bu da bizi yeniden diğer seçeneğe döndürüyor değil mi?” dedi İpek, yeniden hançerine uzanarak.

Polgara başını salladı. “Şu anda bıçağı bile hissetmez.”

“Ay,” dedi Sadi hayal kırıklığına uğramış bir sesle, “yok ettin - ben de onu epeyce sevmiştim.”

“İlaç sonsuza kadar etkisini sürdürecek değil.” İpek omzunu

silkti. “Etkisi geçtiğinde de ondan cevapları oyup çıkartırken attığı çığlıkların pek dikkat çekmeyeceği kadar uzaklarda bir yerlerde oluruz.” Eli yeniden hançerinin kabzasına seyirtti.

“Alornlar,” dedi Garion’un zihnindeki alaycı ses bezgince. *“Niye her soruna bulduğunuz çareler bir kından çıkıyor?”*

“Ne?”

“Şu ufak hırsıza bıçağını kaldırmasını söyle.”

“Ama…”

“Benimle tartışmaya kalkma Garion. Sadi’nin size Zandramas’la ilgili vereceği bilgiye ihtiyacınız var ve ben bu bilgiyi size veremem.”

“Yani onu da yanımıza almamızı mı öneriyorsun?” Garion bu fikir karşısında mutlak bir şok yaşıyordu.

“Ben bir şey önermiyorum Garion. Söylüyorum. Sadi de geliyor. Yapman gereken şeyi onsuz yapamazsın. Şimdi, dedene söyle.”

“Bundan hoşlanmayacak.”

“Bu ihtimale büyük bir metanetle katlanacağım.” Ve ses gitmişti.

“Dede,” dedi Garion cılız bir sesle.

“Ne?” İhtiyar adamın ses tonu sabırsızdı.

“Bu benim fikrim değil dede ama…” Garion hülyalı yüzlü hadımağasına pek hoşlanmadan baktıktan sonra ellerini çaresizlik içinde havaya kaldırdı.

“Ciddi değilsin!” diye bağırdı Belgarath bir an sonra.

“Korkarım öyle.”

“Bir şey mi kaçırıyorum?” diye sordu Sadi merakla.

“Kapa çeneni!” diye kesti sözünü Belgarath. Sonra yeniden Garion’a döndü. “Kesinlikle emin misin?”

Garion hüzünle başını salladı.

“Bu katıksız bir ahmaklık!” İhtiyar adam dönerek hiddetle Sadi’ye baktı. Sonra masadan uzanarak hadımağasının yanardöner cüppesinin yakasına yapıştı. “Beni çok dikkatle dinle Sadi,” dedi dişlerinin arasından. “Bizimle geliyorsun ama burnunu o şişeden çıkartacaksın. Beni anladın mı?”

“Tabii ki Kadim Kişi,” diye cevap verdi hadımağası o hülyalı sesle.

“Tam olarak ne dediğimi anladığını zannetmiyorum,” diye devam etti Belgarath korkunç derecede sakin bir tonda. “Eğer bir daha beynini bu kara hindiba tozuyla dolu yakalarsam Kheldar’ın sana o hançerle benden önce yetişmiş olmadığına yanarsın. Beni

anlayabiliyor musun?”

Sadi’nin gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzü bembeyaz kesildi. “E-evet, Belgarath,” diye korkuyla kekeledi.

“Güzel. Şimdi konuşmaya başla. Tam olarak Zandramas hakkında ne biliyorsun?”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HER ŞEY geçen sene başladı, diye anlattı Sadi, bir yandan Belgarath'a hâlâ endişeyle bakarak. "Mücevher taciri numarası yapan bir Malloryalı Sthiss Tor'a gelerek saraydaki -Sariss isminde zavallı bir entrikacı olan- baş rakibimi aradı. Sariss'in uzun zamandır benim pozisyonumu kıskandığı herkes tarafından biliniyordu fakat ben henüz elim varıp da onu bir türlü öldürtememiştim." Yüzünü ekşitti. "Ciddi bir dikkatsizlikmiş, öyle anlaşıldı. Her neyse Sariss ile bu Malloryalı biraz görüşmüşler ve pazarlıklarında mücevherlerin hiç yeri yokmuş. Bu sözde mücevher tacirinin ancak yetki sahibi birinin verebileceği bir şeye ihtiyacı varmış, o yüzden de Sariss'e bazı bilgiler vererek Sariss'in beni gözden düşürüp pozisyonumu ele geçirmesini sağladı."

"Şu politikaya bayılıyorum, siz de bayılmıyor musunuz?" dedi İpek ortalığa.

Sadi yeniden yüzünü buruşturdu. "Benim kraliçenin gözünden düşmemin ayrıntıları sıkıcıdır," diye devam etti sözlerine, "sizi bunlarla sıkmak istemem. Sonuç olarak Sariss ayağımı kaydırıp başhadımağası olarak yerime geçti ve ben saraydan kıl payı kaçarak canımı zor kurtardım. Sariss yerini sağlamlaştırdıktan sonra Malloryalı arkadaşıyla yaptığı pazarlık gereğince üzerine düşen görevi yerine getirebildi."

"Peki Malloryalı tam olarak ne istemişti?" diye sordu İpek.

"Bunu, Prens Kheldar," dedi Sadi ayağa kalkıp dağınık yatağına giderek. Döşeğin altından dikkatle katlanmış bir parşömen

çıkartarak bunu ufak tefek adama uzattı.

İpek kâğıdı çabuk çabuk okuduktan sonra bir ıslık çaldı.

“Eee?” dedi Belgarath.

“Bu resmi bir vesika,” diye cevap verdi İpek. “En azından üzerinde kraliçenin mührü var. Geçen baharın ilk günlerinde Salmissra Sendarya’ya diplomatik görevle bir heyet yollamış.”

“Bu son derece alışılagelmiş bir şey İpek.”

“Biliyorum ama diplomatlara gizli bazı talimatlar verilmiş. Onlara, Yılan Nehrinin ağzında bir yabancıyla buluşacakları ve bu yabancıya ellerinden gelen her türlü yardımı yapmaları söylenmiş. Hülasa, diplomatların bu yabancıyı Çerek’in batı kıyısındaki Halberg limanına ulaştırmaları *ve* geçen yaz belli bir tarihte bir Nyissa gemisini Riva kıyısında hazır etmeleri gerekiyormuş.”

“Bir tesadüf olmasın?” diye önerdi Belgarath.

İpek başını sallayarak parşömeni uzattı. “Yabancıyı ismiyle belirtmiş. Diplomatlar yolcularını ‘Zandramas’ ismiyle tanıyacaklarmış.”

“Bu, bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu, öyle değil mi?” dedi Garion.

“Şuna bir bakabilir miyim?” diye sordu Polgara.

İpek ona parşömeni uzattı.

Pol kısaca bir göz attıktan sonra bunu Sadi’ye verdi. “Bunun Salmissra’nın mührü olduğuna emin misin?” diye sordu ona.

“Hiç şüphe yok Polgara,” diye cevapladı, “ve kimse ondan izin almadan o mühre dokunmaya cüret edemez.”

“Anlıyorum.”

“Bu vesikaya nasıl rast geldin Sadi?” diye sordu İpek merakla.

“Resmi vesikaların dörder kopyasının yapılması gelenektir Prens Kheldar. Kraliçenin iltimas geçtiği kişilerin ulaşabildikleri kaynaklardan biridir bu. Yedek kopyalardan birinin satışı yüzyıllardır süregelen bir yürütmeliktir.”

“Pekâlâ,” dedi Garion, “o halde Zandramas Nyissa’ya tacir numarası yaparak geldi, Sariss’in senin yerinde başhadımağası olmasını sağladı ve bir yolunu bulup Salmissra’nın bu fermanı vermesini sağladı. Öyle mi?”

“O kadar basit değil Belgarion,” dedi Sadi ona. “O Malloryalı tacir Zandramas *değildi.* Sthiss Tor’daki hiç kimse Zandramas’ı görmedi. Vesikada sözü geçen ‘yabancı’ diplomatlara Sendarya yolunda katıldı. Şu ana kadar belirleyebildiğim kadarıyla

Zandramas Sthiss Tor'dan hiç geçmedi. Sadece o kadar da değil, Halberg'e giden gemi ayarlandıktan sonra bütün diplomatlar kolayca öldürüldü. Başkente giderken Camaar'da bir handa konaklamışlar, gece yarısı bir yangın çıkmış. Yangından kurtulan olmamış."

"Bu insanın kulağına hiç de yabancı gelmiyor," dedi İpek.

"Tamam o halde," dedi Garion, "bu Malloryalı mücevher taciri kimdi?"

Sadi ellerini çaresizlikle iki yana açtı. "Hiç öğrenemedim," diye itiraf etti.

"Onu hiç gördün mü?"

"Bir kez. Garip görünüşlü bir tipti. Gözlerinde hiç renk yoktu."

Uzun bir sessizlik oldu; sonra İpek, "Bu birkaç şeyi daha temize çıkardı değil mi?" dedi.

"Belki," dedi Garion, "ama hâlâ asıl soruma cevap bulamadım. Artık Naradas'ın kimin adına çalıştığını biliyoruz. Zandramas'ın Çerek'e gidip Rüzgârlar Adası'ndan oğlumla birlikte kaçtığını biliyoruz ama ben izlediğimiz yolun nereye varacağını merak ediyorum."

Sadi omzunu silkti. "Rak Verkat."

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu İpek.

"Sariss, altındakilerin güvenilmez olanlarını temizleyebilecek kadar uzun zamandır güç kazanmış değil. Özel bir yatırım fikrine açık olan birini buldum. Zandramas'ın önümüzdeki bahar Prens Geran ile birlikte Mallorya'da olması ve yolunun da Rak Verkat'tan geçmesi gerekiyor."

"Rak Cthan'dan deniz yoluyla gitmek daha kestirme olmaz mı?" diye sordu İpek.

Sadi ona belli belirsiz bir hayret ifadesiyle baktı. "Bildiğinizi zannediyordum," dedi. "Kal Zakath Zandramas'ın başına son derece hatırı sayılır bir ödül koydu ve Mallorya yedek güçleri de Rak Hagga'da toplanmış durumda. Eğer Zandramas Cthan'a varmak için Hagga'dan geçecek olsa bütün o askerler ellerindeki iş ne olursa olsun bırakıp onun peşine düşerlerdi. Zandramas'ın güven içinde yelken açabileceği tek liman Rak Verkat."

"Rüşvetle satın aldığın bu küçük memur güvenilir biri mi?" diye sordu İpek.

"Tabii ki değil. Bana bütün bunları anlatır anlatmaz beni, ölü olarak, ödülümü almak için teslim etmeyi düşünüyordu tabiatıyla; o

yüzden bana yalan söylemek için geçerli bir nedeni yoktu zaten tutarlı bir yalan uyduramayacak kadar da aptal biriydi." Hadımağası acı acı güldü. "Öte yandan benim bildiğim bir bitki var. *Son derece* güvenilir bir bitkidir. Adam bana katıksız gerçeği anlatıyordu. Aslında, beni sıkmaya başladığı halde gerçekleri anlatmaya devam etti. Sariss, Nyissa'yı geçerken Zandramas'ın yanına bir refakatçi bulmuş, Verkat Adası'na giden en kısa yolların haritalarını tedarik etmiş."

"O adamın bütün söylediği bu muydu?" diye sordu Garion.

"Yo hayır," diye cevap verdi Sadi. "Sonunda İssus'a boğazını kestirttiğimde bana okuldayken kopya çektiği bir imtihanıyla ilgili günah çıkartmakla meşguldü. Bir günde o kadar gerçek fazla diye düşündüm."

"Pekâlâ," dedi Garion, bunu duymazdan gelerek, "Zandramas Verkat Adası'na gidiyor. Bunun bize ne faydası oldu?"

"Zandramas, biraz önce sözünü ettiğim ödül nedeniyle, yolunu uzatmak zorunda kalacak. Öte yandan biz doğrudan güney Cthol Murgos'u geçerek Ada'ya gidebiliriz. Bu aylar kazanmamızı sağlar."

"O yol tam savaş bölgesinden geçiyor," diye karşı çıktı İpek.

"Bu konuda bir sorun yok. Ben sizi, ne Murgolarla, ne de Malloryalılarla hiçbir sorun olmadan Verkat'a götürebilirim."

"Bunu nasıl becermeyi düşünüyorsun?"

"Daha gençken Cthol Murgos'ta bir köle ticaretine girmiştim. Bütün yolları, kimlere rüşvet vermem, kimlerden sakınmam gerektiğini biliyorum. Murgolarla Malloryalılar arasındaki savaşta köle tacirleri her iki tarafa da fayda sağlar; o yüzden şerbetçe dolaşmalarına izin verilir. Bütün yapmamız gereken köle tacirleri gibi giyinmek, o zaman bize kimse karışmaz."

"Sınırı geçer geçmez bizi Gromlimlere satmaktan seni ne alıkoyacak?" diye sordu İpek açıkça.

"Şahsi çıkarlarım." Sadi omzunu silkti. "Grolimler nankör insanlardır. Eğer sizi onlara satarsam, onların da dönüp beni Salmissra'ya satması muhtemeldir. Bundan pek hoşlanacağımı zannetmiyorum."

"Sana gerçekten o kadar çok mu kızdı?" diye sordu Garion.

"Tedirgin oldu," dedi Sadi. "Aslında yılanlar kızmazlar. Öte yandan beni şahsen ısırmak istediğini duydum. Tabii ki bu büyük bir şeref ama ben bundan feragat etmeyi tercih ederim."

Gizli odanın kapısı klik diyerek açıldı ve Droblek içeri baktı.

“İssus geri geldi,” dedi.

“Güzel,” diye cevap verdi Belgarath. “Sabah olmadan nehirden dönmek istiyorum.”

Tek gözlü adam, Sadi’nin tarif ettiği kutuyu taşıyarak geldi. Bu düz, bir metre kadar boyunda, birkaç santim genişliğinde bir kutuydu. “Bunun içinde ne var Sadi?” diye sordu. “Lıkırdıyor.”

“Dikkat etsene adam!” diye bağırdı Sadi kutuyu alırken. “Şişelerin bir kısmı çok çabuk kırılabilir.”

“Nedir bu?” diye bilmek istedi Belgarath.

“Biraz ondan, biraz bundan,” diye cevap verdi Sadi lafı döndürerek.

“Uyuşturucu mu?”

“Ve zehirler ve panzehirler -birkaç afrodizyak, bir-iki anestetik, bir tane etkili diş ilacı- ve Zith.”

“Zith ne?”

“Zith ne değil, Kadim Kişi, Zith kimdir. Onsuz hiçbir yere gitmem.” Kutuyu açarak büyük bir sevgiyle içinden, ağzına sıkı sıkı bir mantar takılmış, boyun kısmında minik deliklerin olduğu ufak toprak bir şişecik çıkartı. “Şunu bir dakika tutar mısın lütfen?” diyerek şişeyi İpek’e uzattı. “İssus’un bir şeyler kırıp kırmadığını kontrol etmeliyim.” Kılıfın içindeki kadife ceplerin içine yerleştirilmiş sıra sıra minik şişeyi dikkatle inceledi.

İpek elindeki şişeye merakla baktıktan sonra elini mantar tıpaya götürdü.

“Sizin yerinizde olsam bunu yapmazdım Prens Kheldar,” diye tavsiyede bulundu Sadi. “Hoşlanmadığınız bir sürprizle karşılaşabilirsiniz.”

“Ne var bunun içinde?” diye sordu İpek şişeceği çalkalayarak.

“Lütfen Kheldar. İnsanlar onu salladıklarında Zith çok sinirleniyor.” Sadi kutuyu kapatıp kenara koyduktan sonra şişeyi İpek’in elinden aldı. “Tamam, tamam,” dedi şişeye yumuşak bir sesle. “Telaşlanacak bir şey yok bir tanem. Bak ben buradayım, bir daha onun seni rahatsız etmesine izin vermem.”

Şişenin içinden garip bir mırıltı sesi geldi.

“Kediyi oraya nasıl sığdırdın?” diye sordu Garion.

“Yo, Zith bir kedi değil Belgarion,” diye temin etti Sadi onu. “Bak, sana göstereyim.” Dikkatle mantar tıpayı açarak şişeyi masanın kenarına bıraktı. “Artık dışarı çıkabilisin bir tanem,” dedi yumuşacık bir sesle şişeye.

Hiçbir şey olmadı.

“Haydi çık artık Zith. Utanma.”

Derken minik, parlak yeşil bir yılan şişenin ağzından itaatkârca süzüldü. Parlak sarı gözleri, sırtında burnundan kuyruğuna kadar uzanan canlı kırmızı bir çizgisi vardı. Çatal dilini titreterek çıkartıp, Sadi’nin uzanmış eline değdirdi.

İpek nefesi kesilir gibi olarak geri çekildi.

“Ne kadar güzel değil mi?” dedi Sadi, tek bir parmağıyla minik yılanın başını kibarca okşayarak. Yılan memnuniyetle mırıldamaya başladıktan sonra başını kaldırarak soğuk, sürüngen gözünü İpek’e dikip ona büyük bir kinle tısladı.

“Sanırım onu gücendirdiniz Prens Kheldar,” dedi Sadi. “Belki bir süre ondan uzak dursanız iyi olur.”

“Endişelenme,” dedi İpek hararetle gerileyerek. “Zehirli midir?”

“Dünyadaki en öldürücü yılandır, öyle değil misin bir tanem?” Sadi yeniden yılanın başını okşadı. “Aynı zamanda en nadiri. Bu cinslerin kıymeti Nyissa’da çok iyi bilinir çünkü sürüngenler içinde en akıllıları bunlardır. Dost canlısıdırlar, hatta şefkatlidirler ve tabii ki şu mırıltıları gerçekten harika oluyor.”

“Ama *ısırıyor*,” diye ekledi İpek.

“Sadece kendisini huzursuz edenleri -hiçbir zaman bir dostunu ısırmaz. Bütün yapman gereken onu besleyip, sıcak tutmak ve ara sıra sevgi göstermek; o zaman insanın etrafında minik bir köpek yavrusu gibi dolanır.”

“Benim etrafımda değil.”

“Sadi,” dedi Belgarath kutuyu işaret ederek, “bütün bunlar nereden çıktı? Peşimde bir eczaneyle birlikte dolaşmaktan hoşlanmam.”

Sadi bir elini kaldırdı. “Murgolar paraya pek ehemmiyet vermez Kadim Kişi ama Cthol Murgos’tan geçerken rüşvet vermem icap edecek olan kişilerle karşılaşacağız. Kimisi bazı alışkanlıklar edinmiştir. Bu kutu bizim işimize, tıka basa altın yüklü bir attan daha fazla yarayacaktır.”

Belgarath homurdandı. *“Sen* burnunu o kutuya sokma da. Önemli bir anda kafanın dumanlı olmasını istemem. Ayrıca yılanını da denetim altında tut.”

“Tabii ki Belgarath.”

İhtiyar büyücü İssus’a döndü. “Daha büyük bir kayık bulabilir misin? Yeniden nehri geçmemiz gerekiyor ve senin o kayığın

hepimizi almaz.”

İssus başıyla onayladı.

“Henüz değil baba,” dedi Polgara. “Ona bir süre ihtiyacım olacak.”

“Pol, şafak atmadan nehrin karşı kıyısında olmamız gerek.”

“İşim çok uzun sürmez baba ama mutlaka saraya gitmem icap ediyor.”

“Saraya mı?”

“Zandramas -Ayıcüsseli’den beri hiçbir Angarak’ın kabul edilmediği- Çerek’e gitti. Bunu Salmissra ayarladı ve ayrıca Ce’Nedra’nın bebeğinin kaçırılmasından sonra Rüzgârlar Adası’ndan kaçışını da tertipleyen o. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum.”

“Zamanımız biraz kısıtlı Polgara. Bu konu biraz bekleyemez mi?”

“Zannetmiyorum baba. *Başka* ayarlamaların da olup olmadığını öğrenmeliyiz. İzlediğimiz yol üzerinde ormanda bir tabur askerin pusuya yatmış olduğunu görmek beni pek şaşırtmayacak.”

İhtiyar büyücü kaşlarını çattı. “Haklı olabilirsin.”

“Saraya mı gidiyorsun?” diye sordu Garion teyzesine.

“Evet canım.”

“Pekâlâ,” dedi Garion, omuzlarını dikleştirerek. “O halde ben de seninle geliyorum.”

Pol, Garion’a uzun uzun baktı. “Anladığım kadarıyla ısrar edeceksin?”

Genç kral başıyla onayladı. “Evet Pol Teyze, sanırım edeceğim.” Bunu oldukça kararlı bir tonda söylemişti.

Pol içini çekti. “Ne kadar çabuk büyüyorlar,” dedi. Sonra İssus’a döndü. “Saraya girmek için bir arka yol biliyor musun?” diye sordu.

Tek gözlü adam başıyla onayladı.

“Bize gösterir misin?”

“Tabii,” diye cevapladı. Sonra durdu. “Fiyatını sonra konuşuruz.”

“Hiçbir şeye karşılık hiçbir şey Leydim,” diye omuzlarını silkti. “Gidelim mi?”

İssus, Polgara ile Garion’u Droblek’in evinin arka kapısından kokuşmuş çöp kokan dar bir arka sokağa çıkarttığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Benzer arka sokaklardan sinsice ilerlerken bazen bir sokaktan birine geçmek için evlerin alt koridorlarından

geçiyorlardı.

“Hangi evlerin kapılarının açık olduğunu nasıl biliyorsun?” diye fısıldadı Garion şehrin köhne mahallelerinden birindeki yüksek, dar bir evden çıkarlarken.

“Bilmek benim işim,” diye cevap verdi İssus. Doğrularak etrafına baktı. “Saraya yaklaşıyoruz,” dedi onlara. “Şehrin bu bölümündeki arka sokaklar ve caddelerde devriyeler gezer. Burada biraz bekleyin.” Dar sokaktan hırsız gibi geçip gizli bir kapıyı açarak içeri süzüldü. Birkaç saniye sonra elinde iki ipek cüppe, bir çift mızrak ve birkaç pirinç miğferle yeniden belirdi. “Bunları giyeceğiz,” dedi Garion’a, “ve mahzuru yoksa Leydim siz. de kukuletanızı iyice çekin. Eğer biri bizi durduracak olursa bırakın ben konuşayım.”

Garion cüppeyi ve miğferi giyerek, mızraklardan birini suikastçının elinden aldı.

“Saçlarını miğferin altına sokuştur,” diye talimat verdi İssus. Sonra gözü pekçe bir adım attı; artık gizlilikten çok değiştirdikleri kılığa güveniyordu.

Bir sonraki sokağa ancak girmişlerdi ki yarım düzine silahlı adam tarafından durduruldular.

“İşiniz nedir?” diye sordu devriye komutanı.

“Saraya giden bir ziyaretçiye refakat ediyoruz,” diye cevap verdi İssus.

“Ne tür bir ziyaretçi?”

İssus ona bezginlikle baktı. “Burnunu sokmasan daha iyi onbaşı,” dedi. “Ziyaretine gittiği hanım bundan hoşlanmayabilir.”

“Peki ya kimmiş o?”

“Bak şimdi bu çok salakça bir soru be adam. Eğer bu hanımın arkadaşı sana söylediğimi duyarsa büyük ihtimalle *ikimiz de* kendimizi nehirde buluruz.”

“Bana doğru söylediğini nereden bileyim?”

“Bilemezsin -ama bu konuda, tehlikeyi göze almak ister misin hakikaten de?”

Bu konu üzerinde düşünen yüzbaşının yüz ifadesi biraz huzursuzlaştı. “Bir an önce geçseniz iyi olacak,” dedi sonunda.

“Senin de olayı benim gibi göreceğinden emindim,” diye gözlemini dile getirdi İssus. Polgara’nın koluna kabaca yapıştı. “Kıpırdasana,” diye emretti.

Sokağın sonuna vardıklarında Garion arkasına baktı. Askerler hâlâ onları seyrediyorlardı ama izlemek için bir girişimde

bulunmamışlardı.

“İnşallah alınmamışsınızdır Leydim,” diye özür diledi İssus.

“Hayır,” diye cevap verdi Polgara. “Çok becerikli birisin İssus.”

“Bana bu yüzden para ödüyorlar. Bu taraftan gideceğiz.”

Salmissra’nın sarayının duvarları çok yüksekti; uzun yıllardır nehir kıyısındaki bu rutubetli şehirde ayakta kalmış kaba yontma taş bloklardan inşa edilmişti. İssus onları duvarın altındaki yoğun gölgelerin içinden demirle sürgülenmiş küçük bir kapıya getirdi. Birazcık kilitle oynadıktan sonra dikkatle kapıyı ardına kadar açtı. “Haydi girelim,” diye mırıldandı.

Saray loş koridorlardan oluşmuş bir labirentti ama İssus onları kendinden emin bir edayla götürüyor, sanki çok önemli bir görev üzerindeymiş gibi hareket ediyordu. Sarayın ortalarına doğru daha geniş, biraz daha aydınlatılmış bir hole yaklaşırlarken acayip makyajlı bir hadımağası yalpalayarak yanlarından geçti; hadımağasının bacakları gergin, bakışları da hülyalıydı. Yüzünde aptalca bir tebessüm vardı ve tökezleyerek yanlarından geçerken bedeni düzensiz bir biçimde seyiriyordu. Açık bir kapıdan geçerlerken içeride birinin denetimsiz bir halde kıkırdadığını duydular. Garion göremedikleri bu kişinin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlayamadı.

Tek gözlü adam durarak bir kapı açtı. “Buradan geçmemiz gerekiyor,” dedi, kapının yanındaki nişten tüten bir lamba alarak. “Dikkat edin. Karanlıktır ve yerde yılanlar var.”

Oda serindi ve küf kokuyordu. Garion köşelerde birbirine sürten pulların çıkarttığı kuru, tozlu tıslama sesini duyabiliyordu. “Oldukça emniyetlidir,” dedi İssus. “Bugün doyuruldular ve bu onları hep uyuşuk yapar.” Kapıda durup birazcık aralayarak dışarı batı. “Bekleyin,” diye fısıldadı.

Garion dışarıdaki koridordaki birkaç adamın konuşma ve ayak seslerini duydu. Sonra bir kapı açılıp kapandı.

“Serbest,” dedi İssus sessizce. “Haydi gidelim.” Onları dışarıdaki koridordan geçirip cilalı bir kapıya götürdü. Polgara’ya baktı. “Kraliçeyi görmek istediğinizden emin misiniz?” diye sordu ona.

Pol başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi. “Sariss burada. Bizi taht odasına götürecek.”

“Emin misin?” diye fısıldadı Garion.

İssus elini arka sokakta giydiği cüppenin altına atarak uzun, testere kenarlı bir hançer çıkarttı. “Bunu garantileyebilirim,” dedi.

“Bana az bir süre tanıyın. Sonra içeri girip kapıyı kapayın.” Kapıyı ittirerek odanın içine, kocaman yumuşak patili bir kedi gibi atladı.

“Ne…” diye bağırdı odanın içinden biri ince sesiyle. Sonra korkunç bir sessizlik oldu.

Garion ile Polgara hemen içeri girip kapıyı arkalarından kapattılar. Masada bir adam oturuyordu; İssus’un hançerinin iğne gibi sivri ucu gırtlağına dayanmış olan adamın gözleri korkuyla pörtlemişti. Kırmızı ipek bir cüppe giymişti; tıraşlı kafası hamur gibi beyazdı. Gerdanından sağlıksız görünüşlü yağlar sarkıyordu; korku yüklü gözleri küçük ve domuzvariydi.

İssus onunla korkunç derecede sakin bir sesle konuşuyor, söylediği şeyin altını, bıçağının ucunu şişko adamın boğazındaki deriye batırarak çiziyordu. “Bu bir Ulgo bıçağıdır Sariss. Saplandığında hemen hemen hiçbir zarar vermez fakat çekip çıkarttığında etrafındaki her şeyleri de söküp alır. Şimdi, herhangi bir karşıkoymayla karşılaşmayacağız, değil mi?”

“H-hayır,” diye kekeledi Sariss viyaklar gibi çıkan bir sesle.

“Senin de benimle aynı görüşte olacağından hiç şüphem yoktu. Bu hanım ile genç arkadaşı kraliçe ile bir-iki çift laf etmek istiyor, yani sen bizi taht odasına göstereceksin.”

“Kraliçeyle mi?” diye nefesi tıkandı Sariss’in. “İzin almadan kimse onun huzuruna çıkamaz. Beben bunu yapamam.”

“Bu sohbet aniden yön değiştirip kötüleşmeye başladı.” İssus Polgara’ya dönerek, “Başınızı çevirir misiniz Leydim?” diye sordu kibarca. “Beyni kulaklarından sızan birinin görüntüsü bazı insanların midesini kaldırabiliyor.”

“Lütfen,” diye yalvardı Sariss. “Yapamam. Çağrılmadan sizi taht odasına götürürsem kraliçe beni öldürür.”

“Götürmezsen de ben öldüreceğim. Nedense bana öyle geliyor ki bu senin şanslı günlerinden biri değil Sariss. Şimdi ayağa kalk.” Suikastçı titremekte olan şişko adamı oturduğu sandalyeden dürterek kaldırdı.

Önlerinde hadımağasıyla koridora çıktılar. Adamın yüzünden ter boşanıyordu ve gözlerinde çılgın bir ifade vardı.

“Bir hata yapayım deme Sariss,” diye uyardı İssus. “Tam arkandayım, sakın unutma.”

Taht odasının kapısında bekleyen iriyarı iki muhafız başhadımağasına saygıyla eğilerek selam verdiler ve ağır kapıları onun için açıverdiler.

Salmissra'nın taht odası değişmemişti. Yılan Tanrıça İssa'nın muazzam taş heykeli hâlâ salonun öte ucundaki kürsünün arkasından yükseliyordu. Kristal lambalar hâlâ gümüş zincirlerin ucunda soluk soluk parlıyordu ve iki düzine kırmızı cüppeli kel hadımağası cilalanmış yere diz çökmüş hayranlık sözlerini bir birliktelik içinde mırıldanmak için hazır bekliyorlardı. Altın çerçeveli ayna bile divana benzeyen tahtın yanındaki kaidedeki yerinde duruyordu.

Öte yandan Salmissra korkunç bir şekilde değişmişti. Artık Garion'un uyuşturulmuş ve aklı karışmış bir halde onun huzuruna ilk çıkarıldığında gördüğü o güzel, şehvetli kadın değildi. Alacalı kıvrımları huzursuzca dalgalanan kraliçe tahtına uzanmıştı. Parlak pulları lambaların ışığında parlıyor, yassı sürüngen başı uzun, kalın boynu üzerinde yükseliyor, yılan kraliçenin altın tacı ölü, meraksız gözleri üzerinde duruyordu.

İçeri girerlerken onlara kısaca bir baktıktan sonra aynadaki aksini seyretmek için döndü. "Seni çağırdığımı hatırlamıyorum Sariss," dedi kuru, tozlu bir fısıltıyla.

"Kraliçe başhadımağasını sorguluyor," diye hep birlikte monoton bir sesle söylediler kürsünün yanında diz çökmüş, başları tıraşlı iki düzine adam.

"Özür dilerim Ölümsüz Salmissra," diye yalvardı hadımağası, tahtın önüne kendisini yüzükoyun atarak. "Bu yabancıları huzuruna getirmeye zorladılar beni. Reddersem beni öldürmekle tehdit ettiler."

"O halde ölmüş olmalıydın Sariss," diye tısladı yılan. "Rahatsız edilmekten hoşlanmadığımı bilirsin."

"Kraliçenin canı sıkıldı," diye mırıldandı diz çöken hadımağalarının yarısı.

"Ah," diye karşılık verdi diğer yarısı belli bir hain memnuniyetle.

Salmissra sallanan başını, gözlerini İssus'a dikmek için aniden çeviriverdi. "Seni tanıyor gibiyim," dedi.

Tek gözlü adam eğilerek selam verdi. "İssus Haşmetmeapları," diye cevap verdi. "Suikastçı."

"Şu anda rahatsız edilmek istemiyorum," diye açıkladı Yılan Kraliçe duygusuz bir fısıltıyla. "Eğer bu, senin Sariss'i öldürmen anlamına geliyorsa lütfen bunu yapmak için onu koridora çıkart."

"Seni uzun süre rahatsız edecek değiliz Salmissra," dedi Polgara

pelerininin kapişonunu geri iterek.

Çatal dili havayı yoklayan yılanın başı yavaşça döndü. “A, Polgara,” diye tısladı bir hayret emaresi bile göstermeden. “Son ziyaretinden bu yana biraz zaman geçti.”

“Birkaç yıl,” diye kabul etti Polgara.

“Artık yılları saymıyorum.” Salmissra’nın ölü bakışı Garion’a döndü. “Ve Belgarion,” dedi. “Bakıyorum artık bir oğlan değilsin.”

“Hayır,” diye cevapladı Garion, gayri ihtiyari hissettiği ürpertiyi bastırmaya çalışarak.

“Yaklaş,” diye fısıldadı kraliçe. “Bir zamanlar güzel olduğumu düşünüyordun ve seni öpmem için yanıp tutuşuyordun. Şimdi beni öpmek ister misin?”

Garion itaat etmek için garip bir baskı hissetti ve gözlerini Yılan Kraliçeden ayıramadığını fark etti. Yaptığının farkına bile varmadan kürsüye doğru müstereddit bir adım attı.

“Şanslı olan tahta yaklaşıyor,” diye mırıldandı hadımağaları.

“Garion!” dedi Polgara sertçe.

“Onun canını yakmayacağım Polgara. Onun canını yakmaya hiçbir zaman niyetim olmamıştı.”

“Sana birkaç sorum var Salmissra,” dedi Polgara buz gibi bir edayla. “Bunları cevaplar cevaplamaz seni eğlencenle başbaşa bırakacağız.”

“Ne tür sorular Polgara? Ben, senin büyücülüğünün arayıp bulamayacağı neyi bilebilirim?”

“Kısa bir süre önce Naradas isimli bir Malloryalıyla karşılaştın,” dedi Polgara. “Renksiz gözleri olan bir adam.”

“İsmi bu muydu? Sariss hiç söylememişti.”

“Onunla bir anlaşma yaptın.”

“Öyle mi?”

“Onun ricası üzerine Sendarya’ya diplomatlar yolladın. Bunların arasında da Zandramas isimli bir yabancı vardı. Diplomatlarına Halberg’e onu batı Çerek sahillerindeki Halberg’e ulaştırmak için ellerinden gelen her türlü yardımı yapmaları talimatını verdin. Zandramas’ı Nyissa’ya getirmesi için Rüzgârlar Adası’na bir gemi yollanmasını bile emrettin.”

“Ben böyle emirler vermedim Polgara. Zandramas’ın işleri beni hiç alakadar etmiyor.”

“Bu isme aşina mısın?”

“Tabii ki. Bir keresinde gizlenmiş gerçekleri bulabilenlerin sadece Angarak rahipleri ve Alorya büyücüleri olmadığını söylemiştim sana. Belgarion’un oğlunu Riva Hisarından alan kişinin peşindeki çaresiz takibinizden haberdarım.”

“Ama bu işin tertibine hiçbir şekilde katkın olmadığını söylüyorsun?”

“Senin Naradas dediğin adam bana hediyelerle geldi,” diye fısıldadı Salmissra, “fakat bana Nyissa’da ticaret yapmak istediğinden başka bir şey söylemedi.”

“O halde bunu nasıl açıklayacaksın?” Polgara Sadi’nin kendisine verdiği parşömeni pelerininin altından çıkarttı.

Salmissra dilini, yerde diz çökmüş hadımağalarından birine doğru titretti. “Getir şunu bana,” diye emretti.

Hadımağası ayağa sıçradı, parşömeni Polgara’nın elinden aldıktan sonra kürsünün kıyısında diz çöküp kâğıdı açarak kraliçesine doğru uzattı.

“Benim verdiğim buyruk bu değildi,” dedi Salmissra kâğıda şöyle bir baktıktan sonra kesinlikle. “Ben diplomatların Sendarya’ya gitmesini emrettim -o kadar. Bu kopya tam değil Polgara.”

“Orijinali buralarda bir yerlerde olabilir mi?” diye sordu Garion ona.

“Sariss’de olması gerek.”

Garion, yerlerde sürünen şişko hadımağasına baktı. “Nerede?” diye sordu.

Sariss Garion’a bakakaldı; sonra bakışları dehşetle taç giymiş yılana gitti.

Garion’un aklına birkaç alternatif gelse de, en basitini seçerek diğerlerinden vazgeçti. “Konuştur onu İssus,” dedi kısaca.

Tek gözlü adam ileri bir adım atarak titremekte olan hadımağasının üzerine ata biner gibi oturdu ve çenesini sıkıca geriden kavradı. Sonra, Sariss geriye doğru bir yay çizinceye kadar sertçe çekti. Testere ağızlı bıçak kınından çekilirken çeliğin çeliğe sürtünmesinden doğan kulak tırmalayan bir ses çıkarttı.

“Dur!” diye yalvardı Sariss boğuk bir sesle. “O-odamdaki gardırobun alt çekmecesinde.”

“Metodların son derece dolaysız suikastçı,” diye gözlemledi kraliçe.

“Ben basit bir adamım Haşmetmeapları,” diye cevapladı İssus. “Yaradılışım itibariyle detaylı veya karmaşık şeylere ilgim yok.

Sonuç olarak dolaysız hareket etmenin vakitten tasarruf olduğunu fark ettim.” Sariss’i bırakarak Ulgo hançerini yeniden kınına soktu. Garion’a baktı. “Parşömeni almamı ister misin?”

“Sanırım buna ihtiyacımız olacak.”

“Tamam.” İssus dönerek odadan çıktı.

“İlginç bir adam,” diye dikkat çekti Salmissra. Eğilerek alacalı kıvrımlarına kül burnuyla okşar gibi dokundu. “Buraya son gelişinden bu yana hayatım çok değişti Polgara,” diye fısıldadı kuru sesiyle. “Artık daha önceki açlığımla hareket etmiyorum, onun yerine günlerimi huzursuz bir uyuklama içinde geçiriyorum. Birbirlerini okşayan pullarımın tatlı sesiyle kendimi uyutuyorum. Uyurken rüya görüyorum. Rüyamda derin, serin ormanlardaki yosunlu mağaraları görüyorum; hâlâ kadın olduğum zamanları görüyorum. Fakat bazen rüyalarımda bedensiz bir ruh oluyorum ve başkalarının gizledikleri gerçekleri arıyorum. Kalbindeki korkuyu biliyorum Polgara ve Zandramas’ı yönlendiren o devasız ihtiyacı da. Cyradis’in omuzlarındaki o korkunç görevi dahi biliyorum.”

“Ama tüm bunlara rağmen bu işe hiç bulaşmadığım söylüyorsun, öyle mi?”

“Hiç ilgi duymuyorum. Zandramas’la birbirinizi bu dünyanın tüm krallıklarında izleyip durabilirsiniz ama ben sonucu hiç merak etmiyorum.”

Ona bakarken Polgara’nın gözleri kısıldı.

“Sana yalan söylemem için hiçbir neden yok Polgara,” dedi Salmissra, bu bakıştaki kuşkuyu hissederek. “Benim yardımımı satın alabilecek ne önerebilir Zandramas bana? Bütün ihtiyaçlarım karşılanıyor ve artık içimde hiç tutku kalmadı.” Küt burunlu başını kaldırdı, dilini titretti. “Öte yandan maceranızın, yüzünün mükemmelliğine bakabilmem için seni yeniden benim huzuruma çıkarttığı için memnun oldum.”

Polgara çenesini kaldırdı. “O zaman çabuk çabuk bak Salmissra. Yılanların girift eğlencelerine pek sabrım yoktur.”

“Yüzyıllar seni iğneleyici yapmış Polgara. Gel, biribirimize karşı medeni olalım. Zandramas hakkında bildiklerimi söylememi ister misin? Kadıncağız artık eski halinde değil.”

“Kadıncağız mı!”

“Onu bile mi bilmiyordunuz?” diye tısladı yılan kötü niyetle. “O halde büyün palavra Polgara. Düşmanının bir kadın olduğunu hissedemiyor musun? Yoksa onunla daha önce karşılaşmış olduğunu

da mı fark etmedin acaba?”

“Sen neden söz ediyorsun Salmissra?”

“Zavallı, tatlı Polgara. Uzun uzun yüzyıllar aklını örümcek ağlarının sarmasına neden olmuş. Bu dünya üzerinde biçimlerini değiştirebilen yegâne kişilerin sadece sen ve Belgarath olduğunu mu zannediyordunuz? Sizi Arendiya dağlarının tepesinde ziyaret eden ejderha doğal şeklini alınca oldukça farklı görünür.”

Taht odasının kapısı açıldı ve İssus, elinde altında kırmızı balmumu mührüyle bir parşömen sayfası tutarak içeri girdi.

“Bana getir,” diye emretti Salmissra.

İssus ona baktı, tek gözü kısılarak yılanın tahtı ile kendi korumasız teni arasındaki mesafeyi kestirmeye çalıştı. Sonra Polgara’nın vesikasını kraliçeye vermiş olan, secdedeki hadımağasına gitti. Yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden adamın kaburgalarına sağlam bir tekme attı. “Al,” dedi parşömeni uzatarak. “Bunu Haşmetmeapa götür.”

“Benden korkuyor musun İssus?” diye sordu Salmissra, sesi sanki eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

“Ben size fazla yaklaşacak kadar değerli biri değilim Kraliçem.”

Salmissra’nın başı incelemek amacıyla, hadımağasının okuması için titreyerek uzatmış olduğu parşömene doğru eğildi. “Bir çelişki var gibi,” diye tısladı kraliçe. “Bu vesika da senin bana gösterdiğinle aynı Polgara ama benim mührümün basılmasını emrettiğim vesika bu *değil.* Bu nasıl mümkün oluyor?”

“Konuşabilir miyim Kraliçem?” diye sordu vesikayı elinde tutmakta olan hadımağası titrek bir sesle.

“Tabii ki Adiss,” diye cevap verdi kraliçe, neredeyse büyük bir neşeyle, “söyleyeceğin sözlerin beni mutsuz ederse, karşılık olarak vereceğim busenin sana ölüm getireceğinin farkında olduğun sürece.” Çatal dili adama doğru oynaştı.

Hadımağasının yüzünü korkunç bir grilik bürüdü ve titremesi o kadar kötüleşti ki neredeyse düşecekti.

“Konuş Adiss,” diye fısıldadı kraliçe. “Aklındakileri bana aktarmanı emrediyorum. Ondan sonra yaşayıp yaşamayacağına karar vereceğiz. Konuş. Hemen.”

“Kraliçem,” dedi titrek sesiyle hadımağası, “sarayda Haşmetmeapın kraliyet mührüne dokunma izni sadece başhadımağasına verilmiştir. Eğer söz konusu vesika sahteyse, bunun açıklaması için ona başvurmamız icap etmez mi?”

Başı ritmik olarak ileri geri sallanan, çatal dili titreşen yılan bunu düşündü. Sonunda sürüngen dansına bir son vererek, dili korkudan sinmiş hadımağasının yanağını okşayıncaya kadar yavaşça eğildi. “Yaşa Adiss,” diye mırıldandı. “Sözlerin beni rahatsız etmedi o yüzden busem sana yaşam bahşediyor.” Sonra yeniden alacalı haline geri dönerek Sariss’i ölü gözlerle süzdü. “Bir açıklaman var mı Sariss? Mükemmel hizmetkârımız Adiss’in de dikkat çektiği gibi benim başhadımağam sensin. Mührümü sen kullanıyorsun. Bu çelişki nereden kaynaklanıyor?”

“Kraliçem…” Ağzı açıldı, ölü gibi bembeyaz kesilmiş yüzü mutlak bir dehşet ifadesiyle dondu.

Hâlâ titremeye devam eden Adiss biraz doğruldu, gözleri aniden çılgınca bir umut ifadesiyle dolmuştu. Parşömeni kaldırarak kürsünün bir yanında diz çökmüş kırmızı cüppeli arkadaşlarına döndü. “Bakın,” diye haykırdı muzafferane bir sesle. “Başhadımağasının terbiyesizliğinin ispatına bakın!”

Diğer hadımağaları önce Adiss’e, sonra da dehşet içinde yerlerde sürünen başhadımağasına baktılar. Onların gözleri de Salmissra’nın yüzündeki anlaşılmaz ifadeyi gizlice okumaya çalışıyordu. “Ah,” dediler sonunda uyum içerisinde.

“Hâlâ bekliyorum Sariss,” diye fısıldadı Yılan Kraliçe.

Öte yandan Sariss oldukça ani bir hareketle ayağa fırlayıp, akılsız, hayvansı bir panikle viyaklayarak taht odasının kapısına doğru koştu. Bu beklenmedik kaçışı ne kadar ani olursa olsun, İssus ondan hızlıydı. Pejmürde görünüşlü, tek gözlü suikastçı eline aldığı korkunç hançeriyle kaçmaya çalışan adamın peşinden gitti. Tek eliyle başhadımağasının kırmızı cüppesinin eteğini yakaladığı gibi çekerek durdurdu. Bıçağını havaya kaldırıp sorarcasına Salmissra’ya baktı.

“Henüz değil İssus,” diye karar verdi kraliçe. “Onu bana getir.”

Homurdanan İssus, boğuşmaya çalışan tutsağını tahta doğru sürükledi. Dehşet içinde viyaklayan ve sayıklayan Sariss ayaklarıyla cilalı zemini boşu boşuna dövüyordu.

“Senden bir cevap alacağım Sariss,” diye fısıldadı Salmissra.

“Konuş,” dedi İssus duygusuz bir sesle hançerinin sivri ucunu hadımağasının alt gözkapağına dayayarak. Hançeri biraz ittirince parlak kırmızı bir kan sızıntısı şişko adamın yanağından aşağı süzülmeye başladı.

Sariss viyaklayıp bir şeyler gevelemeye başladı. “Affedin beni

Haşmetmeapları," diye yalvardı. "Malloryalı Nadaras beni buna mecbur etti."

"Nasıl yaptın bunu Sariss?" diye sordu yılan tatmin olmayarak.

"Si-sizin mührünüzü sayfanın en altına bastım," diye kaçırıverdi ağzından. "Sonra, yalnız kalınca diğer emirleri de ekledim."

"Peki başka emirler de var mıydı?" diye sordu Pol Teyze Sariss'e. "Zandramas'ın peşinden giderken yolumuz kesilecek mi, tuzaklar kurulacak mı?"

"Hayır. Başka bir şey yok. Zandramas'a Murgo sınırına kadar refakat edilmesi ve istediği haritaların kendisine temin edilmesi dışında bir emir vermedim. Yalvarırım Haşmetmeapları. Beni affedin."

"Bu son derece imkânsız Sariss," diye tısladı kraliçe. "Polgara ile Zandramas arasındaki bu kavgaya bulaşmama kararındayım ama artık güvenimi suiistimal ettiğin için ben de işin içine karışmış durumdayım."

"Onu öldüreyim mi?" diye sordu İssus soğukkanlılıkla.

"Hayır İssus," diye cevap verdi yılan. "Sariss ile ben bir buseyi paylaşacağız, bu sarayın bir âdeti olarak." İssus'a tuhaf tuhaf baktı. "İlginç bir adamsın suikastçı," dedi. "Benim hizmetime girmek ister misin? Eminim senin yeteneklerine sahip biri için bir memuriyet ayarlanır."

Hadımağası Adiss'in nefesi kesilir gibi oldu, yüzü aniden soldu. "Ama Haşmetmeap," diye karşı çıktı ayağa fırlayarak, "sizin hizmetkârlarınız hep hadımağası olur, bu bir adam…" Aniden bu düşüncesiz çıkışının ne büyük bir cüret olduğunu fark ederek kekeledi.

Salmissra'nın ölü gözleri onun gözlerine kilitlendi ve hadımağası bembeyaz bir yüzle yeniden yere kapaklandı. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Adiss," dedi kraliçe hışırtılı bir fısıltıyla. Sonra tek gözlü suikastçıya döndü. "Ee İssus?" dedi. "Senin yeteneklerine sahip bir adam yüksek mevkilere gelebilir; bana söylendiğine göre de yapılması icap eden operasyon önemsiz bir şeymiş. Kısa sürede iyileşerek kraliçenin hizmetine girersin."

"Şey - şeref duydum Haşmetmeapları," diye cevap verdi İssus dikkatle, "ama ben iyi kötü bozulmadan kalmayı tercih ederim. İşim gereği bazı sınırlar vardır ve bazı şeylerle oynayıp bunları tehlikeye atmak istemem."

"Anlıyorum." Sinmiş olan Adiss'e bakmak için başını hafifçe

çevirdikten sonra yeniden suikastçıya baktı. “Maamafih bugün bir düşman kazandın sanırım - günün birinde oldukça güçlü bir mevkiye yükselebilir.”

İssus omzunu silkti. “Daha önce de düşmanlarım oldu,” diye cevap verdi. “Bazıları hâlâ hayatta.” Sinmiş hadımağasına sert bir bakış attı. “Eğer Adiss bu işin peşini bırakmak istemezse günün birinde -ya da tartışmamızın kimseyi rahatsız etmemesi için bir gece geç bir saatte- bunu, onunla özel olarak tartışırız.”

“Biz artık ayrılmalıyız,” dedi Polgara. “Bize çok yardımcı oldun Salmissra. Teşekkür ederim.”

“Minnettarlığına karşı son derece lakaytım,” diye cevap verdi Salmissra. “Seni bir daha görebileceğimi zannetmiyorum Polgara. Bence Zandramas senden daha güçlü ve seni yok edecek.”

“Bunu ancak zaman gösterebilir.”

“Gerçekten de öyle. Elveda Polgara.”

“Hoşça kal Salmissra.” Polgara kasten sırtını kürsüye döndü. “Haydi gelin, Garion - İssus,” dedi.

“Sariss,” dedi Salmissra o garip, neredeyse şarkı söyler gibi ses tonuyla, “gel bana.” Garion omzundan geriye doğru bakınca Salmissra’nın alacalı bedenini sonunda kürsüyü ve kadife kaplama tahtını aşacak şekilde yükselttiğini gördü. Ritmik olarak ileri geri sallanıyordu. Ölü gözleri bir nevi korkunç açlıkla parlamış ve pullu kaşları altından karşı konulmaz bir güçle yanmaya başlamıştı.

Ağzı bir karış açılmış olan Sariss domuzunkine benzeyen donmuş gözleriyle, aklında tek bir düşünce olmadan silkeleniş gibi kasılmış adımlarla kürsüye doğru ilerliyordu.

“Gel Sariss,” diye çağırdı Salmissra yumuşak sesiyle. “Sana sarılıp busemi vermek istiyorum.”

Pol Teyze, Garion ve İssus süslü oyma kapıya varmışlar ve sessizce dışarıdaki koridora çıkmışlardı. Daha birkaç metre gitmemişlerdi ki aniden taht odasından iğrenç bir lıkırtı ve boğuk bir viyaklamaya dönüşen tiz bir dehşet çığlığı geldi.

“Sanırım başhadımağası mevkii şu anda boşaldı,” diye gözlemledi İssus alayla. Sonra, loş holden ilerlerken Polgara’ya döndü. “Şimdi Leydim,” dedi parmaklarıyla sayarak, “ilk başta seni ve bu genç adamı saraya sokmak için bir ücret vardı. Sonra Sariss’i bizi taht odasına sokmaya ikna etme işi ve sonra…”

İkinci Kısım

RAK URGA

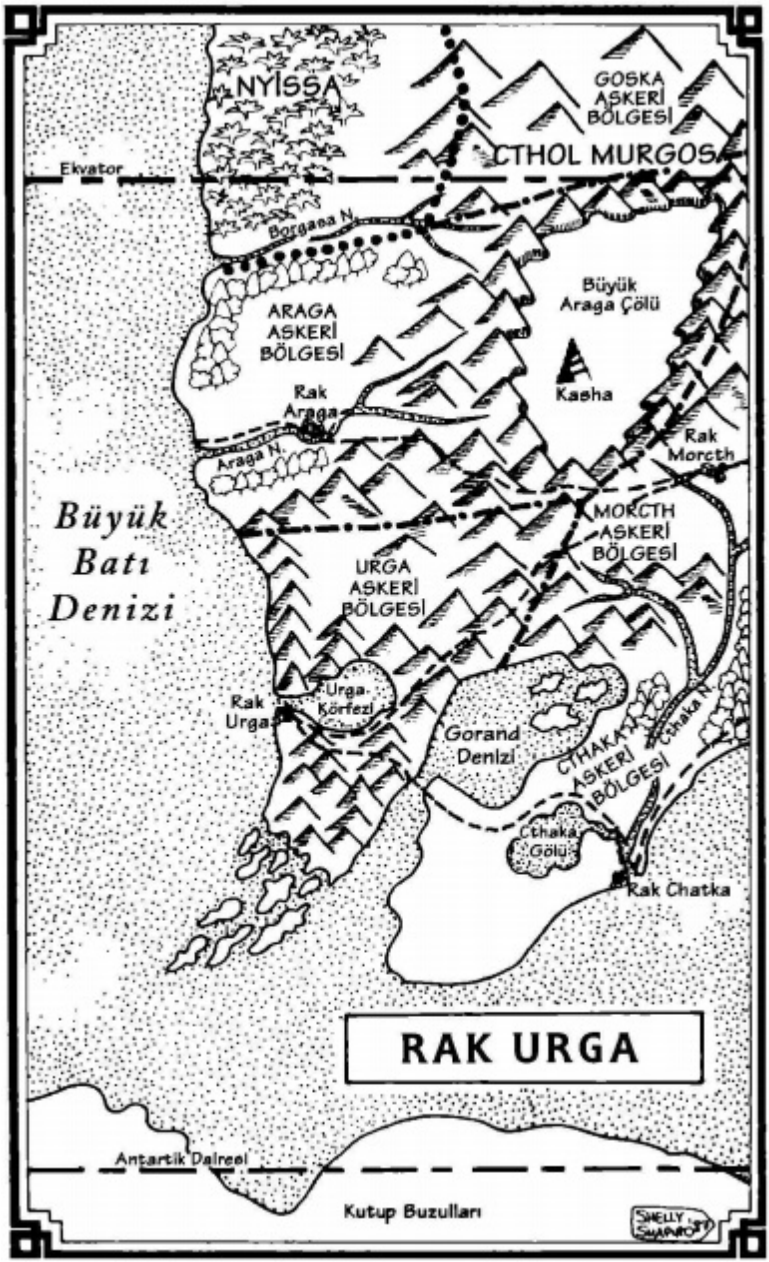
NYISSA
GOSKA ASKERİ BÖLGESİ
CTHOL MURGOS
Ekvator
Borgana N.
ARAGA ASKERİ BÖLGESİ
Büyük Araga Çölü
Kasha
Rak Araga
Araga N.
Rak Morcth
Büyük Batı Denizi
MORCTH ASKERİ BÖLGESİ
URGA ASKERİ BÖLGESİ
Rak Urga
Urga Körfezi
Gorand Denizi
CTHAKA ASKERİ BÖLGESİ
Cthaka N.
Cthaka Gölü
Rak Chatka
RAK URGA
Antartik Dairesi
Kutup Buzulları
SHELLY SHAPIRO

DOKUZUNCU BÖLÜM

DROBLEK'İN evinden gizlice dışarı süzüldüklerinde neredeyse şafak atmak üzereydi. Onlar şehrin rıhtımlar tarafındaki pejmürde mahallelerinde İssus'u izlerken, Sthiss Tor'un dar, dolambaçlı sokaklarını yoğun, gri bir sis örtmüştü. Nehrin ve nehir etrafındaki bataklıkların leş kokuları sisli karanlık içinde tüm ağırlığıyla yayılmış, Garion'un burnunu çürük ve bozulmuş su kokularıyla dolduruyordu.

Dar bir arka sokaktan çıkmışlardı ki, İssus pusun içine doğru baktıktan sonra onlara durmalarını işaret etti. Sonra başıyla onaylayarak, "Haydi gidelim," diye fısıldadı. "Ses çıkarmamaya çalışın." Parlak kaldırım taşlarıyla döşeli, her biri kızıl bir ışık bulutuyla çevrelenmiş meşalelerle iyi kötü aydınlatılmış caddeden, başka bir çöp dolu dar sokağın daha derin gölgeleri içine girdiler. Dar sokağın diğer ucunda Garion, siste soluk görünen ve hantalca akıp giden nehrin yavaşça hareket eden yüzeyini görebiliyordu.

Tek gözlü suikastçı onları kaldırım taşı döşeli başka bir sokaktan sise doğru çıkmış olan iğreti rıhtımın dibine götürdü. Bir kısmı suyun üzerinde duran kırık dökük kulübenin yanındaki gölgeler içinde durarak, kısa bir süre kapıda el yordamıyla bir şeyler yaptı. Kapıyı yavaşça açarak, paslı menteşelerinin karşı koyan gıcırtılarını bir parça paçavrayla örtüp boğdu. "Buraya," diye mırıldandı; onlar da adamı izleyerek rutubet kokulu kulübeye girdiler. "İskelenin sonunda bir kayık bağlı," dedi İssus yarı fısıltıyla. "Ben onu alıp gelinceye kadar burada bekleyin." Kulübenin ön kısmına gitti;

Garion yerde açılan bir kapağın menteşelerinin gıcırtısını duydu.

Şehrin bu kısmını istila etmiş olan sıçanların su yüzeyinden aceleyle gidişlerini ve viyaklamalarını sinirleri gerilerek dinleyip beklediler. Garion kapının yanında nöbet tuttuğu sırada, çürümekte olan iki kalasın arasındaki çatlaktan nehrin kıyısı boyunca uzanan sisli caddeye bakarken zaman sanki geçmek bilmiyordu.

"Tamam," dediğini duydu İssus'un aşağıdan, insana bir saat gibi gelen bir süre sonra. "El merdivenine dikkat edin. Basamaklar kaygan."

Teker teker, tek gözlü adamın iskelenin altına çektiği kayığa merdivenle indiler. "Sessiz olmamız gerekiyor," diye ikaz etti onları, hepsi kayığa yerleştikten sonra. "Nehirde bir yerlerde başka bir kayık daha var."

"Bir kayık mı?" diye sordu Sadi telaşla. "Ne yapıyorlar?"

İssus omzunu silkti. "Büyük ihtimalle yasa dışı bir şeyler." Sonra teknesini rıhtımın kenarındaki gölgeler içinden itti, ortadaki yere oturdu ve kürekleri nehrin yağlı yüzeyine neredeyse hiç ses çıkarmayacak şekilde dikkatle batırarak kürek çekmeye başladı.

Sis, karanlık sulardan küçük dokungaçlar gibi yükseliyordu; Sthiss Tor'un kulelerinin tepesinde ışıklı bir-iki pencerenin puslu bir düşselliği vardı, tıpkı bir rüyada görülen minik altın mumlar gibi. İssus durmadan kürek çekiyor, kürekleri çıkabilecek en az sesi çıkartıyordu.

Sonra nehrin yukarısında bir yerlerden ani ve boğuk bir çığlık duyuldu, bunu da bir su şapırtısı ve su yüzeyine yükselen baloncukların şıpırtılı sesi izledi.

"Neydi o?" diye tısladı Sadi ürkekçe, İssus kürek çekmeyi bırakarak etrafı dinlemeye başladığında.

"Ses çıkarma," diye fısıldadı tek gözlü adam.

Siste bir yerlerden bir kayık içerisinde güm güm yürüyen birinin ayak sesleri ve ardında da beceriksizce çekilen kürek şıpırtıları geldi. Adamın biri küfretti; sesi kaba ve yüksekti.

"Sessiz ol," dedi başka bir ses.

"Neden?"

"İstersen Sthiss Tor'daki herkese burada olduğumuzu ilan etmeyelim, ha."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Bileklerine bağladığım taş onu uzun süre suyun dibinde tutar." Gıcırdayan ıskarmozların sesi sis içinde azalıp gitti.

“Amatörler,” diye mırıldandı İssus küçümseyerek.

“Bir suikast mıydı acaba?” diye sordu İpek belli bir profesyonel merakla. “Yoksa öylesine, özel bir cinayet mi?”

“Ne fark eder ki?” İssus yeniden kürek çekmeye başladı, kürekleri suya yavaşça dalıyordu. Arkalarında Sthiss Tor sisler içinde kayboldu. Şehrin soluk ışıkları kaybolduğunda, Garion’a sanki hiç gitmiyorlarmış da karanlık nehrin yüzeyinde hareketsiz duruyorlarmış gibi gelmeye başladı. Derken sonunda boğucu sisin içinde, önlerinde gölgeli sahil belirdi; birkaç dakika sonra da soluk pusa karşı siluetleri belirginleşen ağaçların tepelerini birbirinden ayırt edebiliyordu.

Kıyıdan onlara doğu alçak bir ıslık sesi geldi ve İssus kayığını hafifçe çevirerek bu sinyale doğru yönlendirdi. “Garion, sen misin?” Durnik’in fısıltılı sesi gölgeler içinden geliyordu.

“Evet.”

İssus kayıklarını suya uzanan dalların altına çekince Durnik de kayığın burnunu yakaladı. “Diğerleri yolun öte tarafında bekliyorlar,” dedi yavaşça, Polgara’nın kayıktan inmesine yardım ederken.

“Çok yardımcı oldun İssus,” dedi Sadi kiralık adamına.

Tek gözlü adam omzunu silkti. “Bana bu yüzden para vermemiş miydin?”

İpek adama baktı. “Eğer teklifimi düşünmeye karar verirsen Droblek’e bildir.”

“Bu konuda düşüneceğim,” diye cevap verdi İssus. Biraz durakladıktan sonra Polgara’ya baktı. “Yolunuz açık olsun Leydim,” dedi sessizce. “Buna ihtiyacınız olacak gibi bir his var içimde.”

“Teşekkür ederim İssus.”

Bunun üzerine İssus kayığını sisin içine doğru iterek gözden kayboldu.

“Mesele neydi?” diye sordu Sadi, İpek’e.

“Ha, pek bir şey değil. Drasniya Haberalma Teşkilatı’nın her zaman iyi adamlara ihtiyacı vardır, o kadar.”

Durnik merakla kazınmış kafalı hadımağasına bakıyordu.

“Diğerlerinin yanına varınca açıklayacağız canım,” diye temin etti kocasını Polgara.

“Tabii Pol,” diye kabullendi Durnik. “Bu taraftan gideceğiz.” Durnik hemen peşinden gelen dostlarını çalılıklarla kaplı kıyıdan yolun kırık taşları üzerine çıkardı ve yolda bitmiş otlar arasından

öte tarafa götürdü.

Ce'Nedra, Eriond, Toth ve Kadife, devrilmiş bir ağacın yosun kaplı gövdesinin arasındaki küçük bir oyuğun içinde oturmuşlardı. Güzelce örtülmüş tek bir fener, oyuğu hafif bir ışıkla aydınlatıyordu. "Garion," diye bağırdı Ce'Nedra rahatlayıp hemen ayağa fırladı. "Neden bu kadar oyalandınız?"

"Bir yere daha gitmemiz icap etti," diye cevap verdi kocası, Ce'Nedra'ya sarılarak. Başını karısının saçları arasına gömen Garion, her zaman kalbine dokunan o sıcak, tatlı kokuyu duydu yine.

"Pekâlâ," dedi Belgarath sisli gecede arkasına bakarak, "hemen harekete geçmek istiyorum, o yüzden kısa keseceğim." Fenerin yanındaki süngerimsi yosunların üzerine oturdu. "Bu, Sadi." Tıraşlı kafalı hadımağasını işaret etti. "Çoğunuz zaten onu tanıyorsunuz. O da bizimle geliyor."

"Bu sence makul bir şey mi Belgarath?" diye sordu Durnik kuşkuyla.

"Muhtemelen değildir," diye cevap verdi ihtiyar adam, "ama benim fikrim değildi. Zandramas'ın güney Cthol Murgos'a giderek oradan da kıtayı geçip, güneydoğu kıyısındaki Verkat Adası'na gitmeyi planladığını düşünüyormuş."

"Şu aralar orası dünyanın en tehlikeli bölgelerinden biri Kadim Kişi," diye mırıldandı Kadife.

"Hiçbir sorunla karşılaşmayacağız sevgili hanımım," diye temin etti kızı Sadi, kontralto sesiyle. "Eğer köle taciri numarası yaparsak kimse bize karışmaz."

"Sen öyle diyorsun," dedi Belgarath biraz kuşkuyla. "Savaş başlamadan önce durum öyle olmuş olabilir, ama Malloryalıların köle ticaretine hâlâ nasıl yaklaştıklarını tam olarak bilemiyoruz."

"Hepinizin bilmesi gereken bir şey daha var," diye ekledi Polgara sükûnetle. "Garion ile birlikte Salmissra'nın bu işe bulaşıp bulaşmadığını öğrenmek için saraya gittik. Bize Zandramas'ın bir kadın olduğunu söyledi."

"Bir kadın mı?" diye bağırdı Ce'Nedra.

"Öyle dedi, üstelik yalan söylemek için bir nedeni de yoktu."

Durnik başını kaşıdı. "Bu biraz şaşırtıcı oldu değil mi? Salmissra'nın ne dediğini bildiğinden emin misiniz?"

Pol başıyla onayladı. "Son derece emindi - üstelik onun bilip de benim bilmediğim bir şey olduğu için son derece kibirliydi."

“Aslında taşlar yerine oturuyor gibi,” dedi Kadife düşünceli düşünceli. “Zandramas’ın yaptığı şeylerin çoğu, bir kadının yapacağı işlerdi.”

“Tam olarak söylediğini anlayamadım,” diye itiraf etti Durnik.

“Erkekler bazı şeyleri belli bir tarzda yaparlar Durnik Efendi. Kadınlar ise farklı yapar. Zandramas’ın bir kadın olması birçok şeye açıklık getiriyor.”

“Aynı zamanda bu gerçeği gizlemek için epey de uğraştı,” diye ekledi İpek. “Kimse gördüklerini söyleyemesin diye, onu gören hemen hemen herkesin ölmesini de sağladı.”

“Bunları biraz sonra da konuşabiliriz,” dedi Belgarath, ayağa kalkıp yavaşça aydınlanmakta olan sise bakarak. “Nehrin diğer tarafındaki insanlar kıpırdanmaya başlamadan önce buradan uzaklaşmak istiyorum. Haydi atları eyerleyelim.”

Yük atlarından birini Sadi’ye vermek için alet ve edevatı yeniden yerleştirmek biraz, zamanlarım aldı, ama kısa süre sonra saklandıkları korunaklı yerden atlarını sürerek, Yılan Nehri’nin dolambaçlı güzergâhını izleyen otlu yoldan ilerlemeye başladılar. İlk başlarda dikkatli adımlarla ilerliyorlardı ama nehrin öte yakasında sisler arkasına gizlenmiş Sthiss Tor’un dış mahallelerini geçer geçmez atlarını eşkin sürmeye başlayarak, yılan insanların topraklarındaki sık ormanın ve leş kokulu bataklıkların içinden uzanan terk edilmiş yol boyunca nallarını tangırdatarak ilerlediler.

Güneş doğarken etraflarındaki sise bir çeşit mistik parlaklık vermişti; yolun iki yanındaki otların her bir yaprağının kenarlarından süzülen damlacıklar da mücevherler gibi pırıldıyordu. Bir gece önce uykusuz kaldığı için yorgun olan ve gözleri acıyan Garion, mücevherli yeşil yapraklara aklı karışarak bakıyor, bu leş kokulu bataklıkta böylesine bir güzelliğin nasıl olabileceğini merak ediyordu.

“Dünya bütünüyle güzeldir Belgarion,” diye temin etti onu Eriond, dile gelmemiş düşüncesine cevaben. “Bütün yapman gereken bakmasını bilmek.”

Sis kuruyup gittikten sonra daha hızlı ilerlemeye başlayabilmişlerdi. O gün başka bir yolcuyla karşılaşmadılar. Güneş, sanki batı ufkunda sürekli asılı duruyormuş gibi görünen mor bulutların ağır kümeleri içinde batarken, nehir yukarı epey bir mesafe kat etmişlerdi.

“Murgo sınırına daha ne kadar var?” diye sordu Garion Sadi’ye,

Durnik ile Toth gece konaklaması için çadırları kurar, onlar da birlikte yakacak çalı çırpı toplarken.

“Birkaç gün ileride,” diye cevap verdi hadımağası. “Anayol nehri besleyen kaynakların yakınından bir yerden geçtikten sonra Araga’ya doğru döner. Nehri geçeceğimiz sığlığın diğer tarafında bir köy vardır. Birkaç şey tedarik etmek için orada durmam gerecek - yani uygun kıyafetler falan.”

Kadife ile Ce’Nedra, Polgara’nın mutfak gereçlerini çıkartıyorlardı; Drasniyalı sarışın kız Sadi’ye bakarak, “Affedersin ama,” dedi, “galiba senin şu planının bir açığını yakaladım.”

“Ya?”

“Bazılarımız bariz bir şekilde kadınken, nasıl köle taciri numarası yapacağız?”

“Ama köle tacirlerinin kafilelerinde her zaman kadınlar bulunur sevgili hanımefendi,” diye cevap verdi Sadi, yemek pişirmek için hazırladıkları taşla çevrelenmiş ocağın yanına bir kucak dolusu odunu bırakırken. “Eminim bu konuda biraz düşünürsen, neden olduğunu anlarsın.”

“Benim anlamadığım kesin,” diye beyan etti Ce’Nedra.

Sadi biraz kibarca öksürdü. “Erkekler kadar kadınların da ticaretini yapıyoruz Haşmetmeapları,” diye açıkladı, “kadınlar tarafından korunan bir kadın da daha değerli sayılır.”

Ce’Nedra’nın yüzü yavaşça kızardı. “Bu iğrenç.”

Sadi omuzlarını silkti. “Dünyayı ben yaratmadım Haşmetmeapları,” diye cevap verdi. “Ben sadece içinde yaşamaya çalışıyorum.”

Yemeklerini yedikten sonra Sadi toprak bir kâse alarak bunu sıcak suyla doldurdu ve saçları hafifçe çıkmaya başlamış olan kellesini sabunlamaya koyuldu.

“Sana sormak istediğim bir şey vardı Sadi,” dedi İpek ateşin diğer yanından. “Salmissra’nın öfkesini kazanmak için tam olarak ne yaptın?”

Sadi ona hoşnutsuz bir tavırla baktı. “Kraliçenin hizmetine giren bizler, olağanın dışında kokuşmuş tipler oluyoruz Kheldar,” diye cevap verdi sonra. “Hepimiz ya üçkâğıtçı, ya hergele, ya da daha kötüsüyüzdür. Birkaç sene önce Salmissra bizim entrikalarımızı makul bir sınır içinde tutabilmek amacıyla bazı ilkeler belirlemişti - yönetim işleri altüst olmasın diye. Ben bu sınırların birkaçını aştım - aslında çoğunu. Sariss bunları fark edince hemen gammazlamak

için kraliçeye koştu.” İçini çekti. “Kraliçe onu öptüğünde yüzündeki ifadeyi görmek isterdim.” Usturasını eline aldı.

“Neden bütün Nyissalı erkekler başlarını tıraş ediyor?” diye sordu Ce’Nedra merakla.

“Nyissa’da her türlü minik haşarat vardır Haşmetmeapları ve insanın saçları onlar için mükemmel birer yuva teşkil eder.”

Ufak tefek kraliçe ona hayretle baktıktan sonra elleri gayri ihtiyari kendi bakır rengi buklelerine gitti.

“Yerinizde olsam pek endişelenmezdim,” diye gülümsedi Sadi. “Kışları *genellikle* uykuda olurlar.”

Birkaç gün sonra öğleye doğru izledikleri yol, ormandan çıkıp tepelerin eteklerine doğru ilerlemeye başladı. Normal koşullarda Nyissa’nın dumanı tüten bataklıkları üzerinde bulunan nemli ürperti, onlar tırmandıkça azalmaya başladı ve doğu sınırı boyunca uzanan sert gövdeli ağaçların oluşturduğu ormana doğru ilerledikçe hava ısındı. Nehir, yolun yanındaki taşlar üzerinden dökülerek akmaya ve bulanık suları, dağlara doğru ilerledikçe berraklaşmaya başladı.

“Sığlık alan tam ileride,” diye açıkladı Sadi, onları yoldaki geniş bir kavisten döndürürken. Bir zamanlar nehri bu noktada taş bir köprünün aştığı görünüyordu fakat zaman ve hırçın sular temelini yiyip bitirmiş ve köprünün nehir yatağına devrilmesine neden olmuştu. Yeşil su, devrilmiş taşların üzerinden köpürerek tüm hızıyla akıyordu. Yıkık köprüden nehir yukarı gidince, güneş altında minik dalgacıkları pırıldayan geniş bir sığlık alan uzanıyordu. Sık kullanılan bir patika bu sığlık alana doğru ilerliyordu.

“Ya sülükler?” diye sordu İpek gözleriyle suyu kuşkuyla tararken.

“Su onlar için biraz fazla hızlı Prens Kheldar,” diye cevap verdi Sadi. “Bedenleri, taşlar arasında sürüklenip oraya buraya çarpamayacak kadar yumuşak.” Büyük bir rahatlıkla üzerinde minik dalgacıkların oynaştığı nehre girerek onları karşıya geçirdi.

“Sözünü ettiğim o köy, hemen önümüzde,” diye açıkladı nehirden çıkarlarken. “İstediklerimizi tedarik etmem bir saat kadar vaktimi alır herhalde.”

“O halde kalanlar burada bekleyebilir;” dedi Belgarath atından yere atlayarak. “Sen onunla git İpek.”

“Kendi başıma halledebilirim,” diye itiraz etti Sadi.

“Eminim halledebilirsin. İstersen buna tedbir adını verelim.”

“Peki dükkân sahibine yanımda bir Drasniyalının ne aradığını nasıl açıklayacağım?”

“Yalan söyle. Eminim son derece ikna edici olabilirsin.”

Garion attan inerek nehir kıyısından yükselen yokuşu çıktı. Bunlar dünyada en çok sevdiği insanlardı ama bazen aylakça laklak etmeleri sinirine dokunuyordu. Niyetlerinin kötü olmadığını bilse de bu, yaşadığı - ve daha da önemlisi Ce’Nedra’nın yaşadığı- kişisel trajediye karşı ne kadar duyarsız olduklarını, umursamazlıklarını yansıtıyordu sanki. Nehir kıyısının üst kısmında durarak görmeyen gözlerle Yılan Nehri’nin alçalan vadisine ve ötesinde yılan insanların cangıllarının sık yeşil örtüsüne bakmaya başladı. Nyissa’dan ayrıldığına memnundu. Bunun nedeni pek öyle her yanına bulaşan çamur, bataklıkların leş kokusu ya da havada sürekli olarak asılı duran böcek bulutları bile değildi. Nyissa ile asıl sorunu insanın genellikle ne yana baksa en fazla birkaç metre ötesini görebilmesi gerçeğinden kaynaklanıyordu. Her nedense Garion uzun mesafelere bakmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ve Nyissa’ya girdiklerinden beri görüş açısını daraltan karanlık ağaçlar ve altındaki çalılar onu gittikçe daha fazla rahatsız etmişti. Birkaç kere, tam iradesini toplamış ormanın içinden uzun, geniş yollar açacakken yakalamıştı kendisini.

İpek ile Sadi geri döndüklerinde ufak tefek Drasniyalının yüzünden kızgın olduğu anlaşılıyordu.

“Sadece gösteriş için Prens Kheldar,” diye karşı çıktı Sadi nezaketle. “Zaten yanımıza köle falan alacağımız yok o yüzden bunları kullanacağımız birileri olmayacak, değil mi?”

“Benim gücüme giden fikrin kendisi.”

“Ne oluyor?” diye sordu Belgarath.

Sadi omzunu silkti. “Birkaç pranga ve köle çıngırağı aldım. Kheldar bunu tasvip etmiyor.”

“Kamçıları da sevmedim,” diye ekledi İpek.

“Bunları sana açıkladım Kheldar.”

“Biliyorum. Ama yine de iğrenç.”

“Tabii ki öyle. Nyissalılar iğrenç insanlardır. Bunu bildiğini zannediyordum.”

“Karşılaştırmalı ahlak tartışmamıza daha sonra da devam edebiliriz,” dedi Belgarath. “Şimdi harekete geçelim.”

İzledikleri yol nehirden dik bir yokuşla yükseliyor, onları dağ eteklerine götürüyordu. Sert gövdeli ağaçların yerlerini yapraklarını

dökmeyen yamru yumru ağaçlar ile alçak fundalıklar almıştı. Koyu yeşil ağaçların arasında dağınık bir şekilde, bol miktarda büyük, yuvarlak kaya vardı ve tepelerindeki gökyüzü koyu bir maviydi. O gece kısa, yamru yumru gövdeli ardıçların oluşturduğu bir koruda kamp kurdular ve ateşlerini, hem ışığını, hem de ısısını yansıtsın diye beyaz yüzeyli kayalardan birinin kenarında yaktılar. Tam tepelerinde dik bir yar yükseliyor, çentik çentik ana hatları yıldızlı doğu göğüne karşı seçilebiliyordu.

"Şu sırtı aşar aşmaz Cthol Murgos'ta olacağız," diye açıkladı Sadi akşam yemeğinden sonra ateşin etrafına toplandıklarında. "Murgolar hudutlarını çok iyi korur o yüzden artık tebdil-i kıyafet gezmenin zamanı gelmiş olabilir." Sığlık yerin yakınlarındaki köyden almış olduğu bohçayı açarak içinden birkaç tane koyu yeşil ipek cüppe çıkarttı. Ce'Nedra ile dev Toth'a şöyle tartarak baktı. "Burada minik bir sorun yaşayabiliriz," diye mırıldandı. "Dükkâncının çok fazla bedeni yoktu."

"Ben hallederim Sadi," dedi Polgara katlanmış cüppeleri onun elinden alıp, denklerinden birini dikiş takımını bulmak için araştırırken.

Belgarath düşünceli düşünceli büyük haritaya bakıyordu. "Beni rahatsız edip duran bir şey var," dedi Sadi'ye dönerek. "Zandramas'ın bu batı limanlarından herhangi birinden bir tekneye binip kıtanın güney ucundaki Verkat'a kadar gitme ihtimali var mı?"

Sadi başını salladı, tıraşlı kellesi kavuniçi ateşin ışığında parlıyordu. "Mümkün değil Kadim Kişi. Birkaç yıl önce bir Mallorya filosu Murgoların arkasına dolaşmıştı; Kral Urgit o gün bugündür kâbus görüyor. Batı kıyısındaki bütün limanları kapattı, gemileri Urga yarımadasının ucuna kadar bütün denizyollarında devriye geziyor. Ondan özel izni olmayan hiç kimse sahil boyunca yelken açamaz."

"Verkat'a ne kadar mesafe var?" diye sordu Durnik.

Sadi gözlerini kısarak yıldızlara baktı. "Yılın bu mevsiminde üç ya da dört ay Durnik Efendi."

İğnesi ateş ışığında şimşekler çakan Polgara sessizce kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. "Gel bakayım buraya Ce'Nedra," dedi.

Minik kraliçe ayağa kalkarak Pol'ün oturduğu yere gitti. Polgara yeşil ipek cüppeyi şöyle bir kaldırıp kraliçenin minicik bedeni

üzerine tutarak memnuniyetle başını salladı.

Ce'Nedra burnunu kırıştırdı. "Bu kadar kötü kokmak zorundalar mı?" diye sordu Sadi'ye.

"Şart olduğunu sanmıyorum ama her nedense hep böyle kokarlar. Kölelerin üzerlerinde kendilerine has bir koku olur ama zamanla geçiyor."

Pol Teyze, elinde başka bir köle taciri cüppesiyle Toth'a bakıyordu. "Bu biraz daha zorlu olabilir," diye mırıldandı kendi kendine.

Dev ona kısa, neredeyse utangaç bir bakış attıktan sonra ateşi biraz daha beslemek için ayağa kalktı. Korları bir sopayla karıştırdığında, gece göğünde alçaktaymış gibi duran yıldızlara doğru göz kırpıştıran kırmızı kıvılcımlar yükseldi. Sırtın aşağılarından bir yerlerden sanki bu kıvılcımlara cevaben derin, kesik bir kükreme sesi geldi.

"Neydi o?" diye bağırdı Ce'Nedra.

"Aslan." Sadi omzunu silkti. "Bazen köle yolu boyunca avlanırlar - yaşlı ve sakat olanları en azından."

"Neden böyle yapıyorlar?"

"Bazen köleler yürüyemeyecek kadar hastalanıyor ve onları bırakmak zorunda kalıyorlar. Yaşlı bir aslan çevik birini izleyemez ama…" Sözünü yarım bıraktı.

Ce'Nedra dehşetle ona bakakaldı.

"Siz sordunuz ama Haşmetmeapları," diye hatırlattı Sadi minik kraliçeye. "Aslında bunu şahsen ben de pek sevmem. Köle ticaretini bırakarak politikaya atılmamın nedenlerinden biri de budur." Ayağa kalkarak cüppesinin arkasını silkti. "Şimdi, sayın dostlar müsaadenizle Zith'i beslemem icap ediyor. Lütfen bu gece yataklarınıza girerken dikkatli olun. Bazen beslendikten sonra kaçar. Sanırım benden saklanmak hoşuna gidiyor ve insan onun nereden çıkabileceğini tahmin bile edemiyor." Ateş ışığının altın halkasından dışarı çıkarak battaniyelerini sermiş olduğu yere doğru yürüdü.

İpek onun peşinden bakakaldıktan sonra yeniden ateşe döndü. "Sizi bilmem ama," diye açıkladı, "bu gece ben tam burada uyuyacağım."

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Nyissa köle tacirlerinin pis kokulu cüppelerini giydiler. Belgarath'ın talimatı üzerine Garion bir kez daha Demirpençe'nin kılıcının kabzasını örttü. "Cthol Murgos'ta

bulunduğumuz sürece Taş'ı güzelce sarılı tutmakta fayda var galiba," dedi ihtiyar adam. "Etrafta Angarak görünce heyecanlanma eğilimi var sanki."

Atlarına atlayarak dağın sivri tepelerine doğru tırmanan koyak içindeki kadim yolu izlemeye başladılar. Bir dönemeci dönünce Polgara aniden atının dizginlerini bir tıslamayla çekerek durdurdu.

"Ne var Pol?" diye sordu Durnik eşine.

Polgara hemen cevap vermedi ama yüzü gittikçe soldu. Gözlerinde şimşekler çaktı ve alnındaki beyaz tutam aniden alevlendi. "Canavarca!" dedi.

"Ne var Pol Teyze?" diye sordu Garion.

"Şuraya bakın," diye cevap verdi güzel büyücü titreyen eliyle işaret ederek. Yoldan birkaç metre ötede etrafa saçılmış beyaz kemikler vardı; aralarında da çukur gözlü bir insan kafatası duruyordu.

"Sadi'nin bahsettiği kölelerden biri mi?" diye tahmin yürüttü İpek.

Polgara başını salladı. "Sariss ile Naradas arasındaki anlaşmanın bir kışımı da Zandramas'a Murgo sınırına kadar refakat edecek olan birkaç adamla ilgiliydi," diye hatırlattı ona. "Buraya varınca, onlara ihtiyacı kalmamış."

İpek'in yüzü ciddileşti. "Bu kişiliğinin bir parçası sanırım. Ne zaman biriyle işi bitse, onu öldürüyor."

"Sadece öldürmekle kalmamış," dedi Polgara bir tiksinti ifadesiyle. "Ayaklarını kırarak onları aslanlara bırakmış. Bütün bir gün boyunca akşamın çökmesini beklemişler ve sonra aslanlar gelmiş."

Ce'Nedra'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Ne kadar korkunç!"

"Emin misin Pol?" diye sordu Durnik, sanki midesi fenalaşmış gibi görünüyordu.

"Bazı şeyler o kadar korkunç olur ki izlerini taşlardan bile okuyabilirsin."

Belgarath buz gibi bir edayla kemirilmiş kemiklere bakıyordu. "Bunu ilk yapışı değil. İzini gizlemek için sadece insanları öldürmek ona yetmiyor. Zulüm yapmak mecburiyetinde de hissediyor kendini."

"Bir canavar o," dedi Ce'Nedra. "Dehşetle besleniyor."

"Ondan biraz daha fazla," diye cevap verdi Belgarath. "Sanırım bize bazı mesajlar bırakmaya çalışıyor." Sert bir baş hareketiyle

dağılmış kemikleri işaret etti. “Buna aslında gerek yoktu. Sanırım bizi korkutup kaçırmaya çalışıyor.”

“Bir işe yaramayacak,” dedi Garion çok sakin bir sesle. “Bütün yaptığı nihai hesaplaşmayı daha da kızıştırmak. Sonunda hesabını verme zamanı geldiğinde bütün bunların altından kalkamayacağı kadar fazla olduğunu anlayacak.”

Dağların sırtına vardıklarında izlemekte oldukları kadim yol aniden sona ererek Nyissa’nın bittiği ve Cthol Murgos’un başladığı yeri görünmez bir çizgiyle kesin olarak belirginleştirdi. Dağın sırtından kavuran bir güneş altında parçalanmış titreşen kara kayalardan ve millerce genişlikteki koyu kahverengi çakıl yataklarından oluşan sonsuz, fasılasız alana baktılar.

“Zandramas buradan ne tarafa gitmiş?” diye sordu Durnik Garion’a.

“Güneye dönmüş,” diye cevap verdi Garion, Taş’ın onu yeni bir yöne doğru çektiğini hissederek.

“Eğer şuradan, kestirmeden çıkarsak zaman kazanmış oluruz, değil mi?”

“Bu söz konusu bile olamaz Durnik Efendi,” diye açıkladı Sadi. “Orası Büyük Arağa Çölü. Algarya kadar büyüktür. Buradaki sular sadece Dagaşilerin kuyularında bulunur ve bir Dagaşi kuyusundan su çekerken yakalanmak hiç hoş olmaz.”

“Dagaşiler orada mı yaşıyor?” diye sordu Durnik, bir elini gözüne siper edip ateş gibi yanan çorak topraklara bakarak.

“Bir tek onlar yaşayabiliyor,” diye cevap verdi Sadi. “Belki de o kadar korkutucu olmalarının sebebi budur. Çorak toprakları aşabilmek için yüz fersah kadar bu sırt çizgisini güneye doğru takip edeceğiz. Sonra güneybatıya doğru Morcth’u geçeceğiz ve oradan da Gorut’taki Büyük Güney Ormanı’na ineceğiz.”

Belgarath başıyla onayladı. “O halde haydi, yola koyulalım.”

Güneye doğru at sürmeye başlayıp, çöl zeminine doğru inmekte olan tepelerin üst kısımlarında kalmaya gayret ederek Arağa Çölü’nün batı kıyısı boyunca ilerlediler. At sürerken Garion tepenin yan tarafındaki ağaçların bodur ve çok seyrek olduğunu fark etti. Taşlık toprak üzerinde hiç ot bitmemişti ve fundalar da yerlerini dikenli çalılıklara bırakmıştı. Keskin dağ sırtı, bu birbirinden tamamen farklı iki iklim arasında kesin bir sınır oluşturmuştu. Batı tarafında hoş bir ılıklık olan şey burada doğuda, insanı boğan bir sıcaklığa dönüşüyordu. Neredeyse hiç akarsu yoktu; buldukları

birkaç pınar da cılızdı ve isteksizce sızan suları toz renkli büyük kayalar arasına gizlenmiş minik, ılık su birikintilerinde toplanıyordu.

Cthol Murgos'a girdikleri üçüncü günün sabahında, Toth battaniyesini bir omzuna atarak asasını eline aldı ve aşağıda uzanan taşlı çöle bakmak için geceyi geçirmiş oldukları koyağın ağzına doğru inmeye başladı. Güneş henüz doğmamıştı; güneşin yakıp kavurduğu çorak topraklarda her bir taşı ve yalçın kayaları tüm ayrıntısıyla belirginleştiren şafak göğünden gelen ışık ise çelik rengi ve gölgesizdi. Kısa bir süre sonra dev adam geri dönerek Durnik'in omzuna dokundu.

"Ne var Toth?" diye sordu demirci.

Dilsiz koyağın ağzını işaret etti.

"Tamam," dedi Durnik, sabah ateşlerini yakmakta olduğu yerden kalkarak. İkisi birlikte soluk ışıkta koyaktan aşağıya inerek, durup bakmaya başladılar. Biraz sonra Durnik omzundan geriye seslendi. "Belgarath, sanırım buraya gelip şuna bir baksan iyi olacak."

Yeşil cüppesi bileklerinde dalgalanıp duran ihtiyar büyücü çizik içindeki uyumsuz çizmelerini ayağına çektikten sonra inip onlara katıldı. Bir süre baktıktan sonra bir küfür mırıldandı. "Bir sorunumuz var," diye ilan etti arkasına bile dönmeden.

Diğerleri de koyağın girişine gelince sorunları iyice belirginleşti. Çölde belli bir mesafe ötede, büyük bir toz dumanı kalkmış ve durgun sabah havasında öylece asılı kalmıştı.

"Sence o kadar tozu kaç adam kaldırabilir?" diye sordu Garion sessizce.

"En azından birkaç yüz," dedi İpek.

"Murgo mu bunlar?"

"Murgolar alışkanlıklarını değiştirmedilerse hayır," diye mırıldandı Kadife. "Bu adamlar kırmızı giymişler."

İpek toz bulutuna dikkatle baktı. "Keskin gözlerin var," dedi sonunda sarışın kıza.

"Genç olmanın avantajlarından biri," diye cevapladı genç kız tatlılıkla.

İpek kıza hemen kızgın bir bakış fırlattı.

"Ben burasının Murgo toprağı olduğunu zannediyordum," diye karşı çıktı Durnik.

"Öyle," dedi Sadi, "fakat Malloryalılar ara ara buraya devriye yollar. Zakath birkaç yıldır Urgit'in arkasından dolanmanın bir

yolunu bulmaya çalışıyor.”

“Orada nasıl su bulmuşlar?”

“Eminim yanlarında getirmişlerdir.”

Toth koyağın güney tarafına doğru döndü, arkasından tozlu kahverengi çakıltaşlarını kaydırarak dik taşlık yamaçtan yukarı tırmandı.

“Sence onların önüne geçebilir miyiz?” diye sordu İpek Belgarath’a.

“Büyük ihtimalle bu pek akıllıca bir seçim olmaz. Bence onlar bölgeden gidinceye kadar burada kalsak daha iyi ederiz.”

Toth biraz önce tırmanmış olduğu yamacın tepesinden onlara alçak sesle bir ıslık çaldı.

“Git bak bakalım ne istiyor Durnik,” dedi Belgarath.

Demirci başıyla onaylayarak dik yamaçtan tırmanmaya başladı.

“Sizce bizi burada bulabilirler mi?” diye sordu Ce’Nedra huzursuzca.

“Bu pek muhtemel değil Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Sadi. “Bu dağlardaki her koyağı ve vadiyi yoklayacak kadar vakit harcayacaklarını pek zannetmiyorum.”

Belgarath gözlerini kısarak toz bulutuna baktı. “Güney batıya doğru gidiyorlar,” diye gözlemledi. “Bir gün kadar kıpırdamadan otururs ak buradan uzaklaşmış olurlar.”

“Zaman kaybetmek hiç hoşuma gitmiyor,” diye kaygısını belirtti Garion.

“Benim de öyle, ama pek bir seçeneğimiz olduğunu zannetmiyorum.”

Durnik koyağın tepesinden kayarak aşağıya indi. “İleride bir grup adam daha var,” diye bildirdi kısaca. “Sanırım bunlar Murgo.”

Belgarath hatırı sayılır bir küfür savurdu. “Bir çatışmanın ortasına düşmeyi hiç istemem,” dedi. “Yukarı çık ve olup bitenleri bir gözle,” dedi İpek’e. “Başka bir sürprizle daha karşılaşmayalım.”

İpek koyağın dik yamacından tırmanmaya başladı. İçinden gelen bir dürtüyle Garion da onu izledi. Yukarı vardıklarında dikenli bir çalıyı kendilerine siper aldılar.

Ateşten bir top halindeki güneş, doğuya düşen çöl üzerinden kayıp çıkınca yaklaşmakta olan Malloryalıların kaldırdıkları koca toz bulutu uğursuz bir kızıla döndü. Aşağıdaki insan suretleri, hem atlı Malloryalılar hem de gizlenmiş olan Murgolar, bu mesafeden minicik görünüyorlardı, tıpkı minyatür bir zemindeki oyuncak

figürler gibi.

“Görebildiğim kadarıyla eşitler,” diye dikkat çekti İpek, iki grup askere de bakarak.

Garion düşündü. “Ama avantaj Murgolarda olacak. Hem daha yüksekteler, hem de gafil avlayacaklar.”

İpek sırıttı. “Tam bir taktikçi oluyorsun.”

Garion bunu duymazdan geldi.

“Sadi haklıymış,” dedi İpek. “Malloryalılar yanlarında su getirmiş.” Çölden yaklaşmakta olan konvoyun arkasından gelen koca fıçılarla yüklü hantal arabaları işaret etti.

Öncüleri taşlık araziyi araştırmak için dağılırken, Malloryalılar dağ eteğindeki ilk alçak koyaklara vararak durdular. Telaşlı bağırışlar Murgoların görüldüğünü açıklamaya başladığında çok az bir zaman geçmişti.

“Bu çok anlamsız,” dedi Garion. “Saklanmaya bile çalışmadılar.”

“Murgolar zekâlarıyla nam salmamışlardır,” diye cevap verdi İpek. Kırmızı giysili Malloryalılar saldırmak için toplanırken saklanmış Murgolar yerlerinden çıkarak düşmanlarına ok yağdırmaya başladılar, fakat birkaç atıştan sonra geri çekilmeye başladılar.

“Neden geri çekiliyorlar,” diye sordu Garion bıkkınlıkla. “Pusu kurup sonra da dönüp kaçmanın anlamı ne olabilir ki?”

“Kimse o kadar aptal değildir,” diye mırıldandı İpek katılarak. “Başka bir şeyin peşindeler.”

Çekilen Murgolar ok yağdırmaya devam ediyorlar, Malloryalılar inatla dağ eteklerine doğru saldırırken, dağlara doğru uzanan koyaklara sıra sıra kırmızı giysili cesetler saçılıyordu. Ta aşağılardaki bu adamların oyuncağa ne kadar benzedikleri bir kez daha belirginleşmişti. Daha yakından olsa bu engin çölün kenarındaki katliam Garion’u hasta ederdi, fakat buradan, yukarıdan az çok bir merakla izliyordu.

Derken, saldıran Malloryalılar koyaklar ve vadilerin içlerine ilerleyince, baltalı bir Murgo süvari birliği, çorak topraklara doğru fırlamış uzun, kayalık bir sırtın ucundan dönerek ortaya çıktı.

“Demek ki planları buymuş,” dedi Garion. “Malloryalıları arkadan saldırabilmek için tuzağa düşürdüler.”

“Zannetmiyorum,” diye karşı çıktı İpek. “Bence onlar erzak arabalarının peşinde.”

Dörtnala giden Murgo süvarileri aradaki mesafeyi hızla

katederek pek korunmayan Mallorya erzak arabalarına saldırdılar; su fıçılarını parçalarken baltaları havaya kalkıp kalkıp iniyordu. Her darbede sular parlayarak dışarı uğruyor, çorak çöl toprağını ıslatıyordu. Saldırının tozu dumanıyla gözlerden gizlenen güneş, insanı boğan bulutlar arasından kıpkızıl parlayarak fışkıran suları kırmızıya boyuyordu. Çatışmanın dışındaki avantajlı konumlarından, parçalanan fıçılardan akanlar sanki su değil de kanmış gibi görünüyordu Garion'a.

Dehşete düşen Malloryalıların saldırısı duraksadı. Sonra aşağıdaki kırmızı giysili figürler geri dönerek çaresizlik içinde koşup kıymetli su stoklarını korumaya çalıştılar. Ama çok geç kalmışlardı. Murgo süvarileri acımasız bir beceriyle bütün fıçıları ve varilleri baltalarıyla parçalamış ve geldikleri yoldan zafer çığlıklarıyla geri dönmeye başlamışlardı bile.

Geri çekilme numaraları Malloryalı askerleri ölümcül bir saldırıya çeken Murgolar eski pozisyonlarını almak için tepeden aşağıya koştular. Artık moralleri bozulmuş olan Malloryalıların üzerindeki avantajlı yerlerinden, düşmanlarının üstüne sabah göğüne doğru yay çizen oklarını yağdırıyorlardı. Bu öldürücü yağmurun ortasında Malloryalılar çaresizlik içinde parçalanmış varillerde kalmış birazcık suyu kurtarmaya çalışıyordu, ama ok yağmurundan kaynaklanan kayıpları kısa bir süre sonra katlanılmayacak boyuta vardı. Kırmızı tünikli adamlar sonunda arabaları geride bırakarak kendilerini bekleyen çöle doğru kaçmaya başladı.

"Bu acımasız bir savaş şekli," dedi İpek.

"Çatışma bitti sayılır öyleyse, değil mi?" dedi Garion, kara cüppeli Murgolar yaralıları öldürmek için koyaktan aşağıya doğru inerlerken.

"Evet öyle," diye cevap verdi İpek, sesi hasta gibi çıkıyordu. "Dövüş bitti. Ama ölümler daha bitmedi."

"Belki de kalanlar çölü geçebilir."

"Hiç şansları yok."

"Pekâlâ," dedi kara cüppe giymiş ince bir adam, elinde gerilmiş bir yayla yakındaki bir kaya çıkıntısının ardından belirerek. "Artık her şeyi gördüğünüze göre neden kampınıza gidip diğerlerine katılmıyorsunuz?"

ONUNCU BÖLÜM

ELLERİNİ önünde tutan İpek yavaşça ayağa kalkarken, “Hiç kartmadın dostum,” dedi.

“Öyle olması için eğitildim,” diye cevap verdi elinde yay olan adam. “Kıpırdayın. Arkadaşlarınız bekliyor.”

İpek Garion’a aceleyle ikaz edici bir bakış fırlattı - *Neler olup bittiğini anlayıncaya kadar yanında gidelim-* diye uyardı parmaklarıyla. *—Eminim bu tek değildir-*

Dönerek, arkalarında onları dikkatle izleyip ok ile yayını hazır tutan yabancıyla birlikte koyağın zeminine doğru kayarak indiler. Bir gece önce çadırlarını kurmuş oldukları dere yatağının üst ucunda, ellerinde yaylarıyla bir grup kara cüppeli adam diğerlerini koruyordu. Hepsinin yaralı yanakları ve Murgolara has çekik gözleri vardı ama çok ince bazı farklılıklar da vardı. Garion’un daha önce gördüğü Murgolar hep geniş omuzluydu ve duruşlarında bir kibir olurdu. Bu adamlar daha inceydi ve ilk bakışta hem ihtiyatlı, hem de garip bir rahatlık içinde duruyorlardı.

“Gördünüz mü soylu Tajak,” dedi Sadi, görünüşe göre komutan olan ince yüzlü adama itaatkârca, “tam size söylediğim gibi oldu. Sadece bu iki hizmetkârım daha var.”

“Kaç kişi olduğunuzu biliyoruz köle taciri,” diye cevap verdi ince yüzlü adam kaba aksanlı bir sesle. “Cthol Murgos’a girdiğinizden beri sizi izliyoruz.”

“Saklanmaya çalışmadık ki,” diye karşı çıktı Sadi nezaketle. “Burada gizli kalınamazın tek nedeni çölün kıyısındaki o nahoş

hadiseye bulaşmamak içindi.” Duraksadı. “Ama insan neden soylu bir Dagaşi’nin bir grup Nyissalı köle taciriyle ilgilendiğini merak etmekten alamıyor kendini. Bu taraftan gelen tek tacirler biz olmasak gerek.”

Tajak bunu duymazdan geldi; Garion ile arkadaşlarına sert, kara gözleriyle bakıyordu.

“Adın ne köle taciri?” diye sordu sonunda Sadi’ye.

“Ben Sthiss Tor’lu Ussa namuslu efendim, kayıtlı bir köle taciriyim. Gerekli bütün belgelerim var eğer bakmak isterseniz.”

“Niye hizmetkârlarının hiçbiri Nyissalı değil?”

Sadi masum bir ifadeyle ellerini iki yanına açtı. “Burada güneyde devam eden savaş şu sıralar vatandaşlarımın çoğunu Cthol Murgos’a gelme konusunda biraz isteksiz kıldı,” diye açıkladı, “o yüzden onların yerine yabancı maceraperestler tutmak zorunda kaldım.”

“Olabilir,” dedi Dagaşi monoton, hissiz bir sesle. Sadi’ye şöyle dikkatle bir baktı. “Parayla ilgilenir misin Sthiss Tor’lu Ussa?” diye sordu aniden.

Sadi’nin ölü gözleri parladı, hevesle ellerini ovuşturmaya başladı. “Bakın şimdi,” dedi, “işte bu konuda bol bol konuşabiliriz. Tam olarak size nasıl yardımcı olabilirim? Ve karşılığında bana ne ödemeyi düşünüyorsunuz?”

“Bunu efendimle konuşman lazım,” diye cevap verdi Tajak. “Bana sadece bir grup köle taciri bulup, onlara oldukça önemsiz bir iş için çok iyi para verileceğini söylemem emredildi. Böyle bir şeyle ilgilenir misiniz?”

Sadi tereddüt etti, bir talimat için gizlice Belgarath’a baktı.

“Eee?” dedi Tajak sabırsızca. “İlgileniyor musun?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi Sadi dikkatle. “Efendin kim Tajak? Beni zengin etmek isteyen bu hayırsever de kim?”

“Adını ve ne yapmam istediğini karşılaştığınızda söyler - Kahsha’da.”

“Kahsha mı?” diye bağırdı Sadi. “Oraya gitmem gerektiğini söylememiştin.”

“Söylemediğim daha birçok şey var. Ee? Bizimle birlikte Kahsha’ ya gelmeyi kabul ediyor musun?”

“Başka bir seçeneğim var mı?”

“Yok.”

Sadi çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı.

-Kahsha ne?- diye sordu Garion'un parmakları İpek'e.

-Dagaşi'lerin karargâhı. Berbat bir namı vardır.—

"Pekâlâ," dedi Tajak kararlılıkla, "şu çadırları söküp gitmeye hazırlanalım. Kahsha'ya daha çok mesafe var, öğleden sonra sıcağında çölde bulunmak pek akıllıca sayılmaz."

Tajak'ın Dagaşileri etraflarını dikkatle sarıp da koyağın ağzından çıktıklarında güneş iyice yükselmişti. Çorak arazide yenilgiye uğramış Malloryalılar umutsuz yolculuklarına başlamışlardı.

"Kuyularınızı kullanmaya kalkmazlar mı soylu Tajak?" diye sordu Sadi.

"Muhtemelen - ama bulamayacaklar. Kuyularımızın üzerini kayalarla örteriz; çölde kaya yığınları hep birbirine benzer."

Dağın eteğinde moralleri bozulmuş Malloryalıların geri çekilişini izleyen Murgo askerleri vardı. Tajak onlara yaklaşırken hızla buyurucu bir işaret yapınca, gönülsüzce kenara çekildiler.

Çöle açılan uzun ve dar geçitten atlarını sürerlerken, Garion bir ara fırsat bularak atını Belgarath'ınkinin yanına çekti. "Dede," diye fısıldadı aceleyle, "ne yapmalıyız?"

"Bekleyip bütün bunların ne anlama geldiğini anlayacağız," diye cevap verdi ihtiyar adam. "Kendimizi açık edecek bir şey yapmayalım - en azından şimdilik."

Çölün fırın misali sıcağına çıktıklarında Sadi, son alçak tepe sırasının üzerine dizilmiş Murgo askerlerine baktı. "Vatandaşlarınız pek yardımsever," dedi Tajak'a. "Tabii bir-iki soru sormak için bizi durdurmamalarına hayret etmedim desem yalan olur."

"Kim olduğumuzu biliyorlar," dedi Tajak kısaca, "ve bize bulaşmayacak kadar aklı selim sahibidirler." Daha şimdiden terlemeye başlamış olan hadımağasına baktı. "Artık çeneni kapatman akıllıca olur Ussa. Güneş bu çölde insanın bedenindeki nemi çok çabuk kurutur, açık bir ağız ise saldıracağı ilk yerdir. Burada insanın konuşarak kendi kendini öldürmesi mümkün."

Sadi ona hayretle baktıktan sonra dudaklarını sımsıkı kitledi.

Sıcak inanılacak gibi değildi. Çöl zeminini genelde, zaman zaman kara kaya yığınlarıyla ve geniş alanlara saçılmış parlak beyaz kumla lekelenmiş kızılımtırak kahverengi çakıl taşları oluşturuyordu. Kabarcıklar halinde duran çalılıklardan ısı dalgaları yükselirken, dünya titriyor, dalgalanıyor gibi görünüyordu. Güneş, Garion'un başına ve ensesine inen bir sopa gibiydi; çok fazla terlemesine rağmen nem bedeninden o kadar hızlı buharlaşıyordu

ki giysileri yine de kupkuru kalıyordu.

Bu fırının içine doğru bir saat kadar ilerledikten sonra Tajak durmalarını işaret etti. Kısa bir el işaretiyle beş adamını kuzey doğu tarafındaki alçak bir kayalığa yolladı. Kısa bir süre sonra adamlar içleri ılık suyla dolu keçi derisinden tulumlar taşıyarak geri döndüler.

"Önce atları sulayın," dedi Tajak kısaca. Sonra iri adımlarla kayalığın dibine kadar giderek yerdeki beyaz kuma benzeyen şeyden bir avuç aldı. Geri geldi. "Sağ ellerinizi uzatın," dedikten sonra avuçlarına birer kaşık kadar o şeyden koydu. "Yiyin," diye emretti.

Sadi avucundaki bu beyaz şeyi yalar yalamaz tükürdü. "Issa!" dedi küfredercesine. "Tuz!"

"Hepsini ye," dedi Tajak ona. "Yemezsen ölürsün."

Sadi ona bakakaldı.

"Güneş vücudunuzdaki tuzu pişiriyor. Kanında tuz olmazsa ölürsün."

Hepsi gönülsüzce tuzlarını yediler. Bitirdiklerinde Dagaşi her birinin biraz su içmesine izin verdi; sonra atlarına binerek cehenneme doğru at sürmeye devam ettiler.

Ce'Nedra solan bir çiçek gibi eyeri üzerinden sarkıyordu. Sıcak sanki onu ezmişti. Garion atını onunkinin yanına çekti. "İyi misin?" diye sordu susuzluktan çatlamış dudakları arasından.

"Konuşmak yok!" diye atıldı Dagaşi.

Minik kraliçe başını kaldırarak Garion'a solgunca gülümsedikten sonra atını sürdü.

Zaman o korkunç yerde anlamını yitiriyordu, hatta düşünmek bile imkânsızlaşıyordu. Garion başını güneşin çekiç misali darbeleri altında eğerek suskunca sürüyordu atını. Saatler -ya da yıllar- sonra başını kaldırarak etrafındaki parlak güneşe gözlerini kısarak baktı. Aptalca önüne bakıyordu; ancak bir süre sonra yavaş yavaş görmekte olduğu şeyin imkânsız bir şey olduğu gelebildi aklına. Ta önlerinde, havada devasa kara bir ada yükseliyordu. Güneşin kavurduğu parıltılı çakılların üzerinde, insanın aklını durduracak şekilde, öylece asılı duruyordu. Ne tür bir sihirbazlık böyle bir kerameti gözler önüne serebilirdi? Kimin bu kadar gücü olabilirdi?

Ama bu sihirbazlık değildi. Biraz daha yaklaştıkça sallanan sıcak dalgaları incelerek serabın tılsımını bozup, yaklaştıkları şeyin havada asılı duran bir ada olmadığını, sadece çöl zemininden

dimdik yükselen tek bir kayalık zirve olduğunu gözler önüne serdi. Zirvenin etrafında kayaya oyulmuş, dağın tepesine doğru helezonlar çizerek yükselen dar bir yol vardı.

"Kahsha," dedi Tajak kısaca. "Atlarınızdan inin, hayvanları çekerek götürün."

Yol çok dikti. Dağın etrafını dolanan ikinci sarmalı dönünce, çölün titrek çakıl zemini çok aşağıda kalmıştı. Yakan zirveye tırmandılar da tırmandılar; döndüler de döndüler. Ve aniden yol kocaman kare bir açıklıktan dağın içine giriverdi.

"Yine mi mağara?" diye fısıldadı İpek acı acı. "Neden hep mağara çıkıyor karşımıza?"

Ama Garion daha bir hevesle ilerliyordu. O tahammül edilemez güneşten kaçmak için bir mezara bile gönüllü girebilirdi.

"Atları alın," diye talimat verdi Tajak adamlarına, "ve hemen gerekenleri yapın. Kalanlar benimle gelsin." Kayanın içine oyularak açılmış uzun bir koridordan götürdü onları. Gözleri loşluğa alışıncaya kadar Garion el yordamıyla ilerledi. Soğukla uzaktan yakından alakası olmamasına rağmen, koridordaki hava kesinlikle dışarıdakinden daha serindi. Derin bir nefes aldı, dikleşti ve etrafına baktı. Bu uzun koridoru yekpare kaya içine oymak için gerekli olan fiziksel emeğin miktarı açıkça görülebiliyordu.

Aynı şeyi fark etmiş olan Sadi yanında yürüyen sert yüzlü adama baktı. "Dagaşilerin bu kadar mükemmel taş ustası olduklarını bilmezdim," diye gözlemledi.

"Değilizdir. Koridorları köleler açtı."

"Dagaşilerin köle kullandıklarını bilmezdim."

"Kullanmayız. Kalemiz biter bitmez onları azad ettik."

"Çöle mi?" Sadi'nin sesi dehşet içindeydi.

"Çoğu gitmektense dağdan atlamayı tercih etti."

Koridor aniden, neredeyse Garion'un Ulgoların ülkesinde gördüğü kadar geniş bir mağaraya çıkıvermişti. Fakat burada, duvara açılmış dar pencerelerden içeriye ışık girmesine izin veriliyordu. Başını kaldırıp baktığında burasının doğal bir mağara olmadığını, payandalar ve kubbelerle desteklenmiş kalın taş dilimleriyle örtülmüş geniş bir çukur olduğunu gördü. Mağaranın zemininde alçak taş evlerden oluşan bir şehir bulunuyordu; tam bu şehrin ortasında da nahoş, kare bir kale vardı.

"Jaharb'ın evi," dedi kılavuzları kısaca. "Bekliyor. Acele etmemiz gerek."

İpek aniden tıslar gibi içini çekti.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Garion.

“Burada çok dikkatli olmamız gerek,” diye mırıldandı İpek. “Jaharb, Dagaşilerin ata reisidir ve çok kötü bir namı var.”

Dagaşi şehrindeki evlerin dümdüz damları ve dar pencereleri vardı. Garion buradaki sokaklarda, insanın batı şehirlerinde görebileceği türden bir telaş olmadığını fark etti. Kara cüppeli, asık suratlı Dagaşiler sessizce kendi işlerine bakıyordu; Garion’un bu garip ve yarı aydınlık şehirde gördüğü her adamın etrafında sanki boş bir alan, hemşehrilerinin hiçbirinin içine girmediği bir daire vardı.

Jaharb’ın kalesi koca siyah mermer bloklardan inşa edilmişti ve ağır ön kapısındaki nöbetçiler korkutucu derecede silahlanmışlardı. Tajak onlarla kısaca konuştu ve kapı ardına kadar açıldı.

Tajak’ın onları götürdüğü oda genişti ve tavandan zincirlerle sarkan pahalı gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. Odadaki yegâne eşya, oraya buraya serpiştirilmiş minder yığınları ve arka duvara dayalı duran sağlam, demirle tutturulmuş sandıklardı. Minder yığınlarının birinin ortasında beyaz saçlı ve inanılmayacak kadar kırışık kara yüzlü, çok yaşlı bir adam oturuyordu. Sarı bir cüppe giymişti; girdiklerinde üzüm yiyor, üzümleri dikkatle tek tek seçiyor, sonra bunları uyuşukça dudaklarına götürüyordu.

“Nyissalı köle tacirleri Saygıdeğer Ata,” diye yüksek sesle bildirdi Tajak, olabilecek en derin saygıyla dolu bir sesle.

Jaharb elindeki üzüm kâsesini bir yana bırakarak ileri uzandı, dirseklerini dizlerine koyarak onlara dumanlı, keskin gözlerle, dikkatle baktı. O sabit bakışta kesinlikle insanı ürperten bir şey vardı. “Sana nasıl hitap ediliyor?” diye sordu Sadi’ye sonunda. Sesi de gözleri kadar soğuk, son derece sakindi; bir nevi tozlu kuruluk taşıyordu.

“Ben Ussa’yım Saygıdeğer Kişi,” diye cevap verdi Sadi yılan gibi kıvrılıp selam vererek.

“Ee? Peki Murgo topraklarında işin ne?” Eskilerden kalma bu adam yavaşça konuşuyor, sözleri sanki şarkı söylermiş gibi tek tek çekip çıkartıyordu.

“Köle ticareti Ulu Ata,” diye cevap verdi Sadi aceleyle.

“Alıyor musun, satıyor musun?”

“Her ikisinden de biraz biraz. Halihazırdaki kargaşa bazı fırsatların doğmasına neden oldu.”

“Eminim öyle olmuştur. O halde buraya kâr için geldin, öyle mi?”

“Bütün istediğim makul bir kâr Saygıdeğer Jaharb.”

Ata’nın yüz ifadesi değişmedi ama gözleri, aniden terlemeye başlayan hadımağasını delip geçti. “Rahatsız görünüyorsun Ussa,” diye hafifçe şakıdı o kuru ses. “Niye?”

“Sıcak, Saygıdeğer Jaharb,” dedi Sadi huzursuzca. “Çölünüz çok sıcak.”

“Muhtemelen.” Dumanlı gözler yılmaz bakışlarına devam etti. “Malloryalıların denetimindeki topraklara gitmek amacın var mı?”

“Şey, elbette,” diye cevap verdi Sadi, “aslında amacım bu. Kölelerin çoğunun Malloryalıların istilasından sonra çıkan kargaşadan yararlanarak Gorut Ormanında saklandıklarını öğrendim. Bedavaya toplayabiliyormuşsunuz ve Hagga ile Cthan’daki tarlalar ve bağlar köle yokluğundan işlenemez hale gelmiş. Bu tür durumlardan her zaman bir kâr elde edilir.”

“Kaçan köleleri izlemek için çok az zamanın var Ussa. İki ay geçmeden Rak Hagga’da olman gerek.”

“Ama…”

Jaharb bir elini kaldırdı. “Buradan, beklenmekte olduğunuz Rak Urga’ya geçeceksiniz. Orada size yeni bir hizmetkâr katılacak. İsmi Kabach; onu o yerin Grolim Başrahibi Agachak’ın himayesindeki Torak Tapınağı’nda bulabilirsin. Agachak ile Kral Urgit seni ve hizmetkârlarını Urga yarımadasının güney ucundan dolaştırıp Rak Cthaka’ya götürecek bir gemiye bindirecek. Oradan karadan, doğrudan Rak Hagga’ya gideceksin. Bütün söylediklerimi anladın mı?”

“Kesinlikle Saygıdeğer Jaharb - peki Rak Hagga’da benim ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Rak Hagga’ya varınca Kabach sizden ayrılacak ve senin görevin bitmiş olacak. Bana yapacağın bütün hizmet, onu yolculuğunuz boyunca, Rak Hagga’ya kadar grubunun içinde saklamak - küçük bir şey, fakat ödülün büyük olacak.”

“Geminin beni aylarca at sırtında sürecek zorlu bir yolculuktan kurtaracağı kesin Saygıdeğer Ata, fakat Rak Hagga pazarında satmak için elimde hiç kölem olmazsa Malloryalılara oradaki varlığımı açıklamakta biraz zorluk çekmeyecek miyim?”

“Cthaka veya Gorut’tan köle alacaksın. Malloryalıların seni sorguya çekmek için hiçbir nedenleri olmayacak.”

“Beni bağışlayın Saygıdeğer Ata,” dedi Sadi biraz utangaç bir öksürükle, “lâkin cüzdanım biraz hafiftir. O yüzden kaçmış köleleri yakalamayı planlıyordum. Onlar için peşlerinden koşup tutmaktan başka bir ücret gerekmiyordu.”

Jaharb cevap vermedi; araştıran gözleri bomboş ve hissiz duruyordu. Bakışlarını Tajak’a çevirerek, “En sondaki sandığı aç,” dedi.

Tajak söyleneni yapmak için aceleyle harekete geçti. Sandığın kapağını açtığında Garion Ce’Nedra’nın gayri ihtiyari nefesini tuttuğunu duydu. Sandık ağzına kadar parlak, kızıl altın sikkelerle doluydu.

“İhtiyacın olanı al Ussa,” dedi Jaharb kayıtsızca. Sonra için için yanan gözlerinde hafif bir eğlenti ifadesi oynaştı. *“Ama* iki elinle tutabileceğinden fazlasını alamazsın.”

Sadi altın dolu sandığı ağzı açık seyrediyordu; gözleri tamahkârlıkla dolmuştu, yüzü ve tıraşlı kellesi şırıl şırıl terliyordu. Kızıl altına baktıktan sonra kendi oldukça narin biçimli ellerine baktı. Yüzünde gizlenemez bir şeytanlık ifadesi belirdi aniden. “Altın ağır olur Saygıdeğer Jaharb; henüz atlattığım bir hastalık nedeniyle ellerim zayıf düştü. Sizin bu cömert armağanınızı alması için bir hizmetkârımı görevlendirebilir miyim?”

“Bu mantıksız bir istek sayılmaz Ussa,” diye cevap verdi Jaharb, gözlerinde artık açık bir zevk ifadesi vardı. “Ama unutma iki eliyle alabileceğinden fazlasını alamayacak.”

“Tabiatıyla,” dedi Sadi. “Bana hakkımdan fazlasını vermenizi istemem.” Döndü. “Sen oradaki,” dedi Toth’a, “o sandığa gidip iki avucunla alabildiğin kadar sikke al - daha fazla almamaya dikkat et.”

Toth umursamazca sandığa giderek belki yarım kova kadar parlak kızıl sikkeyi koca elleriyle aldı.

Jaharb sinirli sinirli terleyen hadımağasına uzun uzun baktı, kırışık yüzü ifadeden azadeydi. Sonra birden başını arkaya atarak hışırtılı bir kahkaha attı. “Mükemmel Ussa,” dedi yumuşak sesiyle. “Kıvrak zekâlısın. Bana hizmet edenlerde bu meziyeti severim. Belki de bu kadar zekice bir yolla elde etmiş olduğun altınların bir kısmını harcayabilecek kadar uzun da yaşarsın.”

“Bu sadece size zekâmı göstermek için yaptığım bir gösteriydi Saygıdeğer Jaharb,” diye cevap verdi Sadi çabucak, “beni seçtiğiniz için bir yanlış yapmadığınızı size göstermek amacıyla yapmıştım.

Eğer isterseniz parayı geri koymasını söylerim - bir kısmını en azından.”

“Hayır Ussa. Hepsi kalsın. Sanırım Rak Hagga’ya vardığınızda her altını hak ediyor olacaksın.”

“Dagaşilere hizmet etmek beni çok şereflendirdi. Bu kadar açık elli olmasaydınız dahi sizinle dost olmuş olduğum için en az bu kadar zengin olmuş olurdum.” Belgarath’a yan gözle bakarak duraksadı. “Söylendiğine göre Saygıdeğer Ata, Dagaşiler çok şey bilirmiş.”

“Dünyanın bu kısmında bizden gizlenebilen çok az şey vardır.”

“O halde belki bir soru sormaya cüret etsem bir şey demezsiniz? Küçük bir şey ama benim için çok önemli.”

“Sorabilirsin Ussa. Soruyu duyduktan sonra cevap verip vermeyeceğime karar veririm.”

“Tol Honeth’te çok zengin bir müşterim var Saygıdeğer Jaharb,” dedi Sadi. “Nadir kitaplara çok düşkün ve Rak Cthol’daki Grolim Kehanetlerinin bir kopyası için bana bir servet ödeyebilir. Böyle bir kitabı nereden bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Jaharb biraz kaşlarını çatıp kırışık yanaklarını ovarak, “Dagaşiler kitaplara pek ilgi duymaz,” dedi. “Aradığın kitap mutlaka Rak Cthol’da, Ctuchik’in kütüphanesinde bulunur; ama eminim Büyücü Belgarath şehri yok ettiğinde kaybolmuştur.” Biraz daha düşündü. “Rak Urga’ya gidince Agachak’a sorabilirsin ama. Oradaki Tapınak kütüphanesi çok geniştir; kehanetler dinle ilgili olduğu için Agachak’ta mutlaka bir kopyası vardır - eğer hâlâ bir kopya kalmışsa.”

“Bu bilgi için bilseniz size ne kadar minettarım Saygıdeğer Ata,” dedi Sadi yeniden eğilerek.

Jaharb oturduğu yerde dikleşti. “Şimdi hizmetkârlarınla dinlenmek istersiniz. Yarın sabah ilk ışıkla Rak Urga’ya gidiyorsunuz. Sizin için bir oda hazırlandı.” Yeniden üzüm kâsesine döndü.

Götürüldükleri oda çok genişti. Suikastçıların şehri üzerindeki loş ışığı çoğaltmak için duvarlar beyaza boyanmıştı ama eşyalar en ilkelindendi, sadece taştan alçak bir sehpa ve minder yığınları vardı.

Kara cüppeli Tajak onları bırakır bırakmaz, Garion yeşil köle cüppesini çıkartarak, “Dede,” dedi, “ne yapacağız? Rak Urga’ya gidemeyiz. Eğer Zandramas’ı yakalayacaksak en kısa zamanda Verkat’a ulaşmamız gerek.”

İhtiyar adam bir minder yığını içine uzandı. “Aslına bakarsan Garion, işler bizim açımızdan ancak bu kadar yolunda gidebilirdi. Agachak ile Urgit’in bizim için beklettikleri gemiye varır varmaz, doğrudan Verkat’a yelken açabiliriz. Bu aylarca sürecek zorlu bir yolculuktan kurtarır bizi.”

“Ama o Dagaşi -bizi Rak Urga’da bekleyen şu Kabach- Jaharb’ın gitmemizi söylediği yere gitmediğimizi görünce itiraz etmez mi?”

Sadi deri valizini açtı. “Kafana takma Belgarion.” Yoğun mavi bir sıvının durduğu minik bir şişecik çıkartarak uzattı. “Yemeğine bundan iki damla koyarsak o kadar mutlu olur ki *nereye* gittiği umurunda bile olmaz.”

“Elinden her iş geliyor Sadi,” dedi Belgarath. “Batılı Grolimlerin Kehanetlerini aradığımı nereden bildin?”

Sadi omzunu silkti. “Bunu anlamak zor değil Kadim Kişi. Sariss ile Naradas arasındaki anlaşmanın bir kısmını da, bu kitabın Sthiss Tor’daki saray kütüphanesindeki tek kopyasının yakılması oluşturuyordu. Zandramas bunu yok etmek istediğine göre, belli ki bu kitabın sizin ellerinize geçmesini istemiyordu.”

“Senin hakkındaki düşüncelerimi değiştiriyorum Sadi. Hâlâ sana tam olarak güvenmiyorum ama bir şeyi kafana koyduğunda çok faydalı olabileceğine şüphe yok.”

“Ah, teşekkür ederim Kadim Belgarath.” Hadımağası minik toprak şişeciği çıkarttı.

“Yılanı mı besleyeceksin?” diye sordu İpek.

“O da *acıkıyor* Kheldar.”

“O halde ben dışarıda beklerim.”

“Söylesene Prens Kheldar,” dedi Kadife merakla, “senin sürüngenlere duyduğun bu garip nefretin kaynağı nedir?”

“İnsanların çoğu yılanlardan hoşlanmaz.”

“O kadar da kötü sayılmazlar.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

Kız gözlerini abartılı bir masumiyetle koskocaman açtı. “Hiç öyle bir şey yapar mıyım?”

İpek kendi kendine söylenerek koridora çıktı.

Bir kahkaha atan Kadife, pencere yakınındaki minder yığınında oturan Ce’Nedra’nın yanına gitti. Garion, ikisinin Tol Honeth’ten ayrıldıktan sonra geçen haftalar boyunca birbirlerine iyice yaklaştıklarını fark etmişti. Polgara her zaman için tamamen kendi kendine yettiğinden, daha önce kadınların çoğunun başka

kadınların arkadaşlığına duydukları o derin ihtiyacı hiç fark etmemişti. Sadi minik yeşil yılanı beslerken, Ce'Nedra ile Kadife minderlerin üzerinde yan yana oturmuş, yolculuğun tozunu saçlarından tarayıp atıyorlardı.

"Neden ona o kadar takılıyorsun Liselle?" diye sordu Ce'Nedra, fırçasını alevli buklelerinden geçirirken.

"Onunla ödeşiyorum," diye cevap verdi Kadife yaramaz bir tebessümle. "Ben küçükken bana aşırı derecede takılırdı. Şimdi sıra bende."

"Her zaman en çok alınacağı şeyin ne olduğunu biliyor gibisin."

"Onu çok iyi tanırım Ce'Nedra. Yıllardır onu izliyorum. Bütün zayıf noktalarını bilirim; ayrıca en hassas olduğu yerleri de." Sarışın kızın gözleri yumuşadı. "Biliyor musun Drasniya'da o bir efsanedir. Akademi'de onun serüvenleri için seminerler hazırlanır. Hepimiz ondan daha iyi olabilmek için uğraşırız, ama hiçbirimizde ondaki o muazzam yetenek yok."

Ce'Nedra saçlarını taramayı bırakarak arkadaşına uzun, tartan bir bakış attı.

"Eee?" dedi Kadife onun bakışına karşılık vererek.

"Hiiç," dedi Ce'Nedra ve saçını taramaya devam etti.

Çöl gecesi insanı hayrete düşürecek derecede soğuktu. Hava nemden o kadar yoksundu ki, her günün ısısı güneş kavuşur kavuşmaz uçup gidiyordu. Çelik rengi şafak ışığıyla Kahsha'dan yola koyulduklarında, Garion titremekte olduğunu fark etti. Sabahın ilerleyen saatlerinde ise alevlenmiş güneş bir kez daha Araga'nın çıplak ve çorak topraklarını cehenneme çevirmişti. Çölün batı ucundaki tepelerin eteklerine varıp da onları o korkunç fırından uzaklaştıran tırmanışa başladıklarında neredeyse öğle olmuştu.

"Rak Urga'ya varmamıza daha ne kadar var iyi yürekli Efendim?" diye sordu Sadi bir kez daha kendilerine refakat etmekte olan Tajak'a.

"Bir hafta kadar."

"Cthol Murgos'un bu kısmındaki mesafeler çok büyük, öyle değil mi?"

"Çok büyük bir ülkedir."

"Ve çok boş."

"Eğer etrafına dikkatle bakmazsan."

Sadi ona sorarcasına baktı.

"Şu sırt boyuna mesela." Tajak, tek bir kara cüppeli Murgo'nun

atının üstünden onları izlemekte olduğu batı göğüne karşı duran çentik çentik tepeli bir kayalığı işaret etti.

“Ne kadar zamandır orada duruyor?” diye sordu Sadi.

“Geçen bir saattir. Hiç başını kaldırıp bakmaz mısın?”

“Nyissa’da biz hep yere bakarız. Yılanlar, bilirsiniz ya.”

“Demek ki ondanmış.”

“Orada ne arıyor?”

“Bizi gözlüyor. Kral Urgit yabancıları gözetim altında tutmayı sever.”

“Bir sorun çıkartacak mı?”

“Biz Dagaşileriz Nyissalı. Diğer Murgolar bize sorun çıkartmaz.”

“Bu kadar yenilmez bir muhafıza sahip olmak çok büyük bir rahatlık iyi yürekli Tajak.”

Bir sonraki hafta boyunca geçtikleri topraklar taşlıktı ve çok az bitki örtüsü bulunuyordu. Garion, burada, güney enlemlerinde, yazın son günlerinin yaşanmakta olduğu gerçeğine alışmakta zorluk çekiyordu. Mevsim değişimi her zaman o kadar sabit olurdu ki ya duygusal olarak, ya da ta içinden gelen bir dürtüyle burada, dünyanın dibinde her şeyin başaşağı olduğu fikrini bir türlü kabullenemiyordu.

Güneye doğru yaptıkları yolculukta belli bir noktada, sırtında taşıdığı kılıcının kabzasında son derece dikkatle örtülmüş Taş, onu sol tarafa doğru kuvvetle çekmeye başlamıştı. Atını Belgarath’ın yanına sürdü. “Zandramas buradan doğuya dönmüş,” diye rapor verdi aceleyle.

İhtiyar adam başıyla onayladı.

“Yolu kaybetmek hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Garion. “Eğer Sadi Zandramas’ın nereye gittiği konusunda yanılıyorsa, yolu bulmak yeniden aylar alabilir.”

“Ayı Mezhebi’yle çok zaman kaybettik Garion,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Bu zamanı kazanmamız gerek ve bu da, bir-iki kumar oynamamız anlamına geliyor.”

“Sanırım haklısın dede ama yine de bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Benim de, ama galiba başka çaremiz de yok, değil mi?”

Urga yarımadasının kayalık omurgasından aşağıya doğru indikçe Büyük Batı Denizi’den bir seri bora kopup gelmişti: Bu da sonbaharın hızla yaklaşmakta olduğunun habercisiydi. Bu boralarda rüzgâr çok şiddetli de olsa beraberinde sadece düzensiz sağanaklar getiriyordu; böylece yolculuklarına ara vermeden devam

edebildiler. Artık dağların sırtlarında kol gezen, pis gri göğe karşı belirgin duran atlı Murgo devriyeleriyle daha sık karşılaşıyorlardı. Öte yandan, Murgolar ihtiyatı elden bırakmayarak Dagaşilere rahat edebilecekleri geniş bir alan bırakıyorlardı.

Derken, rüzgârlı bir günün öğle vakitlerinde, ağır bulutlar engin denizden yuvarlanıp gelirken, bir tepeye vararak aşağıda büyük bir su kütlesini kucaklayan dik kayalık bir uçuruma vardılar.

“Urga Körfezi,” dedi Tajak kısaca bu kurşuni denizi işaret ederek.

İlerideki kıyıdan bir yarımada uzanıyor, körfezin girişini kayalık bir burunla örtüyordu. Bu burnun kavisini kara gövdeli gemilerin beneklediği bir liman kucaklıyor ve bu limandan da oldukça büyük bir kasaba yukarı doğru tırmanıyordu.

“Burası mı?” diye sordu Sadi.

Tajak başıyla onaylayarak, “Rak Urga,” dedi.

Dar kumsalda onları açık denizden gelen kasvetli dalgalarda oynayan bir tekne bekliyordu. Elinde uzun bir kırbacı bulunan dikkatli bir Murgo denizcisinin gözetimindeki kırk kadar sefil görünüşlü kölenin çalıştığı iri, geniş kalaslı bir mavnaydı bu. Tajak ile adamları çakıllı sahile inen yolda başı çektikten sonra, tek bir söz söylemeden dönerek yoldan geri tırmandılar.

Büyük Batı Denizi’nden Urga Körfezine uzanan kanal o kadar geniş değildi, Garion öte tarafta kasvetli bir gök altında yayılmış Rak Urganın alçak taş binalarını kolaylıkla seçebiliyordu. Sadi, Murgo’yla kısaca konuştu, birkaç mangır el değiştirdikten sonra atlarını tekneye çıkarttılar. Murgo, kölelerine kısaca havlayarak bir emir verdi, söylediklerinin üzerini çizmek istercesine kafalarının tepesinde kırbacını bir şaklattı. Köleler çaresizlikle mavnayı çakıllı kumsaldan kürekleriyle iterek uzaklaştırdılar; bir yandan da zalim suratlı efendileri ile kırbacına korkuyla bakıyorlardı. Sahilden uzaklaştıklarında aceleyle yerlerini alarak kürek çekmeye başladılar, dar kanalın karşı tarafındaki şehre gitmek için tüm güçleriyle çekiyorlardı küreklerini. Murgo, mavnada volta atıp duruyordu; yüzünde tetikte olduğunu gösteren bir ifade vardı, gözleri tamamen kölelerinin üzerinde, işini aksatan birini bulmaya çalışıyordu. Bir keresinde, aşağı yukarı yolu yanladıklarında kırbacını biraz kaldırdı, belli ki bunu yapışındaki tek neden sadece kırbacını kullanmış olmaktı.

“Özür dilerim soylu kayıkçı,” dedi İpek adamın önüne geçerek,

“teknenizin su aldığını biliyor muydunuz?”

“Su mu alıyor?” diye cevap verdi Murgo sertçe kırbacını indirerek. “Nereden?”

“Tam olarak bilemiyorum ama aşağıda epey bir miktar su var.”

Murgo dümencisini çağırdı; ikisi birden teknenin dibine bakabilmek için kalaslardan birini aceleyle kaldırdılar. “O sintine suyu,” dedi adam sinir olarak, bir yandan da dümencisine yerine dönmesi için eliyle işaret ediyordu. “Tekneler hakkında hiçbir şey bilmez misin sen?”

“Pek bilmem,” diye itiraf etti İpek. “Suyu görünce haberiniz olsa iyi olur diye düşünmüştüm. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Sonra diğerlerinin yanına doğru yürüdü.

“Neydi şimdi o yaptığın?” diye sordu Belgarath.

“Durnik’in yüzü biraz solmaya başlamıştı.” İpek omzunu silkti. “Adaletin sağlanmasına duyduğu tutkuya yenik düşmesini istemedim.”

Belgarath demirciye baktı.

“Eğer o zavallı adamları kırbaçlamaya başlarsa elim kolum bağlı duracak değilim,” diye açıkladı Durnik, sert bir yüzle. “O kırbacı kaldırdığı an kendini suda bulacak.”

“Ne demek istediğimi anladın mı?” dedi İpek.

Belgarath tam bir şey söyleyecek gibi olmuştu ki Polgara önüne geçti. “Onu rahat bırak baba,” dedi. “O böyle işte; ben de onu dünyalara değişmem.”

Rak Urga limanı, diğer taraftan görüldüğüne nazaran daha doluydu gemilerle. Mavnadaki dümenci bütün o demirlemiş gemiler arasından yolunu dikkatle buluyor, kanalın kurşun grisi çırpıntılı sularına doğru fırlamış taş iskelelere doğru ilerliyordu. Bir düzine kadar geniş kirişli Murgo gemisi, bu rıhtımlara bağlanmış, öbek öbek köleler bunları boşaltırken halattan yapılma usturmaçalara çarpıp duruyordu.

Mavna rıhtımların korunaklı tarafına doğru yaklaştı ve atlar, yosunlarla iyice kayganlaşmış taş rampadan yukarıya dikkatle çıkartıldı. Ce’Nedra aşağıda çırpınan çöp dolu suya bakıp hoşnutsuzca kokladı. “Neden bütün limanlar birbirine benzer - ve aynı kokar?” diye mırıldandı.

“Büyük ihtimalle burada yaşayan insanların bu kadar çok suyu dayanılmaz bulmasından,” diye cevap verdi Kadife.

Ce’Nedra aklı karışmış gibi baktı.

“Böylesi çok daha kolay,” diye açıkladı Drasniyalı kız. “Nedense sabah attıkları çöpün akşamüstü denizin kabarmasıyla geri geleceğini unutuyorlar.”

Rampanın üstüne çıktıklarında ağır siyah cüppesi sert rüzgârda dalgalanan kendini beğenmiş bir Murgo onları bekliyordu. “Siz oradakiler,” dedi kibirle. “İşinizi bildirin.”

Sadi öne çıkıp bir adım atarak Murgoya yağlı bir selam verdi. “Ben Ussa,” diye cevap verdi, “Sthiss Tor’dan ruhsatlı bir köle taciri. Gerekli bütün evrakım yanımda.”

“Rak Urga’da köle pazarı yok,” dedi Murgo kuşkuyla. “Evrakını uzat bakalım.”

“Tabii.” Sadi elini yeşil cüppesinin yanına daldırarak bir paket katlı kağıt çıkarttı.

“Eğer köle alıp satmıyorsanız burada ne işiniz var?” diye sordu Murgo paketi elinden alarak.

“Sadece Dagaşilerin Baş Atası sevgili dostum Jaharb’ın hatırı için geldik,” diye açıkladı Sadi.

Murgo tam paketi açacakken durdu. “Jaharb mı?” dedi biraz endişeyle.

Sadi başıyla onayladı. “Yolum buradan geçtiği için benden uğrayıp Rak Urga başrahibi Agachak’a bir mesaj bırakmamı istedi.”

Murgo yutkunarak evrakı yeniden Sadi’nin eline tutuşturdu sanki aniden evrak ısınıvermiş gibi. “O halde yolunuza devam edin,” dedi kısaca.

“Teşekkürlerimi sunarım soylu beyim,” dedi Sadi yine eğilip bir selam daha vererek. “Özür dilerim ama Torak Tapınağı’nın ne tarafta olduğunu gösterebilir misiniz? Bu, Rak Urga’ya yaptığım ilk ziyaret de.”

“Bu rıhtımdan uzanan caddenin sonunda bulunuyor,” diye cevap verdi Murgo.

“Yine çok çok teşekkür ederim. Bana isminizi bahşederseniz Agachak’a bana ne kadar yardımcı olduğunuzu iletirim.”

Murgo’nun yüzü kül gibi oldu. “Buna gerek yok,” dedi aceleyle, sonra dönerek uzaklaştı.

“Belli ki Jaharb ve Agachak isimlerinin burada bariz bir etkisi var,” diye tahmin yürüttü İpek.

Sadi gülümseyerek, “Sanırım her iki ismi aynı anda söylerseniz kasabada sizin için açılmayacak kapı yoktur,” diye onayladı.

Rak Urga güzel bir şehir değildi. Sokakları dardı; binalar kabaca

kesilmiş kara taşlarla inşa edilmiş, üzerlerine, işlek caddeleri sürekli ve kasvetli bir loşluğa boğan gri arduvaz taşlarıyla sokaklara taşan damlar yapılmıştı. Ancak şehri bu kadar korkunç yapan o iç karartan griliği değildi. Şehir üzerinde her yana sinmiş bir korku hissiyle birlikte, normal insan hislerine karşı soğuk bir umursamazlık havası vardı. Asık suratlı Murgolar siyah cüppeleri içinde caddelerde dolaşıyor, ne hemşehrileriyle konuşuyor, ne de başkalarının varlıklarının farkındaymış gibi görünüyorlardı.

"Neden bu insanlar birbirlerine karşı bu kadar düşmanca davranıyor?" diye sordu Eriond Polgara'ya.

"Bu kültürel bir özellik," diye açıkladı Pol. "Murgolar, Torak onlara bu kıtaya göç etmelerini söyleyinceye kadar Cthol Mishrak'taki aristokrat sınıfını oluşturuyordu. Murgoların kâinatın en üstün yaratıkları olduklarına inanıyorlardı - ayrıca her biri kendisinin diğerlerinden daha üstün olduğunu sanıyordu. Böyle olunca geriye konuşacak çok fazla bir şey kalmıyor."

Şehrin üzerinde, beraberinde insanın içini kaldıran bir leş kokusu getiren yağlı, siyah bir duman örtüsü vardı.

"Bu korkunç koku nedir?" diye sordu Kadife, burnunu kırıştırarak.

"Öğrenmek istediğini hiç zannetmiyorum," dedi İpek ona yüzünde solgun bir ifadeyle.

"Herhalde hâlâ…" Garion'un lafı havada kaldı.

"Öyleye benziyor," diye cevap verdi ufak tefek adam.

"Ama Torak öldü. Bunun manası ne?"

"Grolimler hiçbir zaman yaptıkları şeyin bir mana ifade etmesi gereğiyle pek ilgilenmemişlerdir Garion," dedi Belgarath. "Onların gücünün kaynağı her zaman dehşet oldu. Eğer güçlerini ellerinde tutmak istiyorlarsa saçtıkları dehşete devam etmeleri gerekir."

Bir köşeyi dönünce önlerinde yükselen kocaman kara binayı gördüler. Arduvaz kaplı çatıdaki geniş bir bacadan yoğun bir duman sütunu yükseliyor, limandan gelen sert rüzgârla bir o yana, bir bu yana savruluyordu.

"Tapınak burası mı?" diye sordu Durnik.

"Evet," diye cevapladı Polgara. Boş ve özelliksiz duvardaki tek değişiklik olan iki ağır ve kabaralı kapıyı işaret etti. Tam bu kapıların üzerine Torak'ın yüzünün çelikten, cilalı bir kopyası asılmıştı. Garion, düşmanının kara kara düşünen yüzüne bakarken, o bildik ürpertiyi hissetti. Şimdi dahi, Ebedi Gece Şehri'nde bütün o

olup bitenden sonra bile Torak'ın yüzü içini korkuyla dolduruyordu; Angarakların sakat tanrısının tapınağının girişine doğru ilerlerken titremeye başlamasına hiç hayret etmemişti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

SADİ eyerinden kayarak inip kabaralı kapıya gitti, paslı demir kapı tokmağını çalmasıyla Tapınağa doğru derin yankıların yayılmasına neden oldu.

“Torak’ın Evine gelen kim?” diye sordu içeriden boğuk bir

“Rak Urga Başrahibi Agachak duysun diye Kahsha Dağındaki Baş Ata Jaharb’dan bir haber getirdim.”

İçeride anlık bir duraksama oldu; sonra kapılardan biri gıcırdayarak açıldı, çiçek bozuğu suratlı bir Grolim onlara ihtiyatla baktı. “Sen Dagaşi değilsin,” dedi Sadi’ye suçlarcasına.

“Doğru, aslına bakarsanız değilim. Jaharb ile Agachak arasında bir anlaşma yapılmış, ben de onun bir parçasıyım.”

“Ben böyle bir anlaşma bilmiyorum.”

Sadi Grolim’in cüppesinin alt seviyelerden olduğunu ortaya koyan süssüz kukulesma manalı manalı baktı. “Affedersin Torak’ın hizmetkârı,” dedi soğuk bir edayla, “ama sizin başrahibiniz yapacaklarını kapıcısına mı danışır?”

Hadımağasına hiddetle bakan Grolim’in yüzü karardı. “Başını ört Nyissalı,” dedi uzun bir süre sonra. “Burası kutsal bir yer.”

“Tabii.” Sadi yeşil cüppesinin kukuletasını tıraşlı kafasına çekti. “Birinin atlarımıza bakmasını sağlayabilir misin?”

“Atlarınıza bakılacaktır. Bunlar hizmetkârların mı?” Grolim Sadi’nin omzunun üstünden, hâlâ kaldırım taşı döşeli yolda atlarının üzerinde duran diğerlerine baktı.

“Evet, soylu rahip.”

“Onlara da bizimle gelmelerini söyle. Hepinizi Chabat’a götüreceğim.”

“Özür dilerim Ejderha Tanrı’nın rahibi. Benim mesajım Agachak’a.”

“Kimse Agachak’ı, önce Chabat’ı görmeden göremez. Hizmetkârlarını da alıp beni izle.”

Diğerleri de atlarından inip kasvetli kapılardan geçerek, gerisindeki meşalelerle aydınlatılmış koridora girdiler. Bütün şehri kaplayan o iç bulandırıcı yanık et kokusu burada, Tapınakta daha da güçlüydü. Dumanlı holden Grolim ile Sadi’nin peşinden Tapınağa giren Garion’un üzerine bir korku hissi sindi. Her yer kadim bir kötülük kokuyordu; koridorda yanlarından geçtikleri boş yüzlü rahiplerin hepsi onlara ağır bir kuşku ve gizlemedikleri bir kinle bakıyorlardı.

Sonra binanın bir yerlerinden ıstırap dolu bir çığlık ve çığlığı izleyen büyük bir demir gong sesi duyuldu. Bu seslerin manasını gayet iyi bilen Garion ürperdi.

“Kadim kurban merasimleri devam ediyor mu?” diye sordu Sadi Grolim’e biraz hayretle. “Ben de bu uygulamadan artık vazgeçilmiş olabileceğini düşünmüştüm - olanları düşününce.”

“En kutsal görevimizin ifasını bırakmamızı gerektirecek hiçbir şey olmamıştır,” diye cevap verdi Grolim soğuk bir edayla. “Her saat başı Tanrı Torak’a bir insan kalbi sunuyoruz.”

“Ama artık Torak yok.”

Yüzü çok hiddetlenen Grolim durdu. “Bir daha *sakın* o sözleri söyleyeyim deme!” diye atıldı. “Burası, yabancıların Tapınak duvarları içinde bu tür küfürleri söyleyebileceği bir yer değil. Torak’ın ruhu yaşamaya devam ediyor ve günün birinde dünyayı yönetmek için yeniden doğacak. Düşmanı Rivalı Belgarion sunakta çığlıklar içinde yatarken, bıçağı bizzat o kullanacak.”

“Bak ne neşelendirici bir düşünce,” diye mırıldandı İpek Belgarath’a. “Her şeyi baştan yapmamız icap edecek.”

“Kapa çeneni İpek,” diye homurdandı Belgarath.

Düşük rütbeli Grolim’in onları götürdüğü oda genişti ve birkaç gaz lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Duvarda siyah perdeler vardı, hava ise tütsü kokusuyla ağırlaşmıştı. Önünde kara kaplı bir kitap ve dirseğinin yanında erimiş siyah bir mumla kocaman bir masanın arkasında oturan zayıf, kukuletalı biri vardı içeride. Bu kişiden yayılan gücü hisseden Garion’un kafasının içinde

bir çeşit ikaz kıpırtısı çınlar gibi oldu. Aceleyle Polgara'ya baktı; Pol başıyla ciddi bir hareket yaptı.

"Affedersin Kutsal Chabat," dedi çiçek bozuğu yüzlü Grolim biraz titrek bir sesle, masanın önünde diz çökerken, "fakat suikastçı Jaharb'dan bir ulak getirdim."

Masada oturan başını kaldırınca Garion hayretini zor bastırabildi. Orada oturan bir kadındı. Yüzünde bir tür nurlu güzellik vardı ama onun dikkatini çeken bu olmamıştı. Her iki soluk yanağında da, şakaklarından çenesine kadar inen, zalimce kazınmış, süslü, sanki alevleri temsil eden bir deseni olan, derin kırmızı yara izleri vardı. Gözleri kara ve kindardı, dolgun dudakları aşağılayıcı bir edayla gerilmişti. Koyu mor bir biye kara kukuletasının kenarını işaretliyordu. "Eee?" dedi kulak tırmalayıcı kaba bir sesle. "Nasıl oluyor da artık Dagaşiler mesajlarını yabancılara emanet ediyor?"

"So-sormak aklıma gelmedi Kutsal Chabat," diye kekeledi Grolim. "Şuradaki Jaharb'ın arkadaşı olduğunu iddia ediyor."

"Sen de onu daha fazla sorgulama gereği görmedin, öyle mi?" Kadının kaba sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüşmüştü; gözleri ise aniden titremeye başlayan düşük rütbeli rahibi delip geçiyordu adeta. Sonra bakışları yavaşça Sadi'ye kaydı. "İsmini söyle," diye emretti.

"Ben, Sthiss Tor'lu Ussa Kutsal Rahibe," diye cevap verdi Sadi. "Jaharb bana kendimi Başrahibe takdim etmemi ve ona bir mesaj vermemi söyledi."

"Peki bu mesaj neymiş?"

"Ah - beni affedin Kutsal Rahibe lâkin bana bunu sadece Agachak'ın kulaklarına söylemem tembih edildi."

"Ben Agachak'ın kulaklarıyım," dedi rahibe, sesi korkunç bir sükûnet yüklüydü. "Onun kulaklarına, önce benim duymamış olduğum hiçbir şey ulaşamaz." Garion'un aniden her şeyi anlamasını sağlayan kadının sesindeki ton olmuştu. İnsafsızca yaralanmış bu kadın bir şekilde, bu tapınakta güçlü bir konuma gelmiş olduğu halde, hâlâ kendi gücünden emin değildi. Kararsızlığını açık bir yara gibi taşıyordu ve yetkisi hakkında en ufak bir sorgulama dahi, kendinden kim kuşku duymuşsa ona karşı sonsuz bir nefretin kabarmasına neden oluyordu. Bütün kalbiyle Sadi'nin kadının ne kadar tehlikeli olduğunu hissetmiş olmasını diledi.

"Ah," dedi Sadi terbiyeli bir özgüvenle. "Buradaki durum

hakkında tam bir bilgiye sahip değilim. Bana Jaharb, Agachak ve Kral Urgit'in Kabach isimli birinin salimen Rak Hagga'ya ulaştırılması konusunda geçerli nedenleri olduğu söylendi. Bunu yapacak olan kişi de benim."

Kadının gözleri kuşkuyla kısıldı. "Eminim bütün mesaj bu değildir," diye suçladı.

"Korkarım öyle Soylu Rahibe. Agachak bunun anlamını kavrayacaktır eminim."

"Jaharb sana başka bir şey söylemedi mi?"

"Sadece Kabach'ın burada Tapınakta, Agachak'ın himayesinde olduğunu."

"İmkânsız," diye atıldı rahibe. "Eğer burada olsaydı haberim olurdu. Agachak benden bir şey gizlemez."

Sadi ellerini yatıştırıcı bir ifadeyle kaldırdı. "Ben sadece Jaharb'ın bana söylediklerini tekrarlayabilirim Kutsal Rahibe."

Kadın parmaklarından birinin eklem yerini kemirdi, gözlerinde aniden bir kuşku belirdi. "Eğer bana yalan söylüyorsan Ussa," diye bir tehdit savurdu, "ya da bir şeyler gizlemeye çalışıyorsan, kalbini yerinden söktürürüm."

"Bütün mesaj bu Kutsal Rahibe. Artık bunu Başrahibe iletebilir miyim?"

"Başrahip Drojim Sarayı'nda Yüce Kral ile görüşüyor. Geceyarısına kadar da dönmeyecek."

"O halde hizmetkârlarımla birlikte onun gelişini bekleyebileceğimiz bir yer var mı?"

"Seninle işimiz henüz bitmedi Sthiss Tor'lu Ussa. Bu Kabach, Rak Hagga'da ne yapacakmış?"

"Jaharb bunu bilmemi gerekli görmedi."

"Bence, bana yalan söylüyorsun Ussa," dedi, tırnaklarıyla masanın üzerinde sinirli sinirli tempo tutarken.

"Size yalan söylemem için hiçbir nedenim yok ki Soylu Chabat," diye karşı çıktı Sadi.

"Agachak bana bu meseleyi anlatırdı. Benden hiçbir şey saklamaz - hiçbir şey."

"Belki de atlamıştır. Belki çok önemli bir şey değildir."

Bunun üzerine Chabat her birine teker teker baktı; gözleri kara kaşları altına gizlenmişti. Hâlâ titremekte olan Grolim'e buz gibi bir bakış attı. "Söyle bakalım," dedi ancak bir fısıltı gibi çıkan bir sesle, "nasıl oldu da oradaki benim huzuruma üzerinde bir kılıçla

getirilebildi?" Garion'u işaret etti.

Rahibin yüzü sarardı. "Affet beni Chabat," diye kekeledi, "kıkılıcı görememişim."

"Göremedin mi? Nasıl bu kadar kocaman bir silahı göremezsin? Bunu bana açıklayabilir misin?"

Grolim daha da şiddetle titremeye başladı.

"Yoksa kılıç görünmez mi? Ya da belki de benim emniyette olmam seni pek kaygılandırmıyordur?" Yaralı yüzü daha da zalimleşti. "Ya da belki bana bir garazın vardır ve bu yabancının belki de beni öldürebileceğini umuyorsundur?"

Grolim'in yüzü kül rengine döndü.

"Belki de döndüğünde bu konuyu Agachak'a açsam fena olmayacak. Eminim o seninle bu görünmez kılıç konusunda - biraz- konuşmak isteyecektir."

Odanın kapısı açıldı ve içeri kara cüppeli ama yeşil biyeli kukuletası geriye itilmiş sıska bir Grolim girdi. Yağ içindeki siyah saçları düz ve cansız düğümler halinde omuzlarına dökülüyordu. Katıksız bir bağnazın patlak gözlerine sahipti ve üzerine uzun süredir yıkanmamaktan kaynaklanan ekşi bir koku sinmişti. "Neredeyse zamanı geldi Chabat," diye beyan etti tiz bir sesle.

Adama bakarken Chabat'ın için için yanmakta olan gözleri yumuşadı. "Teşekkür ederim Sorchak," diye cevap verdi, kendine hiç yakışmayan cilveli bir tarzda kirpiklerini kırpıştırarak. Kalktı, masadaki bir çekmeceyi çekerek siyah deri bir kutu aldı. Kutuyu açarak, büyük bir sevgiyle uzun, parlak bir bıçak çıkarttı. Sonra biraz önce acımasızca azarladığı Grolim rahibine buz gibi bir bakışla baktı. "Şimdi kurban merasimini ifa etmek için Kutsal Kurban Taşına gidiyorum," dedi adama, dalgın dalgın keskin ağızlı bıçağının ucunu yoklarken. "Eğer burada olanlarla ilgili ağzından bir kelime sızacak olursa, çanın bir dahaki çalışında ölen sen olursun. Şimdi bu köle tacirlerini Başrahibi bekleyebilecekleri uygun bir yere götür." Gözlerinde ani ve korkunç bir heves pırıltısıyla yağlı saçlı Sorchak'a döndü. "Merasimdeki başarıma tanık olmak için bana Kurban Taşına kadar refakat eder misin?"

"Şeref duyarım Chabat," diye cevap verdi yağlı saçlı adam silkinircesine selam vererek; fakat rahibe sırtını döner dönmez dudakları alaycı bir küçümsemeyle kıvrıldı.

"Sizi bu her işi yüzüne gözüne bulaştıran rahibe teslim ediyorum," dedi Sadi'ye, hadımağasının yanından geçerken.

“Seninle tartışmamızı henüz bitirmiş değiliz, ama gidip kendimi kurban merasimine hazırlamam lazım.” Yanında Sorchak ile birlikte odadan çıktı.

Kapı kapandığında çiçek bozuğu yüzlü düşük rütbeli rahip tam kadının durduğu yere tükürdü.

“Bir rahibenin Torak’ın Tapınaklarında Mor’a kadar yükselebileceğini bilmezdim,” dedi Sadi ona.

“Agachak’ın gözdesidir,” diye mırıldandı Grolim kararmış bir yüzle. “Büyücülük konusundaki hüneri çok kısıtlı o yüzden yükselmesi biraz onun ısrarıyla oldu. Başrahibin çirkin şeylere karşı garip bir zaafı var. Chabat’ın gırtlağının kesilmemesinin tek nedeni Başrahibin gücüdür.”

“Politika.” Sadi içini çekti. “Bütün dünyada aynı. Gerçi dini görevlerin yerine getirilmesi konusunda son derece istekli görünüyor.”

“Onun kurban merasimini uygulama konusundaki hevesinin dinle bir ilgisi yok. Kana bayılır. Ben kurbanın göğsünden kan fışkırırken onu içişini, yüzünü, kollarını bu kanla yıkadığını bizzat gördüm.” Rahip duyulmaktan korkar gibi aceleyle etrafına bakındı. “Öte yandan günün birinde Agachak onun Torak’ın Evinde cadılıkla uğraştığını, Tapınaktaki herkes yattıktan sonra Sorchak ile birlikte müstehcen kara ayinler yaptıklarını öğrenecek. Başrahibimiz onun kokuşmuşluğunu ortaya çıkartınca bıçağın altında çığlıklar atan da o olacak; üstelik Tapınaktaki bütün Grolimler de sunakta yatarken onu kesmeye gönüllü olacak.” Omuzlarını dikleştirdi. “Benimle gelin,” diye emretti onlara.

Onları götürdüğü odalar, bir dizi dar, loş hücreden başka bir şey değildi. Her hücrede alçak bir karyola vardı ve her hücrede duvardaki bir askıya kara bir Grolim cüppesi asılmıştı. Rahip kısa bir baş hareketi yaptıktan sonra sessizce çıktı. İpek biraz daha iri olan, tek bir lambası, kaba bir masası ve ortasında sıraları olan merkez odasına bakındı. “Pek lüks diyemeyeceğim bir yer,” diye kokladı etrafı.

“İstersen bir şikâyet dilekçesi veririz,” diye önerdi Kadife.

“Yüzüne ne olmuş?” diye sordu Ce’Nedra biraz dehşet dolu bir sesle. “Çok iğrenç.”

“Hagga’nın bazı kesimlerindeki belirli Grolim tapınaklarında âdettir,” diye cevap verdi Polgara. “Büyücülükte belli bir güce sahip olan rahibeler yüzlerini o şekilde kazıyarak kendilerini sonsuza

kadar Torak'a adarlar. Bu âdetten büyük ölçüde vazgeçilmişti."

"Ama çok güzel olabilirdi. Neden kendisini o şekilde çirkinleştirmiş?"

"İnsanlar bazen dini bir isteriye kapılarak bu tür garip şeyler yaparlar."

"Garion'un kılıcı Grolim'in gözünden nasıl kaçtı?" diye sordu İpek Belgarath'a.

"Taş, dikkat çekmemek için tedbir alıyor."

"Ona öyle yapmasını söyledin mi?"

"Hayır. Bazen kendi kendine karar veriyor."

"Eh, her şey oldukça yolunda gitti sayılır, öyle değil mi?" dedi Sadi ellerini kendinden memnun bir halde ovuşturarak. "Buralarda çok işinize yarayabileceğimi söylemiştim."

"Çok işe yaradın Sadi," diye cevap verdi İpek alayla. "Şu ana kadar bizi bir savaşın ortasına, oradan Dagaşi karargâhının göbeğine sürükledin; şimdi de Cthol Murgos'taki Grolim güçlerinin tam merkezindeyiz. Bundan sonra bizim için ne gibi planların var - tabii ilginç yüzlü o hanım sabaha kadar karnını deşmezse?"

"Gemiye ulaşacağız Kheldar," diye garanti verdi Sadi. "Chabat dahi Agachak'ın dileklerine karşı çıkmaya cüret edemez - gururu ne kadar kırılmış olursa olsun. Üstelik gemi bize aylar kazandırır."

"Garion ile benim bakmamız gereken bir şey daha var," dedi Belgarath. "Durnik hole bir bak bakalım bize göz kulak olması için nöbetçi bırakmışlar mı."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu İpek ona.

"Kütüphaneyi bulmam gerek. Bakalım Jaharb kitabın burada olduğu konusunda haklı mı."

"Gece oluncaya kadar beklemek daha akıllıca olmaz mıydı - herkesin yatmasını bekleseydik."

İhtiyar başını salladı. "Aradığımız şeyi bulmak biraz vaktimizi alabilir. Agachak geceyarısına kadar sarayda olacakmış, o yüzden kütüphanesini kurcalamak için en uygun zaman." Ufak tefek Drasniyalıya hafifçe gülümseyerek, "Ayrıca," diye ekledi, "senin bütün düzen kavramını altüst etse de, bazen insan gündüz vakti, geceyarısından sonra gölgelerde dolaştığından daha rahatlıkla dolanabilir."

"Böyle bir şey son derece gayri tabii Belgarath."

"Hol müsait görünüyor," diye bildirdi Durnik kapıdan.

"Güzel." Belgarath yeniden hücrelere girerek bir çift Grolim

cüppesiyle döndü. “Al,” dedi birini Garion’a uzatarak, “şunu giy.” Onlar cüppeleri üzerlerine geçirirken Durnik kapıda nöbet tutmaya devam etti. “Hâlâ müsait Belgarath,” dedi, “ama acele etseniz fena olmayacak. Diğer uçta insanların dolaştıklarını duyabiliyorum.”

İhtiyar onaylayarak cüppenin kukuletasını başına çekti. “Haydi gidelim,” dedi Garion’a.

Koridorlar loştu; sadece taş duvarlardan dışarı çıkan demir halkalara yerleştirilmiş meşalelerle aydınlanıyordu. Hollerde birkaç kara cüppeli Grolim rahibine rastladılar, o kadar. Grolimler ellerini cüppelerinin kolları içinde kavuşturup başlarını önlerine eğmiş, garip bir şekilde yaylanarak yürüyorlardı; cüppelerinin kukuletası yüzlerini örtüyordu. Garion bu bacakları gererek yapılan yürüyüşün anlaşılması güç bir önemi olduğunu tahmin ederek dedesini yarı aydınlatılmış koridorlarda izlerken elinden geldiğince bunu taklit etmeye çalıştı.

Belgarath kendinden emin numarası yaparak yürüyordu, sanki tam olarak nereye gittiklerini biliyormuş gibi. Daha geniş bir koridora vardılar; yaşlı adam koridorun ucundaki açık, ağır kapılara baktı. Kapıların ardındaki oda fokurdayan alevlerin ışıklarının kıpırtısıyla doluydu. “O tarafa değil,” diye fısıldadı Garion’a.

“Nedir o?”

“Kurban Yeri. Sunak orada.” Koridorda aceleyle önden giderek, bu koridoru kesen başka bir hole çıktı.

“Bu saatler alabilir dede,” dedi Garion alçak bir sesle.

Belgarath başını salladı. “Grolim mimarisi oldukça basittir,” diye karşı çıktı. “Tapınağın sağ tarafındayız. Sen o taraftaki kapıları yokla, ben buradakilere bakacağım.”

Hol boyunca, önlerine çıkan her kapıyı dikkatle açarak ilerlediler.

“Garion,” diye fısıldadı ihtiyar adam, “burada.”

Girdikleri oda oldukça genişti ve eski parşömen ile küflü deri cilt kokuyordu. Sıra sıra, tıka basa dolu kitaplıklar vardı. Her birinde bir çift tahta sıranın bulunduğu, tepesinde tavandan uzun bir zincirle hafifçe yanan bir gaz lambasının sallandığı tek tek masalar, duvar boyunca sıralanmış küçük oyuklarda duruyordu.

“Bir kitap al - herhangi bir tanesini,” dedi Belgarath. “Şuradaki masaya otur ve çalışıyormuş gibi görünmeye çalış. Kukuletanı iyice çek ve gözlerini kapıdan ayırma. Ben etrafa bir bakınacağım. İçeri giren biri olursa öksür.”

Garion başıyla onayladı, raflardan birinden ağır bir cilt aldı ve masaya oturdu. Gözleri görmeden kitabın sayfalarına bakıp, kulakları da en ufak bir ses için dört açılmışken, dakikalar geçmek bilmedi. Sonra ansızın, artık insana bildik gelen o çığlık, o uzun ıstırap haykırışı ile Grolimlerin ağıza alınmayacak merasimlerini yaptıkları Kurban Yerindeki devasa gongun iç karartan metalik sesi duyuldu. İstemeden Garion'un zihninde bir görüntü belirdi - kurbanını neşeyle kesen Chabat'ın görüntüsü. Dişlerini sıkarak bu rezilliğe bir son vermek için ayağa fırlamamak için kendisini zorladı.

Sonra Belgarath arkaya doğru uzanan iki yüksek kitaplık arasındaki dar yoldan hafifçe ıslık çalarak ona seslendi. "Buldum," dedi. "Kapıda nöbet tut. Ben burada olacağım."

Garion masada sinirleri gerilmiş bir halde oturuyordu; gözlerini ve kulaklarını dört açmıştı. Bu tür şeylerde pek iyi sayılmazdı. Gözlerini ve kulaklarını dört açmış, birinin kapıyı açmasını bekledikçe sinirleri gitgide geriliyordu. Peki kara cüppeli bir rahip içeri girerse ne yapacaktı? Konuşmalı mı yoksa sadece başı kitabına eğik bir vaziyette sessiz mi durmalıydı? Burada âdet neydi acaba? Belki yarım düzine değişik strateji geliştirdi kafasında ama kapının kulbu yüksek sesle ilk tıkırdadığında aklına hiç gelmemiş olan bir şeyi yaptı: Kaçtı. Bacaklarını üzerine oturmakta olduğu sıradan atarak sessizce yüksek, karanlık raflar arasından Belgarath'ı aramaya koyuldu.

"Burada konuşmak yeterince emniyetli mi?" dediğini duydu birinin.

Başka bir adam homurdandı. "Artık kimse buraya gelmiyor. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"O kadına yeterince tahammül etmedin mi? Artık onun hakkında bir şeyler yapmaya hazır mısın?"

"Sesini alçalt salak. Eğer biri seni duyar da sözlerini ona taşırsa, gongun bir sonraki çalışında kömürler üzerinde kızaran senin kalbin olur."

"O yaralı suratlı fahişeden nefret ediyorum," diye tükürdü ilk Grolim.

"Hepimiz öyle, ama bütün yaşamımız onun bunu bilmemesine bağlı. O, Agachak'ın gözdesi olmaya devam ettiği sürece gücü mutlak olacak."

"Burada, Tapınakta büyücülük yaptığını öğrenirse gözdesi

mözdesi olmaz.”

“Nasıl öğrenecek bunu? *Sen* onu alenen suçlayabilir misin? Mutlaka inkâr eder ve Agachak seni ona verir, istediğini yapsın diye.”

Uzun, korku dolu bir sessizlik oldu.

“Ayrıca,” diye devam etti ikinci Grolim, “Agachak’ın onun o ufak tefek eğlentilerini pek umursayacağını sanmam. Onu tek ilgilendiren şey şu anda Cthrag Sardius’u bulmak için yaptığı araştırma. Diğer başrahiplerle birlikte bütün akıllarını onun yerini bulmaya vermiş durumdalar. Eğer Chabat Sorchak’la oynaşıp geceyarısı ifritleri hortlatmak istiyorsa bu onun bileceği iş ve bizi hiç ilgilendirmez.”

“Bu iğrenç bir şey!” İlk rahibin sesi hiddetten boğulmuştu. “Tapınağımızı pisletiyor.”

“Bu tür sözlere kulak asmam ben. Ben, kalbimin göğüs kafesimin içinde kalmasını tercih ediyorum.”

“Pekâlâ.” İlk Grolim’in ses tonu kurnazca bir tını kazandı. “Söylediğin gibi olabilir. Biz ikimiz de Yeşiliz, ama bizim Mor’a yükselişimiz onunkinden daha gerçek olacak. Eğer etrafta kimse yokken onunla karşılaşırsak sen onun kaslarını kitlemek için gücünü kullanırsın ben de bıçağımı kalbine saplarım. Sonra o da Torak’ın karşısına çıkıp, büyüyü yasaklayan emrine karşı gelişi hakkında onun vereceği hükmü dinler.”

“Artık bunları dinlemek istemiyorum.” Aceleyle koşuşturan bir ayak sesi duyuldu ve kapı çarpılarak kapandı.

“Korkak,” diye mırıldandı ilk rahip; sonra o da dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

“Dede,” diye fısıldadı Garion kabaca, “neredesin?”

“Burada, arkada. Gittiler mi?”

“Gittiler.”

“İlginç bir sohbetti değil mi?”

Garion kütüphanenin arkasındaki ihtiyar adamın yanına gitti. “Sence Chabat gerçekten ifritleri çağırmaya çalışıyor olabilir mi - hani Morindimlerin yaptığı gibi.”

“Burada hatırı sayılır miktarda Grolim öyle olduğunu düşünüyor. Eğer çağırıyorsa çok tehlikeli bir yolda yürüyor demektir. Torak kesinlikle cadılığı yasaklamıştı. Gözde olsun olmasın, Agachak bunu öğrenirse onu lanetlemesi gerekir.”

“Sen bir şeyler buldun mu?” Garion ihtiyar adamın önündeki

masa üzerinde duran kitaba baktı.

“Bunun bir faydası olabilir. Dinle bak: ‘Kaybolan yol yeniden Güney Adasında bulunacak.’”

“Verkat mı?”

“Öyle olması gerekiyor. Verkat Cthol Murgos’un güneyindeki ada sayılabilecek tek yer. Sadi’nin bize söylediklerini teyit ediyor; ben de mümkün olduğunca yaptığım şeyin teyit edilmesinden hoşlanırım.”

“İyi ama bunun anlamı hâlâ bizim Zandramas’ın gerisinde olduğumuz. Onun önüne nasıl geçebileceğimize dair bir şeyler bulabildin mi?”

“Henüz bulamadım,” diye itiraf etti Belgarath. Bir sayfa çevirdi. “Bu da ne?” dedi hayret dolu bir sesle.

“Ne ne?”

“Dinle.” İhtiyar adam kitabı, lambanın ışığı sayfaya düşecek şekilde kaldırdı. “‘Dikkat et:’” diye okudu, “‘Kara Tanrı’nın göklere yükselmesini izleyen günlerde Doğunun Kralı ile Güneyin Kralı birbiriyle cenk edecek; bu da sana karşılaşmanın yakın olduğuna dair bir işaret olsun. O yüzden, güney ovalarında savaş şiddetlenince hemen Artık Olmayan Yere doğru git. Yanına seçilmiş kurbanı ve olacaklara tanıklık etmesi için bir Angarak kralını al. Çünkü Cthrag Sadrius’un huzuruna kurban ve Angarak kral ile ilk gelecek olan, diğerlerine göre yükselecek ve herkese hükmedecek. Ayrıca bil ki, tam kurban sırasında Kara Tanrı yeniden doğacak ve tam doğum anında Işığın Çocuğu karşısında zaferini kazanacak.”

Garion yüzündeki kanın çekildiğini hissederek dedesine bakakaldı. “Kurban mı?” diye bağırdı. “Zandramas oğluma bunu mu yapmayı düşünüyor?”

“Öyle görünüyor,” diye homurdandı Belgarath. Bir an bu konuyu düşündü. “Bu birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyor ama yine de ben bu karşılaşmada hazır bulunması gereken Angarak kralı meselesini anlayabilmiş değilim. Cyradis bu konuda bir şey söylemedi, Kehanet’te de yoktu.”

“Elindeki bir Grolim kitabı dede,” diye işaret etti Garion. “Belki yanlıştır.”

“Bu mümkün tabii, ama Zandramas’ın etrafta neden bu kadar gizlilik içinde dolaştığını açıklıyor. Eğer Urvon da Agachak gibi bunu biliyorsa, her ikisi de oğlunu onun elinden almak için bütün güçlerini kullanırlar. İçlerinden hangisi Sardion’a Geran ve

Angarakların krallarından biriyle varırsa Grolim dininin mutlak denetimini eline almış olacak.”

“Neden benim oğlum?” diye sordu Garion. “Neden o kurban olarak seçiliyor?”

“Emin değilim Garion. Henüz bu konuda bir açıklama bulamadık.”

“Bu konudan Ce’Nedra’ya bahsetmemenin daha iyi olacağını düşünüyorum,” dedi Garion. “Şu haliyle bile yeterince sorunu var.”

Kapı yeniden açıldı; Garion olduğu yerde dönerken, eli sırtına, kılıcının kabzasına uzandı.

“Belgarath? Orada mısınız?” İpek’in sesiydi bu.

“Burada, arkadayız,” diye cevap verdi Belgarath. “Sesini alçak tut.”

“Bir sorunumuz var,” dedi ufak tefek adam kütüphanenin arkasında yanlarına gelerek. “Eriond kayıp.”

“Ne?” diye nida etti Garion.

“Kimse bakmazken kaçıp gitmiş.”

Belgarath yumruğunu masaya indirerek, “Bu çocuğun nesi var?” diye patladı.

İpek üzerindeki Grolim cüppesinin kukuletasını geri itti. “Polgara onu aramaya çıkacaktı, ama Durnik ile konuşup onu ikna ettik. Ben, onun yerine gelip sizi bulacağımı söyledim.”

“Onu bulsak fena olmayacak,” dedi ihtiyar adam ayağa kalkarak. “Pol kendi başına hareket etmeye kalkabilir. Ayrılsak iyi olur. O şekilde daha çok yere bakabiliriz.” Onları kütüphanenin kapısına doğru götürdükten sonra hole çıktı. “Olmadık bir şey yapma,” diye ikaz etti Garion’u fısıltıyla. “Gürültü yapmaya başlarsan, burada seni duyabilecek kadar yeteneği olan pek çok Grolim var.”

Garion başını tamam anlamında salladı.

“Sonra arada bir de diğerlerini yoklayın. İçimizden biri Eriond’u bulduktan sonra bir de diğerlerini aramak zorunda kalırsa pek bir şey elde etmiş sayılmayız. Haydi gidelim.” Aceleyle loş holden ilerlemeye başladılar.

“Pol Teyze’nin yanından sıyrılmayı nasıl becermiş?” diye fısıldadı Garion İpek’e, geldikleri yoldan yan yana geri dönerlerken.

“Ce’Nedra bir kriz geçirdi,” diye cevap verdi İpek. “Kurbanlar onu çok üzdü. Polgara onu hücrelerden birine sokarak yatıştırmaya çalışıyordu. Eriond da o zaman kaçmış.”

“Ce’Nedra iyi mi?” diye sordu Garion, Prolgu’dan beri üzerinden atamadığı o içine işleyen korku ani bir güçle geri gelmişti.

“Sanırım. Polgara ona bir şey verdi, şimdi uyuyor.” İpek dikkatle köşeden bakarak, “Ben bu taraftan gideceğim,” diye fısıldadı. “Dikkatli ol.” Sessiz adımlarla ilerledi.

Garion arkadaşı iyice gözden kaybolduncaya kadar bekledikten sonra ellerini göğsünde birleştirip Grolim dindarlığını taklit ederek kukuletalı başını eğdi ve bir sonraki koridora adım attı. Acaba Eriond’un aklından neler geçiyordu? Oğlanın bu su katılmadık sorumsuzluğu, Garion’un duvarları yumruklamak istemesine neden oluyordu. Elinden geldiğince kuşku uyandırmayacak şekilde davranıp, önüne gelen her kapıyı hafifçe açıp bakarak koridordan ilerledi.

“Ne var?” diye sordu kapıyı açtığında karanlık odanın içinden gelen kaba aksanlı bir ses.

“Özür dilerim birader,” diye mırıldandı Garion, kaba aksanlı Angarak lisanını taklit etmeye çalışarak; “yanlış kapı.” Aceleyle kapatıp, cüret edebildiği kadar hızla giderek koridordan ilerlemeye devam etti.

Arkasındaki kapı aniden sertçe açıldı ve yarı giyinik bir Grolim hiddet dolu bir yüzle dışarı çıktı. “Sen oradaki,” diye bağırdı Garion’un ardından, “dur!”

Garion omzunun üstünden aceleyle bir göz atıp, iki adımda Tapınağın geniş ana koridoruna çıktı.

“Geri dön!” diye bağırdı Grolim; Garion adamın taş koridor üzerinde kendisini izlemek için yalın ayak koşarken çıkardığı sesleri duydu. Garion içinden küfrederek bir kumar oynamaya karar verdi. Önüne çıkan ilk kapıyı açarak içeri daldı. Aceleyle etrafa bir bakınınca odanın boş olduğunu gördü, kapıyı kapattı ve kulağını kapıya dayayarak dinlemeye başladı.

“Sorun nedir?” dediğini duydu birinin koridordan.

“Biri az önce hücreme girmeye çalıştı.” Garion izinsiz odasına girmiş olduğu Grolim’in hiddetli sesini tanımıştı.

Yaramazca bir kıkırdama sesi duydu. “Belki de bekleyip kadıncağızın ne istediğini sormalıydın.”

“Erkekti.”

Bir sessizlik oldu. “Vay,” dedi ilk ses. “Vay vay vay!”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Hiç. Hiçbir şey. Üzerine bir şeyler giysen fena olmayacak. Eğer

Chabat seni don gömlek koridorda görürse aklına garip şeyler gelebilir.”

“Ben bu davetsiz misafiri arayacağım. Buralarda çok garip bir şeyler dönüyor. Bana yardım eder misin?”

“Neden olmasın? Yapacak başka işim yok.”

Koridorun başından Garion ağır, homurdanır gibi bir dua ve sürünerek gelen bir sürü ayak sesi duydu.

“Çabuk,” diye uyardı kapının dışındaki seslerden biri, “şu yan geçide girelim. Eğer bizi görürlerse, katılmamız için ısrar ederler.”

Garion adamların saklanmak için aceleyle uzaklaşan ayak seslerini duydu. Dikkatle kapıyı birazcık açarak dışarı baktı. O yavaş hışırtılı yürüyüş ve derin tonlu dua sesleri yaklaştı. Ellerini önlerinde kavuşturmuş, cüppelerinin kukuletalarını iyice başlarına çekmiş, meşalelerle aydınlatılmış koridordan tam Tapınağın merkezine doğru merasim adımlarıyla ilerleyen bir dizi Grolim görüş alanına girdi. Karanlık odada geçmelerini bekledikten sonra düşünmesine fırsat bırakmayan şiddetli bir dürtüyle, büyük bir cesaret eseri kapıyı açarak koridora adım attı ve sıranın en arkasına girdi.

Bu yavaş ve ritmik geçit geniş holden devam etti; katılmış olduğu sıra Kurban Yerine yaklaştıkça, yanmakta olan insan etinin ekşi kokusu Garion’un burnuna daha keskin gelmeye başladı. Sonra, daha da yüksek sesle dualar okuyarak kemerli kapıdan kubbeli Kurban Yerine girdiler.

Tavan çok yüksekti ve dumanlı gölgeler arasında kaybolmuştu. Kapının karşısındaki duvarda cilalı çelikten bir maske duruyordu: Tanrı Torak’ın kusursuz yüzünün sakin, güzel sureti. Bu umursamaz maskenin altında yanlarından taze kanların sızdığı kara sunak duruyordu. Orada da çoktan ölmüş olan Tanrı’ya sunulacak yeni bir kalbi bekleyen kor içindeki mangallar; öte yanda da bir sonra kesilecek kurbanın bedeni için ağzını açmış ateş çukuru.

Şöyle bir silkinen Garion çabucak kapının bir yanında duran sütunun arkasına gizlendi; kısa bir süre için terleyip titreyerek durdu ve hislerini bastırmaya çalıştı. Belki de yaşayan tüm insanlardan çok daha iyi biliyordu bu korkunç yerin anlamını. Torak ölmüştü. Kendisi bizzat yaralanmış Tanrı’nın, yani düşmanının göğsünün derinliklerine sapladığı Demirpençe’nin alevli kılıcı boyunca taşınarak ona gelen, titreyerek tekleyen kalp atışını hissetmişti. Bu berbat yeri o korkunç geceden beri yıllardır kanla

ıslatan katliam manasızdı, boştu: Gözlerinden ateşten gözyaşları döküp kayıtsız yıldızlara acıklı bir halde haykırarak ölen, sakat ve çılgın Tanrı'ya boş bir bağlılık yemini. İçin için yanan hiddet Garion'un göğsüne dolmaya başlayarak ağzında safra gibi acı ateşli bir tat bıraktı. Garion maskenin ve sunağın parçalanışını ve bu pis yerin yok oluşunu gözünün önüne getirirken, o buyurmasa da iradesi kendisini toplamaya başlamıştı.

"Burada bulunmanın nedeni bu değil Belgarion!" diye şakladı içindeki ses.

Aniden bıraksa bütün şehri yok edecekmiş gibi biriken iradesini yavaş yavaş gevşetti Garion. Bu dehşeti ezip yok edebilecek kadar zamanı olurdu daha sonra. Şimdi Eriond'u bulması gerekiyordu. Kendisini gözlerden gizleyen sütunun arkasından dikkatle başını uzattı. Mor biyeli kukuletası geri itilmiş bir rahip, Kurban Yerinin diğer tarafından daha yeni girmişti. Ellerinde koyu kırmızı bir yastık vardı; yastığın üzerinde de uzun, zalim bir bıçak parlıyordu. Ölü Tanrı'nın suretine döndü ve yastık ile bıçağı yalvarırcasına, büyük bir saygıyla kaldırdı. "İradenin şu aletine bak Angarakların Ejderha Tanrısı," dedi monoton bir makamda, "ve kalbi sana sunulacak olana bak."

Dört Grolim, çığlıklar atan çıplak bir köleyi sürükleyerek getirdiler; adamcağızın çaresiz çırpınışlarını, panikle yakarışlarını görmezden geliyorlardı. Garion hiç düşünmeden omzundaki kılıca uzandı.

"Kes şunu!" diye emretti ses.

"Hayır! Bunun olmasına izin vermeyeceğim!"

"*Olmayacak. Şimdi elini kılıçtan uzaklaştır!"*

"Mümkün değil!" dedi Garion yüksek sesle kılıcını çekip sütunu dolanıp ortaya çıkarak. Sonra sanki aniden taşa çevrilmiş gibi kirpiklerini dahi oynatamadığını fark etti. *"Bırak beni!"* dedi dişleri arasından.

"Hayır! Bu kez izlemek için buradasın, bir şey yapmak için değil. Şimdi orada dur ve gözlerini dört aç."

Garion, ani bir hayretle soluk sarı bukleleri tapınağın zalim ışığında parlayan Eriond'un, biraz önce kölenin sürüklenerek getirildiği kapıdan içeri girişini izledi. İçeri girip doğrudan hayretler içindeki rahibe doğru yürürken delikanlının yüzünde neredeyse esef yüklü bir kararlılık vardı. "Özür dilerim," dedi oldukça kesin bir şekilde, "ama artık bunu yapamazsınız."

“Şu kâfiri yakalayın,” diye bağırdı sunaktaki rahip. “Kömürler üzerinde cızırdayacak olan *onun* kalbi olacak!”

Bir düzine kadar Grolim ayağa fırladı ama fırladıkları gibi dondular, onlar da Garion’un kaslarını kitleyen aynı hareketsizliğe yakalanmıştı.

“Bu devam edemez,” dedi Eriond aynı kararlı sesle. “Bunun hepiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama devam etmesi mümkün değil. Günün birinde -çok yakında sanırım- hepiniz anlayacaksınız.”

Hiçbir ses duyulmadı; Garion’un umduğu gibi bir koşuşturma olmadı, onun yerine sunağın önündeki koca ateş çukuru aniden bir fırın gibi gürleyip tavanın kubbesini yalayacak şekilde yukarı doğru alevler ve parlak kıvılcımlar fışkırttı. Nefes kesecek kadar sıcak olan Kurban Yeri sanki ortalığı temizleyen bir meltem esmişçesine aniden soğuyuverdi. Sonra fokurdayan ateş bitmekte olan bir mum gibi eridi - ve söndü. Sunağın yanındaki kor halindeki mangal da insanın gözlerini kör eden bir akkor halini aldıktan sonra çelik gövdesi aniden yumuşadı, kendi ağırlığı altında eğilip bükülmeye başlayarak devrildi. O da titreşerek söndü.

Rahip dehşetle elindeki bıçağı düşürdü ve hâlâ parlak görünen mangala doğru sıçradı. Mantıksızca sanki yumuşayan metali eski haline geri döndürebilecekmiş gibi ellerini uzattı ama sıcaktan kızarmış çelik tenini derinden dağlayınca uludu.

Eriond ölü ateşlere memnuniyetle baktıktan sonra çıplak köleyi ellerinde tutmakta olan afallamış Grolimlere döndü. “O adamı bırakın,” dedi onlara.

Grolimler ona bakakaldılar.

“Artık bırakabilirsiniz,” dedi Eriond neredeyse sohbet edercesine. “Ateşler olmazsa onu kurban edemezsiniz ki; ateşler de artık yanmayacak. Ne yaparsanız yapın bir daha bu ateşleri tutuşturmayı başaramayacaksınız.”

“Oldu!” dedi Garion’un zihninin içindeki ses, öyle bir coşkuyla haykırmıştı ki, neredeyse Garion’un dizlerinin bağı çözülüyordu.

İnlemeye ve kömürleşmiş ellerini göğsünde kavuşturup sallanmaya devam eden rahip başını kaldırdı. “Yakalayın şunu!” diye viyakladı kararmış eliyle Eriond’u işaret ederek. “Onu yakalayıp Chabat’a götürün!”

ON İKİNCİ BÖLÜM

ARTIK gizlenmenin anlamı kalmamıştı. Tapınağın her bir köşesinde tehlike çanları çalıyor, korku içindeki Grolimler oraya buraya koşuşturarak birbirlerine zıt emirler yağdırıyorlardı. Garion da onların arasında koşarak çaresizlik içinde Belgarath ile İpek'i arıyordu.

Bir köşeyi dönünce çıldırmış gibi görünen bir Grolim kolunu yakaladı. "Olay olduğunda sen de Kurban Yerinde miydin?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Garion kolunu kurtarmaya çalışarak.

"Üç metre boyunda olduğunu ve ateşleri söndürmeden önce bir düzine rahibi yok ettiğini söylüyorlar."

"Ya?" dedi Garion; hâlâ kendini Grolim'in elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Bazıları onun Büyücü Belgarath'ın ta kendisi olduğunu söylüyor."

"Buna inanmak biraz zor bence."

"Başka kimin o kadar gücü olabilir?" Gözleri faltaşı gibi açılan Grolim aniden sustu. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordu titrek bir sesle.

"Neyin?"

"Kurban Yerinin yeniden kutsanması gerekiyor ve bunun için de Grolim kanına ihtiyaç var. Orası yeniden arınıncaya kadar içimizden düzinelercesinin ölmesi gerekecek."

"Benim gerçekten gitmem gerekiyor," dedi Garion, adamın iki

eliyle birden sıkı sıkı tuttuğu kolunu çekerek.

“Chabat kalçalarına kadar kan içinde yürüyecek,” diye inledi rahip, Garion’un sözlerini duymazlığa gelip histeri krizi geçirircesine.

Garion’un pek bir şansı kalmamıştı. Olaylar diplomasi düşünelemeyecek kadar acildi. Garion zırvalayan Grolim’in omzu üzerinden bakıp, sanki çok korkmuş gibi bir ifade takındı. “O gelen Chabat mı?” diye fısıldadı kabaca.

Grolim omzu üzerinden bakmak için korkuyla başını çevirdi. Garion onu şöyle dikkatle bir tarttıktan sonra dehşet içindeki adamın yüzünün korumasız yan tarafına bir yumruk indirdi. Grolim duvara yapıştı; gözleri cam gibi olmuş, boş boş bakıyordu. Sonra külçe gibi yere yığıldı.

“Güzel,” dedi İpek koridorun birkaç metre dersindeki karanlık bir kapı eşiğinden, “ama bunun sebebini anlayamadım nedense.”

“Bir türlü kurtulamadım heriften,” diye açıkladı Garion, baygın adamı tutmak için eğilerek. Adamı gölgeli bir girintiye çekerek, oturur pozisyonda duvara dayadı. “Dedemin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Burada,” diye cevap verdi İpek, başparmağıyla gerideki bir kapıyı işaret ederek. “Ne oldu?”

“Hemen anlatacağım. Önce gözden gizlenelim.”

Kapıdan girip Belgarath’ı bir masanın kenarında oturur buldular. “Dışarıda neler oluyor?” diye sordu ihtiyar.

“Eriond’u buldum.”

“Güzel.”

“Hayır, pek değil. Tam Grolimler bir köleyi kurban edip onu ateşe atacakları sırada Kurban Yerine girdi.”

“Ne *yaptı?”*

“Sanırım oydu. Oradaydım ve girenin ben olmadığımı biliyorum. Öylece yürüyüp girdi ve onlara artık insanları kurban edemeyeceklerini söyledikten sonra ateşler söndü. Dede, bunu yaptığında hiç ses çıkartmadı - ne kabaran bir şey, ne bir ses, hiçbir şey.”

“Onun olduğundan emin misin? Yani - doğal bir şey değil miydi?”

Garion başını salladı. “Hayır. Ateş önce alevlendi, ardından üflenmiş bir mum gibi sönüverdi. Başka şeyler de oldu. Ses benimle konuştu ve tek bir kasımı bile kıpırdatamadım. Köleyi sunağa doğru

sürükleyen Grolimler Eriond söyleyince adamı bıraktılar. Sonra onlara ateşleri bir daha hiç yakamayacaklarını söyledi.”

“Oğlan nasıl şimdi?”

“Onu Chabat’a götürüyorlar.”

“Onları durduramadın mı?”

“Durdurmamam söylendi.” Garion alnına vurdu.

“Bunu tahmin etmeliydim,” dedi Belgarath sinirli bir şekilde. “Gidip Pol ile diğerlerini uyarsak fena olmayacak. Eriond’u kurtarıp dövüşerek buradan ayrılmak zorunda kalabiliriz.” Kapıyı açıp hole baktıktan sonra Garion ile İpek’e kendisini izlemeleri için işaret etti.

Üçü birlikte Polgara ile diğerlerinin beklediği odaya girdiklerinde, güzel büyücünün yüzü ölü gibi beyazdı. “Onu bulamadınız,” dedi. Bu tam olarak bir soru değildi.

“Garion buldu,” diye cevap verdi Belgarath.

Pol Garion’a dönerek, “O halde neden yanında değil?” diye sordu.

“Korkarım Grolimler yakaladı onu Pol Teyze.”

“Bir sorunumuz var Pol,” dedi Belgarath ciddiyetle. “Garion’un dediğine göre Eriond Kurban Yerine giderek ateşleri söndürmüş.”

“Ne?” diye bağırdı Pol.

Garion ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. “İçeri girip ateşleri söndürdü. Grolimler onu yakaladı; Chabat’a götürüyorlar.”

“Bu çok ciddi Belgarath,” dedi Sadi. “O ateşler aralıksız yanmak zorunda. Eğer Grolimler ateşlerin sönmesinden oğlanın mesul olduğunu düşünürlerse, çok büyük tehlikede demektir.”

“Biliyorum,” diye kabul etti ihtiyar adam.

“Tamam o halde,” dedi Durnik sessizce. “Demek ki onu Grolimlerin elinden almamız lazım.” Ayağa kalktı; Toth da sessizce ona katıldı.

“Ama gemimiz neredeyse hazır,” diye karşı çıktı Sadi. “Kimsenin haberi olmadan buradan çıkabiliriz.”

“Artık o konuda yapabileceğimiz bir şey kalmadı.” Belgarath’ın yüzünde ciddi bir kararlılık ifadesi vardı.

“Durun bakalım, içinizden biri geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce ben bu pislikten bir şeyler kurtarabilecek miyim,” diye yalvardı Sadi. “Eğer ikna yoluyla bir şeyler halledemezsem, her zaman için doğrudan harekete geçmek mümkün olur.”

Garion etrafına bakınarak, “Ce’Nedra nerede?” diye sordu.

“Uyuyor,” diye cevap verdi Polgara. “Liselle de onun yanında.”

“İyi mi? İpek moralinin bozuk olduğunu söyledi. Yine hastalanmadı, değil mi?”

“Hayır Garion. Kurban Yerinden gelen sesler yüzünden. Onlara tahammül edemiyor.”

Aniden sürgülü kapıyı ağır bir el yumruklamaya başladı. Sıçrayan Garion içgüdüsel olarak kılıcına davrandı. “Açın şunu!” diye emretti dışarıdan kaba bir ses.

“Çabuk,” diye tısladı Sadi, “hepiniz hücrelerinize dönün ve çıktığınızda sanki uyuyormuşsunuz gibi yapmaya çalışın.”

Hepsi aceleyle hücrelerine dönerek sıska hadımağasının kapıya giderek sürgüsünü açışını nefeslerini tutarak izlediler. “Mesele nedir saygıdeğer efendiler?” diye sordu Sadi nezaketle, Grolimler çekilmiş silahlarıyla odaya dolarken.

“Başrahibin huzuruna çağrıldınız köle taciri,” diye hırladı içlerinden biri. “Sen ve bütün hizmetkârların.”

“Şeref duyduk,” diye mırıldandı Sadi.

“Şereflendirilmiyorsunuz. Sorguya çekileceksiniz. Size doğruyu söylemenizi tavsiye ederim, çünkü eğer yalan söylerseniz Agachak’ın sizi yavaşça derinizin içinden çekip çıkaracak gücü vardır.”

“Ne kadar nahoş bir düşünce. Yani Başrahip Drojim Sarayı’ndan döndü mü?”

“Hizmetkârlarından birinin işlediği canavarca suçun haberi kendisine ulaştırıldı.”

“Suç mu? Ne suçu?”

Grolim onu duymazdan geldi. “Chabat’ın emirlerine göre Agachak Tapınağa dönünceye kadar hepiniz hapsedileceksiniz.”

Garion ile diğerleri numaradan uykularından şöyle bir silkinip uyandılar ve dumanlı koridorlardan geçerek, bodruma doğru ilerleyen dar taş merdivenlerden indiler. Yukarıdaki odaların aksine, etraflarındaki dar hollere, dünyanın her yanındaki hapishane ve zindanlara sinmiş olan o garip ekşi koku sinmişti. Grolimlerden biri parmaklıklı bir kapıyı açarak onlara içeri girmelerini işaret etti.

“Bu gerçekten de gerekli mi sizce iyi kalpli Rahip?” diye karşı çıktı Sadi.

Grolim elini tehdit edercesine kılıcının kabzasına koydu.

“Sakinleşin efendim,” dedi Sadi. “Sadece soruyordum.”

“İçeri! Hemen!”

Tek sıra halinde hücreye doluştular ve kara cüppeli bir rahip kapıyı arkalarından çarptı. Kilidin içinde dönen anahtarın sesi o kadar kulak tırmalayıcıydı ki nedense kulaklarına çok yüksek geldi.

“Garion,” dedi Ce’Nedra korkmuş cılız sesiyle, “Neler oluyor? Neden böyle bir şey yapıyorlar?”

Karısını teselli edercesine sarıldı Garion. “Eriond başını derde soktu,” diye açıkladı. “Sadi de konuşup onları ikna ederek bizi kurtarmaya çalışacak.”

“Ya başaramazsa?”

“O zaman diğer yönteme başvuracağız.”

İpek hor gören bir burun büküşle loş hücreye bakındı. “Zindanlar her zaman o kadar hayal gücünden mahrumdur ki,” diye belirtti, yerdeki küflü samanları bir ayağıyla kazımasına iterek.

“Zindanlar hakkında bu kadar geniş bir tecrüben mi var Kheldar?” diye sordu Kadife ufak tefek Drasniyalıya.

“Zaman zaman birkaçına girip çıkmışlığım vardır.” Omzunu silkti. “Hiçbir zaman birkaç saatten fazla kalmayı uygun bulmadım.” Kapıdaki mazgaldan bakmak için parmak uçlarında yükseldi. “Güzel,” dedi, “hiç nöbetçi yok.” Belgarath’a bakarak, “Bunu açmamı ister misin?” diye sordu kapıyı tıklatarak. “Buradan pek bir şey yapabileceğimizi zannetmiyorum.”

“Lütfen sabırlı olun Prens Kheldar,” dedi Sadi. “Eğer bu hücreden kaçarsak, bir daha hiçbir şeyi yoluna koyamam.”

“Eriond’a ne yaptıklarını öğrenmem gerek,” dedi Polgara hadımağasına kesin bir tavırla. “Haydi İpek, aç kapıyı.”

“Polgara?” diye geldi hafif, tanıdık bir ses yan hücreden. “Sen misin?”

“Eriond!” dedi Pol, rahat bir nefes alarak. “İyi misin?”

“Ben iyiyim Polgara. Beni zincirlediler ama çok da rahatsız sayılmaz.”

“Neden böyle bir şey yaptın - Kurban Yerinde yani?”

“O ateşleri sevmedim.”

“Ben de sevmedim ama…”

“Ben onları *gerçekten* sevmedim Polgara. Bu tür şeylerin durdurulması ve bir yerden başlanması lazım.”

“Nasıl söndürdün onları?” diye sordu Belgarath, kapıdaki parmaklıklı pencereden. “Yaptığında Garion da oradaymış; hiçbir

şey hissetmediğini, duymadığını söylüyor.”

“Emin değilim Belgarath. Sanırım onların sönmesi için özel bir şey de yapmadım. Sadece artık ateşlerin yanmalarını istemediğime kanaat getirdim ve onların da bunu bilmelerini sağladım; o zaman söndüler.”

“Bu kadar mı?”

“Hatırlayabildiğim kadarıyla, evet.”

Belgarath kapıya sırtını döndü, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. “Buradan çıktığımız zaman, o çocukla bu konuda uzun uzun konuşacağız. En az on kez bunu yapmaya yeltendim ama niyetlendiğim her seferinde aklım çelindi hep.” Garion’a baktı. “Bir dahaki sefere sen konuş arkadaşınla ve bunu yapmamasını söyle. Beni huzursuz ediyor.”

“Bunu zaten biliyor dede. Sanırım bu yüzden yapıyor.”

Dışarıda, koridordan bir yerlerden ağır demir bir kapı şangırdayarak açıldı ve uygun adım ayak sesleri duyuldu.

“Grolimler,” dedi İpek sessizce mazgalın önünden.

“Başka kim olabilirdi ki?” diye sordu Belgarath iğneleyici bir tonda.

Yaklaşan grup dışarıda durdu, Eriond’un hücresinin kilidinde bir anahtar kulakları tırmalarcasına döndü. Kapı gıcırdayarak açıldı. “Sen, çocuk,” diye havladı kaba bir ses. “Bizimle gel.”

“Baba,” diye fısıldadı Polgara telaşla.

Yaşlı adam bir elini kaldırarak, “Bekle,” diye mırıldandı.

Sonra biri onların hücre kapısının kilidine de bir anahtar soktu ve o da şakırtıyla açıldı. “Agachak döndü,” diye beyan etti kapı eşiğinde duran Grolim kısaca. “Artık oradan çıkabilirsiniz.”

“Mükemmel,” dedi Sadi rahatlayarak. “Bütün bunlar her ne idiyse, eminim birkaç dakika içinde açıklığa kavuşacaktır.”

“Konuşmak yok!” Grolim aniden dönerek koridordan ilerlemeye başladı; diğerleri de tutsakların arkasına düşerek silahlarını çektiler.

Rak Urga Başrahibi Agachak, uzun sakallı, kadavra kılıklı bir adamdı. Parlak meşalelerin aydınlattığı, koyu kestane rengi perdelerle örtülmüş geniş bir odada, tahta benzeyen bir sandalyede oturuyordu. Başrahibin kukuletalı cüppesi kan kırmızısıydı; çukuruna kaçmış gözleri sert kıllı gri kaşları altında alev alevdi. Hâlâ zincirli olan Eriond önündeki kaba ahşap bir tabure üzerinde oturuyor, mor biyeli kukuletası geri itilmiş, yanağındaki kırmızı izleri meşale ışığını yansıtıyormuş gibi görünen rahibe Chabat,

efendisinin dibinde yüzünde zalim bir zafer ifadesiyle duruyordu.

“Hanginiz Sthiss Tor’lu Ussa’sınız?” diye sordu Başrahip derin, yankılı bir sesle.

Sadi, yağcılık dolu bir reveransla öne doğru bir adım attı. “Ussa benim, Ulu Kişi,” dedi.

“Başın büyük dertte Ussa,” dedi Chabat hadımağasına, gırtlaktan gelen sesi neredeyse mırıltı gibi çıkıyordu. Dudakları çirkin bir sırıtışla çarpıldı.

“Ama ben bir şey yapmadım ki.”

“Burada, Cthol Murgos’ta efendi hizmetkârlarının yaptıklarından sorumlu tutulur.”

Kemik gibi bembeyaz yüzü ifadesiz kalsa da Agachak’ın gözleri Sadi’yi delip geçiyordu. “Başlayalım,” diye emretti. “Bu meselede delilleri kim sunacak?”

Chabat dönerek, duvar kenarında duran kukuletalı bir Grolim’i işaret etti. “Sorchak, soruşturmacı rahip olarak hizmet verecek Efendimiz,” diye cevap verdi, kendini tamamen işe hâkim hisseden birinin kendinden emin tonuyla. “Eminim onun ne kadar gayretli olduğunu bilirsiniz.”

“Ah, evet,” dedi Agachak fikrini belli etmeyen bir tonda. “Sorchak olacağını tahmin etmeliydim.” Dudaklarında alaycı bir ifadenin belli belirsiz izi görünür gibi olmuştu. “Pekâlâ soruşturmacı rahip, suçlamalarınızı beyan edebilirsiniz.”

Kara cüppeli Grolim yeşil biyeli kukuletasını geri iterek öne doğru bir adım attı. “Meselenin kendisi oldukça basit Efendimiz,” diye beyan etti tiz sesiyle. “Hazır bulunan birkaç düzine tanık var; o yüzden bu genç caninin suçundan kuşku duymak mümkün değil. Öte yandan bu suça bulaşmış olanların da izlenmesi icap eder.”

“Hükmünüzü söyleyin Ulu Başrahip,” diye ısrar etti Chabat, tahtta oturan ölü görünüşlü adama. “Şu yağlı Nyissah ile hizmetkârlarından ben bütün gerçeği çekip çıkartırım.”

“Bir suçtan söz edildiğini işittim Chabat,” diye cevap verdi Başrahip, “lâkin hâlâ suçlamayı ve delilleri duyamadım.”

Başrahibin sözleri Chabat’ın şaşırmasına neden oldu. “Ben sizi resmi sorgulamanın bıktırıcı sürecinden kurtarmayı düşünmüştüm Efendimiz. Sorchak’ın gerçeği söylediğinden eminim. Daha önceleri bu tür meselelerde her zaman benim muhakememi kabul ederdiniz.”

“Olabilir,” dedi Agachak, “lâkin belki bu kez kendi hükmümü

kendim vermek istiyorum." Önünde duran yağlı saçlı rahibe baktı. "Suçlamanı yap Sorchak," dedi. "Tam olarak bu delikanlı ne yapmakla suçlanıyor?" Başrahibin sesinde adamdan hoşlanmadığını belli eden bir tını vardı.

Agachak'ın sözlere dökülmemiş kinini hissettikçe Sorchak'ın patlak gözleri hafifçe kararsızlaştı. Sonra kendini toparladı. "Bu akşam erken bir vakitte," diye başladı, "Kurban Yerindeki sunakta tam inancımızın en kutsal ayinlerinden biri yerine getirilmek üzereyken bu delikanlı içeri girerek sunak ateşlerini söndürdü. Yaptığı buydu, ben de onu bunu yapmakla suçluyorum. Suçlu olduğuna yemin ederim."

"Saçma," diye karşı çıktı Sadi. "Sunaktaki ateşler sürekli beslenmiyor mu? Bu oğlan nasıl olur da ateşleri söndürebilecek kadar bu ateşlere yaklaşır?"

"Sen Torak'ın yeminli bir rahibini sorgulamaya nasıl *cüret* edersin?" dedi Chabat hiddetle, yaralı yanakları seyirirken. "Sorchak onun suçlu olduğuna yemin etti, o yüzden suçlu demektir. Bir rahibin sözünü sorgulamanın cezası ölümdür."

Ona bakarken Agachak'ın içine çökmüş gözleri belirsizdi. "Seni ve sorgulama rahibini bu kadar ikna eden delilleri ben şahsım adına duymak istiyorum Chabat," dedi duygusuz bir sesle. "Suçlamak ile suç her zaman aynı şey değildir, ayrıca Ussa tarafından ortaya atılan soru son derece makul."

Başrahibin sözleri üzerine Garion'un içinde zayıf bir umut ışığı belirdi. Agachak *biliyordu.* Chabat'ın Sorchak'la olan ilişkisinin tamamiyle farkındaydı ve kadının ekşi kokulu Grolim'i heyecanla savunurken kullandığı her kelime de efendisini daha da kırmıştı.

"Eee, soruşturma rahibi," diye devam etti Agachak, "bu oğlan sunak ateşlerini söndürmeyi nasıl becerdi? Yoksa ateşlerin korunmasında bir ihmal mi söz konusu?"

Tehlikeli bir alanda olduğunu fark eden Sorchak'ın gözleri ihtiyatla açıldı. "Bir sürü tanığım var Efendimiz," dedi. "Orada bulunan herkesin Kurban Yerinin büyü yoluyla kirletildiğine dair kesin bir fikir birliği vardır."

"Ha, büyü öyle mi? Tabii bu her şeyi açıklar." Agachak duraksadı, korkunç gözleri artık terlemeye başlamış olan Sorchak'a dikilmişti. "Öte yandan ben, elle tutulur bir kanıt olmadığı zamanlarda genellikle 'cadı' ve 'sihirbaz' sözlerinin yükseldiğini fark etmişimdir. Orada bulunanların başka hiçbir açıklaması yok mu?

Sorgu rahibinin davası, bu kadar eski ve yıpranmış bir suçlamada bulunmak zorunda kalacak kadar zayıf mı?"

Chabat'ın yüz ifadesinden olanlara inanamadığı görülüyordu; Sorchak titremeye başlamıştı.

"Şansımıza olay kolayca çözüldü," diye ekledi Agachak. "Büyü gücünün az da olsa bir dezavantajı vardır. Aynı yeteneğe sahip diğerleri bu gücün kullanımını kolaylıkla fark edebilirler." Durdu. "Bunu bilmiyordun değil mi Sorchak? Mor'a yükselmeyi uman Yeşillerden bir rahibin çalışmalarında daha dikkatli olması ve bunu bilmesi icap ederdi - ama senin başka işlerin vardı, değil mi?" Yanında duran rahibeye döndü. "Lâkin senin himayene aldığın birini bu tür bir suçlama yapmasına izin vermeden önce bilgilendirmemiş olmana hayret ettim Chabat. Kendisini -ve seni- rezil etmesine engel olabilirdin."

Rahibenin gözleri tutuşmuştu, yüzündeki alev benzeri yara izleri mosmor kesilmişti; sonra aniden bu izler, sanki kadının teninin altında bir ateş varmış gibi aniden parlamaya başladı."Eee, Chabat," dedi Başrahip sakin, ölümcül bir sesle, "zamanı geldi mi dersin? Artık sonunda benim irademe karşı kendi iradeni deneyebilecek misin?"

Bu korkunç soru havada asılı kalmıştı; Garion nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Öte yandan Chabat gözlerini kaçırarak yüzünü Başrahipten öteye çevirdi, yanağındaki ateşler soldu.

"Akıllıca bir karar Chabat." Agachak Sadi'ye döndü. "Eee, Sthiss Tor'lu Ussa, sen bu hizmetkârının bir sihirbaz olduğu yolundaki suçlamalara ne diyorsun?"

"Torak'ın rahibi bir yanılgı içerisinde Efendimiz," diye cevap verdi Sadi diplomatik bir dille. "Bu genç şapşalın sihirle hiçbir ilgisi yoktur. Her sabah on dakikasını, pabuçlarının hangi tekini hangi ayağına giyeceğini bulmaya ayırır o. Şuna bir baksanıza. O gözlerde en ufak bir zekâ pırıltısı bile yok. Korkması gerektiğini zaman bunu anlayacak kadar bile bir sağduyuya sahip değil."

Chabat'ın bakışları yeniden hiddetlendi, ama artık gözlerinde kendinden eskisi kadar emin olmadığını gösteren bir ifade vardı. "Nyissalı bir köle taciri büyüden, tılsımdan ne anlar Efendimiz?" diye burun kıvırdı. "Yılan halkın alışkanlıklarını bilirsiniz. Kuşkusuz bu Ussa'nın aklı da aldığı uyuşturucularla o kadar sersemlemiş ki, hizmetkârlarından biri Belgarath'ın ta kendisi olsa, onu bile fark edemez."

“Çok ilginç bir nokta,” diye mırıldandı Agachak. “Şimdi şu meseleyi bir inceleyelim. Sunak ateşlerinin söndüğünü biliyoruz. Burası kesin. Sorchak, ateşleri bu delikanlının tılsım ve cadılıkla söndürdüğünü söylüyor - ama bu suçlamayı kanıtlayacak bir delili yok. Hissizleşinceye kadar uyuşturucu almış olabilecek olan Sthiss Tor’lu Ussa ise, delikanlının saf olduğunu ve bu tür olağandışı bir fiili yerine getirmekten aciz olduğunu savunuyor. Şimdi, bu ikilemden nasıl çıkarız?”

“Onlara işkence yap Ulu Kişi,” diye önerdi Chabat hevesle. “Ben şahsen gerçeği ağızlarından çekip çıkartırım - teker teker.”

Garion kendisini kasarak dikkatle Belgarath’a baktı. Kısa, gümüş rengi sakalı kızıl meşalenin ışığında parlayan ihtiyar oldukça sakin duruyordu. Bir müdahele için hazırlandığına dair hiçbir belirti görülmüyordu.

“Senin işkence odasına olan düşkünlüğünü herkes biliyor Chabat,” dedi Agachak soğuk bir edayla. “Senin hünerin, kurbanlarının tam olarak senin söylemelerini istediğin şeyleri söylemelerini sağlaman - bu da her zaman için mutlak gerçek olmuyor.”

“Ben Tanrıma hizmet ediyorum, o kadar, Efendim,” diye beyan etti Chabat gururla.

“Burada *hepimiz* hizmet veriyoruz Kutsal Rahibe,” diye azarladı kadını Başrahip, “sen de kendini - ya da işin aslı emrindekini- yüceltmek için aşırı dindarlığını gözümüze sokmaya kalkmasan iyi edersin.” Sorchak’a gizlemediği bir aşağılamayla baktı. “Burada Başrahip olan hâlâ benim ve bu meselede nihai kararı *hen* vereceğim.”

Gözleri aniden korkuyla dolan yaralı yüzlü rahibe, sindi. “Affet beni Agachak,” diye kekeledi. “Bu canavarca suç beni haklı olarak hiddetle doldurdu ama dediğin gibi, nihai karar tamamen sana aittir.”

“Yetkimi kabullenmen beni çok memnun etti, unutmuş olabileceğini düşünmüştüm.”

Tam o esnada meşalelerle aydınlatılmış odanın arka tarafında bir kargaşa yaşandı. Ellerinde uzun, cilalı mızraklar taşıyan iri yapılı iki Murgo, kapının yanına birikmiş Grolimleri kabaca kenara itiyorlardı. Ruhsuz kara yüzleriyle, ellerindeki mızrakların saplarını aynı anda yere vurdular. “Yol açın!” diye gürledi biri. “Cthol Murgos’un Ulu Kralı Urgit’e yol açın!”

Etrafında muhafızlarla sallana sallana odaya giren adam, Garion'un daha önce gördüğü hiçbir Murgo'ya benzemiyordu. Kısa boyluydu ama ince ve adaleli bir yapısı vardı. Siyah saçları düz, cansız, yüz hatları ise dardı. Cüppesinin önü özensizce açık kalmış, kralın âdet olarak giymesi gereken örgü zırh yerine canlı mor renkli, batı usulü bir yelek ve pantolon giymiş olduğunu gözler önüne seriyordu. Demir tacı biraz laubali bir havayla başında yan yatmış duruyordu. Yüz ifadesi alaycı ama gözleri dikkatliydi. "Agachak," diye selamladı Başrahibi baştan savarcasına. "Drojim'deyken sana getirilen haber üzerinde biraz düşündüm ve sonunda bu üzücü olayın sebebini bulma konusunda yardımım olabileceğine karar verdim."

"Tapınak Ulu Kralın mevcudiyetiyle şeref buldu," dedi Başrahip monoton bir resmiyetle.

"Ulu Kral da Rak Urga Başrahibi tarafından bu kadar iyi karşılandığı için şeref duydu," diye cevap verdi Urgil. Etrafına bakındı. "Yakınlarda bir sandalyeniz var mı?" diye sordu. "Uzun ve yorucu bir gündü."

"Hemen getirin," dedi Agachak sert bir sesle, tahtının yanında duran rahibeye.

Chabat önce gözlerini kırpıştırdı, sonra yüzüne yavaş yavaş kan hücum etti. "Haşmetmeaplarına bir koltuk," diye emretti sertçe, "acele edin."

Kapının yakınındaki Grolimlerden biri aceleyle dışarı çıkıp biraz sonra ağır bir koltukla geri döndü.

"Çok teşekkürler," dedi Kral koltuğa çökerken. Agachak'a baktı. "İtiraf etmem gereken ufacık bir şey var Ulu Kişi," dedi özür dilercesine öksürerek. "Tam bu odaya, yanınıza gelecekken, bu meselenin ayrıntılarına belki biraz daha aşina olabilirim umuduyla dışarıdaki holde bir süre oyalanmıştım." Kısa bir kahkaha attı. "Korkarım bu kapı dinleme işi benim eski alışkanlıklarımdan biri. Tedirgin geçen çocukluğumdan kalma. Her neyse, sorgulama rahibi tarafından yapılan suçlamaları duyabildim. Doğrusunu söylemek gerekirse Agachak, davası son derece sallantılı." Başrahibe aceleyle yağlarcasına bir bakış attı. "Ama zaten siz de bunu belirtmiştiniz, değil mi?"

Agachak başıyla onayladı, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Şimdi," Urgit aceleyle devam etti, "bir Tapınak meselesi olduğuna şüphe edilmeyecek bir konuya burnumu sokmak istemem,

lâkin bu olayın olması için bir sürü tabii açıklama olduğunu siz de kabul etmez misiniz?" Umutla Agachak'a baktı; sonra Başrahibin yüzündeki mutabakat ifadesini görünce devam etti. "Yani daha önce hepimiz sönen bir ateş görmüşüzdür, değil mi? Aslında son derece önemsiz olan bu olay için bir neden bulmak amacıyla bu kadar açılmamıza gerek var mı? Tapınak ateşlerini korumakla görevli kişilerin dikkatsizleşip, ateşlerin - beslenmeyen ateşlerin genellikle başına geldiği gibi- kendiliğinden sönmüş olmaları ihtimali daha yüksek değil mi?"

"Kesinlikle büyük bir saçmalık bu!" diye atıldı yağlı saçlı Sorchak.

Urgit gözle görülür bir şekilde irkildi, bakışları sorarcasına Agachak'a çevrildi.

"Kendini kaybediyorsun sorgulama rahibi," dedi Başrahip. "Konuğumuz Cthol Murgos'un Yüce Kralıdır; eğer onu kızdırırsan, özür mahiyetinde ona kelleni sunmaya karar verebilirim."

Sorchak zor yutkundu. "Lütfen beni bağışlayın Haşmetmeapları," dedi boğulur gibi olarak. "Düşünmeden konuştum."

"Önemli değil koca oğlan." Urgit rahibi elinin bağışlayıcı bir hareketiyle affetti. "Bazen, çok heyecanlı olduğumuzda hepimiz konuşmakta biraz aceleci davranırız." Yeniden Başrahibe döndü. "Ben de bu keşmekeşten en az sizin kadar rahatsızlık duyuyorum Agachak," dedi, "fakat bu Nyissalı köle taciri buraya Jaharb tarafından yollandı ve ikimiz de onun görevinin hem Mabet, hem de Devlet için ne kadar acil olduğunu biliyoruz. Sence de, siyaset gereği bu olayı görmezden gelsek daha iyi olmaz mı?"

"Herhalde bu davanın düşmesine izin vermeyeceksiniz?" Başrahibe bakan Chabat'ın sesi tüm cırtlaklığıyla çıkmıştı. "Kurban Yerinin kirletilmesinin cezasını kim çekecek?"

Urgit'in yüzü asıldı ve bir kez daha yalvaran gözlerle bir destek bulmak için Agachak'a baktı.

Garion karşısındakinin güçlü bir kral olmadığını derhal anlamıştı. Çekingen önerilerine en ufak bir karşı koyuş, içgüdüsel olarak geri çekilmesine veya daha güçlü olduğunu düşündüğü birinden destek aramasına neden oluyordu.

Agachak yavaşça yüzü yaralı rahibeye bakmak için döndü. "Bu bağırıp çağırmalar beni yormaya başlıyor Chabat," dedi kadına açıkça. "Eğer sesine hâkim olamayacaksan çıkabilirsin."

Kadın gözlerine inanamayarak Başrahibe bakakaldı.

“Burada bazı ateşlerin sönmesi gerçeğinden daha önemli birtakım şeyler tehlikede,” dedi Başrahip. “Yıllar önce söylenmiş olduğu gibi Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki nihai karşılaşma yaklaştı. Eğer bu karşılaşmada hazır bulanan ben olmazsam kendini Urvon veya Zandramas’a secde ederken bulabilirsin. Her ikisinin de senin maskaralıklarını, hayatını devam ettirmene yetecek kadar eğlendirici bulacaklarından kuşkuluyum. Cadılık suçlamasına gelince, bunu kesin yoldan, kısa bir şekilde halletmenin kolay bir yolu var.” Tahtından kalkarak Eriond’a doğru yürüdü; ellerini çocuğun başının her iki yanına yerleştirdi.

Pol Teyze derin ve sert bir nefes aldı; Garion dikkatle iradesini toplamaya başladı.

Eriond başını kaldırarak cesede benzeyen Başrahibe yüzünde nazik bir ifadeyle baktı.

“Püf!” dedi Agachak bıkkınlıkla, ellerini aceleyle çekerek. “Bu henüz sakalı dahi bitmemiş oğlan masum. Zihninde gücü tatmış olduğuna dair en ufak bir belirti dahi yok.” Sorchak’a bakmak için döndü. “Suçlamalarını yersiz buluyorum soruşturma rahibi, ve davayı düşürüyorum.”

Sorchak’ın yüzü bembeyaz kesildi, gözleri yerinden uğradı.

“Dikkat et Sorchak,” dedi Başrahip uğursuz bir edayla. “Eğer benim kararıma fazla hararetle karşı çıkarsan tüm bu olayın *senin* hatan olduğu kararına vanveririm. Chabat, işkenceyle öldürebileceği biri olmadığı için üzüntüden hastalandı.” Rahibeye bakarken Başrahibin yüzü muzipçe bir ifade kazandı. “Sorchak’ı ister miydin şekerim?” diye sordu kadına. “Sana bu tür minik hediyeler vermek bana her zaman büyük haz vermiştir. Sakatatını kızarmış kancalarla yavaş yavaş çekip çıkartırken ben de bir süre büyük bir zevkle seyredebilirim.”

Chabat’ın alev izli yüzü iç sıkıntısıyla dolmuştu. Garion kadının, Başrahibin belli ki geçmişte birçok kez yapmış olduğu gibi onun buyurgan isteklerine uysallıkla rıza göstereceğinden emin olduğunu ve bütün prestijini daha görür görmez hoşlanmadığı Sadi’nin cezalandırması için tehlikeye attığını fark etti. Agachak’ın, rahibenin Sorchak ile birlikte yaptıkları suçlamayı beklenmedik ve neredeyse aşağılayıcı bir şekilde reddedişi, Chabat’ın kabarmış kibrini, ama daha da önemlisi, Tapınaktaki konumunu ve gücünü tam temelinden sarsmıştı. Eğer bu durumdan bir şey -herhangi bir

şey- kurtaramazsa çok sayıdaki düşmanları kaçınılmaz olarak onu devirecekti. Garion bütün benliğiyle Sadi'nin kadının şu anda, daha önce avantajın kendinde olduğunu zannettiği zamandan daha tehlikeli olduğunu fark etmiş olmasını diledi.

Başrahibin haleti ruhiyesini tartarken rahibenin kısılmış gözleri daha bir dikkat kesildi; sonra kendini toparlayarak Kral Urgit'e döndü. "Burada devlete karşı da bir suç işlendi Haşmetmeapları," dedi ona. "Ben Kurban Yerinin kirletilmesinin daha ciddi olduğunu düşünüyordum fakat saygıdeğer Başrahibimiz, irfanı sayesinde bunun temelsiz olduğunu ortaya çıkarttığına göre, artık Devlete karşı işlenen suçu size bildirmem benim görevim sayılır."

Urgit Agachak ile göz göze geldikten sonra oturduğu koltukta iyice büzüştü, gözlerinden mutsuzluk okunuyordu. "Taht her zaman için rahiplerin sözlerini dinlemeye hazırdır," diye cevap verdi pek bir heves duymadan.

Chabat Sadi'ye kendini beğenmiş bir zafer ve nefret bakışı fırlattı. "Ulusumuzun var olduğu zamandan beri yılan halkının iğrenç uyuşturucularının ve zehirlerinin Cthol Murgos'a girmesi kraliyet hükmüyle yasaklanmıştır," diye dikkat çekti. "Bu Ussa ve hizmetkârları zindana kapatıldıktan sonra eşyalarının aranmasını sağladım." Dönerek. "O kutuyu getirin," diye emretti.

Yandan bir kapı açıldı ve düşük rütbeli itaatkâr bir rahip, elinde Sadi'nin kırmızı deri kutusuyla içeri girdi. Bağnaz Sorchak, yüzünde neşeli bir zafer ifadesiyle kutuyu adamdan aldı. "Sthiss Tor'lu Ussa'nın kanunlarımıza karşı geldiğine ve ölmesi gerektiğine dair sunulan şu kanıtlara bakınız," dedi tiz sesiyle. Kutunun mandalını çevirdi, kutuyu açarak Sadi'nin birçok şişeciğinin ve Zith'in içinde yaşadığı toprak şişenin bulunduğu kutuyu gösterdi.

Urgit'in yüzü daha da mutsuzlaşmıştı. Kararsızca Sadi'ye baktı. "Bunun bir açıklaması var mı Ussa?" diye sordu umutla.

Sadi'nin yüzünde abartılı bir masumiyet ifadesi belirdi. "Eminim Haşmetmeapları bu maddeleri burada, Cthol Murgos'ta dağıtacağımı düşünmüyordur," diye karşı çıktı.

"Şey," dedi Urgit tutuk bir şekilde, "yanındalar ama."

"Tabii ki, ama Malloryalılara satmak için. Bu tür şeylerin o insanlar arasında büyük bir pazarı vardır."

"Hiç şaşırmadım," dedi Urgit, koltuğunda doğrularak. "Yani uyuşturucularını tebaama satmak gibi bir niyetin yok."

"Kesinlikle yok Haşmetmeapları," diye cevap verdi Sadi küskün

bir tavırla.

Urgit'in yüz ifadesi rahatladı. "Eh," dedi köpürmekte olan Chabat'a, "işte cevabını aldın o halde. Eminim burada hiçbirimiz Nyissalı dostumuzun Malloryalıların ahlakını bozma isteğine karşı çıkmayız - hatta bence ne kadar çok bozarsa o kadar iyi."

"Peki ya bu?" dedi Sorchak, Sadi'nin kutusunu yere bırakıp toprak şişeyi eline alarak. "Burada ne gibi bir sır saklı Sthiss Tor'lu Ussa?" Şişeyi salladı.

"Dikkat etsene adam!" diye bağırdı Sadi, ellerini uzatıp ileri atılırken.

"Bakın işte!" diye haykırdı Chabat zaferle. "Bu şişede köle taciri için önemli bir şey olsa gerek. İçine bir bakalım. Belki de henüz gün yüzüne çıkmamış bir kötülük vardır burada. Şişeyi aç Sorchak."

"Size yalvarırım," diye yakardı Sadi. "Eğer hayatınıza değer veriyorsanız o şişeyle oynamayın."

"Aç şunu Sorchak," diye emretti Chabat taviz vermeden.

Sırıtmakta olan Grolim şişeyi bir daha salladı ve sonra tıpasını gevşetmeye başladı.

"Lütfen soylu Rahip!" Sadi'nin sesi keder içindeydi.

"Sadece bir bakacağız." Sorchak sırıttı. "Eminim bir bakmak kimsenin canını yakmaz." Tıpayı açtı ve içine bakmak için şişeyi gözüne doğru getirdi.

Tabiidir ki Zith derhal harekete geçti.

Sorchak boğuk bir çığlıkla iki elini de havaya savurarak kendisini geriye çekti. Toprak şişe havaya uçtu; tam yere çarpacakken Sadi yakaladı. Çarpılmış gibi olan rahip iki eliyle gözlerini kapattı. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Bir domuz gibi viyaklamaya başladı, her yanı seyirip titriyordu. Aniden öne devrildi; deliler gibi havayı dövüyor, yüzünün derisini tırnaklayıp yırtıyordu. Başını yere vurmaya başladı. Sarsıntısı çok şiddetlenmeye ve ağzı köpürmeye başladı. Tiz bir viyaklamayla aniden havaya sıçradı. Yere düştüğünde ölmüştü.

Bir an şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu, sonra Chabat aniden viyakladı: "Sorchak!" Sesi ıstırapla ve yeri doldurulamaz bir kayıp duygusuyla doluydu. Ölü adamın yanına uçarcasına giderek cesedin üzerine kapandı ve kendini denetleyemez bir halde hıçkırmaya başladı.

Urgit ağzı açılmış, tiksintiyle Sorchak'ın cesedini seyrediyordu.

“Torak’ın dişi!” diye sövdü boğulur gibi çıkan bir fısıltıyla, “o şişede ne saklıyorsun Ussa?”

“Ah - evcil bir hayvan Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Sadi gergin bir halde. “Onu uyarmaya çalıştım.”

“Gerçekten de çalıştın Ussa,” dedi yumuşak sesiyle Agachak. “Hepimiz seni işittik. Acaba şu evcil hayvanını görebilir miyim?” Histeri halinde hıçkıran Chabat’a şeytani bir zevkle bakmakta olan Başrahibin yüzünden zalim bir tebessüm gelip geçti.

“Elbette Kutsal Kişi,” diye cevap verdi Sadi derhal. Şişeyi dikkatle yere bıraktı. “Sadece bir tedbir,” diye özür diledi. “Biraz heyecanlandı ve bir hata yapmasını istemem.” Şişenin üzerine eğildi. “Artık her şey yolunda şekerim,” dedi içeride gizlenen minik intikamcı sürüngene. “Kötü adam gitti; her şey yolunda artık.”

Zith hâlâ çok gücenmiş olduğundan şişesinin içinde küsmüş oturuyordu.

“Gerçekten şekerim,” diye ikna etmeye çalıştı Sadi onu, “her şey yolunda. Bana güvenmiyor musun?”

Şişenin içinden kısa, kesik bir tıslama geldi.

“Ne ayıp şey, hiç öyle şey söylenir mi Zith,” diye kibarca azarladı onu Sadi. “Seni rahatsız etmemesi için elimden gelen her şeyi yaptım.” Özür dilercesine Agachak’a baktı. “Bu lafları nereden öğreniyor gerçekten bilemiyorum Kutsal Kişi,” diye açıkladı. Yeniden şişeyle ilgilenmeye başladı. “Lütfen canım, edepsizlik etme artık.”

Şişeden sinirli başka bir kısa tıslama duyuldu.

“Bak şimdi, kesinlikle çok ileri gittin Zith. Hemen oradan çık bakayım.”

Minik yeşil yılan ihtiyatla başını şişeden dışarı uzattı, yerde yatan cesede baktı. Sorchak’ın yüzü korkunç mavi bir renk almış, dudaklarındaki köpükler de kurumaya başlamıştı. Hâlâ histerik bir halde ağlamakta olan Chabat adamın sertleşmekte olan bedenine yapışmıştı. Zith, kalan kısmını da şişeden süzülerek çıkarttı, kuyruğunu aşağılayıcı bir tavırda sallayıp ölü adamı görmezden gelerek Sadi’ye tırmanıp memnuniyet ifade eden kendini beğenmiş alçak bir sesle mırlamaya başladı. Sadi ona elini uzatınca yılan sevgiyle onun parmaklarına burnunu sürttü. “Ne kadar sevimli değil mi?” diye sordu Sadi sevgiyle. “Birini ısırdıktan sonra hep böyle kedi gibi olur.”

Garion’un gözüne beli belirsiz bir hareket takıldı. Kadife öne

uzanmış, kendinden memnun mırıldamakta olan minik sürüngene tamamiyle büyülenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

“Onu denetimin altında tutuyorsun değil mi Ussa?” diye sordu Urgit ancak duyulur bir sesle.

“Ah, tabii Haşmetmeapları,” diye temin etti onu Sadi. “Şu anda halinden çok memnun. Biraz sonra ona yiyecek hafif bir şeyler veririm, güzel bir banyo yaptırırım ve bebekler gibi uyur.”

Urgit yeniden Başrahibe döndü. “Eee, Agachak?” dedi, “kararın nedir? Şahsen ben bu araştırmaya daha fazla devam edilmesini gerekli görmüyorum. Köle taciri ile hizmetkârları oldukça masum görünüyorlar.”

Gözleri kukuletasının altında gizli duran Başrahip bu konuyu bir düşündü. “Sanırım haklısınız Haşmetmeapları.” Grolimlerden birine döndü. “Bu salak oğlanı serbest bırakın,” dedi Eriond’u işaret ederek.

Yaralı yüzü hüzünle paramparça olmuş Chabat başını yavaşça Sorchak’ın bedeninden kaldırdı. Önce Urgit’e, ardından Agachak’a baktı. “Peki ya bu?” diye sordu duygusallıktan titreyen bir sesle. “Ya bu?” Ayaklarının dibinde yatan, bedeni giderek sertleşen Sorchak’ı kastediyordu. “Bunun için kim cezalandırılacak? Ben öcümü kimden alacağım?”

“Adam kendi yaptığı şey yüzünden öldü Chabat,” diye kadının dileğini duymazdan geldi Agachak. “Burada söz konusu olan bir suç yok.”

“Suç yok mu?” Sesi boğulur gibi olmuştu. “Suç yok mu?” Sesi birden yükseldi. “Grolimlerin canları, bir kenara atılıverecek kadar ucuzladı mı?” Olduğu yerde dönerek alevli gözlerini Sadi’ye dikti. “Bunun hesabını ödeyeceksin Sthiss Tor’lu Ussa,” diye beyan etti. “Sorchak’ın ve Torak’ın bedeni üzerine yemin ederim. Benden kaçamayacaksın. Sorchak’ın ölümü için senden ve tüm hizmetkârlarından öç alacağım.”

“Neden bu kadar üzüldün Chabat?” diye sordu Agachak, derin sesinde muzip bir tonla. “Tapınakta sürüyle Grolim var. Sorchak da diğerlerinden biriydi - tamahkâr, hırslı ve namussuz. Ölümü kendi - ve senin- ahmaklığının bir sonucuydu.” İnce dudaklarında zalim bir tebessüm belirdi. “Yoksa bu ölü Grolim’e olan ilgin kişisel olmasın? Uzun zamandır benim gözdemsin Chabat. Sana tamamiyle güvendim. Bir başkasının kollarında kendini eğlendirmeye bakıp bana ihanet etmiş olman mümkün mü?”

Kadının yüzü bembeyaz kesildi; çok ileri gidip çok fazla şeyi açık ettiğini fark edince titreyen elini ağzına götürdü.

Agachak bir kahkaha attı; insanı ürperten bir sesti bu. “Yoksa kendimi Sardion’u aramaya çok kaptırdığım için senin gizli eğlencelerinin farkına varmadığımı mı sanıyordun?” Durakladı. “Söyle Chabat,” dedi saygısızca, “Sorchak’la bir şeytan çağırmayı hiç becermiş miydiniz?”

Chabat geriledi, efendisine bakarken gözleri ani bir dehşetle açılmıştı.

“Ben de yapamadığınızı tahmin etmiştim,” diye mırıldandı Agachak. “Ne yazık. Bütün o gayretler boşa gitmiş. Belki de geceyarısı ayinlerin için başka bir eşe ihtiyacın olacak Chabat. Sorchak’ın gönlü hiçbir zaman tam anlamıyla senin işinde olmamıştı zaten. O seviyesiz bir fırsatçıdan başka bir şey değildi, o yüzden kaybın tahmin ettiğin kadar fazla değil. Arkandan gizli gizli ne diyordu biliyor musun?” diye sordu kadına gözleri aydınlanarak.

Chabat uyuşmuş gibi başını salladı.

“Sana sık sık ‘o yaralı yüzlü cadaloz’ dediğini en yetkili bir ağızdan öğrenmiş bulunuyorum. Bu üzüntünü biraz olsun hafifletti mi?”

Chabat irkilerek adamdan uzaklaştı; herkesin önünde zalim bir şekilde küçük düşürülmüş olduğunu fark edince yüzü utançla kızardı. Hiddetle döndü, ölmüş adamın hissiz böğrünü tekmeledi. “Yaralı yüzlü cadaloz ha?” diye viyakladı, cesedi yeniden tekmeleyerek. “Yaralı yüzlü cadaloz ha? Çürü Sorchak! Kurtlar kokuşmuş cesedinle bayram etsinler!” Sonra olduğu yerde dönerek, hıçkırıklarla odadan kaçtı.

“Biraz aklı başından gitti gibi,” diye bir tespitte bulundu Urgit nezaketle.

Agachak omzunu silkti. “İnsanın hayallerinin parçalanması her zaman ıstıraplı olur.”

Urgit, gayri ihtiyari sivri burnunu çekiştiriyordu. “Fakat onun eğlencesi burada bazı riskleri ortaya çıkartıyor Agachak,” dedi düşünceli bir halde. “Buradaki köle tacirinin işi her ikimiz için de çok önemli; böyle histerik bir kadın - özellikle de Chabat’ınki gibi güce sahip biri- çok tehlikeli olabilir. Şu Ussa’ya belli bir düşmanlığı olduğu kesin; üstelik Sorchak’ın hem küçük düşmesine, hem de ölmesine sebep olduğu için şu anda Tapınağın onun için pek de emniyetli bir yer olmadığını söyleyebilirim.”

Agachak ciddiyetle başını salladı. “Haşmetmeapları çok iyi bir noktaya temas buyurdu.”

Sanki bu fikir aklına yeni geliyormuş gibi Urgit’in yüzü aydınlandı. “Agachak,” dedi, “Ussa ve hizmetkârlarını, sağ salim yollarına uğurlayıncaya kadar Drojim’de tutma fikrime ne dersin? Eğer şu andaki ümitsizliği onu düşüncesizce bir hareket yapmaya sevkederse, Ussa Chabat’ın ulaşamayacağı bir yerde olmuş olur.” Sinirli bir halde duraksadı. “Bu tamamen sana kalmış bir şey Kutsal Agachak,” diye de ekledi aceleyle.

“Söylediğin şeyde gerçek payı büyük Urgit,” diye cevap verdi Agachak. “Buradaki ufak bir aksaklık seni Kal Zakath’ın merhametine bırakır; beni de Urvon veya Zandramas karşısında dizlerimin üzerine çöktürür. Elimizden geldiğince böyle bir felakete mani olmaya çalışmalıyız.” Sadi’ye döndü. “Sen ve hizmetkârların Haşmetmeaplarına Drojim Sarayı’na kadar refakat edeceksiniz Ussa. Eşyalarınızı arkadan yollarım. Orada emniyette olacaksınız, geminiz de birkaç gün içinde hazır olur.” Manalı manalı gülümsedi. “İnşallah huzurunuz için gösterdiğimiz hassaslığı takdir buyurursunuz.”

Sadi eğilip selam vererek, “Minnettarlıktan eziliyorum Kutsal Kişi,” dedi.

“Lâkin Dagaşi Kabach’ı burada Tapınakta tutacağım,” dedi Agachak Krala. “Böylece her ikimizin de elinde Rak Hagga’ya yapılacak yolculuk için hayati bir unsur bulunmuş olacak.”

“Tabii,” diye kabul etti Urgit aceleyle. “Anlıyorum.” Ayağa kalktı. “Vakit geç oldu,” diye dikkat çekti. “Artık Drojim’e dönüp sizi dini görevlerinizle baş başa bırakayım Haşmetli Başrahibimiz.”

“Soylu anneniz Leydi Tamazin’e saygılarımı iletin,” diye karşılık verdi Agachak.

“İleteceğim Agachak. Eminim onu hatırlamış olmanız kendisini mutlulukla dolduracaktır. Haydi o halde Ussa, gel bakalım.” Dönüp kapıya doğru ilerledi.

“Torak’ın ruhu yanınızda olsun Haşmetmeapları,” diye seslendi Agachak arkasından.

“Umarım olmaz,” diye mırıldandı Urgit Sadi’ye, kapıdan geçerlerken.

“Haşmetmeaplarının gelişi son derece kritik bir ana denk geldi,” dedi Sadi, kralla birlikte koridor boyunca önden yürürlerken. “Olaylar biraz gerginleşiyordu.”

“Hemen şımarma,” dedi Urgit huysuzca. “Eğer Kabach’ın Rak Hagga’ya ulaşması bu kadar gerekli olmasaydı, Grolimlere karşı çıkmayı göze almazdım. Eminim sen de oldukça iyi birisindir ama önce düşünmem gereken kendi kellem var.”

Tapınağın kabaralı kapılarından dışarı çıktıklarında Murgo Kralı dikleşerek serin akşam havasında derin bir nefes aldı. “O leş kokulu yerden çıkmak beni her zaman mutlu etmiştir,” diye açıkladı. Nöbetçilerinden birine işaret ederek, “Git atları getir,” diye buyurdu.

“Başüstüne Haşmetmeapları.”

Sonra Urgit kafası tıraşlı Nyissalı’ya döndü. “Pekâlâ seni kurnaz tilki,” dedi neşeli bir ses tonuyla, “şimdi belki bana burada Cthol Murgos’ta ne aradığını —ve neden bu kılığa girdiğini- anlatmak istersin. Sthiss Tor’lu Ussa’nın, Kraliçe Salmissra’nın sarayından eski dostumuz Başhadımağısı Sadi olduğunu fark ettiğimde neredeyse düşüp bayılacaktım.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KRALIN etraflarını sarmış meşale tutan nöbetçileriyle birlikte, Rak Urga'nın bomboş geceyarısı sokaklarından takırdayarak geçmeye başladılar. "Her şey numaradan tabii ki," diyordu Urgit Sadi'ye. "Agachak'ın önünde eğilip selam çakıyorum, onu mutlu etmek için yavan yavan dinibütün sözler söylüyorum ama kendi fikrimi kendime saklıyorum. Onun desteğine ihtiyacım var o yüzden onun tarafında oluyorum. O da bunu biliyor ve bu yüzden her imkânı değerlendiriyor."

"Burada, Cthol Murgos'ta, Din ve Devlet arasındaki bağ meşhurdur," dedi Sadi, alevli meşalelerin yakındaki binaların cephelerini dumanlı bir kavuniçiye boyadığı bir meydana girdiklerinde.

Urgit kaba bir ses çıkartarak, "Bağmış!" diye burun kıvırdı, "Bağdan çok bir zincire benziyor bu Sadi - üstelik *benim* boynumdaki bir zincire." Kasvetli gökyüzüne baktı, keskin hatlı yüzü meşale ışığında parlak kırmızı görünüyordu. "Agachak ile bir konuda anlaştık gerçi. Kış bastırmadan Dagaşi Kabach'ı Rak Hagga'ya ulaştırmamız kesinlikle elzem. Jaharb aylardır bütün adamlarına, batı Cthol Murgos'ta, Kabach'ı Mallorya sınırından sızdırabilecek bir köle taciri aratıyordu." Aniden Sadi'ye sırıttı. "Şansa bak ki bulduğu da benim eski bir dostum çıktı. Ama Agachak'a, birbirimizi tanıdığımızı belli etmeye gerek olmadığını düşünüyorum. Ondan bir-iki şey gizleyebilmek isterim."

Sadi yüzünü ekşitti. "Kal Zakath'ın karargâhının bulunduğu bir

yere neden suikastçı yolladığını tahmin etmek zor değil.”

“Onu oraya ulaştırdıktan sonra durup şehri dolaşmanı hiç tavsiye etmem,” diye kabullendi Urgit. “Ama zaten Rak Hagga pek öyle çekici bir şehir de sayılmaz.”

Sadi yüzünü asarak başını salladı. “Ben de öyle tahmin etmiştim.” Parmaklarından birini tıraşlı kellesinde gezdirerek düşündü. “Zakath’ın ölümü tam olarak senin sorununu çözmeyecek ama değil mi? Malloryalı askerlerin sadece imparatorları öldüğü için toparlanıp geri döneceklerini zannetmem.”

Urgit içini çekti. “Sırayla Sadi. Büyük ihtimalle generallere rüşvet verebilirim ya da bir vergi öderim; ne bileyim, bir şeyler yaparım artık. İlk adım Zakath’tan kurtulmak. O adamla anlaşmak mümkün değil.” Etrafındaki, titrek meşale ışığıyla aydınlanmış soluk taş binalara baktı. “Buradan nefret ediyorum,” dedi aniden. “Kesinlikle nefret ediyorum.”

“Rak Urga’dan mı?”

“Cthol Murgos’tan Sadi. Bu pis memleketin tümünden nefret ediyorum. Neden Tolnedra’da doğmadım ki - ya da ne bileyim Sendarya’da? Neden Cthol Murgos’a kısıp kaldım?”

“Ama sen kralsın.”

“Bu benim seçimim değildi. Şahane geleneklerimizden birine göre yeni bir kral taç giyince, tüm diğer muhtemel kral adayları öldürülür. Benim için seçenekler ya taht, ya da mezardı. Kral olduğumda bir sürü erkek kardeşim vardı ama şimdi tek çocuğum.” Ürperdi. “Bu kasvetli bir konu, öyle değil mi? Neden başka bir şeyden söz etmiyoruz? Cthol Murgos’ta tam olarak ne arıyorsun Sadi? Senin Salmissra’nın sağ kolu olduğunu sanırdım.”

Sadi öksürdü. “Haşmetmeaplarıyla aramızda minik bir yanlış anlaşma yaşanınca ben de bir süre için Nyissa’dan ayrılmamın daha iyi olabileceğini düşündüm.”

“Neden Cthol Murgos? Neden Tol Honeth’e gitmedin? Orası çok daha uygar, çok, çok daha rahattır.” Yeniden iç çekti. “Tol Honeth’te yaşabilmek için her şeyimi verirdim.”

“Tolnedra’da güçlü bazı düşmanlar edindim Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Sadi. “Cthol Murgos’ta nereye gideceğimi bilirim o yüzden beni korusunlar ve köle taciri numarası yapsınlar diye bu Alorn paralı askerleri tuttum.”

“Sonra da Jaharb sizi yakaladı,” diye tahmin yürüttü Urgit. “Zavallı Sadi; nereye gidersen git her zaman politikaya bulaşmak

zorunda kalıyor gibisin - istemesen de.”

“Bu bir lânet,” dedi Sadi hüzünle. “Bütün yaşamım boyunca beni izledi.”

Bir köşeden dönerek yüksek bir duvarın çevrelediği geniş, yaygın bir binaya yaklaştılar. Meşalelerle aydınlatılmış kubbeleri ve kuleleri barbarsı bir müsriflikle yükseliyordu ve Rak Urganın geri kalan kısmının aksine yarım düzine birbirine zıt renkle cafcaflı boyanmıştı. “İşte Drojim Sarayı,” dedi Kral Urgit Sadi’ye abartılı bir tarzda, “Urga Sülalesinin kalıtsal yuvası.”

“Son derece olağandışı bir yapı Haşmetmeapları,” diye mırıldandı Sadi.

“Diplomatik bir ifade.” Urgit sarayına eleştirel bir gözle baktı. “Şatafatlı, çirkin ve son derece berbat bir zevkin ürünü. Öte yandan benim kişiliğime neredeyse mükemmelen uyuyor.” Nöbetçilerinden birine dönerek, “Haydi çocuğum, sen önden git,” diye komut verdi. “Kapı nöbetçilerine Yüce Krallarının yaklaştığını ve kapıyı açarlarken beni bekletirlerse kulaklarım kestireceğimi söyle.”

“Başüstüne Haşmetmeapları.”

Urgit Sadi’ye sırıtarak, “Az sayıdaki eğlencelerimden biri,” diye açıkladı. “Kabadayılık etmeme izin verilenler sadece uşaklarla erler; birilerine kabadayılık etmek ihtiyacı bütün Murgolarda çok derinlere kazınmıştır.”

Atlarını aceleyle açılan kapılardan sürüp parlak kırmızı meşale ışığıyla aydınlatılmış avluda attan indiler. Urgit evinin rengârenk boyanmış duvarlarına baktı. “Berbat, öyle değil mi?” Ürperdi. “Haydi içeri girelim.”

Birkaç taş basamağın tepesinde geniş bir kapı vardı; Urgit onları içeri aldı; uzun, kemerli bir koridordan ilerlediler. Yüzlerinde yara izi olan iki asker tarafından korunan cilalı, çift kanatlı bir kapı önünde durdu. “Eee?” dedi muhafızlara.

“Buyrun Haşmetmeapları?” diye cevapladı biri.

“Kapıyı açmayı düşünür müsün?” diye sordu Urgit. “Yoksa hemen savaş sınırına mı tayin edilmek istersin?”

“Hemen açıyorum Haşmetmeapları,” diye cevap verdi asker telaşla kapıya asılarak.

“Mükemmel, sevgili dostum. Bir dahaki sefere bu kadar asılıp menteşelerinden çıkartmamaya çalış.” Kral kapıdan geçip, ardındaki odaya yürüdü. “Taht odam,” dedi gösterişle. “Hastalıklı dimağların nesiller içinde verdiği meyve.”

Oda, Garion'un Riva kralının salonundan daha genişti. Tavan, birbirini kesen, hepsi de Cthol Murgos madenlerinden çıkarılarak dövülmüş kızıl altın levhalarla kaplı tonozlardan bir labirent gibiydi. Duvarlar ve sütunlar, kakılmış değerli taşlarla piri pırıldı; odanın yanlarına sıralanmış sandalyeler ise daha da fazla Angarak altınıyla işlenmişti. Odanın öte ucunda mücevherlerle süslü, arkasına kan kırmızı perdelerin asılı olduğu bir taht duruyordu. Tahtın yanında sade bir koltuğa oturmuş, sükûnetle kanaviçe işleyen gümüş rengi saçlı bir hanım vardı.

"Berbat, öyle değil mi?" dedi Urgit. "Urgalar yüzyıllardır Drojim Sarayı'nı süslemek için Rak Goska hâzinesini yağmalamışlar, ama inanır mısın, hâlâ tavan akıyor." Odanın öte yanına sallanarak yürüdü, hâlâ önündeki işle meşgul olan siyah tuvaletli hanımın önünde eğilerek selam verdi. "Anne," dedi biraz alaycı bir selamla, "geç olduğu halde yatmamışsın, ha?"

"Gençliğimdeki kadar uykuya ihtiyacım yok Urgit." Kadın elindeki kumaşı yanına bıraktı. "Ayrıca," diye ekledi, "genellikle gece sen odana çekilmeden önce, birlikte o gün olup bitenlerin üzerinden geçeriz, değil mi?"

"Günümün en anlamlı zamanı anne," diye cevap verdi Kral, dudaklarını belli belirsiz geren bir tebessümle.

Kadın bu tebessüme memnuniyet dolu bir sevgiyle karşılık verdi. O tebessüm yüzünü aydınlatırken Garion kadının hatırı sayılır bir güzellikte olduğunu fark etti. Beyaz saçlarına ve gözlerinin kenarındaki birkaç kırışığa rağmen, kadının yüzü hâlâ bir zamanlar varolan olağanüstü bir güzelliği yansıtıyordu. Garion'un gözüne belli belirsiz bir kıpırtı takıldı; İpek'in Toth'un geniş sırtının arkasına büzüştüğünü, yüzünü gizlemek için yeşil kukuletasını iyice çektiğini gördü.

"Dostların kimler Urgit?" diye sordu gümüş saçlı hanım oğluna.

"Ah, affedersin anne. Terbiye kurallarını unuttum galiba, değil mi? Yılan halkın ülkesinin kraliçesi Salmissra'nın başhadımağası Sadi'yi takdim etmeme müsaade buyurun."

"Sabık başhadımağası korkarım," diye düzeltti Sadi. Yerlere kadar bir selam verdi. "Murgoların Krallığının Ana Kraliçesiyle tanışmaktan şeref duydum."

"Öf," dedi Urgit, yükseltiye tırmanıp bir bacağı tahtın mücevherli kolundan aşacak şekilde tahta yayılırken. "Görgü kurallarını unutup duruyorum. Sadi, bu benim soylu annem, Leydi

Tamazin, Hagga Sülalesinin biricik cevheri, soylu babam Kaçık Taur Urgas'ın -onu Torak'ın bağrına yollayan eller dert görmesin- yaslı eşi."

"Sen hiçbir konuda ciddi olamaz mısın Urgit?" diye azarladı onu annesi.

"Ama *yas* içindesin değil mi anne? Eminim içinden babamla geçirdiğin bütün o harika zamanları özlüyorsundur; hani onun mobilyaları kemirmesini izlemeni, deli saçması sözlerini dinleyişini, sonra tüm karılarına sevgisini göstermesinin bir yolu olan midene attığı o oyuncu yumruklarını, başına indirdiği tekmelerini özlüyorsundur."

"Bu kadarı yeter Urgit," dedi kraliçe sertçe.

"Tamam anne."

"Drojim'e hoşgeldiniz Sadi," diye karşıladı Leydi Tamazin hadımağasını, resmi bir dille. Merakla diğerlerine baktı.

"Hizmetkârlarım Leydi Tamazin," dedi Sadi çabucak. "Genellikle Alornlar."

"Pek olağandışı gelişmeler," diye mırıldandı kadın. "Murgolar ile Alornlar arasında asırlardır süren savaş benim bu ırktan bir insanla karşılaşmama pek olanak vermedi." Sonra doğrudan Pol Teyzeye baktı. "Bu hanımın bir hizmetkâr olmadığı kesin," dedi şüpheyle.

"Geçici bir düzenleme sevgili Leydi Tamazin'ciğim," diye cevap verdi Polgara son derece zarif bir reveransla. "Yurdumdaki bazı nahoşlukları önleyebilmek için bir süre için başka bir yerde olmam icap etti."

Ana Kraliçe gülümsedi. "Anlıyorum," dedi. "Erkekler siyasetçilik oynar ve kadınlar da onların ahmaklıklarının bedelini ödemek zorunda kalır." Tekrar oğluna dönerek, "Ya senin Başrahiple konuşman nasıl gitti?" diye sordu.

"Fena sayılmaz." Kral omuzlarını silkti. "Onu mutlu edecek kadar yağ çektim."

"Yeter artık Urgit." Kadının sesi sertti. "Agachak sana büyük bir hizmet verebilecek bir konumda, o yüzden ona gereken saygıyı göster."

Urgit, annesinin ses tonu karşısında biraz sinerek, "Peki anne," diye cevapladı uysallıkla. "Ha, neredeyse unutuyordum," diye devam etti. "Rahibe Chabat küçük bir yenilgiye uğradı."

Ana Kraliçenin yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "O kadının davranışları tam bir skandal," dedi. "Agachak'ın neden ona göz

yumduğunu anlamış değilim.”

“Sanırım onu eğlendirici buluyor anne. Grolimlerin tuhaf bir mizah anlayışları vardır. Her neyse, rahibenin bir arkadaşı vardı - pek *sıkı fıkı* olduğu bir arkadaşı. Adamın başına bir kaza geldi. Artık rezalet çıkartıp Rak Urga’nın namuslu insanlarını şaşırtmadan önce kendisine yeni bir oyun arkadaşı bulması gerekiyor.”

“Neden sululuk yapma konusunda bu kadar ısrarlısın Urgit?”

“Neden buna benim yeni başlayan deliliğimin bir belirtisi demiyoruz?”

“Sen delirmeyeceksin,” dedi kadın katiyetle.

“Tabii ki delireceğim anne. Aslında bunu dört gözle bekliyorum da denebilir.”

“Böyle olduğun zamanlar seninle konuşmak imkânsız oluyor,” diye azarladı annesi. “Daha çok oturacak mısın?”

“Sanmam. Sadi ile konuşmamız gereken birkaç şey var ama yarına kadar bekleyebilir.”

Ana Kraliçe Polgara’ya döndü. “Benim dairem oldukça geniştir Leydi,” dedi. “Burada, Drojim’de kalırken, refakatinizdekilerle birlikte, dairemi benimle paylaşmayı lütfeder miydiniz?”

“Şeref duyarız Leydim,” dedi Polgara.

“Peki o halde,” dedi Urgif’in annesi. “Prala,” diye seslendi.

Tahtın arkasındaki gölgeler arasından ileri çıkan incecik kız belki de on altı yaşlarındaydı. Siyah uzun bir elbise giymişti; uzun, parlak saçları vardı. Çoğu Murgo erkeğini insanın gözüne yabancı gösteren kara, eğimli gözler, onda iri, narin, badem şekilliydi ve yüz hatlarına egzotik bir güzellik katıyordu. Öte yandan yüz ifadesi o kadar genç kişilerde pek görülmeyen bir kararlılık yüklüydü. Leydi Tamazin’in koltuğuna giderek kadının ayağa kalkmasına yardım etti.

Urgit’in yüzü karardı; annesinin kürsüden kızın omzuna iyice yaslanıp aksayarak inişini izlerken gözleri çakmak çakmak oldu. “Kıymetinin eşi emsali olmayan Taur Urgas’ın minik bir armağanı,” dedi Sadi’ye. “Bir akşam, kendini pek neşeli hissettiği bir zamanda annemi merdivenlerden aşağıya yuvarlayarak kalçasını kırdı. O gün bugündür annem hep böyle aksar.”

“Artık bunu farketmiyorum bile Urgit.”

“Kral Ço-Hag’ın kılıcı babamın karnını deştiğinden beri bütün önemsiz ağrı ve sızılarımızın geçmiş olması ne hayret verici değil mi.” Urgit duraksadı. “Açaba Ço-Hag’a bir takdir nişanı yollamak

için çok mu geç olmuştur?" diye ekledi.

"Ha," dedi Ana Kraliçe Polgara'ya, "bu Leydi Prala, Cthan Sülalesinin prenseslerinden biri."

"Prenses," diye selamladı Polgara, Leydi Tamazin'e destek olan ince kızı.

"Leydim," diye cevap verdi Prala berrak bir sesle.

Prala'nın omzuna yaslanmış olan Leydi Tamazin, hemen arkasında Polgara, Ce'Nedra ve Kadife ile aksayarak odadan çıktı.

"Şu kız her nedense benim sinirlerimin gerilmesine neden oluyor," diye mırıldandı Urgit Sadi'ye. "Annem onun üzerine titriyor ama onun aklında başka bir şeyler var. Gözlerini benden hiç ayırmıyor." Sanki beklenmeden aklına geliveren düşünceyi silkip atmak istercesine başını salladı. "Adamların ve sen çok meşgul bir gün geçirdiniz Sadi. Yarın, her ikimiz de güzel bir uyku çektikten sonra uzun uzadıya konuşuruz." Uzanarak ipek bir çıngırak ipine asılınca taht odasının dışından bir yerlerden ağır bir gong sesi duyuldu. Urgit başını sallayıp gözlerini tavana dikerek, "Neden hep şu gonglar ve gümbürtüler olmak zorunda," diye sızlandı. "Günün birinde bir çıngırak ipine asılınca minik bir çıngırak sesi duymak istiyorum."

Taht odasının öte yanındaki kapı açılarak orta yaşlarının sonunda, geniş omuzlu bir Murgo içeri girdi. Kır saçlıydı ve yaralı yüzünde ağır kırışıklıklar vardı. Bu asık yüze bir tebessümün değmiş olduğuna dair hiçbir ipucu görünmüyordu. "Haşmetmeapları beni mi çağırdılar?" dedi hışırtılı bir sesle.

"Evet Oskatat," diye cevap verdi Urgit garip, saygılı bir tonla. "Sevgili dostum Sadi ile hizmetkârlarını uygun bir daireye götürebilir misin acaba?" Yeniden Sadi'ye döndü. "Oskatat, sarayın başmabeyincisidir," dedi. "Rak Goska'da babama da aynı sıfatla hizmet vermişti." Konuşurken sesinde o her zamanki alaycılığından iz yoktu. "Annemle ben babamın evinde pek gözde sayılmazdık; Oskatat hem annemin, hem de benim sahip olduğumuz tek dost sayılırdı."

"Efendimiz," dedi Sadi iriyarı, beyaz saçlı adama, yerlere kadar eğilerek.

Mabeyinci kısaca başıyla selam verdikten sonra soğuk bakışını krala çevirdi. "Sayın Leydi Tamazin gece için çekildiler mi?" diye sordu.

"Evet Oskatat."

“O halde siz de yatağınıza çekilmelisiniz. Vakit geç oldu.”

“Ben de tam yatmaya gidiyordum,” diye cevap verdi Urgit aceleyle ayağa kalkarak. Sonra durdu. “Oskatat,” dedi dokunaklı bir tonda, “ben artık hastalıklı küçük bir oğlan çocuğu değilim. Artık eskisi gibi her gece on iki saati yatakta geçirmek zorunda değilim.”

“Tacın yükü büyüktür,” dedi mabeyinci kısaca. “Dinlenmeniz gerek.” Yeniden Sadi’ye dönerek, “Beni izleyin,” dedi, kapıya doğru ilerlerken.

“O halde yarın sabah görüşürüz Sadi,” dedi Urgit. “İyi uykular.”

“Teşekkürlerimi sunarım Haşmetmeapları.”

Asık yüzlü Oskatat’ın onları götürdüğü odalar en az Drojim Sarayı’nın geri kalan kısmı kadar cafcaflıydı. Duvarlar hastalıklı bir hardal sarısına boyanmış, her yanlarına benekli duvar halıları asılmıştı. Mobilyalar nadir, paha biçilmez ahşaptan yontulmuştu; yerdeki mavi Mallorya halısı da en az bir koyunun sırtındaki post kadar kalındı. Kapıyı onlara açtıktan sonra Oskatat başını olabilecek en kısa şekilde bir kez sallayarak döndü ve onları yalnız bıraktı.

“Pek canayakın bir adamcağız,” diye mırıldandı Sadi.

Garion merakla, yüzü hâlâ kukuletasının derinliklerinde gizlenen İpek’e bakıyordu. “Neden kendini gizlemek için bu kadar çaba harcıyorsun?” diye sordu.

Ufak tefek adam yüzünde hüzünlü bir ifadeyle başındaki kukuletayı geri itti. “Dünyayı dolaşan bir seyyah olmanın dezavantajlarından biri de, insanın bazen eski dostlarıyla burun buruna gelmesidir.”

“Tam olarak ne dediğini anladığımdan emin değilim.”

“Hani Rak Cthol’a giderken Taur Urgas beni yakalamış ve bir çukura kapatmıştı, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bunu neden yaptığını - ve ertesi gün de derimi neden milim milim yüzmeye niyetlendiğini- hatırlıyor musun?”

“Bir keresinde Rak Goska’da bulunduğunu ve yanlışlıkla en büyük oğlunu öldürdüğünü söylemiştin.”

“Doğru. Mükemmel bir hafızan var Garion. Eh işte, bu talihsiz olay olmadan önce Taur Urgas’la şahsen bazı görüşmeler içindeydim. Rak Goska’daki sarayı sık sık ziyaret ediyordum ve birkaç kez de Leydi Tamarin ile karşılaşmıştım. Beni tanıyacağına hiç şüphe yok -özellikle de bana babamı tanıdığını söylemiş olduğunu düşünecek olursak.”

“Bu biraz sorun yaratabilir,” dedi Belgarath.

“Eğer ondan kaçabilirsem yaratmaz.” İpek omzunu silkti. “Murgo kadınları nadiren erkeklerle bir arada bulunur - özellikle de yabancılarla. O yüzden önümüzdeki birkaç gün içinde birbirimizle pek öyle burun buruna geleceğimizi sanmam. Gerçi Oskatat ayrı bir konu. Onunla da karşılaşmıştım o zaman.”

“Bence, eğer mümkünse sen buradaki odalarımızdan hiç ayrılma,” diye önerdi ihtiyar adam. “Hani değişiklik olur da senin de başın beladan kurtulur belki.”

“Ama Belgarath,” dedi İpek nezaketle, “niye öyle diyorsun?”

“Kral Urgit hep böyle miydi?” diye sordu Durnik Sadi’ye. “Biraz fazlaca - şey- şakacı diyebiliriz sanırım. Ben Murgoların nasıl tebessüm edileceğini bildiklerini bile sanmazdım.”

“Çok karmaşık bir adamdır,” diye cevap verdi Sadi.

“Onu uzun zamandır tanır mısın?”

“Daha gençken sık sık Sthiss Tor’u ziyaret ederdi - genellikle babasının verdiği görevlerle. Sanırım Rak Goska’dan ayrılmak için önüne çıkan her fırsatı değerlendiriyordu. Salmissra ile oldukça iyi anlaşıyorlardı. Tabii bu Leydi Polgara kraliçeyi yılana çevirmeden önceydi.” Hadımağası gayri ihtiyari eliyle kellesini sıvazladı. “Pek güçlü bir kral değil,” dedi sonra. “Taur Urgas’ın sarayında geçen çocukluğu onu ürkek yaptı; her türlü çelişkiden çekinir. Gene de hayatta kalmayı başarıyor. Bütün hayatını hayatta kalabilmek için geçirdi; bu da insanı biraz fazla ihtiyatlı yapar.”

“Yarın yine onunla konuşacaksın,” dedi Belgarath. “Bak bakalım bize vermeyi planladıkları bu gemiyle ilgili bazı kesin bilgiler elde edebilecek misin. Kış çökmeden Verkat Adası’na varmak istiyorum; aramızdaki bazı kişiler ise burada biraz daha kalırsak dikkatleri üzerine çekebilecek şeyler yapıp duruyor.” Eriond’a azarlamasına bir bakış attı.

“Bu tam olarak benim suçum değildi Belgarath,” diye karşı çıktı delikanlı tatlılıkla. “Kurban Yerindeki ateşleri sevmedim o kadar.”

“Önyargılarını kontrol altında tutmaya çalış Eriond,” dedi ihtiyar adam biraz iğneleyici bir sesle. “Gel, tam da şu anda bu ahlaki savaşların nedeniyle yolumuzdan kalmayalım.”

“Deneyeceğim Belgarath.”

“Çok takdir ederim.”

Ertesi sabah Başmabeyinci Oskatat, hepsini taht odasından daha küçük ve daha az şatafatlı, mum ışıklarıyla pırıl pırıl aydınlatılmış

bir odada Murgo Kralının huzuruna çağırdı. Garion, İpek'in ak saçlı görevli odadan ayrılıncaya kadar büyük bir özenle kukuletasını takılı tuttuğunu gördü. Diğerleri duvara sıralanmış sandalyelerde dikkat çekmeden otururlarken Urgit ile Sadi de sessizce konuşuyorlardı.

"Belki de babamın beyninin cıvatalarının gevşediğinin belirtilerinin ilk fark edildiği zamandı," diyordu Murgo Kralı. Yine mor yeleğini ve pantolonunu giymiş, bacaklarını uzatarak koltuğuna yayılmıştı. "Aniden kendisini Angarak Hükümdarı yapma hırsına kapılmıştı. Bence bunu, sırf Urvon'u huzursuz etsin diye Ctuchik sokmuştu onun aklına. Her neyse," diye devam etti, parmaklarından birindeki ağır bir altın yüzüğü çevirerek, "Zakath'ın ordusunun bizim ordunun beş katı olduğunu ve isterse onu bir böcek gibi ezeceğini kaçık babama anlatmak için bütün generalleri ellerinden geleni yapmıştı. Sonunda bu düşünce kafasına girince tamamen zıvanadan çıktı."

"Ya?" dedi Sadi.

Urgit sırıttı. "Kendini yere atarak halıları kemirmeye başladı. Sakinleştikten sonra her şeyi tahrip etmeye çalışma kararı aldı. Bütün Mallorya'yı Murgo casuslarıyla doldurdu - ve muhtemelen Murgolar dünyanın en sakar casuslarıdır. Kısa kesecek olursak; o sıralar Zakath on dokuz yaşındaydı ve Melcene'li bir kıza deliler gibi âşıktı. Kızın ailesinin büyük bir borcu vardı; böylece babamın casusları bütün senetleri ellerine geçirerek aileye baskı yapmaya başladılar. Babamın hastalıklı dimağından doğan plana göre kız karasevdaya tutulmuş genç Zakath'ı yüreklendirecek, onunla evlenecek ve sonra ilk fırsatta kaburgaları arasına bir bıçak sokacaktı. Bu pek zeki Murgo casuslarının kendilerine yardım etsin diye satın aldıkları Melcenelilerden biri Zakath'a koşup bütün bu pis hikâyeyi anlatmış ve kızla tüm ailesi derhal öldürülmüştü."

"Ne kadar acıklı bir hikâye," diye mırıldandı Sadi.

"Henüz en güzel kısmını dinlemedin. Murgo casuslarından birkaç tanesi bütün hikâyeyi anlatmaya ikna edilmişti -Malloryalılar pek ikna edici olurlar- ve Zakath kızın, babamın planı hakkında hiçbir şey bilmediğini öğrendi böylece. Kendisini koca bir ay boyunca Mal Zeth'de odasına kitlemiş. İçeri girdiğinde Mallorya'nın en büyük imparatorlarından biri olma yolunda büyük bir gelecek vadeden, hoş, açık gönüllü bir gençmiş. Dışarı çıktığında ise hepimizin sevip saydığı ve bildiği soğukkanlı canavar olmuş. Mallorya'daki bütün Murgoları toplayarak - bunlara babamın da

epey bir miktarda akrabası dahilmiş- bunların parçalarını, oldukça ağır laflarla birlikte, süslü kutular içinde Rak Goska'ya yollayarak kendini eğlendirmeyi âdet edinmiş."

"İyi ama, Thull Mardu savaşında güçlerini birleştirmemişler miydi?"

Urgit güldü. "Genelde böyle algılanmış olabilir Sadi, fakat aslına bakacak olursan İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra'nın ordusu, iki düşman Angarak hükümdarın güçleri arasına sıkışmıştı. Ne prenses, ne de o bokböceği tipli insanların Mishrak ac Thull dedikleri yer umurlarındaydı. Onlar sadece birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Derken benim şaşkın babam Algarya Kralı Ço-Hag'a meydan okuyup teke tek çatışmaya davet etme gafletinde bulundu ve Ço-Hag kendisine kılıç kullanmada *son derece* keskin bir ders verdi." Düşünceli bir tavırla ateşe baktı. "Hâlâ Ço-Hag'a bir takdir nişanı göndermem gerektiğini düşünmüyor değilim," diye fikir yürüttü sonra.

"Özür dilerim Haşmetmeapları." Sadi kaşlarını çattı. "Fakat tam olarak anlamıyorum. Kal Zakath'ın bütün alıp veremediği babanızlaydı ve Taur Urgas öldü."

"Ah, evet; tamamen öldü," diye kabul etti Urgit. "Gömmeden önce gırtlağım kestim - sırf emin olmak için. Bence Zakath'ın sorunu babamı kendi elleriyle öldürememesinden kaynaklanıyor. Bunu başaramadığı için sanırım beni halletmeyi aklına koymuş." Ayağa kalkarak düşünceli düşünceli bir ileri, bir geri yürümeye başladı. "Ona bir düzine barış önerisi yolladım ama bütün yaptığı, bana elçilerimin kellelerini yollamak oldu. Sanırım en az babam kadar deli o da." Huzursuz voltasını kesti. "Biliyor musun, belki de tahta çıkmakta biraz aceleci davrandım. Bir düzine kardeşim vardı - hepsi Taur Urgas'ın kanından gelme. Eğer birkaçını hayatta bıraksaydım onları Zakath'a verebilirdim. Belki de yeterince Urga kanı içseydi, sonunda hevesini alırdı."

Kapı açıldı ve boynunda süslü, altın bir zinciri bulunan iriyarı bir Murgo içeri girdi. "Şuna imzan lazım," dedi kabaca Urgit'e, bir parşömen uzatarak.

"Nedir bu, General Kradak?" diye sordu Urgit yumuşak başlılıkla.

Subayın yüzü karardı.

"Tamam," dedi Urgit sakinleştirici bir tonla, "heyecanlanmana gerek yok." Parşömeni, üzerinde gümüş bir hokkanın yanında bir

tüy kalemin bulunduğu yakındaki bir masaya götürdü. Kalemi mürekkebe batırdı, ismini sayfanın altına yazarak kâğıdı geri verdi.

“Teşekkür ederim Haşmetmeapları,” dedi General Kradak hissiz bir sesle. Sonra topukları üzerinde dönerek odayı terk etti.

“Babamın generallerinden biri,” diye açıkladı Urgit Sadi’ye, ekşi bir ifadeyle. “Hepsi bana böyle davranıyor.” Yeniden volta atmaya başladı; ayaklarını halının üzerinde sürüyordu. “Kral Belgarion hakkında ne kadar bilgin var Sadi?” diye sordu aniden.

Hadımağası omzunu silkti. “Onunla bir-iki kere karşılaşmışımdır.”

“Hizmetkârlarından çoğunun Alorn olduğunu söylemedin mi?”

“Paralı Alorn askerleri, doğru. Bir çatışma çıktığında yanınızda bulundurmaya değer, güvenilir ve iyi kişilerdir.”

Murgo Kralı, bir sandalyede uyuklamakta olan Belgarath’a döndü. “Sen - yaşlı adam,” dedi aniden. “Sen hiç Rivalı Belgarion’la karşılaştın mı?”

“Birkaç kez,” diye itiraf etti Belgarath sükûnetle.

“Nasıl bir adamdır?”

“Samimi,” diye cevap verdi Belgarath. “İyi bir kral olmak için çok uğraşıyor.”

“Tam olarak ne kadar güçlü?”

“Arkasına, kendisini destekleyecek bütün Alorn güçlerini almış ve teknik olarak Batının Hükümdarı - gerçi Tolnedralılar genellikle kendi bildiklerini okur ve Arendler birbirleriyle savaşmayı tercih eder.”

“Ben bunu kastetmemiştim. Büyücülük konusunda ne kadar iyidir?”

“Neden bana soruyorsunuz Haşmetmeapları? Ben, o tür şeylerden anlayacak birine mi benziyorum? Gerçi Torak’ı öldürmeyi başardı ve eminim bunu yapmak biraz zahmetli olmuştur.”

“Peki ya Belgarath? Gerçekten öyle biri var mı, yoksa sadece bir efsane mi?”

“Hayır, Belgarath gerçek bir insan.”

“Ve yedi bin yaşında öyle mi?”

“Yedi bin civarı.” Belgarath omzunu silkti. “Birkaç yüz yıl oynar.”

“Peki ya kızı Polgara?”

“O da gerçek bir insan.”

“O da binlerce yıl yaşında mı?”

“Onun gibi bir şey. Gerekseydi tam yaşını hesaplayabilirdim sanırım ama kibar bir bey hanımların yaşı hakkında soru sormaz.”

Urgit kahkaha attı - bu kısa, çirkin, havlama gibi bir sesti. “‘Kibarlık’ ve ‘Murgo’ kelimeleri tamamen birbirinin zıttıdır dostum,” dedi. “Sence Riva’ya elçi yollasam Belgarion onları kabul eder mi?”

“Şu sıralarda ülke dışında,” diye açıkladı Belgarath ona açıkça.

“Bunu duymamıştım.”

“Zaman zaman bunu yapar. Arada sırada bütün o merasimlerden sıkılarak uzaklaşır.”

“Bunu nasıl başarıyor? Nasıl öyle başını alıp gidebiliyor?”

“Kim onunla tartışabilir ki?”

Urgit, endişeyle tırnağını kemirmeye başladı. “Dagaşi Kabach Zakath’ı öldürmeyi başarsa bile, yine de kapımın eşiğinde koca bir Mallorya ordusu olacak. Onlardan kurtulmak istiyorsam bir müttefike ihtiyacım var demektir.” Yeniden volta atmaya başladı. “Ayrıca,” diye ekledi, “eğer Belgarion ile bir anlaşma yapabilirsem belki Agachak’ın elini de gırtlağımdan çekebilirim. Sence, benden gelecek olan bir öneriyi dinler mi?”

“Sanırım sorup öğrenebilirsin.”

Kapı yeniden açıldı ve Prala’nın desteğinde Ana Kraliçe içeri girdi.

“Günaydın anne,” diye karşıladı Urgit kadını. “Neden bu tımarhanenin koridorlarında dolaşıyorsun?”

“Urgit,” dedi kadın ciddiyetle, “eğer her konuda espri yapmayı bırakacak olsan çok daha takdire değer olacaksın.”

“Bu sayede içinde bulunduğum durum hakkında kara kara düşünmekten kurtuluyorum,” diye açıkladı Kral annesine gayri ciddi bir tavırla. “Savaşı kaybediyorum, tebaam beni tahttan indirip kellemi bir tepsiyle Zakath’a yollamak istiyor, yakında delireceğim ve galiba ensemde bir çıban çıkıyor. Gülebileceğim çok az şey kaldı anne, o yüzden ne olur bırak da hâlâ vakit varken bir-iki şakadan zevk alayım.”

“Neden delireceğin konusunda bu kadar ısrarcısın?”

“Son beş yüz yıldır Urga sülalesindeki bütün erkekler, elli yaşına varmadan delirdiler,” diye hatırlattı annesine. “Bu kadar mükemmel krallar olmamızın bir nedeni de bu. Aklı selim sahibi hiç kimse Cthol Murgos tahtını istemez. İstediğin özel bir şey mi vardı anne?

Yoksa sadece benim o harika sohbetimden mi istifade etmek istemiştin?"

Ana Kraliçe odaya bakındı. "İçinizden hangi bey o kırmızı saçlı ufak tefek kızla evli?" diye sordu.

Garion hemen başını kaldırdı. "İyi mi Leydim?"

"Alnında beyaz bir tutam saçı olan hanım, yani Pol, hemen yanına gitmenizi istedi. Genç hanım biraz sıkıntıda görünüyor."

Garion ayağa kalkarak, kapıya doğru ilerlemeye başlayan Ana Kraliçeyi izledi. Ana Kraliçe tam kapıya varacağı sırada dönerek, kraliçe içeri girer girmez başlığını başına çeken İpek'e baktı. "Neden sen de arkadaşına eşlik etmiyorsun?" diye önerdi, "Yani zevahiri kurtarmak için."

Odadan çıkarak Drojim'in gösterişli hollerinden geçip, örgü zırhlı, silahlı iki muhafızın önünde nöbet tuttuğu kara kaplamalı bir kapıya vardılar. İçlerinden biri kapıyı açarak büyük bir saygıyla Leydi Tamazin'i selamladı; Ana Kraliçe Garion ile İpek'i içeri aldı. Kraliçenin dairesi Drojim'in geri kalanından çok daha büyük bir zevkle dekore edilmişti. Duvarlar beyazdı ve dekor çok daha yumuşaktı. Pol Teyze alçak bir divana oturmuş ağlamakta olan Ce'Nedra'ya sarılmıştı; Kadife yakınlarında duruyordu.

-İyi mi?- diye sordu Garion'un parmakları aceleyle.

-Çok ciddi olduğunu zannetmiyorum- diye cevap verdi Polgara'nın elleri. *-Büyük ihtimalle bir sinir krizi ama hu tür bunalımların çok uzamasını istemiyorum. Hâlâ melankolik halini atlatmış sayılmaz. Bak bakalım sen onu avutabilecek misin-*

Garion divana giderek kibarca Ce'Nedra'yı kollarına aldı. Minik kraliçe, ağlamaya devam ederek kocasına sıkıca sarıldı.

"Genç hanım sık sık bu ağlama krizlerine tutulur mu Pol?" diye sordu Ana Kraliçe, mangalda neşeyle dans eden ateşin önünde karşılıklı koltuklarda otururken.

"Pek o kadar sık sayılmaz Tamazin," diye cevap verdi Polgara. "Ancak ailesinde kısa bir süre önce büyük bir trajedi yaşandı ve zaman zaman sinirleri iflas ediveriyor."

"Ah," dedi Urgit'in annesi. "Bir fincan çay ister miydin Pol? Sabahları çayı çok rahatlatıcı bulmuşumdur hep."

"Ah, teşekkür ederim Tamazin. Bence bu çok hoş olur."

Ce'Nedra'nın ağlaması yavaş yavaş geçti; ama Garion'a sıkıca sarılmaya devam ediyordu. Sonunda başını kaldırdı ve gözlerini parmaklarının ucuyla sildi. "Çok özür dilerim," dedi. "Bana ne

olduğunu anlayamadım.”

“Önemli değil canım,” diye mırıldandı Garion, hâlâ onu bırakmadan.

Gözlerindeki yaşları minik bir mendille silerken, “Çok berbat görünüyor olmalıyım,” dedi, ağlamaklı, minik bir kahkahayla.

“Kısmen öyle, doğru,” diye kabul etti kocası gülümseyerek.

“Sana bir keresinde halk önünde hiç ağlamaman gerektiğini söylemiştim canım,” dedi Polgara ona. “Bunun için rengin müsait değil.”

Ce’Nedra titrek bir tebessümle ayağa kalkarak, “Gidip yüzümü yıkasam fena olmayacak sanırım,” dedi. “Sonra da biraz uzanayım diyorum.” Garion’a döndü. “Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi sadece.

“Ne zaman bana ihtiyacın olursa yanındayım,” diye cevap verdi kocası.

“Neden hanımla birlikte gitmiyorsun Prala?” diye önerdi Leydi Tamazin.

“Tabii,” diye kabul etti ince Murgo Prensesi, hemen ayağa kalkarak.

İpek, yeşil cüppesinin kukuletasını başına iyice geçirmiş, yüzünü saklamak için yere bakarak kapının yanında huzursuzca kıpırdanıp duruyordu.

“Aman kesin şunu artık Prens Kheldar,” dedi Ana Kraliçe, Ce’Nedra ile Prala odadan ayrılır ayrılmaz. “Dün gece sizi tanıdım, o yüzden yüzünüzü saklamaya çalışmanın bir faydası yok.”

İpek derin bir nefes alarak kukuletasını geri itti. “Tanımanızdan korkuyordum,” dedi.

“Zaten o kukuleta hatlarınızın en belirgin olanını gizleyemiyor,” dedi Ana Kraliçe, ufak tefek Drasniyalıya.

“Peki hangisi bu Leydim?”

“Burnunuz Kheldar; gittiğiniz her yere sizden önce varan o uzun, sivri burnunuz.”

“Ama o çok soylu bir burundur Leydim,” dedi Kadife gamzelerini gözler önüne seren bir tebessümle. “Burnu olmasıydı, olduğunun yarısı olmazdı.”

“Lütfen keser misin!” dedi İpek kıza.

“Ortalarda dolaşıp duruyorsunuz, değil mi Prens Kheldar?” dedi Leydi Tamazin İpek’e. “Rak Goska’dan peşinizde Murgo ordusunun yarısıyla ayrılalı ne kadar oldu?”

“On beş, yirmi yıl Leydim,” diye cevap verdi İpek, ateşe biraz daha yaklaşarak.

“Ayrılmış olduğunuzu öğrenince üzülmüştüm,” dedi Ana Kraliçe. “Pek çekici sayılmazsınız, ama sohbetiniz çok hoştu; ayrıca Taur Urgas’ın evinde eğlenceli pek bir şey de olmazdı.”

“Anladığım kadarıyla, kimliğimi herkese duyurmak gibi bir niyetiniz yok, öyle mi?” dedi İpek dikkatle.

“Bu beni ilgilendiren bir konu değil.” Omzunu silkti. “Murgo kadınları, erkeklerin işine burunlarını sokmazlar. Yüzyıllar boyunca, böylesinin daha emniyetli olduğunu keşfettik.”

“O halde rahatsız olmadınız öyle mi Leydim?” diye sordu Garion Ana Kraliçeye. “Yani, duyduğuma göre Prens Kheldar burada yanlışlıkla Taur Urgas’ın en büyük oğlunu öldürmüş. Bu sizi biraz rahatsız etmedi mi?”

“Bunun benimle bir ilgisi yok,” diye cevap verdi kadın. “Taur Urgas’ın Kheldar’ın öldürmüş olduğu oğlu, ilk karısındandı - Gorut Sülalesinden sürekli veliaht oğlu tahta çıkar çıkmaz hepimizi boğduracağını söyleyip duran çekilmez, dişsiz bir acuzeydi.”

“O genç adama karşı şahsi bir sevginiz olmadığını duymak beni rahatlattı,” diye açıkladı İpek.

“Sevgi mi? Bir canavardı o - tıpkı babası gibi. Küçük bir oğlanken, minik köpek yavrularım kaynar suya atarak eğlenirdi. Onsuz bir dünya çok daha iyi bir yer.”

İpek kibirli bir tavır takındı. “Her zaman için bu tür küçük kamusal hizmetlerde bulunmaktan memnuniyet duymuşumdur,” diye beyan etti. “Bunun, bir beyefendinin yurttaşlık görevi olduğunu düşünüyorum.”

“Ölümünün kazara olduğunu söylediğini sanıyordum,” dedi Garion.

“Şey, bir yerde öyle. Aslında, ben onu karnından bıçaklamak istiyordum - çok acı verir ama nadiren öldürür- ama tam bıçağımı savurduğumda koluma çarptı ve her nasılsa bıçağım doğrudan kalbine saplandı.”

“Ne yazık,” diye mırıldandı Tamazin. “Ama yerinizde olsam, burada, Drojim’de biraz dikkatli olurdum Kheldar. Benim sizin kimliğinizi açıklamak gibi bir niyetim yok, ancak başmabeyincimiz Oskatat da sizi tanır ve büyük ihtimalle kendisini kimliğinizi açıklamaya mecbur hisseder.”

“Ben de o kadarını tahmin etmiştim Leydim. Ondan sakınmaya

çalışacağım.”

“Şimdi söyleyin bana Prens Kheldar, babanız nasıl?”

İpek içini çekti. “Maalesef onu kaybettik,” diye cevap verdi hüzünle, “birkaç yıl kadar önce. Oldukça ani oldu.”

Talih eseri tam İpek konuşurken Garion doğrudan Ana Kraliçenin yüzüne bakıyordu ve kadının güzel yüz hatlarına anlık bir hüznün dokunduğunu gördü. Kadın kendisini hemen toparladığı halde, gözleri hâlâ hüzünle parlıyordu. “Ah,” dedi yavaşça. “Üzüldüm Kheldar - tahmin edemeyeceğiniz kadar çok üzüldüm. Babanızı çok sevmiştim. Kendisinin Rak Goska’da geçirdiği ayların anıları, hayatımın en mutlu anılarındandır.”

Bakarken yakalanmaktan korkan Garion başını çevirdi, gözleri yüz ifadesinden belli belirsiz bir şeyler tarttığı anlaşılan Kadife’ye takıldı. Kadife de ona baktı; gözleri bir dünya dolusu anlam ve birkaç cevapsız soru taşıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ gün berrak ve soğuktu. Garion odasının penceresinde durmuş Rak Urga'nın arduvaz kaplı damlarına bakıyordu. Alçak, bodur evler, sanki şehrin bir ucundaki gösterişli Drojim Sarayı ile öbür ucundaki kara Torak Tapınağı'nın çifte varlığı altında ezilip büzüşerek bir araya sokulmuştu. Yüzlerce bacadan çıkan duman dümdüz mavi sütunlar gibi, rüzgârsız göğe yükseliyordu.

"İç karartıcı bir yer değil mi?" dedi İpek, yeşil cüppesi umursamazca bir omzundan sallanırken.

Garion başıyla onayladı. "Sanki çirkin yapabilmek için özel bir çaba harcamışlar."

"Murgo kafa yapısının bir yansıması. Ha, Urgit bizi görmek istiyor yine." Ufak tefek adam Garion'un sorgulayan bakışını yakaladı. "Belirli bir nedeni olduğunu zannetmiyorum," diye ekledi. "Büyük ihtimalle sadece konuşmak için büyük bir açlık duyuyor. Tahminime göre Murgolarla konuşmak bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyordur." Hep birlikte, kralın çağrısını ileten örgü zırhlı bir muhafızın peşinden cafcaflı koridorlardan geçerek bir önceki gün Urgit'le buluştukları odaya gittiler. Onu, ateşin yanındaki bir koltukta bir bacağı koltuğun kolundan aşmış, elinde yarısı yenmiş bir tavuk buduyla yayılmış otururken buldular. "Günaydın beyler," diye karşıladı onları Kral. "Lütfen oturun." Elindeki kahvaltısıyla karşı duvar kenarına sıralanmış sandalyeleri işaret etti. "Ben pek öyle formalitelere düşkün biri sayılmam." Sadi'ye bakarak, "İyi uyuyabildin mi?" diye sordu.

“Sabaha karşı biraz üşüdüm Haşmetmeapları.”

“O burasının inşasındaki düzensizlikten kaynaklanıyor. Duvarlarda, bir atı bile ittirip sokabileceğiniz genişlikte çatlaklar var. Kış vakti koridorlarda tipi olur.” İçini çekti. “Şu anda Tol Honeth’te bahar olduğunun farkında mısınız?” Yeniden içini çekerek, garip bir şekilde kendisine gülümsemekte olan Belgarath’a baktı. “Komik bir şey mi var dostum?”

“Pek sayılmaz. Sadece bir zamanlar duyduğum bir şey geldi aklıma.” İhtiyar ateşe giderek ellerini çatırdayan ateşe uzattı. “Adamlarınızın o gemideki işleri nasıl gidiyor?”

“Herhalde en erken yarın hazır olabilecek,” diye cevap verdi Urgit. “Kış yaklaşıyor ve Urga yarımadasının güney ucunu çevreleyen deniz pek öyle sakin denebilecek cinsten değildir - hatta en iyi mevsimde bile; o yüzden gemi yapımcılarına biraz daha fazla gayret etmelerini emrettim.” İleri doğru uzanarak umursamaz bir tavırla tavuk kemiğini şömineye attı. “Yanıktı,” dedi ilgisizce. “Burada karşıma çıkan bütün yemekler ya yanık oluyor, ya da çiğ.” Garip garip Belgarath’a baktı. “İlgimi çekiyorsun ihtiyar. Sen hiç kendisini Nyissalı bir köle tacirine kiralayacak bir tipe benzemiyorsun.”

“Görünüş aldatıcı olabilir,” diye omzunu silkti Belgarath. “Siz de krala pek benzemiyorsunuz ama taca sahipsiniz sonuç olarak.”

Urgit uzanarak demir tacını çekip çıkarttı. Nahoş bir ifadeyle taca baktıktan sonra Belgarath’a uzatarak, “Bu zımbırtıyı ister misin?” diye sordu. “Eminim benden daha soylu durursun, ayrıca ben de ondan kurtulmuş olduğuma çok memnun olurum - özellikle de Kal Zakath’ın kellemi onun altından almaya bu kadar meraklı olduğu düşünülürse.” Donuk bir takırtıyla tacı sandalyesinin yan tarafına yere bıraktı. “Haydi, dün konuştuğumuz şu konuya dönelim. Bana, Belgarion’u tanıdığını söylemiştin.”

Belgarath başıyla onayladı.

“Ne kadar?”

“İnsan bir başkasını ne kadar tanıyabilir ki?”

“Sorumdan kaçıyorsun.”

“Öyle gibi oldu, değil mi?”

Urgit bunu duymazdan geldi. İhtiyar adama dikkatle baktı. “Malloryalıları kıtadan sürmek için benimle birlik olmasını rica edersem Belgarion gerçekten de nasıl tepki verir sence? Eminim onların buradaki varlıkları, onu da en az benim kadar rahatsız

ediyordur.”

“Çok fazla bir şansınız yok,” dedi Belgarath. “Belki Belgarion’u bunun iyi bir fikir olduğu konusunda ikna edebilirsiniz, fakat diğer Alorn hükümdarlar, büyük ihtimalle karşı çıkarlar.”

“Drosta ile bir uzlaşmaya vardılar ama öyle değil mi?”

“Bu Rhodar ile Drosta arasındaydı. Drasniyalılar ile Nadraklar arasında her zaman ihtiyatlı, belli bir dostluk vardır zaten. Bu fikri kabul ettirmeye çalışman gereken kişi Ço-Hag; Ço-Hag ise hiçbir zaman Murgolara tam olarak dostça davranmış sayılmaz.”

“Benim müttefike ihtiyacım var ihtiyar, boş lafa değil.” Urgit duraksadı. “Peki ya Belgarath’a bir haber ulaştırırsam?”

“Ona ne derdin?”

“Onu, Zakath’ın Batı Krallıkları için benden çok daha büyük bir tehlike arz ettiği konusunda ikna etmeye çalışırdım. Belki o Alornları dinlemeye razı ederdi.”

“O konuda da pek bir şansın olduğunu zannetmiyorum.” Ateşin ışığı kısa, gümüş rengi sakalında parlayan ihtiyar adam dans eden alevlere baktı. “Belgarath’ın sıradan insanlarla aynı dünyada yaşamadığını anlaman lazım. O, asıl sebeplerin ve ilksel güçlerin olduğu bir dünyada yaşıyor. Herhalde o Kal Zakath’ı sinir bozucu önemsiz bir şey olarak algılıyordur.”

“Torak’ın dişi!” diye sövdü Urgit. “Peki aradığım askerleri nereden bulacağım?”

“Paralı asker tut,” diye önerdi İpek, durduğu pencereden dönüp bakmadan.

“Ne?”

“Kraliyet kasasına dalıp Angarakların o meşhur kırmızı altınlarının bir kısmını çıkart. Batı Krallıklarına uygun adamlara ihtiyacın olduğunu ve karşılığında bol altın ödeyeceğini söyle. Her yer gönüllü kaynar.”

“Ben vatanlarını - ya da dinlerini- sevdikleri için savaşan adamları tercih ederim,” diye beyan etti Urgit gergin bir halde.

İpek yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle dönerek, “Bu tercihi birçok kralda müşahade ettim,” diye belirtti. “Bu kraliyet hâzinesine pek bir yük getirmiyor. Ama inanın bana Haşmetmeapları, bir ideale duyulan sadakatin derecesi değişir, ama paraya olan sadakat hiç değişmez. O yüzden paralı askerler daha iyi dövüşçüdürler.”

“Sen hiçbir şeyi ciddiye almayan birisin,” diye suçladı Urgit.

İpek başını salladı. “Hayır Haşmetmeapları. Ben gerçekçiyim.” Sadi’nin yanına giderek bir şeyler mırıldandı. Hadımağası başıyla onaylayınca, sansar suratlı ufak tefek Drasniyalı odadan ayrıldı.

Urgit, sorgulamasına tek bir kaşını kaldırdı.

“Toparlanmaya başlayacak Haşmetmeapları,” diye açıkladı Sadi. “Eğer yarın yelken açacaksak hazırlanmaya başlamamız gerek.”

Urgit ile Sadi, on beş dakika kadar sessizce konuştular; derken odanın diğer tarafındaki kapı açıldı. Polgara ile diğer hanımlar, Leydi Tamazin’in yanında odaya girdiler.

“Günaydın anne,” diye karşıladı Urgit annesini. “İnşallah iyi uyumuşsundur.”

“Oldukça iyi, teşekkür ederim.” Eleştirircesine oğluna baktı. “Urgit tacın nerede?”

“Çıkarttım. Başımı ağrıtıyor.”

“Hemen tak.”

“Neden?”

“Urgit zaten pek öyle krala benzemiyorsun. Kısa boylusun, sıskasın ve gelinciğe benzeyen bir yüzün var. Murgolar pek parlak zekâlı olmaz. Eğer sürekli tacını takmazsan, senin kim olduğunu unutmaları işten bile değil. Şimdi tak şunu.”

“Peki anne.” Kral tacını yerden alarak başına koyuverdi. “Böyle nasıl oldu?”

“Eğri oldu canım,” dedi Ana Kraliçe sakin bir tonda; bu o kadar tanıdık bir tondu ki Garion Polgara’ya telaşla baktı. “Şimdi de sarhoş bir gemiciye benziyorsun.”

Urgit gülerek tacını düzeltti.

Garion, bir gün önce karısını kasıp kavuran o ağlama fırtınasından bir iz kalıp kalmadığını anlamak için Ce’Nedra’ya yakından baktı, ama fırtınanın yakın zamanda geri dönebileceğine dair bir iz göremedi. Karısı, Cthan Prensesi Prala ile alçak sesli bir sohbete dalmıştı ve Murgo kızın yüzünden, daha şimdiden kraliçenin büyüsüne kapılmış olduğu açıkça görülüyordu.

“Ya sen Urgit,” dedi Leydi Tamazin, “sen iyi uyuyabildin mi?”

“Ben tam olarak hiç uyumam anne. Bunu bilirsin. Yıllar önce daimi bir uykuya dalmaktansa, huzursuz bir uykunun kesinlikle daha iyi olacağı kararma varmıştım.”

Garion kendisini, düşüncelerinde zorlu bir ayarlama yaparken yakaladı. Murgolan hiç sevmemişti. Onlara hiç güvenmemiş, hatta onlardan korkmuştu. Öte yandan Kral Urgit’in kişiliği de tıpkı dış

görünüşü gibi hiç Murgoya benzemiyordu. Kıvrak zekâlı ve maymun iştahlıydı; haleti ruhiyesi neşeden ve alaycılıktan kasvete doğru o kadar hızlı değişiyordu ki, Garion sırada neyin olduğunu tahmin bile edemiyordu. Güçlü bir kral olmadığına kuşku yoktu; üstelik Garion, Urgit'in nerelerde hata yaptığını görebilecek kadar krallık yapmıştı. Her şeye rağmen aslında onu sevdiğini; kendisine hiç uymayan ve uymayacak bir işle uğraştığı için ona garip bir sempati duyduğunu fark etti. Bu, tabii ki bir sorun yaratmıştı. Garion bu adamı sevmek *istemiyordu*; bu istemediği sempati de ona çok yersiz görünüyordu. Sandalyesinden kalkıp odanın uzak bir köşesine çekilerek, belki kendisini Murgo Kralının zekâ kıvılcımlarının etkisinden koruyabilir ümidiyle, sanki pencereden dışarı bakıyormuş numarası yaptı. Karşı konulmaz bir aciliyet hissiyle bir an önce geminin güvertesinde olmayı, çıplak sahil üzerine kurulmuş bu çirkin Murgo kentinden ve aslında o kadar kötü biri olmayan ama Garion'un bir düşman olarak görmesi gerektiğini bildiği bu korkak adamdan uzaklaşmak istedi.

"Ne var Garion?" diye sordu Polgara sessizce, arkasından giderek.

"Sabırsızlık sanırım Pol Teyze. Yola devam etmek istiyorum."

"Hepimiz öyleyiz canım," dedi kadın ona, "ama buna bir gün daha katlanmamız gerekiyor."

"Neden bizi kendi halimize bırakmıyor?"

"Kimden bahsediyorsun?"

"Urgit'ten. Onun sorunları beni ilgilendirmiyor, neden durmadan yanımızda oturup bunlardan söz edip duruyor sanki?"

"Çünkü yalnız Garion."

"Bütün krallar yalnızdır. Bu taçla birlikte gelen bir şey. Ama çoğumuz buna katlanmayı öğreniyoruz. Oturup bu konuda mızmızlanıp durmuyoruz."

"Haksızlık ediyorsun Garion," dedi Pol kat'i bir tonda, "bu da sana hiç yakışmıyor."

"Niye hepimiz ağzı laf yapan zayıf bir kralla bu kadar ilgileniyoruz?"

"Belki de uzun süredir karşılaştığımız, biraz insan özelliği gösteren ilk Murgo da ondan. Çünkü olduğu gibi görünüyor; ileride bir gün Alornlar ile Murgoların, kan dökmeden farklılıklarını halletmenin bir yolunu bulabilecekleri ihtimalini aklımıza getiriyor."

Garion pencereden dışarı bakmaya devam etti ama boynundan itibaren yavaşça kızardığını hissedebiliyordu. “Çocukça davranıyorum değil mi?” diye itiraf etti.

“Evet canım, galiba öyle. Önyargıların sana hâkim oluyor. Sıradan insanlar bunu yapmayı göze alabilir. Krallar göze alamaz. Oturduğun yere geri dön Garion ve onu yakından izle. Onu tanıma fırsatını kaçırma. Bir gün bu bilginin sana faydası dokunabilir.”

“Pekâlâ Pol Teyze.” Garion içini çekip, kararlı bir tavırla omuzlarını dikleştirdi.

Oskatat odaya girdiğinde neredeyse öğle olmuştu. “Haşmetmeapları,” diye duyurdu hışırdayan sesiyle, “Rak Urga Başrahibi Agachak sizinle görüşmeyi diliyor.”

“İçeri buyur et Oskatat,” diye cevap verdi Urgit yorgun bir sesle. Annesine dönerek, “Sanırım saklanmak için başka bir yer bulmam icap edecek,” diye mırıldandı. “Beni nerede bulacağını bilen çok fazla insan var.”

“Benim harika bir dolabım var Urgit,” diye cevap verdi annesi, “sıcacık, kuru ve karanlık. Oraya saklanıp üzerine bir battaniye örtebilirsin. Zaman zaman sana yemek de veririz.”

“Benimle eğleniyor musun anne?”

“Hayır canım,” dedi kadın. “Fakat beğensen de beğenmesen de kralsın. Ya kral olursun, ya da şımarık bir çocuk. Seçim tamamen sana kalmış.”

Garion suçluluk duyarcasına Polgara’ya baktı.

“Ee?” diye mırıldandı Pol.

Cevap vermemeyi tercih etti Garion.

Kadavra kılıklı Agachak içeri girerek kralına baştan savma bir selam verdi. “Haşmetmeapları,” dedi o yankılı sesiyle.

“Haşmetli Başrahip,” diye karşılık verdi Urgit, sesi gerçek hislerini açık etmiyordu.

“Zaman geçiyor Haşmetmeapları.”

“Ben de zamanın öyle bir alışkanlığı olduğunu fark ettim.”

“Demek istediğim hava fırtınaya çevirmek üzere. Gemi hazır sayılır mı?”

“Yarın yelken açmasını bekliyorum,” diye cevap verdi Urgit.

“Mükemmel. Kabach’a hazır olmasını söyleyeceğim.”

“Rahibe Chabat kendine gelebildi mi?” diye sordu Urgit.

“Tam olarak değil Haşmetmeapları. Hâlâ sevgilisinin yokluğunu

derinden hissediyor.”

“Adamın onun hakkındaki gerçek hislerini öğrendikten sonra da mı? Kim kadınların aklından geçenleri anlayabilir ki?”

“Chabat anlaşılması o kadar zor biri değildir Haşmetmeapları.” Agachak omzunu silkti. “Kendisine âşık bulma şansı oldukça az olan biçimsiz bir kadın için, samimiyetsiz bir sevgilinin kaybı bile çok acı olabiliyor. Aslında bu defa kaybı biraz daha derin. Sorchak ona bazı sihir ayinlerini yapmada yardımcı oluyordu. O olmadan, şeytan çağırma işine devam edemeyecek.”

Urgit ürperdi. “Onun bir büyücü olduğunu sanıyordum. Bu ona yetmiyor mu? Niye sihirbazlık işlerine de bulaşıyor ki?”

“Chabat pek o kadar güçlü bir büyücü değildir,” diye cevap verdi Agachak. “Sonunda benimle karşı karşıya geldiğinde kendisine yardım edecek ifritleri olursa büyük bir avantajı olacağını düşünüyor.”

“Seninle karşı karşıya geldiğinde mi? Bunu mu planlıyor?”

“Tabii ki. Onun zaman zaman haylazlık etmesi, eğlenceden değil. Esas amacı her zaman için iktidardı. Zamanı gelince benden gücümü zorla almaya çalışacak.”

“Madem öyle, neden onun Tapınakta bu kadar güç kazanmasına izin verdin?”

“Beni eğlendiriyor,” dedi Agachak buz gibi bir tebessümle. “Çirkinlik beni diğerleri kadar itmez ve Chabat, hırsına rağmen - ya da belki de o yüzden- çok beceriklidir.”

“Onun Sorchak’la olan ilişkisini biliyordun. Bu seni gücendirmedi mi?”

“Pek değil,” diye cevapladı ölü görünüşlü Başrahip. “Bu da kendime hazırlamakta olduğum eğlencenin bir parçası. Zamanla Chabat bir ifrit çağırmayı başaracak ve bana meydan okuyacak. Tam zaferi tamamlanmış göründüğü anda ben de bir ifrit çağıracağım ve benim ifritim onunkini yok edecek. O zaman onu bağlatıp sürüye sürüye Kurban Yerine götürteceğim. Orada sırt üstü sunağa yatacak ve ben bizzat yavaş yavaş onun kalbini sökeceğim. Bu anı büyük bir zevkle bekliyorum ve o beni yendiğine ne kadar emin olursa, zaferim de o kadar tatlı olacak.” Ölü yüzü, korkunç bir zevkle canlandı. Gözleri alevlendi, ağzının kenarlarında tükürükler belirdi.

Urgit’in yüzünde belli belirsiz bir rahatsızlık ifadesi vardı. “Galiba Grolimlerin, sıradan insanlara nazaran daha egzotik

eğlenceleri oluyor.”

“Pek değil Urgit. İnsanın güce sahip olmak istemesinin tek nedeni, bunu düşmanlarını yok etmek için kullanmak istemesindendir; düşmanını yok etmeden önce yüksek bir yerden indirmek ise özellikle zevkli bir şey. Kudretli Kal Zakath, bir Dagaşi bıçağıyla ölürken sen de orada olmak istemez miydin?”

“Pek değil. Ben onun yolumdan çekilmesini istiyorum. Özellikle bu olayı izlemek istemem.”

“O halde henüz gücün gerçek anlamını öğrenmemişsin. Seninle birlikte Cthrag Sadrius’un huzurunda durup Karanlık Tanrının yeniden doğuşuna ve Karanlığın Çocuğunun nihai galibiyetine tanık olurken bunu anlarsın belki.”

Urgit’in yüzündeki ifade ıstıraba dönüştü.

“Kaderinden çekinme Urgit,” dedi Agachak, o yankılı sesiyle. “Bir Angarak kralının da bu son karşılaşmada hazır bulunacağı önceden söylenmiş. Sen o kral olacaksın - tıpkı benim kurbanı kesip, yeniden doğan Tanrının ilk müridi olacağım gibi. Kaderin dövmüş olduğu bir zincirle birbirimize bağlanmışız. Senin kaderinde Angarakların Hükümdarı olmak, benimkinde ise Tapınağı yönetmek var.”

Urgit boynunu bükerek iç çekti. “Sen nasıl diyorsan öyledir Agachak,” dedi yıkılmış bir ifadeyle. “Ama hâlâ halletmemiz icap eden birkaç sorunumuz var.”

“Bunların hiçbiri benim pek umurumda değil,” diye beyan etti Başrahip.

“Ama ben umursuyorum,” dedi Urgit hayret verici bir hararetle. “Önce Zakath ile başa çıkmamız gerek; daha sonra Gethel ve Drosta’dan kurtulmamız icap edecek - kendimizi emniyete alabilmek için. Daha önce de taç için bir yarışa girmiştim, herhalde yarışanın tek ben olduğumu bilmek kendimi daha rahat hissetmeme neden olacaktır. Öte yandan senin sorunların biraz daha ağır. Urvon ile Zandramas çok ciddi rakipler.”

“Urvon yaşlı, titrek bir ahmak; Zandaramas ise sadece bir kadın.”

“Agachak,” dedi Urgit anlamlı bir tavırla, “Polgara da bir kadın. *Onunla* karşılaşmak ister miydin? Hayır Haşmetli Başrahibim, bence Urvon senin zannettiğin kadar titrek değil ve Zandramas belki de senin kabul etmek istemediğin kadar tehlikeli. Belgarion’un oğlunu kimsenin ruhu duymadan kaçırmayı başardı, bu o kadar da yabana

atılacak bir numara değil. Senin ve tüm diğer Başrahiplerin burnunun dibinden bile geçti, sanki burada yokmuşsunuz gibi. İstersen ikimiz de bunları gereğinden fazla hafife almayalım."

"Zandramas'ın nerede olduğunu biliyorum," dedi Agachak buz gibi bir tebessümle, "ve zamanı gelince Belgarion'un oğlunu ondan zorla alacağım. Senin, benim ve kurban edilecek bebeğin tam zamanı gelince Sardion'un huzurunda bulunacağımız daha önceden bildirildi. Orada ben kurbanı keseceğim ve sen de bu ayine tanıklık edeceksin, böylece her ikimiz de yüceleceğiz. Böyle yazılmış."

"Bu nasıl okuduğuna bakar," diye ekledi Urgit huysuzca.

Garion, sanki konuşulanlara kayıtsızmış gibi görünmeye çalışarak Ce'Nedra'nın yanına yaklaştı. Grolim Başrahibin neyi kastettiğini fark ettikçe minik kraliçenin yüzündeki kan çekilmeye başladı. "Böyle bir şey olmayacak," dedi kocası Ce'Nedra'ya kesin bir tavırla, sessizce. "Kimse bizim bebeğimize böyle bir şey yapamayacak."

"Biliyordun demek," diye suçladı Ce'Nedra onu, boğulur gibi bir fısıltıyla.

"Dedemle birlikte bunu Tapınaktaki Grolim Kehanetlerinde bulmuştuk."

"Ah Garion," dedi kız, ağlamamak için dudağını ısırarak.

"Bu konuda sıkılma," dedi Garion. "Aynı kehanet Torak'ın Cthol Mishrak'da kazanacağını da yazıyordu. Öyle bir şey olmadı, bu da olmayacak."

"Ama ya…"

"Ya'sı ma'sı yok," dedi Garion katiyetle. "Olmayacak."

Başrahip gittikten sonra Kral Urgit'in haleti ruhiyesi değişti. Koltuğuna oturarak keyifsizce düşüncelere daldı.

"Belki de Haşmetmeapları yalnız kalmak isterler," demeye cüret etti Sadi.

"Hayır Sadi." Urgit içini çekti. "Ne kadar endişelenirsem endişeleneyim, harekete geçirdiğimiz şeyi değiştirmenin bir yolu yok." Başını salladıktan sonra sanki bütün olanları başından savar gibi omzunu silkti. "Neden, senin şu ufak kabahatinin Salmissra'yı bu kadar kızdıran ayrıntılarını anlatmıyorsun bana? Namussuzluk ve sahtekârlık hikâyelerine bayılırım. Böyle şeyler, dünyanın aslında o kadar da kötü bir yer olmadığı hakkında ipuçları veriyor insana."

Sadi düşüşüne neden olan girift planın ayrıntılarını anlatmaya

başlayalı pek olmamıştı ki, başmabeyinci yeniden odaya girdi. “Cthaka’daki askeri validen bir rapor geldi Haşmetmeapları,” dedi hışırdayan sesiyle.

“Gene ne istiyor?” diye mırıldandı Urgit acıklı bir halde.

“Malloryalıların güneyde büyük bir sefere hazırlandıklarını rapor etmiş. Rak Gorut kuşatılmış ve kaçınılmaz olarak bir hafta içerisinde düşecekmiş.”

“Sonbaharda mı?” diye haykırdı Urgit dehşetle oturduğu yerden fırlayarak. “Yaz bitmiş olmasına rağmen bir sefere mi hazırlanıyorlar?”

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Oskatat. “Sanırım Kal Zakath seni gafil avlamayı düşünüyor. Rak Gorut düştü mü onun güçleri ile Rak Cthaka arasında bir şey kalmayacak.”

“Ve oradaki garnizon da hemen hemen yok gibi bir şey değil mi?”

“Korkarım öyle Urgit. O zaman Rak Cthaka da düşer; böyle olursa Zakath’ın önünde, güneydeki hâkimiyetini güçlendirmek için bütün bir kış olacak.”

Urgit küfretmeye başlayarak aceleyle duvara asılmış bir haritaya gitti. “Morcth’ta ne kadar askerimiz var?” diye sordu, bir parmağıyla haritaya vurarak.

“Birkaç bin. Fakat onlar güneye yola çıkma emri aldıklarında Malloryalılar Rak Cthaka yolunun yarısına varmış olurlar bile.”

Urgit dehşetle haritaya bakmaya devam etti. Sonra aniden yumruğunu haritaya indirdi. Koltuğuna geri dönerek, yerine çöktü.

“Kradak’ı çağırsam fena olmayacak,” dedi Oskatat. “Genelkurmayın bundan haberi olması gerek.”

“Sen nasıl uygun bulursan Oskatat,” diye cevap verdi Urgit yenilmiş bir ses tonuyla.

Başmabeyinci odadan çıkarken Garion, haritaya bakmak için ilerledi. Haritalara şöyle bir baktıktan sonra Urgit’in sorununa bir çözüm buldu ama konuşma konusunda biraz tereddütlüydü. Bu işe bulaşmak istemiyordu. Çenesini kapalı tutması için bir düzine geçerli neden vardı - en önemlisi de eğer çözümünü Murgo Kralına sunarsa, bir yerde ona bağlanacak olmasıydı. O ise bu adamla, ne kadar az olursa olsun her türlü bağlılıktan kaçınmaya kararlıydı. Öte yandan halledilmemiş bir sorun da sorumluluk bilincini didikleyip duruyordu; tarafından olmasa bile birine arkasını dönmek, içinde derinlerdeki bir şeyleri rahatsız ediyordu. Kendi

kendine sövdükten sonra çarpılmış gibi duran Urgit'e döndü. "Özür dilerim Haşmetmeapları," dedi meseleye dolaylı yoldan yaklaşarak, "Rak Cthaka tam olarak ne kadar tahkim edilmiştir?"

"Herhangi bir Murgo şehri kadar," diye cevap verdi Urgit dalgın dalgın. "Surlar yirmi metre yüksekliğinde ve on metre kalınlığında. Ne fark eder ki?"

"Şehir bir kuşatmaya dayanabilir o halde - eğer orada yeterli adamınız olsaydı tabii?"

"Bütün sorun da burada - o kadar adamım yok."

"O halde Malloryalılar şehre varmadan önce oraya takviye kuvvet ulaştırmanız gerekiyor."

"Ne parlak bir müşahade. Fakat yardım kollarını oraya zamanında gönderemezsem sokaklar Malloryalılarla dolmadan takviye kuvvetlerini nasıl yollayacağım?"

Garion omzunu silkti. "Denizden gönderin."

"Denizden mi?" Urgit afallamış görünüyordu.

"Limanınız gemi dolu ve şehirde asker kaynıyor. Gemilere Rak Cthaka'daki garnizona takviye kuvvet olmaları için yeterince adam yükleyin ve denizden şehre yollayın. Rak Gorul yarın düşşe bile Malloryalıların karadan yürümeleri en az on günlerini daha alır. Sizin gemileriniz ise oraya bir haftadan kısa bir zamanda varır. Böylece takviye edilmiş garnizon direnirken, yardım kollarınız da oraya varır."

Urgit başını salladı. "Murgo orduları denizden gitmez," dedi. "Generallerim bunu dinlemez bile."

"Kral sizsiniz, öyle değil mi? Dinlemelerini sağlayın."

Urgit'in yüzünde bir endişe belirdi. "Beni hiç dinlemezler."

Garion'un içinden aniden, onu omuzlarından şöyle bir tutup silkelemek geldi. Epey bir gayret sarfederek sinirlerine hâkim olmayı başardı. "Yürümenin kutsal bir yanı yok ki," dedi, "özellikle de eğer adamlarınızı Rak Cthaka'ya yürütmek şehrinize mal olacaksa. Generallerinize adamları o gemilere yüklemelerini ve aynı zamanda bu konunun tartışmaya açık olmadığını söyleyin."

"Reddeceklerdir."

"O zaman onları görevlerinden alıp birkaç albayı terfi ettirin."

Urgit donakalmış bir halde Garion'a bakıyordu. "Bunu yapamam."

"Kral olan sizsiniz. İstediğiniz her şeyi yaparsınız."

Urgit bu fikirle kararsızlık içinde boğuşuyordu.

“Dediğini yap Urgit,” diye emretti Leydi Tamazin beklenmedik bir anda. “Rak Cthaka’yı kurtarmanın tek yolu bu.”

Kral annesine baktı, yüzünde kararsızlığını belli eden bir ifade vardı. “Gerçekten öyle yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun anne?” diye sordu cılız bir sesle.

“Yap. Genç adamın dediği gibi, kral olan sensin - ve sanırım artık bir kral gibi davranmaya başlama zamanı da geldi.”

“Göz önüne almamız gereken bir şey daha var Haşmetmeapları,” dedi Sadi, ciddi bir yüzle. “Eğer Malloryalılar Rak Cthaka’yı kuşatacaksa, ben oraya gidemeyeceğim demektir. Herhangi bir çatışma başlamadan benim o yöreden geçmiş olmam gerekir. Bir çatışma yaşanmıyorsa köle avcıları pek bir engellemeyle karşılaşmadan yolculuk edebilirler; fakat bir kez savaş başlarsa, Malloryalıların bizi alıkoyacağına kuşku yok. Eğer hızlı hareket etmezseniz Dagaşi’niz önümüzdeki yazdan önce Rak Hagga’ya ulaşamaz.”

Urgit’in yüzünü daha da yıkılmış bir ifade bürüdü. “Bunu düşünmemiştim,” diye itiraf etti. “Sanırım adamlarınla birlikte hemen yola çıkmak için hazırlanmalısınız. Tapınağa bir haber uçurup Agachak’a planlarda bir değişiklik olduğunu yazacağım.”

Kapı açıldı. Oskatat içeri girdi, yanında da bir gün önce Urgit’in imzasını kabaca istemiş olan Murgo subay duruyordu.

“Ha, General Kradak,” diye karşıladı subayı Urgit yapmacık olduğu belli olan bir neşeyle, “sizin de bize katılmanız ne hoş. Güneyde neler olduğunu duydunuz mu?”

General kısaca başıyla onaylayarak, “Durum ciddi,” dedi. “Rak Gorut ile Rak Cthaka büyük bir tehlike içinde.”

“Ne önerirsiniz General?” diye sordu Urgit.

“Önerecek bir şey yok,” dedi Kradak. “Gorut ve Cthaka’nın kaybedilmiş olduğu gerçeğini kabullenip Urga, Morcth ve Araga’yı elimizde tutma çabalarımızı güçlendirmeliyiz.”

“General, bu Cthol Murgos’taki dokuz askeri bölgenin sadece üçünün benim denetimimde kalması anlamına geliyor. Zakath krallığımı lokma lokma yutuyor.”

General omzunu silkti. “Rak Cthaka’ya Malloryalılardan önce varamayız. Şehir düşecek. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Peki oradaki garnizonumuzu güçlendirirsek? Bu durumu değiştirir mi?”

“Tabii, ama bu imkânsız.”

“Belki değildir,” dedi Urgit aceleyle Garion’a bir bakış fırlatarak. “Takviye güçlerini oraya gemilerle taşımaya ne dersiniz?”

“Gemilerle mi?” General gözlerini kırpıştırdı; sonra yüzü sertleşti. “Bu çok saçma.”

“Niye saçma?”

“Daha önce Cthol Murgos’ta böyle bir şey yapılmamıştı.”

“Herhalde daha önce Cthol Murgos’ta yapılmamış olan bir sürü şey vardır. Bu işin olmaması için belirli bir sebep var mı?”

“Gemiler batar Haşmetmeapları,” diye dikkat çekti Kradak azarlarcasına, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. “Askerler bunu biliyor ve gemiye binmeyi reddederler.”

Oskatat ileri doğru bir adım attı. “Eğer reddeden ilk on askeri hemen oracıkta çarmıha gererseniz etmezler,” dedi katiyetle. “Bu tür bir örnek geri kalanların gönülsüzlüklerine iyi gelir.”

Kradak, beyaz saçlı adama gizlemediği bir nefretle baktı. “Bir ev uşağı, emir vermekten ne anlar?” diye sordu. Urgit’e gizlemediği bir alayla baktı. “Tacınız ve asanızla oynayıp kral numarası yapmaya devam edin siz. Ama burnunuzu devam eden savaştan uzak tutun.”

Urgit’in yüzü soldu, koltuğunda büzüştü.

“Cellatı çağırmamı ister misiniz Haşmetmeapları?” diye sordu Oskatat buz gibi bir sesle. “Görünüşe göre General Kradak’ın artık yararlılık zamanı geçmiş.”

Kradak ona gözlerine inanamayarak baktı. “Cesaret edemezsin!” dedi nefesi kesilircesine.

“Hayatınız şu anda Haşmetmeaplarının keyfine kalmış Kradak. Ondan gelecek tek bir sözle başınız toprağın üzerine yuvarlanıverir.”

“Ben Cthol Murgos ordusunun bir generaliyim.” Sanki ona güven veriyormuş gibi boynundaki altın zincire yapıştı Kradak. “Beni Taur Urgas atadı. Senin bana hükmün geçmez Oskatat.”

Urgit oturduğu koltukta doğruldu, yüzüne hiddetle kan gelmeye başlamıştı. “Ya öyle mi?” dedi, tehlikeli sayılacak kadar sakin bir sesle. “Belki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmiştir.” Tacını çıkartarak kaldırdı. “Bunu tanıyor musun Kradak?”

General taş gibi bir çehreyle ona hiddetle bakıyordu.

“Cevap ver bana!”

“Bu, Cthol Murgos’un tacıdır,” diye cevap verdi Kradak aniden.

“Bunu takan kişinin mutlak bir yetkisi vardır, değil mi?”

“Taur Urgas’ın vardı.”

“Taur Urgas öldü. Şimdi tahtta ben oturuyorum ve sen bana, ona nasıl itaat ettiysen, öyle itaat edeceksin. Anlıyor musun?”

“Sen Taur Urgas değilsin.”

“Bu gayet açık General Kradak,” diye cevap verdi Urgit soğuk bir edayla. “Ama senin kralınım ve aynı zamanda bir Urga’yım. Canım sıkıldığında Urgaların deliliğinin beni de esir aldığını hissediyorum - ve şu anda hızla her yanımı kaplıyor. Eğer tam olarak sana söylediklerimi yapmazsan, güneş kavuşmadan boyun bir baş kısalacak. Şimdi askerleri gemilere yükleme emri ver.”

“Ya reddedersem?”

Urgit’in yüz ifadesinde tereddüt belirdi. Her nedense sorarcasına Garion’a baktı.

“Öldür onu,” dedi Garion, insanları hemen etkilediğini bildiği düz, duygusuz bir sesle.

Urgit yeniden doğruldu ve kesin bir hareketle çıngırağın ipine asıldı. Dışarıda holdeki büyük gong çaldı. İriyarı iki muhafız derhal cevap verdiler. “Buyrun Haşmetmeapları?” dedi içlerinden biri.

“Eee, Kradak?” diye sordu Urgit. “Hangisini istiyorsun? Gemiler mi, cellatın kütüğü mü? Konuş adam. Bütün gün seni bekleyemem.”

Kradak’ın yüzü kül rengi oldu. “Gemiler Haşmetmeapları,” diye cevap verdi titrek bir sesle.

“Mükemmel. Fakat uyuşmazlığımızı nahoş bir durum yaşamadan halletmiş olmamıza sevindim.” Urgit muhafızlarına döndü. “General Kradak şimdi doğrudan Üçüncü Piyade Taburuna gidecek,” diye açıkladı onlara, “siz de ona refakat edeceksiniz. Bu adamlara limandaki gemilere binerek Rak Cthaka garnizonunun yardımına gitmek için yelken açmalarını emredecek.” Kradak’a dikkatle, hiç güvenmediğini belli ederek baktı. “Eğer onlara başka bir emir verecek olursa, kellesini derhal alıp - bir kova içinde- bana getireceksiniz.”

“Başüstüne Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Murgolar bir ağızdan, her ikisi de yumruklarını örgü zırhlarına vurarak.

Titreyen Kradak yıkılmış bir halde döndü ve peşindeki suratsız Murgo muhafızlarla dışarı çıktı.

Urgit, kapı kapanıncaya kadar mütehakkim görünüşünü muhafaza etti; sonra her iki kolunu da havaya kaldırıp ayaklarını yere vurmaya, zevkle bağırmaya başladı. “Aman Tanrılar!” dedi coşkuyla. “Bayıldım buna! Bütün hayatım boyunca bunu yapmak

istemiştim!”

Leydi Tamazin ciddi bir yüz ifadesiyle koltuğundan kalktı, oğlunun oturduğu yere kadar aksayarak gitti ve tek bir söz söylemeden ona sarıldı.

“Sevgi mi gösteriyorsun anne?” diye sordu kral hafifçe; sert hatlı yüzünü hâlâ koca bir tebessüm kırıştırıyordu. “Ne kadar Murgolara aykırı bir davranış.” Sonra gülerek annesini sımsıkı kucakladı.

“Belki de bir ümit vardır hakikaten,” diye kanaatini belirtti Oskatat’a Ana Kraliçe, sakin bir tavırla.

Koca Murgonun dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı. “Gelecek biraz daha parlak görünüyor Leydim,” diye kabul etti Oskatat.

“Desteğine teşekkür ederim Oskatat,” dedi Urgit dostuna. “Eğer senin yardımın olmasaydı, belki bu işten sağ salim çıkamazdım.” Duraksadı. “Gerçi, benim planımı tasvip etmiş olmanın beni biraz hayrete düşürdüğünü itiraf etmeliyim.”

“Tasvip etmiyorum. Bence daha baştan bir işe yaramayacağı belli olan saçma bir fikir.”

Urgit gözlerini kırpıştırdı.

“Öte yandan tehlikede olan başka bir mesele vardı - çok daha önemli başka bir mesele.” Koca adamın yüzünde garip bir gurur ifadesi vardı. “Generallerinizden biriyle ilk kez karşı karşıya geldiğinizin farkında mısınız? Tahta çıktığınızdan beri hakkınızı yeyip duruyorlardı. Birkaç geminin ve birkaç bin adamın kaybı, Cthol Murgos tahtına gerçek bir kralın oturması karşısında küçük bir bedel sayılır.”

“Açık kalpliliğin için sana teşekkür ederim Oskatat,” dedi Urgit ciddiyetle. “Ama belki de olaylar senin zannetiğin gibi bir felaketle sonuçlanmayabilir.”

“Belki, ama Taur Urgas böyle bir şey yapmazdı.”

“Belki günün birinde, artık Taur Urgas’ın aramızda olmadığına hep birlikte seviniriz Oskatat.” Hafif ironik bir tebessüm kralın dudaklarına değip geçti. “Aslında ben biraz da olsa sevinmekte olduğumu hissediyorum. Bu savaşı kaybediyorum eski dostum ve kaybeden bir adam da tutucu olma lüksüne sahip değildir. Eğer Kal Zakath’ın, sırığa taktığı kellemle Rak Urga caddelerinden geçmesini istemiyorsam, biraz kumar oynamayı göze almalıyım.”

“Haşmetmeapları nasıl buyururlarsa,” dedi başmabeyinci eğilerek. “Benim de bazı emirler vermem icap ediyor. Müsaadenizle çekilebilir miyim acaba?”

“Tabii.”

Oskatat dönerek kapıya doğru ilerledi. Ancak o kapıya varmadan kapı açıldı ve İpek odaya girdi. Başmabeyinci durup Drasniyalıya dik dik baktı. İpek’in eli hızla cüppesinin kukuletasına gitti ama sonra pişmanlık belirten ekşi bir suratla vazgeçti.

Garion içinden inledi. Oskatat’ın arkasından ona doğru ilerlerken, Durnik ile dev Toth’un da, adamın bağırmasına karşı her iki yandan adama yaklaşmakta olduklarını fark etti.

“Sen!” diye haykırdı Oskatat İpek’e. “Burada ne işin var?”

İpek’in yüz ifadesinde bir teslimiyet vardı. “Geçiyordum Oskatat,” diye cevap verdi umursamazca. “Sen iyisindir herhalde?”

Urgit başını kaldırdı. “Neler oluyor?”

“Başmabeyinciniz ile eski dost oluruz Haşmetmeapları,” diye cevap verdi İpek. “Birkaç yıl önce Rak Goska’da karşılaşmıştık.”

“Haşmetmeapları bu adamın gerçek kimliğinin farkındalar mı?” diye sordu Oskatat.

Urgit omzunu silkti. “Sadi’nin hizmetkârlarından biri,” dedi. “Ya da bana öyle söylendi.”

“Pek sayılmaz Urgit. Bu, Drasniya Prensi Kheldar, dünyanın en namlı casusu.”

“Başmabeyinciniz övgülerinde pek mübalağalı,” dedi İpek alçakgönüllülükle.

“Rak Goska’da planların ortaya çıktığında seni durdurmaları için Taur Urgas’ın gönderdiği askerleri katlettiğin yalan mı?” dedi Oskatat suçlamasına.

“Ben tam olarak ‘katletmek’ kelimesinin doğru sayılabileceğini pek sanmıyorum Efendimiz.” İpek irkildi. “Biraz nahoş bir durumun vuku bulduğunu kabul ediyorum ama bu olanları özetlemenin çok yakışıksız bir şekli.”

“Haşmetmeapları,” dedi asık yüzlü Murgo. “Bu adam en büyük ağabeyiniz Dorak Urgas’ın ölümünden sorumludur. Derhal kellesinin alınması için uzun zamandır bekleyen bir emir bulunmaktadır, o yüzden ben hemen cellatı çağıracağım.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

URGİT'İN yüzü buz gibi oldu. Gözlerini kıstı ve sinirli bir edayla tırnaklarını kemirmeye başladı. "Pekâlâ Sadi," dedi sonra, "bütün bunların açıklaması nedir?"

"Haşmetmeapları - ben…" Hadımağası kollarını iki yana açtı.

"Bana masum numarası yapmaya kalkma," diye atıldı Urgit. "Bu adamın kim olduğunu biliyor muydun?" İpek'i işaret etti.

"Şey, evet ama…"

"Ve bana söylememeyi tercih ettin öyle mi? Neler çeviriyorsun Sadi?"

Hadımağası tereddüt etti; Garion adamın alnında biriken boncuk boncuk terleri gördü. Durnik ile Toth sanki bu çatışmadan uzaklaşmak istercesine umursamaz bir tavırla yürümeye devam edip Oskatat'ı geçtiler ve aylakça duvara dayandılar - her biri kapının bir yanına olmak üzere.

"Eee Sadi," diye bastırdı Urgit. "Prens Kheldar'ın ününü duymuştum. Sadece bir casus değil; aynı zamanda bir suikastçı da." Gözleri aniden faltaşı gibi açıldı. "Şimdi anladım!" dedi nefesi kesilir gibi olarak; bir yandan da İpek'e bakıyordu. "Belgarion seni buraya beni öldürmen için yolladı - seni ve bütün bu Alornları."

"Saçmalayı kes Urgit," dedi Leydi Tamazin oturduğu yerden. "Bu insanlarla, buraya geldiklerinden beri saatlerce yalnız kaldın. Eğer buraya seni öldürmeye gelmiş olsalardı, çoktan ölmüş olurdun."

Bunu bir düşündü kral. "Pekâlâ, sen, Prens Kheldar; konuş

bakalım. Tam olarak burada ne aradığını bilmek istiyorum. Konuş haydi."

İpek omzunu silkti. "Efendimiz Oskatat'a söylemiş olduğum gibi Haşmetmeapları. Sadece geçiyordum. Benim asıl işim dünyanın başka bir bölgesinde."

"Hangi bölgesinde?"

"Orada burada," dedi İpek lafı döndürerek.

"Ben açık cevaplar almak istiyorum burada," diye ısrar etti Urgit.

"Cellatı çağırayım mı Haşmetmeapları?" diye sordu Oskatat uğursuzca.

"Belki de fena bir fikir olmaz bu," diye kabul etti Urgit.

Başmabeyinci dönünce Durnik ile geçit vermez Toth'un odadan çıkış yolunu kestiklerini gördü. Durumu fark eden Urgit hemen odayı silahlı Murgolarla dolduracak olan çıngırağın ipine uzandı.

"Urgit!" diye atıldı Leydi Tamazin. "Hayır!"

Urgit tereddüt etti.

"Dediğimi yap!"

"Neler oluyor?" diye sordu kral.

"Etrafına baksana," dedi annesi. "Eğer o ipe dokunacak bile olsan, daha aşılamadan bu insanlar boğazına bir bıçak dayar."

Kralın yüzünde aniden bir korku ifadesi belirdi ve yavaşça elini indirdi.

Sadi boğazını temizleyerek, "Ehm… Haşmetmeapları," dedi. "Sanırım Ana Kraliçe burada olup biteni tam kalbinden yakaladı. Her ikimiz de birbirimizin işini zorlaştırabilecek konumdayız. Nahoş bazı şeyleri denemeden önce uzlaşmak için mantıklı mantıklı konuşmaya çalışmak daha akıllıca olmaz mı?"

"Ne istiyorsun Sadi?" diye sordu Urgit hafif titrek bir sesle.

"Başından beri yapmayı planladığınız şeye devam etmenizi Haşmetmeapları. Kheldar'ın söylemiş olduğu gibi bizim işimiz dünyanın başka bir bölgesinde ve bu sizi doğrudan ilgilendirmiyor. Bize vermeyi vadettiğiniz gemiyi verin, karşılık olarak biz de söz verdiğimiz gibi Dagaşi'yi Rak Hagga'ya götürelim. Ondan sonra biz kendi işimize devam edeceğiz. Bundan daha adil ne olabilir?"

"Dinle onu Urgit," diye ısrar etti Leydi Tamazin. "Söyledikleri kulağa son derece mantıklı geliyor."

Urgit'in yüz ifadesi kuşkuluydu. "Gerçekten öyle mi

düşünüyorsun anne?”

“Mallorya sınırlarını geçtikten sonra sana ne gibi bir zararları dokunabilir?” diye sordu Ana Kraliçe. “Eğer seni huzursuz ediyorlarsa onları bir an önce Rak Urga’dan yolla.”

“Bu hariç hepsini.” Oskatat İpek’i işaret etti.

“Ona gerçekten çok ihtiyacımız var Efendimiz,” dedi Sadi kibarca.

“Dorak Urgas’ı öldürmüştü,” dedi başmabeyinci inatla.

“Bunun için ona da madalya verebiliriz daha sonra Oskatat,” dedi Urgit.

Oskatat krala bakakaldı.

“Öf, haydi dostum. Sen de Dorak’tan en az benim kadar nefret ederdin.”

“O, bir Murgo prensiydi Haşmetmeapları. Cinayeti cezasız bırakılamaz.”

“Taht yolunda *benim* de bir düzine kardeşimi - ki onlar da Murgo prensleriydi- öldürmüş olduğumu unutmuş gibisin. Beni de cezalandırmayı mı düşünüyordun?” Urgit Sadi’ye baktı yeniden. “Gerçi Kheldar’ı burada, Drojim’de alıkoymanın bana da bir zararı dokunmaz. Bir yerde işlerimizi garanti altına almak için. Siz Kabach’ı Rak Hagga’ya ulaştırır ulaştırmaz ben de onu bırakırım. Size arkadan yetişir.”

Sadi’nin yüz ifadesinde bir ıstırap belirdi.

“Burada çok önemli bir konuyu göz ardı ediyorsun Urgit,” dedi Leydi Tamazin, dikkatle ileri abanarak.

“Ya? Neymiş o anne?”

“Drasniyalı Prens Kheldar’ın Kral Belgarion’un en samimi arkadaşlarından biri olduğu söylenir. Burada Riva Kralına bir mesaj yollamak için en mükemmel elçiye sahipsin.”

Kral dik dik İpek’e baktı. “Bu doğru mu?” diye sordu. “Gerçekten Belgarion’u tanıyor musun?”

“Aslını isterseniz oldukça iyi,” diye cevap verdi İpek. “Küçük bir oğlan olduğu zamanları bilirim.”

“O yaşlı adam Belgarion’un şu anda Riva’da olmadığını söyledi. Onu nerede bulabileceğin konusunda bir fikrin var mı?”

“Haşmetmeapları,” diye cevap verdi İpek son derece ciddi bir suratla, “şu anda Belgarion’un tam olarak nerede olduğunu bildiğimden emin olabilirsiniz.”

Urgit yanaklarından birini kaşıdı; gözlerinde kuşku vardı. “Bundan pek hoşlandığımı söyleyemeyeceğim,” dedi. “Diyelim ki sana, Belgarion’a götürmen için bir mesaj verdim. Seni bu mesajı yırtıp atarak dönüp arkadaşlarına katılmaktan ne alıkoyacaktır?”

“Ahlak.” İpek omzunu silkti. “Yapmak için birinden bir ödeme kabul ettiğim şeyleri mutlaka yerine getiririm. Bana bir şeyler *ödemeyi* düşünüyordunuz, değil mi?”

Urgit bir an İpek’e bakakaldı; sonra başını arkaya savurarak kahkahalarla gülmeye başladı. “Kesinlikle utanmaz bir adamsın sen Kheldar,” dedi. “Burada, cellatın kütüğünden birkaç adım ileride durmuşsun ve hâlâ benden tehditle para kopartmaya çalışacak kadar sinirlerin sağlam.”

İpek içini çekip etrafına acıklı bir ifadeyle baktı. “Neden ‘ödeme’ sözü dünyanın dört bir yanındaki bütün kralların gözlerinde bir dehşet ifadesinin belirmesine neden olur?” diye sordu. “Eminim Haşmetmeapları, bu gerçekten benzersiz görevi ufak bir karşılık vermeden yapmamı beklemiyorlardı?”

“Sence kelleni yerinde bırakmak yeterli bir karşılık olmaz mı?”

“Yo, sanırım şu anda oldukça emniyetteyim. Dünyada mesajınızın yerine ulaştığını garanti edebilecek yegane insan ben olduğuma göre, öldürülemeyecek kadar değerliyim, sizce de öyle değil mi?”

Leydi Tamazin aniden güldü, ikisine bakarken yüzünde garip bir ifade vardı.

“Komik bir şey mi var anne?” diye sordu Urgit kadına.

“Hiç Urgit. Hiçbir şey.”

Kralın gözleri hâlâ kararsızdı. Umutla başmabeyinciye bakarak, “Sen ne diyorsun Oskatat?” diye sordu. “Bu üçkâğıtçıya güvenebilir miyim sence?”

“Bu Haşmetmeaplarının kararı,” diye cevap verdi koca Murgo katı bir ifadeyle.

“Sana bunu kralın olarak sormuyorum,” dedi Urgit ona. “Bir dost olarak soruyorum.”

Oskatak irkildi. “Bu çok zalimce Urgit,” dedi. “Bana görev aşkı ile dostluk arasında bir seçim yapmamı söylüyorsun.”

“Peki o halde. O şekilde kabul edelim. Ne yapmalıyım?”

“Kral olarak kanunlara riayet etmelisiniz - bu sizin şahsi çıkarlarınıza ters düşse de. Öte yandan, bir insan olarak bir felaketi önleyebilecek her türlü fırsatı elden bırakmamalısınız.”

“Eee? Yani ne yapmalıyım? Kral mı olmalıyım, yoksa insan mı? Hangisini salık verirsin?”

Aralarında, havada asılı kalmıştı her şey. Başmabeyinci Urgit’in gözlerine bakmayı reddediyordu. Onun yerine Leydi Tamazin’e aceleyle bir bakış atıverdi. “Torak beni affetsin,” diye mırıldandı sonunda. Dikleşti ve dosdoğru kralının yüzüne baktı. “Kendini kurtar Urgit,” dedi. “Eğer bu Drasniyalı Belgarion ile bir ittifak kurmanızı sağlayabilirse, o zaman ne istiyorsa ödeyin ona ve bırakın gitsin. Belgarion daha ileride sizi aldatabilir, ama Kal Zakath şu anda kellenizi istiyor. Bu ittifaka ihtiyacınız var, ne pahasına olursa olsun.”

“Teşekkür ederim Oskatat,” dedi kral samimi bir minnettarlıkla. Yeniden İpek’e döndü. “Sence mesajımla Belgarion’a ne kadar zamanda ulaşabilirsin?” diye sordu.

“Haşmetmeapları,” diye cevap verdi İpek, “mesajınızı Belgarion’a tahmin bile edemeyeceğiniz kadar hızlı ulaştırırım. Şimdi, paradan konuşabilir miyiz?” Uzun, sivri burnu Garion’un gayet iyi tanıdığı bir şekilde seyirmeye başladı.

“Ne kadar istiyorsun?” diye sordu Urgit ihtiyatla.

“Hım.” İpek düşünüyormuş gibi yaptı. “Sanırım yüz Tolnedra altın sikkesi yeter.”

Urgit ağzını açarak ona bakakaldı. “Yüz sikke mi? Delisin sen!”

İpek, ellerinden birinin tırnaklarını ciddiyetsiz bir ifadeyle incelemeye başladı. “Miktar, tartışmaya açıktır Haşmetmeapları,” diye itiraf etti. “Sadece şöyle üzerinde gezinebileceğimiz bir fiyat menzili vereyim dedim.”

Urgit’in gözlerinde garip bir ışık parıldadı. İleri abandı, farkında olmadan burnunu çekiştirip duruyordu. “Sana on sikke kadar verebilirim sanırım,” diye karşı atağa geçti. “Hâzinede o kadar fazla Tolnedra sikkesi yok.”

“Ah, hiç ziyanı yok Haşmetmeapları,” dedi İpek yüce gönüllülükle. “Angarak sikkelerini de kabul etmeye razıyım - hafif bir indirimle tabii ki.”

“İndirim mi?”

“Angarak altınının değerinin daha düşük olduğuna kuşku yok Kral Urgit. Sarı değil de kızıl olmaları bu yüzden değil mi?”

Urgit onu iyice bir süzdü. “Neden bir sandalye çekip oturmuyorsun dostum?” diye önerdi. “Bu biraz vakit alabilir.” Gariptir ki onun da burnu seyirmeye başlamıştı.

Bundan sonra olanlar her iki tarafın da şaşırtıcı bir ustalık gösterisiydi. Garion İpek'i böyle durumlarda çok görmüştü ve sivri burunlu arkadaşının girdiği her pazarlıkta en iyisini koparmak konusunda benzersiz olduğuna inanmıştı hep. Öte yandan Urgit hemen bu oyunda bir uzman olduğunu ispat edivermişti. İpek uygun ve abartılı terimlerle mesajı götürürken karşılaşabileceği tehlikeleri dile getirirken, Urgit de ona miktarı çoğaltmaktansa refakatine Murgo askerler vermeyi önererek karşılık vermişti. İpek o taraftan saldırmaktan vazgeçmiş ve karşılaşacağı -yeni atlar, yemek ve yatak, rüşvet vs. tipi— sıra dışı harcamalara yoğunlaşmıştı. Her durumda Murgo Kralı paradan ziyade -Murgo elçiliklerinden veya ticaret kurullarından alabileceği atlar, yemek ve yatacak yer gibi- yardımda bulunmayı önermiş, onu rüşvet vermekten kurtaracak Murgo memurlarının mükemmel hizmetlerinden bahsetmişti. Dikkatli gözleri rakibinin yüzünden hiç ayrılmayan İpek bu konuyu numaradan biraz düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra daha önceden hazırlamış olduğu konumuna geri çekildi, yeniden Riva Kralı ile olan dostluğunun ve belki de bu dünyada Belgarion'a bu ittifak önerisini en olumlu biçimde sunabilecek tek kişinin kendisi olduğu gerçeğinin altını çizdi. "Sonuç olarak," diye bitirdi sözlerini, "işin aslı gelip, sizin bu ittifaka ne kadar değer verdiğinize dayanıyor, öyle değil mi?"

"Benim için çok değerli," diye itiraf etti Urgit yanıltıcı bir içtenlikle, "ama, senin belki de en mükemmel elçi olabileceğini itiraf etsem de, Belgarion'un bu ittifakı kabul edeceğinin bir garantisi yok, öyle değil mi?" Duraksadı; yüz ifadesinden aklında bir şey gelmiş olduğu anlaşılıyordu. "Bak aklıma ne geldi," dedi son derece artistçe, numaradan bir heyecanla, "gel şu mesajın götürülmesi için oldukça makul bir rakam tespit edelim: İstersen daha önce teklif etmiş olduğum gibi on sikke diyelim."

İpek'in gözleri çakmak çakmak oldu, ama Urgit bir elini kaldırdı. "Beni bir dinleyin hele Asaletmeapları," dedi. "Daha önce de teklif etmiş olduğum gibi bu miktar mesajı taşımanız için. Sonra eğer Belgarion ittifakı kabul ederse istediğiniz paranın kalanını size vermekten memnuniyet duyacağım."

"Bu pek adilane sayılmaz Haşmetmeapları," diye itiraz etti İpek. "Bütün meseleyi üçüncü şahısların eline bırakıyorsunuz. Ben mesajı götüreceğimin garantisini verebilirim sadece, kabul edip etmeyeceğinin değil. Belgarion bağımsız bir kraldır. Ona ne yapması gerektiğini söyleyemem ve onun sizin önerinize nasıl

karşılık vereceğini önceden bilemem.”

“Onun en eski dostu olduğunu söylemedin mi? En azından bu meseleye nasıl bakacağı hakkında bir fikrin olacak kadar iyi tanıyorsundur onu.”

“Pazarlığın temelini değiştiriyorsunuz Haşmetmeapları,” diye suçladı onu İpek.

“Evet biliyorum,” diye sırıttı Urgit.

“Belgarion ile aranızda bir ittifakın oluşabilmesi için kurulabilecek gerçek bir bağın ücreti çok daha yüksek olur,” diye karşı atağa geçti İpek. “Sonuç olarak teklif ettiğiniz şey son derece tehlikeli.”

“Tehlikeli mi? Tam olarak dediğini anlayamadım dostum.”

“Belgarion tam olarak hesap verip vermemekte özgür bir kişi sayılmaz. Batının Hükümdarı olmasına rağmen yine de diğer krallara hesap vermek zorundadır - özellikle de Alornlara; dürüst olmamız gerekirse bütün Alornlar Murgolardan nefret eder. Eğer onu sizinle bir ittifaka girmesi için ikna edebilsem bile bütün o diğer Alorn kralları benim hain olduğumu düşünebilirler. Hayatımın geri kalan kısmını kiralık katillerden kaçarak geçirmek zorunda kalabilirim.”

“Buna inanmak biraz zor Kheldar.”

“Onları tanımazsınız. Alornlar müthiş hoşgörüsüz bir ırktır. Eğer dünya hakkındaki temel Alorn politikasına ihanet ettiğimi düşünürse kendi yengem bile beni avlatmak için emir verir. Önerdiğiniz şey söz konusu bile olamaz - tabii gerçekten önemli miktarlarda bir paradan söz etmeye başlarsak, o başka.”

“Tam olarak ne kadar önemli?” diye sordu Urgit ihtiyatla.

“Şimdi, durun bir bakalım…” İpek bu meseleyi düşünüyormuş gibi yaptı. “Tabiatıyla, Batıdaki bütün yatırımlarımı terk etmem icap edecek. Eğer Alorn kralları benim kanun kaçağı olduğumu ilan edecek olurlarsa bütün mallarım zaten kamulaştırılır. Ticari girişimlerim çok yaygındır ve bunların hakkını vererek değerlerini biçmek biraz zaman alır. Sonra tabii ki Atomların izimi bulamayacakları yerlerde işler kurmak için de belli bir masrafım olacak.”

“Sorunun çözümü basit Kheldar. Cthol Murgos’a gel. Ben seni korurum.”

“Alınmayın Haşmetmeapları ama Cthol Murgos bana pek uymaz. Ben Mal Zeth veya Melcene’yi düşünüyordum. Büyük ihtimalle

Melcene'de durumum oldukça iyi olur."

"İpek," dedi Belgarath aniden, "bütün bu konuşulanların amacı ne?"

"Ben sadece…"

"Ne yaptığını biliyorum. Kendini başka bir zaman eğlendirirsin. Şu anda yakalamamız icap eden bir gemi var."

"Ama Belg…" İpek, Urgit'e kaçamak bir bakış atarak kendini son anda tuttu.

"Sen emir verecek konumda değilsin ihtiyar," dedi Murgo Kralı. Sonra etrafına kuşkuyla bakındı. "Burada hiç hoşuma gitmeyen bir dolaplar dönüyor. Bugün kimsenin bir yere gitmesine müsaade edeceğimi zannetmiyorum. Bu işin aslını öğrenmeden hiçbirinizi bırakmayacağım."

"Saçmalama Urgit," diye sözün arasına girdi annesi. "Bu insanların hemen ayrılmaları gerekiyor."

"Sen karışma anne."

"O halde bir çocuk gibi davranmaktan vazgeç. Sadi çatışmalar başlamadan önce Rak Cthaka'yı geçmek zorunda ve Kheldar da derhal Belgarion'a gitmek için yola çıkmalı. Elindeki bu olanağı sadece aşırı alınganlık yüzünden sokağa atma."

Gözleri kilitlendi. Urgit'in yüzü aniden hiddetlenmişti; annesi ise geri adım atmıyordu. Uzun bir süre sonra bakışlarını yere indirdi. "Anne seni tanıyamıyorum," diye mırıldandı. "Neden beni kasten, insanlar önünde küçük düşürmeye çalışıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum Urgit. Sadece kendine gelmeni sağlamaya çalışıyorum. Bir kral her zaman için hakikate boyun eğmeli -bu onun gururunu incitse bile."

Annesine uzun uzun, dikkatle baktı Urgit. "Vakit gerçekten de o kadar dar sayılmaz anne," dedi. "Sadi'nin ayıracak vakti var; Kheldar'ın hemen öyle bir-iki gün içerisinde yola çıkma mecburiyeti yok. Eğer seni tanımasam, kişisel bir nedenle onlarla daha fazla konuşmamı istemediğin sonucuna varırdım."

"Saçma!" Ama kadının yüzü oldukça solmuştu.

"Sıkıldın anne," diye sıkıştırdı Urgit. "Neden ki?"

"Nedenini sana söyleyemez," dedi Eriond aniden. Delikanlı yakınlardaki bir pencerenin önüne oturmuştu, pencereden giren güz güneşi açık renk saçlarına altın renginde dökülüyordu.

"Ne?"

"Anneniz size bunu anlatamaz," diye tekrarladı Eriond. "Bu,

daha siz doğmadan önce kalbine gömüp kitlemiş olduğu bir sır.”

“Hayır!” dedi Leydi Tamazin nefesi kesilircesine, gayri ihtiyari. “Sakın!”

“Nedir bu sır?” diye sordu Urgit, gözleri çakmak çakmak olmuş bir çehreden diğerine bakarken.

Eriond’un yanakları hafifçe kızarmaya başladı. “Ben söylemesem daha iyi,” diye cevap verdi utangaç bir tonda.

Kadife olup biten konuşmaları tamamen kendini kaptırmış bir halde, büyülenmiş gibi seyrediyordu; Garion’un aklında şaşkınlık verici bir düşünce yavaşça belirmeye başlarken, o aniden gülmeye başlamıştı bile.

“Bu kadar komik olan nedir genç hanım?” diye sordu Urgit huzursuzca.

“Aklıma aniden çok garip bir fikir geldi Haşmetmeapları,” diye cevap verdi kız. Leydi Tamazin’e döndü. “Prens Kheldar’ın babasını tanıdığınızı söylememiş miydiniz Leydim?”

Aniden Tamazin’in çenesi havaya kalktı. Yüzü hâlâ ölü gibi solgundu ve cevap vermedi.

“Ne kadar zaman önceydi dersiniz?” diye sordu Kadife.

Tamazin’in dudakları sımsıkı kapalı duruyordu.

İçini çeken Kadife İpek’e baktı. “Kheldar,” dedi, “oldukça uzun bir zaman önce baban Rak Goska’yı ziyaret etmişti, öyle değil mi? Sanırım Kral Rhodar’ın ticaret anlaşmalarıyla ilgili bir şey içindi. Bunun kaç yıl önce olduğunu hatırlıyor musunuz acaba?”

İpek’in aklı karışmış gibiydi. “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Muhtemelen ben…” Bu konuda biraz düşündü. “O yokken annemle birlikte Boktor’daki sarayda kaldığımızı hatırlıyorum. Sanırım o sıralar sekiz yaşlarındaydım. Bütün bunları niye soruyorsun Liselle?”

“İlginç,” diye mırıldandı kız, soruyu duymazdan gelerek. “Sevgili Leydi Tamazin,” dedi, “oğlunuza durmadan delirmeyeceğini söylüyorsunuz - fakat Urga soyundan gelen bütün erkekler bu kalıtımsal derdin pençesine düşmüyor mu? Onun bu aile lanetinden kurtulacağından bu kadar emin olmanıza neden olan şey nedir?”

Tamazin’in yüzü daha da soldu; dudakları ise azimle mühürlenmişti.

“Başmabeyinci Efendi,” dedi İpek Oskatat’a, “merak ettim de soruyorum, Haşmetmeapları tam olarak kaç yaşında?”

Oskatat'ın yüzü zaten ölü gibi beyazlaşmıştı. Leydi Tamazin'e, çarpılmış gibi bir ifadeyle baktıktan sonra onun da dudakları mühürlendi.

"Otuz dokuz yaşındayım," diye atıldı Urgit. "Ne fark eder ki…" Sonra aniden durdu, gözleri faltaşı gibi açıldı. Kulaklarına inanamaz bir halde döndü. *"Anne!"* dedi nefesi kesilircesine.

Sadi gülmeye başladı.

"Ben mutlu sonlara bayılırım, ya sen?" dedi Kadife neşeyle Ce'Nedra'ya. Yaramaz bir çocuk gibi İpek'e bakıyordu. "Eee, orada oturup durma Kheldar. Git kardeşine sarıl."

Leydi Tamazin yavaşça oturduğu yerden doğruldu; yüzünde mağrur bir ifade vardı. "Celladı çağır Oskatat," dedi. "Ben hazırım."

"Hayır Hanımım," diye cevap verdi başmabeyinci. "Bunu yapmam."

"Kanunlar böyle diyor Oskatat," diye ısrar etti Ana Kraliçe. "Kocasının onurunu kıran bir Murgo kadını hemen öldürülmelidir."

"Aman otur oturduğun yere anne," dedi Urgit, dalgın dalgın parmaklarından birinin oynak yerini dişleyerek. "Şimdi rol yapmanın sırası değil."

İpek'in gözleri biraz yerinden uğramış gibiydi. "Çok çabuk kavrıyorsun Liselle," dedi biraz gergin bir sesle.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti kız. "Çok önce tahmin etmeliydim. Tıraş olurken Haşmetmeaplarıyla birbirinizi ayna olarak kullanabilirsiniz; üstelik o da en az senin kadar kurnazca pazarlık ediyor." Gamzelerini çıkartarak donup kalmış Murgo Kralına baktı. "Eğer Haşmetmeapları tacından yorulurlarsa, amcamın size iş bulacağından hiç kuşkum yok."

"Bu durum olanları biraz değiştiriyor Urgit," dedi Belgarath. "Kullarının önyargısı iyi bilinir. Senin gerçek bir Murgo olmadığını öğrenirlerse bu onları biraz rahatsız edebilir, sence de öyle değil mi?"

Urgit gözlerini İpek'ten alamıyordu. "Of, kapa çeneni ihtiyar," dedi, ne dediğinin bile farkına varmadan. "Dur bir düşüneyim, nasıl düze çıkacağım."

"Haşmetmeapları bizim sağduyumuza güvenebileceğini biliyordur herhalde," dedi Sadi tatlılıkla.

"Tabii," diye cevap verdi Urgit kısaca. "Tam olarak siz ne derseniz onu yaptığım sürece."

"Şey, tabii ki böyle bir şey var."

Urgit başmabeyincisine bakarak, “Eee, Oskatat?” dedi. “Drojim’in en yüksek pencerelerinden birine koşup bunu bütün şehre beyan etmeyecek misin?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?” Oskatat omzunu silkti. “Taur Urgas’ın oğlu olmadığınızı siz daha küçük bir çocukken biliyordum.”

Leydi Tamazin’in nefesi tıkanır gibi oldu, eli aniden dudaklarına gitti. “Biliyor muydun Oskatat? Ve benim ayıbımı bir sır olarak sakladın mı?”

“Leydim,” dedi başmabeyinci sertçe eğilip selam vererek, “işkence altında bile böyle bir şeyi ağzımdan alamazlardı.”

Ana Kraliçe ona tuhafça baktı. “Peki ama neden Oskatat?” diye sordu kibarca.

“Siz Hagga Sülalesindensiniz,” diye cevap verdi adam. “Tıpkı benim gibi. Cthol Murgos’ta insanın kendi kanından olana sadakati çok güçlüdür.”

“Peki hepsi bu kadar mı Oskatat? Benimle dost olup oğlumu korumuş olmanın tek nedeni sadece bu mu?”

Başmabeyinci, Ana Kraliçenin gözlerinin içine baktı. “Hayır Leydim,” dedi neredeyse büyük bir gururla, “değil.”

Ana Kraliçe kirpiklerini yere indirdi.

“Gerçi sırrınızı saklamamın başka nedenleri de vardı,” diye devam etti Oskatat, “daha az kişisel belki ama bir o kadar önemli. Urga Sülalesi, Cthol Murgos’u bir felaketin kıyısına getirmişti. Genç Urgit’te krallık için bir ümit gördüm. Onun daha güçlü olmasını dileyebilirdim, ama zekâsındaki çeviklik çok büyük ümit vadediyordu. Uzun vadede bakılacak olursa, hiç beyni olmayan güçlü bir kraldansa akıllı bir kral daha iyidir.”

Belgarath oturduğu yerden kalktı. “Bu eğlenceyi bölmek istemezdim,” dedi, “ama bizim ayrılma vaktimiz geldi. Su yüzüne çok fazla sır çıkmaya başladı.” Urgit’e baktı. “Tapınağa bir haberci yolladın mı? Eğer Agachak’ın Dagaşisi de bizimle gelmek istiyorsa, hemen limana inmesi gerekiyor.”

Urgit oturduğu yerden kalkmaya davrandı; yüzü hiddetliydi. Sonra durdu, gözleri kısılmıştı. “Kimsin sen ihtiyar adam?” diye sordu. “Serseriye benziyorsun ama bir imparator gibi etrafa emirler yağdırıp duruyorsun.”

Öte yandan Leydi Tamazin Belgarath’a aniden faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Sonra dönüp Pol Teyze’ye dehşetle baktı.

“Urgit!” dedi boğulur gibi bir fısıltıyla.

“Ne var anne?”

“Ona bir bak. Yakından bak - sonra da burada duran kızına bak.”

“Kızı mı? Akraba olduklarını bilmiyordum.”

“Ben de - şu ana kadar.” Ana Kraliçe doğruca Polgara’ya bakıyordu. “Babanız, öyle değil mi Leydi Polgara?”

Polgara dikleşince alnındaki beyaz bukle mum ışığında parladı. “Sanırım bu iş yeterince uzadı baba,” dedi yüzünde hoşnutsuzluk belirten bir ifadeyle. “Artık gizlenmeye çalışmanın pek bir anlamı kalmadı, öyle değil mi?”

“Eski dostum,” dedi İpek umursamaz bir ifadeyle, “biliyor musun, şu dış görünüşünle ilgili bir şeyler yapman icap edecek. Bunca yüzyıldır eşgalin bütün dünyada ayyuka çıktı; o yüzden insanların zaman zaman seni tanıması kaçınılmaz oluyor. Sakalını tıraş etmeyi hiç düşünmüş müydün?”

Urgit ihtiyar adama dehşete yakın bir ifadeyle bakıyordu.

“Bırak şu tavrı,” dedi Belgarath ona bezginlikle.

Urgit sindi.

“Bunu da yapma. Ne derlerse desinler, sırf eğlence olsun diye Murgo çocuklarının kafalarını ısırıp kopartmıyorum.” Düşünceli bir tavırla kulak memelerinden birine asılarak önce Urgit’e, sonra Leydi Tamazin’e ve son olarak da Oskatat ile Prala’ya baktı. “Galiba planlarımızda küçük bir değişiklik olacak,” dedi. “Sanırım sizler bir deniz yolculuğuna çıkmak için dayanılmaz bir istek duyacaksınız - bir tedbir olarak. Saklanmasını istediğiniz bazı sırlarınız var, aynı bizim gibi. Bu yolla her iki taraf da birbirlerini gözetim altında tutabilir.”

“Ciddi olamazsın!” diye patladı Urgit.

“Aslına bakacak olursak, evet, ciddiyim. Arkamda yarım bir şey bırakmaktan hoşlanmam.”

Kapı açıldı; Garion hemen arkasını döndü ama tam elini kılıcının kabzasına götürecekken durdu. İçeri girmiş olan Murgo subayı, havadaki gerginliği sezerek odadaki insanlara merakla bakıyordu. “Öhhö - özür dilerim Haşmetmeapları,” dedi biraz ihtiyatla.

Urgit adama baktı, yüzünde belli belirsiz bir umut kıvılcımı tutuşur gibi olmuştu. Sonra aceleyle Belgarath’a ürkek bir bakış fırlattı. “Buyrun Albay,” diye cevap verdi dikkatle, umursamazmış gibi yaparak.

“Başrahipten biraz önce bir mesaj geldi Haşmetmeapları. Dagaşi Kabach’ın bir saat içinde limanda olacağını size iletmem bildirildi bana.”

Birlikte harekete geçen Durnik ile Toth, Oskatat’ın her iki yanında duracak şekilde adama yanaştılar; Polgara da Leydi Tamazin’in koltuğuna doğru ilerledi.

Urgit’in yüzünün ise korkuyla fenalaştığı belli belirsiz anlaşılıyordu. “Pekâlâ Albay,” diye cevap verdi. “Zahmetiniz için teşekkür ederim.”

Subay eğilerek selamladıktan sonra kapıya doğru döndü.

“Albay,” Prala’nın berrak sesi adamı durdurdu.

Albay yeniden döndü, yüzünde bir saygı vardı. “Buyrun Prenses?”

Kadife Murgo kıza doğru aldatıcı bir umursamazlıkla yaklaştı. Garion, havada tüm ağırlığıyla asılı duran ani ve korkunç şiddet karşısında içinin ezildiğini hissetti - bu arada hiçbir şeyin farkında olmayan albay ile arasındaki mesafeyi ölçüyordu.

“Güneye doğru sahil boyunca hava durumuyla ilgili elinizde her hangi bir bilgi var mı acaba?” diye sordu Prala soğukkanlılıkla.

“Biraz rüzgâr var Asaletmeapları,” diye cevap verdi subay, “ayrıca yarımadanın burnunda hemen hemen her zaman bora olur.”

“Teşekkür ederim Albay.”

Adam eğilip selam vererek aceleyle odadan ayrıldı.

Garion tuttuğu nefesini patlar gibi saldı.

“Yüce Belgarath.” Prala’nın sesi kararlı çıkıyordu. “Leydi Tamazin’i böyle bir havaya maruz bırakamazsınız. Buna izin veremem.”

Belgarath gözlerini kırpıştırdı. “İzin veremez misin?” diye sordu kulaklarına inanamadığını belli eden bir edayla.

“Kesinlikle. Eğer ısrar edecek olursanız çığlıklarımla tavanı başınıza yıkarım.” Soğukkanlılıkla Kadife’ye döndü. “Bir adım daha yaklaşma Liselle,” diye uyardı. “Beni öldüremeden en az iki kere çığlık atarım ve bu da Drojim’deki bütün muhafızları bu odaya doldurur.”

“Aslında haklı, biliyor musun baba,” dedi Polgara son derece sakin bir tavırla. “Tamazin büyük ihtimalle böyle bir yolculuğun zorluğuna dayanamaz gerçekten.”

“Acaba biz…”

“Hayır baba,” dedi Pol katiyetle, “kesinlikle imkânsız.”

Belgarath bir küfür mırıldandıktan sonra başıyla Sadi'ye bir işaret verdi. İkisi birlikte mırıltı halinde kısa bir görüşme yapmak için odanın öte ucuna çekildiler.

"Yeleğinin altında bir bıçağın vardır değil mi Kheldar?" diye sordu Urgit.

"Aslında iki tane var," diye cevap verdi İpek umursamaz bir havayla,"bir tane çizmemde, bir tane de ensemin arkasında var. Acil bir durumda hazır olmak isterim - ama neden şimdiye kadar hiç yaşanmamış bir nahoşluk üzerine konuşuyoruz ki."

"Sen korkunç bir adamsın Kheldar."

"Biliyorum."

Belgarath, Sadi ile yapmış olduğu görüşmeden dönerek, "Leydi Tamazin," dedi.

Ana Kraliçe çenesini kaldırdı. "Evet?"

"Bu şartlarda sizin sağduyunuza güvenebileceğimize inanıyorum," dedi Belgarath. "Sizin sır saklayabildiğinizi zaten öğrenmiş bulunuyoruz. Hem kendi yaşamınızın, hem de oğlunuzun yaşamının burada öğrendiğiniz şeyleri açığa vermemenize bağlı olduğunu fark etmişsinizdir herhalde, öyle değil mi?"

"Evet, anladım herhalde."

"Zaten burada görünüşte yetkili birini bırakmak zorundayız sanırım, böylece her şey yola girecektir."

"Önerdiğiniz şey imkânsız Yüce Belgarath."

"İnsanların şu kelimeyi kullanmaktan vazgeçmelerini diliyorum gerçekten de. Şimdi sorun nedir?"

"Murgolar kadınlardan emir almazlar."

Belgarath terslikle homurdandı. "Ah, evet. O garip Murgo önyargısını unutmuşum."

"Sevgili Efendimiz Oskatat," dedi Sadi.

Her iki yanında durmakta olan Durnik ve Toth'a kısaca bir bakış atan başmabeyincinin yüzü taş gibiydi.

"Haşmetmeaplarının yokluğunda devlet işleriyle meşgul olacak kişi olmanız sizce de mantıklı değil mi?"

"Mümkündür."

"Akrabanız Leydi Tamazin'e olan sadakatiniz ne kadardır?"

Oskatat ihtiyar adama kaşlarını çatarak baktı.

Bunun üzerine, "Eriond," dedi Ce'Nedra.

"Efendim?"

“Biz ayrılır ayrılmaz arkamızdan bir filo göndermeyeceği konusunda başmabeyinciye ne kadar güvenebiliriz?”

Garion başını ani bir hareketle kaldırdı. Genç dostunun başkalarının zihinlerini ve gönüllerini doğrudan görme konusundaki olağanüstü yeteneğini unutmuştu.

“Hiçbir şey söylemeyecek,” diye cevap verdi Eriond kendinden emin bir tonda.

“Emin misin?” diye sordu Ce’Nedra.

“Kesinlikle. Tamazin’i ele vermektense ölmeyi tercih eder.”

İriyarı Murgo’nun yaralı yanaklarına donuk bir kızarıklık yayıldı ve Ana Kraliçenin gözlerinden kaçınmak için yüzünü çevirdi.

“Peki o halde.” Belgarath’ın ses tonu kararlıydı. “Urgit bizimle gelecek.” Başmabeyinciye baktı. “Onu Rak Cthaka’ya yakın bir yerlerde bırakırız. Bu konuda söz veririm. Sen burada Tamazin ile kal. Karar sana kalmış ama şehre deniz yoluyla takviye gönderme planına sadık kalmanı tavsiye ederim. Yoksa kralın Malloryalılarla tek başına savaşmak zorunda kalabilir.”

“Peki ya Prala?” diye sordu Ce’Nedra.

Belgarath kulağını kaşıdı. “Onu da yanımızda götürmenin pek bir manası yok,” dedi. “Eminim burada kalırsa Tamazin ile Oskatat onun sırları ağzından kaçırmasına mani olur.”

“Hayır sevgili Belgarath,” dedi ince Cthan Prensesi kesin bir tavırla. “Burada kalmayacağım. Eğer Haşmetmeapları Rak Cthaka’ya gidiyorsa, ben de giderim. Burada sessiz kalacağıma dair söz möz vermiyorum. Beni de götürmekten - ya da öldürmekten- başka çareniz yok.”

“Nedir bu şimdi?” diye sordu Urgit aklı karışarak.

Öte yandan İpek tahmin etmişti bile. “Eğer hemen kaçmak istersen Urgit, sen uzaklaşıncaya kadar ben onu tutarım.”

“Neden söz ediyorsun Kheldar?”

“Eğer çok çok şanslıysan kardeşim, Kal Zakath seni eline geçiremez ama korkarım bu genç hanımın elinden kurtulma şansın çok daha az. Sözümü dinle ve hemen kaçmaya başla.”

ON ALTINCI BÖLÜM

BOZ RENKLİ ağır bir bulut kütlesi Büyük Batı Denizi'nden beriye hareket ediyordu; Drojim'in avlusunda atlarına binerlerken, denizden esen sert bir rüzgâr giysilerini çekiştirip duruyordu.

"Neler yapacağını biliyorsun değil mi Oskatat?" diye sordu Urgit başmabeyinciye.

İriyarı Murgo başını evet anlamında salladı. "Takviye güçleri taşıyan gemiler iki gün içinde harekete geçecek Haşmetmeapları. Bu konuda size söz verdim."

"Güzel. Bu savaşta tek başıma dövüşmemeyi tercih ederim. Mecbur kalmadıkça o yetkileri kullanmamaya çalış."

"Bana güvenin." Oskatat'ın yüzü belli belirsiz bir tebessümle kırıştı.

Urgit ona cevaben kurt gibi sırıtarak, "Anneme de göz kulak ol," diye ekledi.

"Bunu yıllardır yapıyorum - ona hiç fark ettirmeden üstelik."

Murgo Kralı vakarla uzanarak dostunun elini sıktı. Sonra kararlılıkla doğruldu. "Pekâlâ," dedi muhafız alayının başındaki subaya, "haydi gidelim."

Atların nal sesleriyle avludan çıktılar; İpek atını kardeşinin yanına sürdü. "Şu yetkiler meselesi de neydi?" diye sordu merakla.

Urgit güldü. "Generaller Oskatat'ın emirlerine karşı çıkmak isteyebilirler," diye açıkladı, "o yüzden her birinin idamı için yetki belgelerini tek tek imzaladım ve gerekli olduğunda kullanması için ona bıraktım."

“Akıllıca.”

“Bunu yıllar önce düşünmeliydim.” Cüppesi gittikçe artan rüzgârda çırpınan Urgit başının üzerinden koşar gibi geçen bulutlara baktı. “Pek iyi bir gemici sayılmam Kheldar,” diye itiraf etti ürpererek. “Sert havada çok fena kusarım.”

İpek güldü. “O halde rüzgâraltı tarafındaki parmaklıklarda durmayı unutma.”

Garion’a bu kasvetli gökyüzü Rak Urga’nın soğukluğuna uyuyormuş gibi gelmişti. Her türlü güzellikten bu kadar yoksun bir şehir, gökyüzü maviyken ve güneş parlakken pek gayri tabii görünüyordu. Ama şimdi hantal bir kara kurbağası gibi yuvarlanarak ilerleyen bulutların altına çöreklenmişti. Dar sokaklardaki kara cüppeli Murgolar krallarına yol vermek için kenara çekiliyordu. Kimisi eğilerek selam veriyordu; diğerleri ise onlar geçerken taş gibi yüzlerle, hiç eğilmeden bakıyorlardı.

Önce bir meydandan, ardından da Tapınağa çıkan taş döşeli bir caddeden ilerlediler. “Yüzbaşı,” diye seslendi Urgit başı çeken subaya, “adamlarından birini durdurup Başrahibe yola çıktığımız haberini yollayın. Tapınakta bizimle göndermek istediği biri var.”

“Haşmetmeapları nasıl emrederlerse,” diye cevap verdi subay.

İzledikleri kaldırım taşlı cadde bir dönemeci dönünce limanı gördüler. Urga Körfezi’nin dar ağzındaki burnun gerisinde korunaklı bir koyda bulanan liman, kara Murgo gemileriyle beneklenmişti. Kara ile denizin kavuşmasının tanıdık kokusu - tuzlu su, deniz yosunu, ölü balık- Garion’un burun deliklerine dolunca, bir kez daha denize açılacak olmanın heyecanı yükseldi içinde.

Atlarını sürdükleri taş iskelenin yanında demirli gemi, limandaki diğer gemilerin çoğundan büyüktü. Basık, eğik direkleri ve katranlı döşemeleri olan, geniş gövdeli bir dubaya benziyordu. İpek gemiyi hiç gözü tutmadan süzüyordu. “Şu nesneye gemi mi diyorsunuz sahiden?” diye sordu kardeşine.

“Sizi Murgo gemileri konusunda uyarmıştım.”

Gemiye vardıklarında atlar konusunda kısa bir anlaşmazlık yaşandı. “Kesinlikle imkânsız Haşmetmeapları,” diye beyan etti iriyarı, kötü görünüşlü gemi kaptanı dik başlılıkla. “Gemimde canlı hayvan taşımam.” Yüzünde belli belirsiz bir saygısızlık da içeren kendini beğenmişlik ifadesiyle kralının tepesine dikilmişti.

Urgit’in yüz ifadesinden sıkıntısı belli oluyordu.

“Galiba krallığını göstermen için başka bir fırsat daha çıktı,”

diye mırıldandı İpek krala.

Urgit ona aceleyle bir baktıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. Hantal geminin kaptanına döndü. “Bu atları gemine yükle Kaptan,” diye tekrarladı buyruğunu daha kararlı bir tonda.

“Size yük hayvanı taşımadığımı…”

“Çok mu hızlı söylüyorum? Bu kez daha dikkatli dinle. At-la-rı-ge-mi-ye-yük-le. Sana söylediğimi harfiyen yerine getirmezsen, geminin burnuna süs yerine seni çiviletmek zorunda kalacağım. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

Kaptan geri bir adım attı, o kibirli ifadesi yerini kuşku ve endişeye bırakmaya başlamıştı. “Haşmetmeap…”

“Dediğimi yap Kaptan!” diye havladı Urgit, “Hemen!”

Kaptan kendini şöyle bir toparladı, selam verdi ve sonra mürettebatına döndü. “Kralı duydunuz,” dedi sertçe. “Atları yükleyin.” Kendi kendine söylenerek sinirli adımlarla uzaklaştı.

“Gördün mü,” dedi İpek. “Her yaptığında biraz daha kolay oluyor, öyle değil mi? Tek hatırlaman gereken şey, emirlerinin tartışmaya açık olmadığıdır.”

“Biliyor musun,” dedi Urgit sıkı bir tebessümle, “bunu sevmeye başlayacağım galiba.”

Denizciler kıpırdaşan atları dar iskele tahtasından iterek çıkartıyorlar, sonra dik bir rampadan geminin ambarına indiriyorlardı. Garion, rıhtıma çıkan dar, kaldırım taşlı caddeden iç karartıcı davul seslerini duyduğunda atların yarısı gemiye yüklenmişti bile. İkişerli sıraya girmiş kara cüppeli, cilalı çelik maskeli Grolimler tepeden aşağıya, suya doğru uygun adım ilerliyor, Garion’un Tapınakta görmüş olduğu o garip, sallantılı yürüyüşleriyle hareket ediyorlardı. Belgarath Urgit’i kolundan yakalayarak onu muhafızlarının ve çalışan denizcilerin duyamayacağı bir yere götürdü. “Burada bir sürpriz yaşamak istemiyoruz Urgit,” dedi kesin bir tavırla, “o yüzden Agachak’la yaşanacak formaliteleri çabuk çabuk geçelim. Şehrin savunmasına bizzat komuta etmek için Rak Cthaka’ya gittiğini söyle. Dagaşini gemiye bindirip hemen buradan ayrılalım.”

“Bu konuda pek bir seçeneğim yok, değil mi?” diye sordu Urgit mutsuzca.

“Hayır,” diye cevap verdi Belgarath. “Pek yok.”

Kadavra görünüşlü Agachak, bir düzine Grolim tarafından taşınmakta olan bir tahtırevanla geldi. Yanında, başını dimdik

tutmakta olan yaralı yüzlü rahibe Chabat vardı. Gözleri ağlamaktan mahvolmuştu, yüzü de korkunç şekilde solgundu. Öte yandan Sadi'ye yönelttiği bakışları doymaz bir nefretle doluydu.

Agachak'ın tahtırevanının arkasında, Başrahibin maiyetindeki Grolimlerin gergin bacaklı, sallantılı yürüyüşüyle ilerlemeyen kukuletalı bir suret vardı; Garion bu adamın şu gizemli Kabach olduğu kanısına vardı. Adama merakla baktı ama kukuletanın altında gizlenmiş yüzü göremedi.

Tahtıravan borda iskelesine varınca Agachak kendisini taşıyan Grolimlere durmalarını işaret etti. "Haşmetmeapları," diye selamladı Urgit'i boş bir sesle, Grolimler tahtırevanı yere indirirlerken.

"Haşmetli Başrahip."

"Mesajınızı aldım. Güneydeki durum bana anlattıkları kadar kötü mü?"

"Korkarım öyle Agachak. Ben de bu gemiden istifade ederek Rak Cthaka'ya gidip orada bizzat komutayı elime alacağım."

"Siz mi Haşmetmeapları?" Agachak şaşırmış görünüyordu. "Sizce bu akıllıca bir davranış mı?"

"Belki değildir ama generallerimden daha kötüsünü yapmam herhalde. Takviye güçlerin şehre gemiyle yollanması için gerekli emirleri de verdim."

"Gemiyle mi? Bu cüretkâr bir yenilik Haşmetmeapları. Generallerinizin bunu kabul etmiş olmaları beni şaşırttı."

"Kabul etmelerini beklemedim. Sonunda bana tavsiyede bulunma görevlerinin, onlara bana emretme hakkı kazandırmadığını fark ettim."

Agachak düşünceli gözlerle krala baktı. "Bu sizin yeni bir yönünüz Haşmetmeapları," diye dikkat çekti, tahtıravandan taş iskeleye adımını atarken.

"Değişikliğin zamanı geldiğini düşünmüştüm."

İşte tam bu noktada Garion sanki tam kulaklarını üst kısımına gelecek yerde odaklanan bir ikaz ürpertisi ve ezici bir çeşit ağırlık hisseder gibi oldu. Hemen Polgara'ya bakınca, teyzesi de başıyla onayladı. Bu, kendisini tamamen Urgit'le yaptığı konuşmaya kaptırmış olan Başrahipten gelmiyor gibiydi. Alevli gözleri nefretle Sadi'ye dikilmiş olan Chabat başka bir tarafta duruyordu ama onun da iradesinin toplanmakta olduğuna dair bir belirti yoktu. Bu sessiz yoklayış başka bir yerden kaynaklanıyordu.

“Rak Cthaka’ya beş altı günde varmış oluruz herhalde,” diyordu Urgit kızıl cüppeli Başrahibe. “Oraya varır varmaz Ussa ile adamlarını, Dagaşiyle birlikte Rak Hagga’ya yollarım. Mallorya saldırısından kaçınmak için biraz daha güneye kaymak zorunda kalabilirler fakat pek zaman kaybetmezler.”

“Rak Cthaka’da çok dikkatli olmalısınız Haşmetmeapları,” diye ikaz etti Agachak. “Omuzlarınızda taşıdığınız sadece Cthol Murgos’un değil, tüm dünyanın kaderi.”

“Ben kaderi pek kafama takmam Agachak. En büyük endişesi bir saat daha hayatta kalabilmeyi başarmak olan bir adamın bir sonraki yılı düşünüp endişelenecek zamanı pek olmaz. Kabach nerede?”

Kukuletalı cüppe giyen adam tahtıravanın arkasından çıktı. “Buradayım Haşmetmeapları,” dedi derinden gelen yankılı bir sesle. Bu seste tanıdık bir şey vardı ve Garion’un kürek kemikleri arasından ikaz nevinden bir ürperti tırmandı.

“Güzel,” dedi Urgit. “Ona vereceğin son bir talimatın var mı Agachak?”

“Söylenmesi gereken her şeyi söyledim,” diye karşılık verdi Başrahip.

“O halde her şey tamam.” Urgit etrafına bakındı. “Pekâlâ,” dedi, “şu geminin güvertesine çıkalım artık.”

“Belki henüz bunun için erkendir Haşmetmeapları,” dedi kara cüppeli Dagaşi ileri çıkıp kukuletasını geriye iterek. Garion hayretini gizlemeyi zor başarabilmişti. Kara sakalı tıraşlanmış olmasına rağmen adamın kim olduğunu karıştırmasına imkân yoktu. Bu, Harakan’dı.

“Gemiye çıkmadan önce Haşmetmeaplarının bilmesi gereken son bir şey daha var,” diye beyan etti Harakan, rıhtımda herkesin duyabileceği bir sesle. “Şuradaki kılıçlı adamın Rivalı Belgarion olduğunun farkında mıydınız?”

İskelenin kaygan taşları üzerinde duran rahipler ve askerler arasında bir hayret dalgası yayılırken Urgit’in gözleri faltaşı gibi açıldı. Fakat Murgo Kralı hemen kendisini toparlayıvermişti. “Bu çok ilginç bir iddia Kabach,” dedi dikkatle. “Bu kadar emin olmana neden olan şeyi merak ettim.”

“Kesinlikle saçmalık bu,” dedi Sadi öfkeyle atılarak.

Agachak’ın içine kaçmış gözleri Garion’un yüzüne nüfuz ediyordu. “Ben de Belgarion’u görmüştüm,” dedi monoton ve derinden bir sesle. “O zamanlar çok daha gençti ama bir benzerlik

de yok değil.”

“Benzerlik var tabii ki de Haşmetli Başrahip,” diye kabul etti Sadi aceleyle, “ama hepsi o kadar. Bu genç adam çocukluğundan beri hizmetimdedir. Ha, aralarında bazı yüzeysel benzerliklerin olduğunu kabul ediyorum ama bunun Belgarion *olmadığından* emin olabilirsiniz.”

İpek tam Urgit’in arkasında duruyordu ve yeni bulmuş olduğu kardeşine bir şeyler fısıldarken dudakları hızla kıpırdıyordu. Murgo Kralı yüz ifadesini denetimi altına alabilecek kadar deneyimli bir politikacıydı, fakat yeni alevlenmeye başlamış büyük bir infilakın tam ortasında bulunduğunu fark edince gözleri bir oraya, bir buraya oynamaya başladı. Sonunda boğazını temizledi. “Hâlâ bize bunun Belgarion olduğuna inanmana neyin sebep olduğunu söylemedin Kabach,” dedi.

“Birkaç yıl önce Tol Honeth’teydim,” diye omzunu silkti Harakan. “Aynı sıralarda Belgarion da oradaydı - cenaze içindi sanırım. Biri onu bana göstermişti.”

“Sanırım soylu Dagaşi yanılıyor,” dedi Sadi. “Teşhisi tamamen uzaktan gözüne takılmış olan bir görüntüye dayanıyor. Bu pek bir kanıt sayılmaz. Ben size bunun Belgarion olmadığını söylüyorum.”

“Yalan söylüyor,” dedi Harakan doğrudan. “Ben bir Dagaşiyim. Biz eğitimli gözlemcilerizdir.”

“Bu da ilginç bir noktayı akıllara getiriyor Agachak,” dedi Urgit, gözleri Harakan’a bakarken kısılmaya başlamıştı. “Her şey bir yana Dagaşiler de Murgo’dur ve yaşayan her Murgo, Torak’a adak olarak kan akıtmak için yanağını çizdirir.” Dönerek yanağındaki hafif, ince beyaz çizgiyi gösterdi. Kralın belli belirsiz yara izleri onun kendisini yaralamasının pek öyle tutkulu bir eylem olmadığının sessiz kanıtları gibiydi. “Şuradaki Dagaşiye bir bakın,” diye devam etti. “Onun yüzünde tek bir iz göremiyorum, siz görüyor musunuz?”

“Atam bana kan adağım yerine getirmememi söylemişti,” dedi Harakan hemen. “Batı Krallıklarında rahatça dolaşabilmem için yüzümde bir işaret olmamasını istemişti.”

“Üzgünüm Kabach,” dedi Urgit ağır bir kuşkuyla, “ama anlattığın hikâye pek de makul değil. Torak’a yapılan kan adağı erkekliğe atılan adımlardan biri sayılan merasimlerin bir parçasıdır. Sen o kadar erken gelişmiş bir çocuk muydun ki atan sen daha on yaşına gelmeden senin bir casus olmana karar vermişti? Öyle olmuş olsa bile, yine de evlenmeden önce veya Tapınağa girmeden önce

bu merasimden geçmiş olman gerekirdi. İzler yüzünde olmayabilir ama eğer bir Murgoysan bir yerlerinde izlerin olması gerekir. Bize yara izlerini göster soylu Dagaşi. Torak'a olan sadakatinin kanıtını ve temiz Murgo kanını görelim."

"Haşmetli Başrahip," dedi Sadi yüzüde düşünceli bir ifadeyle, "bu, hizmetkârlarıma yapılan ilk suçlama değil." Anlamlı anlamlı Chabat'a baktı. "Acaba Grolimleriniz arasında bu görevin yerine getirilmesini engellemeye çalışan ayrılıkçı bir grup mu var - takma sakallar ardına saklanmış bir grup?"

"Sakal!" diye bağırdı İpek parmağını şaklatarak. "O yüzden bir türlü çıkartamadım! Sakalını tıraş etmiş!"

Urgit dönerek sorarcasına bir bakış attı İpek'e. "Sen neler diyorsun adam?"

"Özür dilerim Haşmetmeapları," dedi İpek abartılı bir tevazuyla. "Şimdi bir şey fark ettim ve bu beni çok hayrete düşürdü. Sanırım burada olanlara bir açıklık getirebilirim."

"Birilerinin bunu yapmasını gerçekten istiyorum. Pekâlâ devam et."

"Teşekkür ederim Haşmetmeapları." İpek etrafına çok güzel yapılmış numaradan sinirli bir edayla bakıldı. "Ben bir Alorn'um Haşmetmeapları," dedikten hemen sonra bir elini havaya kaldırdı. "Lütfen beni dinleyin," diye yalvardı, biraz krala biraz da etraftaki Murgolara. "Ben bir Alorn'un fakat bu konuda çok tutucu sayılmam. Bence bu dünyada Alornlara da Murgolara da yetecek kadar yer var. Yaşa ve yaşat, demişimdir hep. Her neyse, geçen sene Kral Belgarion'un ordusuna paralı asker olarak girmiştim - kuzey doğu Drasniya'da Rheon'da Ayı Mezhebine karşı yaptığı seferde. Her neyse, kısa kesecek olursak, Belgarion ile Sendaryalı arkadaşı - adı Durnik'ti sanırım- mezhep lideri Ulfgar'ı yakadıklarında ben de oradaydım. O zamanlar bir sakalı vardı ama yemin ederim ki Kabach adındaki bu adam onun ta kendisidir. Daha önce anlamalıydım. Durnik onu bayılttıktan sonra onu içeri taşımalarına yardım etmiştim."

"Bir Dagaşinin Drasniya'da işi ne?" diye sordu Urgit yüzünde büyük bir beceriyle taşıdığı hayret ifadesiyle.

"Ah, o bir Dagaşi değil Haşmetmeapları," diye açıkladı İpek. "Kral Belgarion ile arkadaşları onu sorguya çektiklerinde Malloryalı bir Grolim olduğu çıktı ortaya, galiba ismi de Harakan'dı."

"Harakan mı?" dedi Agachak, aniden kinlenen gözlerle sahte

Dagaşiyi yerine mıhlamak için aceleyle döndü.

“Saçmalık,” diye alay etti Harakan. “Bu minik gelincik Belgarion’un uşaklarından biri. Efendisini korumaya çalışıyor.”

“Harakan ismi sana bir şey ifade ediyor mu Agachak?” diye sordu Urgit.

Başrahip dikleşti, gözleri kararlıydı. “Harakan Urvon’un adamlarındandır,” diye cevap verdi, “ve onun burada batıda görüldüğünü duymuştum.”

“Galiba burada bir sorunla karşı karışayayız Agachak,” dedi Urgit. “Bu suçlamalar - her ikisi de- hiçe sayılamayacak kadar önemli. Gerçeği bulmak zorundayız.”

Rahibe Chabat’ın gözleri kısıldı, yüz ifadesi şeytaniydi. “Bu gerçeği ortaya çıkartmak basit bir mesele Haşmetmeapları,” diye açıkladı. “Efendim Agachak Cthol Murgos’taki en güçlü büyücüdür. Kim doğruyu söylüyor, kim yalan söylüyor anlamak için buradakilerin zihinlerini yoklamak onun için çok kolay.”

“Gerçekten bunu yapabilir misin Agachak?” diye sordu Urgit.

Agachak omzunu silkti. “Bu basit bir mesele.”

“Madem öyle, yapsana şunu. Yoksa, yol arkadaşlarımın kesin olarak kim olduklarını öğrenmeden şuradaki dubaya çıkmaya niyetim yok.”

Agachak derin bir nefes alarak iradesini toplamaya başladı.

“Efendimiz!” diye bağırdı cüppesinin kukuletasında mor biye olan bir Grolim, bir elini uzatıp öne atılarak. “Dikkat edin!”

“Ne cesaretle?” diye viyakladı Chabat ona, gözleri alevlenerek.

Grolim onu kaale almadı. “Efendimiz,” dedi Agachak’a, “rahibenin önerdiği şeyde çok büyük bir tehlike var. Eğer bu adamların herhangi biri doğruyu söylüyor ise çok güçlü bir büyücünün zihnini yokluyor olacaksınız ve sizin kendi zihniniz tamamen saldırıya açık olacak. Tek bir düşünce sizin tüm bilincinizi silebilir.”

Agachak yavaşça iradesini gevşeterek, “Tabii ya,” diye mırıldandı, “o tehlikeyi düşünmemiştim.” Chabat’a dönünce rahibenin yüzünden geçen o bir anlık esef kıpırtısını yakaladı. “Bu yoklamayı önermeden önce Kutsal Rahibemin bunu düşünememiş olması ne kadar ilgi çekici değil mi - yoksa düşünmüş müydün Chabat? Yoksa beni yok etmek için bir şeytan çağırma fikrinden vaz mı geçtin? Artık namussuzluk kadar basit bir şeye kadar mı düştün? Beni hayal kırıklığına uğrattın sevgilim.”

Yaralı yüzü korkuyla dolan rahibe olduğu yere sindi.

“Bu meselenin açıklığa kavuşması gerekiyor Agachak,” dedi Urgit. “Burada gerçeği öğrenmeden oradaki geminin yanına bile yaklaşmam. Bunca yıldır gözükara olduğum için hayatta kalmadım ben.”

“Soru oldukça soyut sayılır zaten artık,” diye cevap verdi Agachak. “Bu adamların hiçbiri bir yere gitmiyor.”

“Agachak benim derhal Rak Cthaka’ya gitmem gerek.”

“O halde git. Ben başka bir köle taciri grubu ve başka bir Dagaşi bulurum.”

“Bu aylar sürer,” diye karşı koydu Urgit. “Şahsen ben bu köle tacirlerine inanma taraftarıyım. Ussa bana karşı çok dürüsttü; oradaki o genç adam da hiç krala benzemiyor. Fakat şu kendine Kabach diyen ise epey bir kuşku uyandırıyor. Eğer Kahsha Dağı ile burası arasındaki yolu bir araştıracak olsak, gerçek Kabach’ı bir çukurun dibinde bulabiliriz herhalde. Bu adam -her kim ise- yaptığı suçlamayla Rak Hagga’ya yapılacak yolculuğu engelleyecek noktaya getirdi bizi. Bu tam da Urvon’un istediği bir şey değil mi?”

“Söylediğiniz şey mantıksız değil Haşmetmeapları, fakat ben gerçeği öğrenmeden hiçbirinin o gemiye binmesini istemiyorum.”

“Peki neden meseleyi bizim adımıza *kendilerinin* çözmesine izin vermiyoruz?”

“Anlayamadım.”

“İçlerinden biri -ya da muhtemelen ikisi de- büyücü. Bırakalım birbirleriyle dövüşsünler, bakalım hangisi diğerini büyüyle yok etmeye çalışacak.”

“Dövüş yoluyla imtihan ha?”

“Neden olmasın? Biraz eski bir yöntemdir ama buradaki şartlar son derece uygun görünüyor.”

“Planın fena sayılmaz Haşmetmeapları.”

Urgit aniden sırıtarak, “Neden yer açmıyoruz?” diye önerdi. “Bu ikisi birbirlerine şimşekler yollarken arada çarpılıp kavrulmak istemeyiz, değil mi?” İlerleyerek Garion’u kolundan tuttu. “Sakin ol,” diye fısıldadı, “ve dikkat çekici şeyler yapma. Onu büyü kullanmaya zorla.” Sonra Garion’u, taş iskelede aceleyle açılmış olan halka şeklindeki açıklığa itti. “İşte sözümona Riva Kralı,” dedi Agachak’a. “Eğer şimdi sözde Malloryalı Grolim de ileri çıkarsa, kimin doğruyu söylediğini öğrenmiş olacağız.”

“Benim kılıcım yok,” dedi Harakan asık suratla.

“Ondan kolay ne var. Biri ona bir kılıç versin.”

Derhal birkaç kılıç birden uzatıldı.

“Bence başın fena halde dertte Harakan,” diye sırıttı Urgit. “Eğer parmağını bile kıpırdatmaya kalksan Malloryalı bir Grolim olduğun ortaya çıkacak ve askerlerim her yanına ok yağdıracak. Diğer taraftan eğer bu gerçekten Belgarion ise ve sen kendini savunmak için büyü kullanmazsan seni yakıp kül edecek. Her halükârda senin için kötü bir akşam olacağa benziyor.”

Garion dişlerini sıkıp, hararetle Taş’la konuşmaya başladı; ona tekrar tekrar olağandışı bir şey yapmamasını tembih edip duruyordu. Sonra kendisini katılaştırarak omzuna uzandı. Koca kılıç kınından çeliksi bir tıslamayla çıktı.

Harakan ödünç aldığı kılıcı gergin bir halde tutsa da, tutuşundan ve duruşundan iyi bir silahşor olduğu anlaşılıyordu. Garion’un içine ani bir hiddet doldu. Ce’Nedra’nın hayatına kasteden ve Brand’in ölümünden sorumlu olan adam buydu. Demirpençe’nin kılıcını önünde tutarak dizlerini kırdı. Harakan o koca kılıcı kendi kılıcıyla deliler gibi savuşturmaya çalışıyordu; iki kılıcın her karşılaşmasında çeliksi bir çınlama sesi duyuluyordu. Kaçınılmaz olarak Garion rakibini sıkıştırdı. İçindeki hiddet o kadar büyüktü ki bu düellonun nedenini bile unutmuştu. Harakan’ın maskesini düşürmek artık umurunda değildi. Bütün istediği onu öldürmekti.

Sürekli hamleler ve savuşturmalar birbirini takip ediyordu; bütün liman kılıçların bu çelik şarkısıyla çınlıyordu. Harakan adım adım geriledi, gözlerine korku dolmaya başladı. Fakat sonunda Garion bu kılıç oyunlarından usandı. Gözlerinde alevlerle devasa kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayarak omzunun üzerine savurdu. Eğer kılıcı indirebilseydi, o darbeyi durdurabilecek bir güç bulunamazdı.

Doğrudan ölümün yüzüne bakan Harakan’ın yanakları soldu. “Lanet olsun!” diye bağırdı Garion’a, sonra da titreşip yok oldu ama sadece kısa bir süre, sonra rıhtımın diğer ucunda belirdi. Titreşerek bir deniz atmacasına dönüşüp süzüldü gitti.

“Bir yerde bu soruya cevap verilmiş oluyor değil mi Agachak,” dedi Urgit oldukça sakin bir tarzda.

Öte yandan gözleri nefretle tutuşmuş olan Agachak da atmaca kılığına girdi. Kanatlarının iki güçlü hareketiyle havalandı ve kaçmakta olan Harakan’ın peşinden uçarken, kan isteyen bir çığlık attı.

Garion'un elleri titriyordu. Döndü ve boğazından yükselmekte olan bir hiddetle Urgit'e doğru iri adımlarla ilerledi. Büyük bir güç sarfederek ufak tefek adamı yeleğinden tuttuğu gibi limanın sularına fırlatma dürtüsünü zor engelledi.

"Dur - dur telaşa gerek yok," dedi Urgit, korkarak gerilerken.

Garion kenetlenmiş dişleri arasından korkunç derecede sakin bir sesle konuştu. "Bir daha *sakın* böyle bir şey yapmaya kalkma."

"Tabii ki yapmam," diye kabul etti Urgit aceleyle. Durdu, sansar suratına aniden meraklı bir ifade yayılıverdi. *"Gerçekten* Belgarion musun?" diye sordu fısıldayarak.

"Kanıtlamamı ister misin?"

"Hayır, hayır - bence bir sorun yok." Urgit'in sözleri ağzından yuvarlanıvermişti. Hâlâ hiddetten köpürmüş halde duran Garion'un etrafından dolanarak Chabat'ın durduğu yere gitti. "Dua edelim de Başrahibiniz o sahtekârı yakalamayı başarsın," dedi. "Döndüğünde kendisine saygılarımı sunduğumu iletirsin. Beklerdim ama hemen gemiye atlayıp uzaklaşmam icap ediyor."

"Elbette Haşmetmeapları," diye cevap verdi rahibe neredeyse bir kedi mırıldanması gibi çıkan sesiyle. "Başrahibin dönüşüne kadar bu köle tacirleriyle bizzat ilgileneceğim."

Urgit kadına bakakaldı.

"Tüm bu görevin tek amacı Dagaşiyi Rak Hagga'ya ulaştırmak olduğuna göre, artık gitmelerinin bir anlamı kalmadı, öyle değil mi? Kahsha'dan başka bir Dagaşi getirtinceye kadar onları burada alıkoyarız." Sadi'ye gizlemediği bir sırıtışla bakıyordu. "Onları şahsi korumam altına alacağım."

Urgit gözlerini kısarak rahibeye baktı. "Kutsal Rahibe," dedi, "açık konuşmak gerekirse size güvenebileceğimi zannetmiyorum. Bu Nyissalı'ya beslediğiniz garaz son derece aşikâr; benim için ise riske atamayacak kadar önemli biri. Hem Agachak, hem de ben, Rak Urga'dan ayrıldıktan sonra kendine hâkim olabileceğini zannetmiyorum. Ussa ile adamlarını yanımda götüreceğim - garantiye almak için. Dagaşi Kahsha Dağı'ndan geldiğinde, onu da yollayın."

Chabat'ın bakışları sertleşti ve yüzünde hiddet belirdi. "Rak Hagga'ya yapılacak yolculuk bir kehaneti yerine getirmek içindi," diye beyan etti rahibe, "ve bir kehanetin gereklerinin yerine getirilmesi de kesinlikle Tapınağın sorumluluğundadır."

Urgit derin bir nefes aldı. Sonra her zamanki hımbıl duruşunu

bırakıp dikleşti. “Bu görev aynı zamanda bir devlet meselesidir de Kutsal Rahibe. Agachak ile bu işte işbirliği içindeydik ve onun yokluğunda ben tahtın yetkisini kullanıyorum. Ussa ile adamları benimle gelecek ve siz Grolimlerinizi alıp tapınağa geri dönecek, Başrahibinizin dönüşünü bekleyeceksiniz.”

Chabat, kralın ani güç gösterisi karşısında gerilemiş gibiydi. Belli ki kralın yapacağı birkaç cılız itirazı da hemen bertaraf etmeyi planlamıştı, ama karşısındaki sanki yeni bir Urgit’ti. Yüzü sertleşti ve yanaklarındaki alev biçimli yara izleri sanki büzüştü. “Demek ki,” dedi, “kralımız sonunda olgunlaşıyor. Öte yandan bence erkekliğe adım atmanızın tam bu zamana denk gelmiş olduğuna pişman olacaksınız. İyi seyret Cthol Murgos’un Yüce Kralı.” Rahibe elinde bir şeyle eğildi ve rıhtımın taşlarına bir şeyler çizmeye başladı: Tekinsiz bir ışıkla parlayan bazı semboller.

“Garion!” diye bağırdı İpek telaşla, “Durdur onu!”

Fakat Garion da Chabat’ın ıslak taşlar üzerine çizdiği daireyi ve tam ortasına nakşetmekte olduğu yanan beş köşeli yıldızı görmüş ve o sembollerin anlamını hemen kavramıştı. Chabat tam dairenin muhafazalı alanına gidip bilinmedik bir dilde sözler mırıldanmaya başladığında, o da kadına doğru bir adım atmak üzereydi.

O ne kadar hızlı da olsa, Polgara ondan hızlıydı. “Chabat!” dedi sertçe, “Dur! Bu yasaktır!”

“Gücü olana yasak yoktur,” diye cevap verdi rahibe, yaralı ve güzel yüzü kabaran bir gururla dolarken. “Burada bana kim engel olacakmış?”

Polgara’nın yüzü ciddileşti. “Ben,” dedi sükûnetle. Garip bir hareketle elini kaldırınca, Garion teyzesinin kabaran iradesini hissetti. Rıhtımın taşlarını yıkayan kıpırtılı dalgalar yavaş yavaş yükselerek iskelenin üzerinde duranların bileklerine kadar çıktı. Chabat’ın taşların üzerine çizdiği için için yanan semboller de suyla yıkanıp silindi.

Grolim rahibe sertçe bir nefes alarak Polgara’ya bakakaldı; idraki yavaş yavaş yüzünü aydınlatmaya başlamıştı. “Kimsin sen?”

“Senin hayatını kurtaracak olan kişi Chabat,” diye cevap verdi Polgara. “İfrit çağırmanın cezası hep aynı olmuştur. Bir veya iki kez başarılı olabilirsin -hatta birkaç kere daha- ama sonunda ifrit dönerek kendisini çağıranı paramparça eder. En çılgın zamanında dahi Torak bile bu sınırı geçmeye cüret etmemişti.”

“Ama ben cüret *ediyorum!* Torak öldü ve Agachak da burada

değil. Beni kimse durduramaz.”

“Ben durdurabilirim Chabat,” dedi Polgara sükûnetle. “Bunu yapmana müsaade edemem.”

“Peki beni nasıl durduracaksın? Gücüm var.”

“Ama benimki daha fazla.” Polgara bıraktı cüppesi taşlar üzerine, ayaklarının dibine düşsün; sonra eğilip ayakkabılarını çıkarttı. “İlk kez çağırdığında ifritini denetim altında tutmuş olabilirsin,” dedi, “ama denetimin geçicidir. Sen, onun bu dünyaya girdiği kapıdan başka bir şey değilsin. Gücünü hissettiği an seni yok edecek ve dilediği gibi her yana saldırmak üzere serbest kalacaktır. Sana yalvarıyorum kardeşim, bunu yapma. Yaşamın -ve ruhun- korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya.”

“Hiçbir korkum yok,” dedi kadın sinir bozucu bir sesle. “Ne senden, ne de ifritimden.”

“O halde ahmaksın - iki kere üstelik.”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

“Gerekirse okurum. Benimle benim sahamda karşılaşmayı göze alır mısın Chabat?” Polgara’nın mavi gözleri aniden buz kesmiş, iradesini toplarken alnındaki beyaz tutam akkor gibi alevlenmeye başlamıştı. Bir kez daha kaldırdı elini ve ve kurşun rengi dalgalar bir kez daha itaatkâr bir tarzda limanın kenarına kadar yükseldi. O aynı korkunç sükûnetle Polgara suyun yüzeyine adım atarak, sanki ayaklarının altındaki sabit toprakmış gibi orada öylece durdu. Dönüp dehşete düşmüş rahibeye baktığında Grolimler arasında ani bir inilti yükseldi. “Eee, Chabat,” dedi Pol, “bana katılacak mısın? Bana *katılabilir* misin?”

Chabat’ın yaralı yüzü kül rengi kesti, ama gözlerinden Polgara’ mn meydan okumasını cevapsız bırakmayacağı anlaşılıyordu. “Katılırım,” dedi sıktığı dişleri arasından hışırtı gibi çıkan bir sesle. Sonra o da iskeleden denize bir adım attı, fakat limanın pis sularına dizlerine kadar gömülürken sakil bir şekilde çırpınmaya başladı.

“Senin için bu kadar zor mu bu?” diye sordu Polgara. “Eğer bu ufacık şey bütün iradeni kullanmanı gerektiriyorsa, bir ifriti denetim altında tutacak kadar güce sahip olduğuna inanmana sebep olan nedir? Sonu olmayan bu plandan vazgeç Chabat. Hâlâ hayatını kurtarabilecek vaktin var.”

“Asla!” diye viyakladı Chabat, dudaklarında biriken köpüklerle. İnanılmaz bir güç sarfederek, suyun yüzeyinde duracak şekilde kendini yükseltti ve büyük bir zahmetle birkaç metre yürüdü.

Sonra, yüzü bir kez daha o coşkulu zafer ifadesiyle çarpılırken sembolleri suyun üzerine isli kavuniçi bir alevle yazdı. Sesi yeniden, çağrısının habis büyüsüyle, korkunç bir tempoda bir alçalıp bir yükseldi. Yanaklarındaki kırmızı izler sanki soluyordu; sonra aniden, büyüsünü yapmaya devam ederken içten gelen beyaz bir ışıkla parladı.

"Kheldar neler oluyor?" Urgit'in gözleri, önünde cereyan eden olmayacak şeyler karşısında faltaşı gibi açık kalmıştı.

"Çok nahoş bir şey," dedi İpek.

Chabat'ın sesi acı bir feryada dönmüş, rıhtımın yüzeyi aniden fokurdayan bir kazan gibi buhar ve ateşle infilak etmişti. Bu alevlerin tam ortasından insan aklının kavrayamayacağı korkunçlukta bir şey çıktı. Çok büyüktü, pençeleri ve sivri dişleri vardı ama hepsinden kötüsü kırmızı parlak gözleriydi.

"Öldür onu!" diye haykırdı Chabat, titreyen eliyle Polgara'yı işaret ederek. "Sana bu cadıyı öldürmeni emrediyorum!"

İfrit, kendi koruyucu sembolünün alevli dairesi içinde duran rahibeye baktıktan sonra dönüp Polgara'ya doğru ilerledi. Yüzündeki sükûnet ifadesi bozulmayan Pol bir elini kaldırdı. "Dur!" diye emretti; Garion teyzesinin iradesinin o muazzam sarsıntısını hissetmişti.

İfrit aniden uludu; sivri dişli ağzı, ani bir çaresizlik sancısıyla gri bulutlara çevrildi.

"Sana onu öldürmeni söyledim!" diye viyakladı Chabat yine.

Canavar yavaşça suya gömülerek iki devasa kolunu tam suyun altında yanlara açtı. Fokurdayan suyun içinde bir eksen üzerinde dönmeye başladı. Gittikçe daha hızlı döndü ve onunla birlikte etrafındaki, o fokurdayan sular da dönmeye başladı. O döndükçe çevresinde bir anafor oluşmaya başladı, neredeyse Çerek Anaforu kadar korkunç bir girdap.

Chabat müstehcen hoplama ve sıçramalarla suyun üzerinde dans ederek zaferle uluyordu ama sembollerini çizdiği alevlerin kabarmakta olan anafor tarafından yutulduğunun farkında değildi.

Dönmekte olan sular Polgara'nın durduğu noktaya vardığında, o da bu ölümcül girdaba ve tam ortasında duran salyalı ifrite doğru çekilmeye başladı.

"Pol!" diye bağırdı Durnik. "Dikkat et!"

Ama çok geç kalmıştı. Bu direngen girdaba tutulan Pol dönmeye başlamıştı; önceleri yavaş yavaş ama merkeze doğru yaklaştıkça

hızlanan daireler çizerek. Öte yandan merkeze yaklaşırken bir kez daha elini kaldırdı ve aniden kabaran suların içinde kayboldu.

"Pol!" diye bağırdı Durnik yine, yüzü aniden ölü gibi beyazlaşmıştı. Tüniğini çıkartmaya çalışarak rıhtımın ucuna doğru koştu. Fakat yüzü büyük bir ciddiyetle asılmış olan Belgarath demircinin kolunu yakaladı. Sesi kırbaç gibi şaklayan ihtiyar adam "Bu işe bulaşma Durnik!" dedi.

Durnik kendini kurtarmaya çalışarak, "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Karışmamanı söyledim!"

İfritin yarattığı girdabın kıyısında tek bir gül, mantar gibi suyun yüzüne çıktı. Bu insana garip bir şekilde tanıdık gelen bir çiçekti; yaprakların dışları beyaz, göbek kısmı ise koyu, mavimtırak bir aldı. Garion güle bakakaldı; içinde ani ve çılgın bir umut ışığı doğmuştu.

Dönmekte olan girdabın merkezindeki ifrit aniden durdu; alevli gözleri şaşkınlık doluydu. Hiç uyarmadan doğruluverdi, ileri doğru yay çizerek uzandı ve fokurdayan suya balıklama daldı.

"Bul onu!" diye çığlık atıyordu alevden yara izleri olan Chabat köle ettiği ifritin ardından. "Onu bul ve öldür!"

Devasa ifrit yüzeyin altında bir o yana, bir bu yana dalgalanırken limanın kurşuni suları kaynayıp fokurdadı. Sonra oldukça ani bir şekilde hareket durdu; hem hava, hem de su ölümcül bir sükûnete büründü.

Hâlâ su üzerinde duran ve yanaklarındaki zalim yaralar ışıkla parlayan Chabat, büyük bir heyecanla iki kolunu birden başının üzerine kaldırarak, "Geber cadı!" diye bağırdı. "Uşağımın dişlerinin tenini parçalayışını hisset!"

Aniden, canavarımsı, pullu bir pençe tam rahibenin önünde sudan çıktı. "Hayır!" diye viyakladı Chabat, "yapamazsın!" Sonra, dehşetle üzerinde durduğu suya bakarak, çizdiği koruyucu sembollerin süpürülüp gittiğini fark etti. Geriye doğru tökezlercesine bir adım attı ama dev pençe kadını kavradı, iğne gibi sivri tırnakları kadının vücuduna derinlemesine batmıştı. Rahibenin gövdesinden kan fışkırdı ve canavarın pençesinde kıvranarak acı dolu çığlıklar atmaya başladı.

Sonra korkunç bir böğürtüyle ifrit suların derinliklerinden sivri dişli koca ağzını açarak çıktı. Çırpınmakta olan rahibeyi cehennemi bir zafer ulumasıyla havaya kaldırdı. Canavar onlara doğru ilerlemeye başlayınca rıhtımdaki Grolimler ile Murgo askerler her şeyi bırakıp kaçmaya başladılar.

Öte yandan rıhtımın yüzeyinde yüzüp sürüklenmekte olan o tek gül garip mavi bir ışıkla parlamaya başlamıştı. Parlaklık yoğunlaştıkça sanki gül de büyüdü. Derken, o ışıltılı akkorun tam ortasında sakin yüzüyle Polgara göründü. Sol yanında, birkaç metre ilerisinde de titrek bir bulut halinde bir ışık belirdi. Rıhtımdakilerin donup kalmış bakışları altında bulut aniden bütünleşince Garion orada, Polgara'nın yanında duran Tanrı Aldur'un parlak suretini gördü.

"Böyle olması şart mı Usta?" diye sordu Polgara, gönülsüzlüğünü ortaya koyan bir sesle.

"Şart kızım," diye cevap verdi Aldur hüzünle.

Polgara içini çekti. "Madem öyle, olsun bakalım." Sol elini uzattı; Tanrı Pol'ün elini kendi eline aldı. Pol'ün iradesini toplaması Garion'un aklında bir tufan gibi esti ve bunun itici gücü onu muazzam bir enerjiyle itti. Mavi ışıkla çevrelenmiş ve ellerinin temasıyla birbirlerine bağlanmış olan Polgara ile Aldur, suyun üzerinde yan yana durup hâlâ mecalsiz bir halde kıvranan Chabat'ı havaya kaldırmış iğrenç ifrite döndüler.

"Seni inkâr ediyorum karanlığın mahlûku," dedi Polgara gür bir sesle. "Seni yaratan cehenneme geri dön ve bu cihanı habis varlığınla daha fazla kirletme. Git ve seni çağıranı da yanında götür." Elini kaldırdı ve Tanrı Aldur'un iradesiyle birleşen iradesi, avuç içinden ileri doğru alevlendi. İfrit aniden devasa bir ateş topu halinde infilak ederken muazzam bir gök gürlemesi oldu ve ifriti çevreleyen rıhtım suları gayzer gibi havaya fışkırdı. Sonra yanında rahibe Chabat ile yok oldu.

Garion yeniden baktığında Aldur artık Polgara'nın yanında durmuyordu. Pol döndü ve dalgalar üzerinden rıhtıma doğru yürüdü. Yaklaştıkça Garion teyzesinin gözlerinin ıstırapla dolu olduğunu açıkça gördü.

Üçüncü Kısım

VERKAT ADASI

NYISSA
CTHOL MURGOS
CTHAN ASKERİ BÖLGESİ
Rak Cthan
Doğu Denizi
Büyük Araga Çölü
ARAGA ASKERİ BÖLGESİ
Kapha
HAGGA ASKERİ BÖLGESİ
Rak Araga
MORCTH ASKERİ BÖLGESİ
Rak Hagga
Rak Morcth
Büyük Batı Denizi
URGA ASKERİ BÖLGESİ
Rak Gorut
Rak Verkat
CTHAKA ASKERİ BÖLGESİ
GORUT ASKERİ BÖLGESİ
VERKAT ADASI (VERKAT ASKERİ BÖLGESİ)
Rak Urga
Gorand Denizi
Rak Cthaka
Köy
VERKAT ADASI

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ERTESİ SABAH Murgo gemisi denizden esen latif rüzgârla, durmadan güneye doğru ilerlerken, Urga yarımadasının çorak sahili sol yanlarında kayıp gidiyordu. Uçurumlar, karaya çarpan dalgaların sanki içinden dimdik yükseliyor; pas rengi kayaların terk edilmişliğini ve tekdüzeliğini yok denecek kadar az bir bitki örtüsü bozuyordu. Güz göğü koyu, ürpertici bir maviydi, ama güneş hâlâ kuzeyde sayılırdı çünkü kış güneyin bu en uç noktalarına erken gelirdi.

Garion denize ne zaman açılsa yaptığı gibi günün ilk ışığıyla kalkarak güverteye çıktı. Geminin orta yerlerinde bir yerde parmaklıklara dayanarak, biraz aklı karışık bir halde dalgalar üzerindeki sabah güneşinin pırıltılarına, ayağının altındaki döşeme tahtalarının sürekli gacırdayıp gucurdamasına daldı.

Kıçtaki kamaralara inen birkaç basamaklı merdivenin ucundaki meyilli kapı açıldı ve Durnik, sallanan gemide dengesini bulmak için tutunarak, parlak güneş ışığında kısılmış gözlerle güverteye çıktı. Demirci her zamanki sade kahverengi tüniğini giymişti, yüzü de asıktı.

Garion güvertede arkadaşının yanına yaklaşıp, “İyi mi?” diye sordu.

“Çok yorgun,” diye cevap verdi Durnik bitkin bir halde. Yorgun yüzünden onun da gece hemen hemen hiç uyumadığı anlaşılıyordu. “Dün gece en nihayet uykuya dalıncaya kadar dönüp durdu. Yapmak zorunda kaldığı şey çok korkunçtu.”

“O konuda seninle konuştu mu?”

“Biraz. İfritin gelmiş olduğu yere gönderilmesi gerekiyormuş. Yoksa bütün dünyaya dehşet ve ölüm saçarmış. Onu Chabat çağırdığı için kadını dilediği zaman bu dünyaya gelmek için bir kapı gibi kullanabilirmiş. O yüzden Chabat’ı da onunla birlikte yollamak zorunda kalmış - kapıyı kapatmak için.”

“Tam olarak nereden geliyorlar - yani ifritler?”

“Bu konuda pek bir şey söylemedi, ama bana bu konuyu pek düşünmemeyi tercih ediyor gibi geldi.”

“Şimdi uyuyor mu?”

Durnik başıyla onayladı. “Geminin aşçısıyla konuşacağım. Uyandığı zaman yemesi için bir şeyler hazırlatmak istiyorum.”

“Sen de biraz uyusan iyi olacak.”

“Olabilir. Müsaade eder misin Garion? Yanından fazla uzaklaşmak istemiyorum - uyanır da beni isterse diye.” Durnik gemi mutfağına doğru ilerledi.

Garion doğrularak etrafına bakındı. Murgo gemiciler yüzlerinde korku ifadesiyle çalışıyorlardı. Bir önceki akşamüstü olanlar, genellikle Murgoların yüz ifadesinin bir parçası olan kendini beğenmişlik edasını silip atmıştı; üstelik hepsi yolcularına ürkek, kaçamak bakışlar atıyordu; sanki her an içlerinden biri bir deve veya deniz canavarına dönüşüverecekmiş gibi.

Garion ile Durnik konuşurken İpek ile Urgit, kamaralara açılan kapıdan çıkıp geminin kıçındaki parmaklıkların yanında durmuşlar, koyu yeşil dalgalar üzerinde izini bırakan köpüklü dümen suyuna, arkalarından çığlık çığlığa süzülen açgözlü bir bulut halinde gelmekte olan beyaz kanatlı martıları aylak aylak seyrediyorlardı. Garion onlara biraz daha yaklaştı ama yanlarına gitmedi.

“Sevimsiz bir yer,” diye gözlemledi İpek, denizden yükselen çıplak uçurumlara bakarak. Ufak tefek adam bu yolculuğa çıkarken üzerine geçirmiş olduğu pejmürde giysileri çıkartmış, sade, süssüz gri bir yelek giymişti.

Urgit huysuzca homurdandı. Gemi suyuna tembel tembel bayat ekmek parçaları atıyor, geminin peşinden çığlık çığlığa gelen martılar pike yapıp ekmek için kavga ederlerken pek de umursamadan onları seyrediyordu. “Kheldar,” dedi, “bunu sürekli yapar mı?”

“Kim?”

“Polgara.” Urgit ürperdi. “Hoşlanmadığı herkesi yok eder mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi İpek. “Polgara böyle şeyler yapmaz - hiçbiri yapmaz. Buna izin verilmemiştir zaten.”

“Afedersin Kheldar ama izin verilsin verilmesin, ben gördüğümü bilirim.”

“Bu konuda Belgarath’la konuştum,” dedi İpek, “o da bana olanları açıkladı. Chabat ile ifrit tam olarak yok edilmemiş. İkisi birlikte, ifritin gelmiş olduğu yere geri yollanmış. İfritin geri gönderilmesi şarttı; ne yazık ki Chabat da onunla gitmek zorunda kaldı.”

“Ne yazık mı? Ona pek o kadar muhabbet beslemiyordum zaten.”

“Tam olarak anladığını zannetmiyorum Urgit. Bir kişiyi öldürmek başka şeydir, ama onun ruhunu yok etmek farklı. Polgara’yı o kadar üzen bu oldu. Chabat’ı ebedi bir acıya ve dehşete mahkûm etmek zorunda kaldı. Bu bir insanın yapmak zorunda kalabileceği en korkunç şeydir.”

“Sudan, onunla birlikte çıkan kimdi?”

“Aldur.”

“Ciddi olamazsın!”

“Evet efendim. Onu bir-iki kere görmüştüm. Kesinlikle Aldur’du.”

“Bir Tanrı mı? Burada ha? Ne yapıyordu?”

“Buraya gelmek zorunda kaldı.” İpek omzunu silkti. “Hiçbir insan, ne kadar güçlü olursa olsun, yardım almadan bir ifritle baş edemez. Morindim büyücüleri ifrit çağırdıklarında bunlara son derece sert bazı sınırlamalar getirirler. Chabat kendininkini hiçbir sınırlandırma getirmeden serbest bırakıvermişti. Ancak bir Tanrı bu tür serbest kalmış bir ifritle baş edebilir; Tanrılar ancak bizim aracılığımızla harekete geçebildikleri için Polgara’nın da olaya dahil olması gerekiyordu. Çok hassas bir meseleydi.”

Urgit omzunu silkti. “Bu konuyla başa çıkabileceğimi zannetmiyorum.”

Yan yana durmuş, parmaklıklara dayanmış Büyük Batı Denizi’nin uzayıp giderek sonunda çıplak uçumlara çarpan dalgalarını seyrediyorlardı. Garion onlara bakınca daha önce aralarındaki benzerliği fark edememesine hayret etti. Tıpatıp aynı olmasalar bile yüz hatları birbirine o kadar benziyordu ki kardeş olduklarına hiç şüphe yoktu.

“Kheldar,” dedi Urgit sonunda, “babamız tam olarak nasıl bir

adamdı?”

“Her ikimizden de daha uzun boyluydu,” diye cevap verdi İpek, “ve çok seçkin görünüşlüydü. Saçları demir kırı gibiydi ve ikimize de miras kalan burnu, bizdeki gibi fare gibi değil, kartal gibi duruyordu.”

“Biz biraz kemirgene benziyoruz hakikaten değil mi?” diye kabul etti Urgit kısa bir tebessümle. “Ama ben tam olarak bunu kastetmemiştim. Gerçekten nasıl biriydi?”

“Nazikti. Mükemmel bir görgüsü vardı, son derece medeni ve yumuşak başlıydı. Kimseye kaba bir söz sarfettiğini duymadım.” İpek’in yüzü hüzünlenmişti.

“Ama hilekârdı öyle değil mi?”

“Neden böyle bir şey söyledin?”

“Sonuç olarak aldatmıştı. Ben sonsuz bir sadakatin meyvesi değilim.”

“Tam olarak anlamıyorsun,” diye karşı çıktı İpek. Arada bir beyaz bir köpükle kabaran yeşil dalgalara düşünceyle baktı. “Bütün kibarlığına rağmen babamız oldukça maceraperestti. Karşısına çıkan her türlü mücadeleye atılmak isterdi -sadece eğlence olsun diye- ve doymak bilmez bir gezip dolaşma tutkusu vardı. Her zaman yeni bir şeyler arardı. Bence bu iki özellik bir araya gelince neden annene cezbolmuş olduğu da ortaya çıkıyor. Taur Urgas hayattayken Rak Goska’daki sarayı ziyaret etmiştim. Bütün karıları ya yakından izleniyor, ya da kilitli kapılar ardında tutuluyordu. Bu, babamızın bir meydan okuma olarak kabul edeceği cinsten bir şeydi.”

Urgit yüzünü ekşitti. “Gururumu pek okşuyor sayılmazsın Kheldar. Yani varlığımı Drasniyalı bir beyin kilitli kapıları açmaktan hoşlanmasına borçlu olmuş oluyorum.”

“Tam olarak değil. Annenle bu konuyu pek konuşacak vaktim olmadı ama anladığım kadarıyla annenle babamız birbirlerinden oldukça fazla hoşlanıyorlarmış. Taur Urgas hiçbir bir zaman, hiç kimseyi sevmezdi. En azından babamız ile annen biraz hoş vakit geçirmişler.”

“Belki benim neşeli mizacımın açıklaması da budur.”

İpek içini çekti. “Ne yazık ki annemin hastalığından sonra pek eğlenemedi. O olay bütün gezmelerine ve maceralarına bir son verdi.”

“Ne tür bir hastalıktı anneninki?”

“Zaman zaman Drasniya’da baş gösteren bir salgın. Kurbanının

görünüşünü korkunç biçimde bozar. Annem hastalığın etkisiyle kör olmuştu şansına."

"Şansına mı?"

"Aynaya bakamıyordu. Hayatının kalan zamanında babam onun yanından hiç ayrılmadı ve ona her baktığında ne gördüğünü ona hissettirmedi bile." İpek'in yüzü solmuş, çenesi kasılmıştı. "Bu bir erkeğin yaptığına tanık olduğum en cesurca hareketti - ve her geçen gün daha da kötüleşiyordu çünkü babamın öldüğü güne kadar durmadan devam etti." Aceleyle başını çevirdi. "Başka bir şeyden konuşamaz mıyız?"

"Özür dilerim Kheldar," dedi Urgit şefkatle. "Eski yaraları deşmek gibi bir amacım yoktu."

"Rak Goska'da büyümek nasıl bir şeydi?" diye sordu İpek bir an sonra.

"Kasvetli," diye cevap verdi Urgit. "Taur Urgas, Urga sülalesine göre epeyce erken bir zamanda delilik emareleri göstermeye başladı; biz de onun tertip ettiği her türlü ayini izlemek zorunda kalıyorduk."

"Bazılarını ben de gördüm."

"Sadece Tapınaktakiler değil Kheldar - tabii onlardan da bol bol vardı. Ben şu şahsi garipliklerden söz ediyorum. Kimse onun sağında durmamalıydı, ayrıca kimin gölgesi bu soylu şahsiyetin üzerine düşerse, bunu canıyla ödüyordu. Erkek kardeşlerim ve ben annelerimizden yedi yaşında alındık ve eğitimimiz başladı; bunlar genellikle askeri talimlerdi, bol bol homurtu ve ter içeren talimler. Herhangi bir gevşeklik kırbaçla cezalandırılıyordu - genellikle akşam sofrasında."

"Bu insanın iştahını kaçırıyor olmalı."

"Gerçekten de öyle. Artık akşam yemeği yiyemiyorum - o kadar nahoş hatıram var ki. Kardeşlerimle birbirimizi öldürme planlarına oldukça erken yaşta başlamıştık. Taur Urgas'ın bir sürü karısı ve ordu gibi çocukları vardı. Taç, en büyük erkek çocuğa kaldığı için hepimiz ağabeylerimize karşı planlar yapıp, kendimizi küçük kardeşlerimizin kurduğu planlardan korumaya çalışıyorduk. Minik ve tatlı kardeşlerimizden biri, daha dokuz yaşındayken aramızdan birini bıçaklamıştı."

"Biraz erken gelişmiş."

"Evet, öyleydi. Taur Urgas bayılmıştı buna tabii ki. Bir süre için bu kardeşini arkadan bıçaklayan katil, onun gözdesi olmuştu. Bu

beni ve ağabeylerimi oldukça huzursuz etmişti, çünkü deli pederimiz bu minik canavara yer açabilmek için hepimizin boğdurulmasına karar verebilirdi, o yüzden biz de tedbir aldık."

"Ya?"

"Günün birinde onu sarayın üst katlarında yakalayıp pencereden fırlattık." Urgit, Büyük Balı Denizi'ni süpüren uzun dalgalara doğru asık bir yüzle baktı. "Annelerimizden alındığımız günden itibaren sürekli bir korku ve anlamsız bir acımasızlık içinde yaşadık. Mükemmel birer Murgo olmamız icap ediyordu - Güçlü, cesur, delilik derecesinde sadık ve kendimizi tamamen Torak'a adamış olmamız şarttı. Her birimizin bir Grolim lalası vardı ve her gün Angarakların Tanrısı hakkında bir sürü safsata dinlemek zorunda kalıyorduk. Yani pek de öyle hoş bir bir çocukluk sayılmaz."

"Taur Urgas hiç sevgi göstermez miydi?"

"Bana hiç göstermedi. Ben hep çocuklarının en ufak tefeği olmuştum ve beni hep çok küçümserdi. Murgoların iriyarı ve kaslı olmaları icap ediyordu. Sonunda veliahtlığımın kesin olduğu noktaya kadar yükseldiğimde bile bana hiçbir tatlı söz söylemedi ve küçük kardeşlerimi beni öldürmeye teşvik etti."

"Hayatta kalmayı nasıl başardın?"

"Zekâm - ve çalmayı başardığım bir anahtar sayesinde."

"Anahtar mı?"

"Sarayın hazine odasının anahtarı. Sınırsız harcama gücü olan bir adamın ne kadar fazla yardım alabileceğini hayal bile edemesin -Cthol Murgos'ta bile."

İpek ürpererek, "Güverte soğuk olmaya başladı," dedi. "Haydi, içeri girip bir sürahi baharatlı şarap içelim."

"Ben içmem Kheldar."

"İçmez misin?" İpek hayret etmiş görünüyordu.

"Aklımın başında olması gerekiyor. Kafasını şarap fıçısına sokan bir adam, arkasından sinsice yaklaşan eli bıçaklı birini fark edemez değil mi?"

"Benim yanımda son derece emniyettesin kardeşim."

"Ben kimsenin yanında emniyette değilim Kheldar - özellikle de bir erkek kardeşin yanında. Şahsi bir şey değil anlıyorsun ya - bu çok gergin geçen bir çocukluk döneminin sonucu."

"Pekâlâ," dedi İpek yumuşakbaşlılıkla. "Gel içeri girelim, sen de *ben* içerken seyredersin. Ben o işte pek ustayımdır."

"Tahmin edebilirim. Sonuç olarak Alorn'sun."

“Sen de öyle sevgili kardeşim.” İpek güldü. “Sen de öyle. Haydi gel, sana damarlarındaki kanla gelen bütün eğlenceleri öğreteyim.”

Garion tam dönüp onları izleyecekti ki Belgarath esneyip gerinerek güverteye çıktı. “Pol kalktı mı?” diye sordu Garion’a.

Garion başını salladı. “Biraz önce Durnik’le konuştum. Pol Teyzenin dün yaptığından sonra çok yorgun düştüğünü söyledi.”

Belgarath biraz kaşlarını çattı. “Bu iş onu aslında o kadar yormuş olamaz,” dedi. “İtiraf etmeliyim ki görülmeye değerdi ama pek o kadar yorucu değildi.”

“Bunun o tür bir yorgunluk olduğunu zannetmiyorum dede. Durnik onun gecenin büyük bir bölümünü huzursuz geçirdiğini söyledi.”

İhtiyar adam sakalını kaşıyarak, “Hım,” dedi, “bazen Pol’ün bir kadın olduğu gerçeğini unutuyorum. Bazı şeyleri kolayca geride bırakamıyor ve bazen de merhamet duygusu ona hâkim oluyor.”

“Bu kötü bir özellik sayılmaz dede.”

“Kadınlar için sayılmaz belki.”

“Bir zamanlar bataklıkta olan bir şeyi hatırlıyorum,” dedi Garion ihtiyara. “Vordai’ye -sanıyorum merhamet nedeniyle- yardım etmek için her zamanki davranışlarının dışında bir şeyler yapmamış mıydın?”

Belgarath etrafına suçlu bir edayla bakındı. “Bundan söz etmeyeceğin konusunda anlaşmıştık sanıyordum.”

“Biliyor musun dede,” dedi Garion hafif bir tebessümle. “Sen bir sahtekârsın. Buz kadar soğuk, taş kadar sert numarası yapıyorsun, ama aslında hepimizle aynı hisleri paylaşıyorsun.”

“Lütfen Garion, bu işi o kadar dallandırıp budaklandırma.”

“İnsan olmak seni rahatsız mı ediyor?”

“Şey, tam değil ama sonuç olarak korumam gereken bir şöhretim var.”

Akşamüstü olduğunda izledikleri kıyı şeridi daha da çentik çentik oldu ve dalgalar fokurdayıp patlayarak kayalara çarpmaya başladı. İpek ile Urgit kıçtaki kamaralardan çıktılar; Garion her ikisinin de yürürken biraz yalpaladığını fark etti.

“Merhabalar Belgarion,” dedi Urgit arkadaşça. “Bize katılmaya ne dersin? Kheldar ile biraz şarkı söylemeye karar verdik.”

“Uh - teşekkür ederim,” diye cevap verdi Garion ihtiyatla, “fakat ben pek iyi şarkı söyleyemem.”

“Bu önemli değil babalık. Hiç önemi yok. Ben de pek iyi

olmayabilirim. Bu konuda kesin bir şey söyleyemem, çünkü daha önce hayatımda tek bir nota bile söylemedim.” Aniden kıkırdamaya başladı. “Daha önce hiç yapmamış olduğum o kadar çok şey var ki, artık bazılarını deneme zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Ce’Nedra ile Murgo kızı Prala güverteye çıktılar. Her zamanki siyah giysileri yerine Prala soluk gül rengi, çok hoş, uzun bir elbise giymişti; kuzguni siyah saçları da karmaşık bir topuzla ensesinde toplanmıştı.

“Hanımlar,” diye karşıladı onları Urgit resmi bir selamla; sadece bir yalpalamayla bu selam biraz bozulmuştu.

“Dikkat et babalık,” dedi İpek onu dirseğinden yakalayarak. “Seni denizden toplamak istemem.”

“Biliyor musun Kheldar?” dedi Urgit, bir baykuş gibi gözlerini açıp kapayarak. “Hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum.” Ce’Nedra ile kara saçlı Prala’ya baktı. “Bir şey daha söyliyeyim mi? Şurada felaket güzel iki kız var. Acaba onlar da bizimle şarkı söylemek ister mi?”

“Sorarız.”

“Haydi soralım.”

İki kafadar Ce’Nedra ile Murgo arkadaşının başına üşüşerek edepsizce onlarla birlikte şarkı söylemeleri için yalvardılar. Murgo Kralı geminin hareketiyle bir öne bir arkaya yalpaladıkça Prala gülmeye başladı. “Galiba siz ikiniz sarhoşsunuz,” dedi.

“Sarhoş muyuz?” diye sordu Urgit İpek’e, hâlâ ayakları üzerinde sallanırken.

“Öyle olduğunu umuyorum,” diye cevap verdi İpek. “Eğer değilsek, epey bir miktar kaliteli şarabı yabana harcamışız demektir.”

“O halde sanırım sarhoşuz. Şimdi bu iş hallolduğuna göre, ne söyleyeceğiz?”

“Alornlar!” diye içini çekti Ce’Nedra, bakışlarını havaya kaldırarak.

Ertesi sabah uyandıklarında yağmur yağıyordu: Denize tıslayarak düşen, gemi donanımının katranlı iplerinden aşağı doğru ağır damlalar halinde toplanarak süzülen buz gibi bir çiselti vardı. Kıçtaki kamaraların en sonunda bulunan geniş kamarada Polgara da kahvaltı için diğerlerine katılmıştı; ancak sessiz ve kabuğuna çekilmiş görünüyordu.

Kadife neşeyle, tam kıç tarafında lombar kapağı yerine boydan

boya iki sağlam pencerenin bulunduğu, aslında yukarıdaki güverte olan tavanı taşıyan ağır kirişli kamaraya bakındı. Kahvaltı masasında boşluğu hemen dikkati çeken iki sandalyeye anlamlı anlamlı bakarak, “Prens Kheldar ile kararsız ve soylu kardeşine ne oldu?” diye sordu.

“Sanırım dün şarap kadehleriyle biraz fazla oyalandılar,” diye cevap verdi Ce’Nedra biraz acımasız bir sırıtışla. “Tahminime göre bu sabah biraz hassastırlar.”

“Şarkı söylediklerine inanabilir misiniz?” dedi Prala.

“Ne?” dedi Kadife. “Güzel söylüyorlar mıydı bari?”

Prala güldü. “Martıları korkutup kaçırdılar. Hayatımda o kadar kötü sesler duymamıştım.”

Polgara ile Durnik masanın diğer ucunda alçak sesle konuşuyordu. “Ben gayet iyiyim Durnik,” diye temin etti kocasını Pol. “Sen git lütfen.”

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum Pol,” dedi demirci.

“Yalnız olmayacağım canım. Ce’Nedra, Prala ve Liselle hep yanımda olacak. Eğer kendin deneyip bakmazsan hayatının geri kalanında merak edip duracak ve her zaman için böyle bir fırsatı kaçırdığın için esefleneceksin.”

“Şey - eğer eminsen Pol.”

“Eminim canım,” dedi karısı, elini sevgiyle kocasının elinin üzerine koyup yanağından öperek.

Kahvaltıdan sonra Garion üzerine bir pelerin alarak güverteye çıktı. Bir süre gözlerini kısıp çileseleyen yağmura baktıktan sonra arkasında kamaralara inen kapının açıldığını duyarak döndü. Durnik ile Toth ellerinde oltalarla belirmişlerdi. “Mantık böyle gerektiriyor Toth,” diyordu Durnik. “Bu kadar su olunca, mutlaka balık da olmalı.”

Toth başıyla onayladıktan sonra sonra bir şeyin mesafesini ölçüyormuş gibi kollarını iki yana açarak garip bir el işareti yaptı.

“Tam olarak anlayamadım.”

Toth aynı işareti bir daha yaptı.

“Yok canım o kadar büyük olmaz,” diye karşı çıktı demirci. “Balıklar o kadar büyük olamazlar, değil mi?”

Toth büyük bir hevesle başını evet anlamında salladı.

“Sana inanmadığımdan değil,” dedi Durnik ciddiyetle, “ama kendi gözümle görmek isterim.”

Toth omzunu silkti.

“Çok güzel bir sabah değil mi Garion?” dedi Durnik, damla damla süzülen gökyüzüne bakarak. Sonra kıç güvertesine çıkan üç basamağı aşıp, dümendeki gemiciye selam vererek geminin dümen suyuna uzun bir atış yaptı. Geminin arkasından sürüklenen yeme eleştirel bir gözle baktı. “Bence oltaları biraz dipte tutabilmek için ağırlığa ihtiyacımız olacak, ne dersin?” dedi Toth’a.

Dev hafifçe gülümsedikten sonra aynı fikirde olduğunu belirtircesine başını salladı.

“İpek ile Urgit kalkabildiler mi?” diye seslendi Garion onlara.

“Ha?” diye cevapladı Durnik, gözlerini geminin dümen suyunda, uzaklarda hoplayan rengârenk yeniden ayırmayarak.

“İpek ile kardeşi uyanmadı mı daha diye sordum?”

“A - evet, kamaralarında gezinmeye başladıklarını duydum. Toth, oltayı aşağıda tutmak için kesinlikle bir şeye ihtiyacımız var.”

Tam o sırada Belgarath, eski püskü pelerinine sıkı sıkı sarınarak güverteye çıkmıştı. Çiseleyen yağmur altında sol yanlarında kayıp giden yarı yarıya gözlerden gizlenmiş sahile ekşi bir yüzle baktıktan sonra ilerleyip geminin tam ortasında durdu.

Garion da onun yanına giderek, “Sence Verkat’a varmamız ne kadar sürecek dede?” diye sordu.

“Birkaç hafta,” diye cevap verdi ihtiyar, “eğer hava daha da kötüleşmezse. Oldukça güneydeyiz ve önümüzde fırtınalı bir mevsim var.”

“Ama daha hızlı bir yol var, öyle değil mi?” dedi Garion.

“Tam olarak ne demek istediğini anlayamadım.”

“Jarviksholm’dan Riva’ya nasıl gittiğimizi hatırlıyor musun? Seninle birlikte aynı şeyi yapamaz mıyız? Diğerleri daha sonra yetişebilir.”

“Yapmamamız gerekir galiba. Bence Zandramas’a yetiştiğimizde diğerlerinin de yanımızda olması gerekiyor.”

Garion aniden büyük bir sıkıntıyla yumruğunu geminin parmaklıklarına indirdi. “Gerekiyormuş!” diye patladı. “Ne yapmamız *gerektiği* umrumda değil. Ben oğlumu istiyorum. Kehanetin bütün o incik cıncığını yerine getirmek için etrafta gizlice dolaşmaktan bıktım. Kehaneti yok sayıp, doğrudan işin merkezine gitmenin nesi yanlış?”

Gri çiselti içinde yarı yarıya gizlenmiş pas renkli uçurumlara bakan Belgarath’ın yüzü sakindi. “Bunu birkaç kez ben de bizzat denedim,” diye itiraf etti, “fakat hiçbir zaman işe yaramadı -

genellikle de kendimi başladığım yerden daha geride buldum. Sabırsızlandığını biliyorum Garion; bazen istediğin noktaya varmanın en kısa yolunun Kehaneti izlemek olduğunu kabul etmek çok zordur, ama bu iş hep böyle yürümüştür." Elini Garion'un omzuna koydu. "Bir yerde iğneyle kuyu kazmaya benzer. Su en diptedir ama senin en tepeden başlaman icap eder. Bence şimdiye kadar hiç kimse bir kuyuyu dipten yukarı doğru kazmayı başaramamıştır."

"Bunun bizimle ne alakası var dede? Arada hiçbir bağ göremiyorum."

"Belki biraz düşünürsen bulursun."

Durnik koşarak öne geldi. Gözleri muazzam bir hayretle faltaşı gibi açılmış elleri titriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Belgarath ona.

"Hayatımda gördüğüm en büyük balıktı!" diye bağırdı demirci. "Bir at kadar büyüktü!"

"Anladığım kadarıyla kaçmış olmalı."

"İkinci sıçramada oltayı yuttu." Durnik'in sesinde garip bir gurur vardı ve gözleri parlıyordu. "Çok güzeldi Belgarath. Sanki bir mancınıktan atılmış gibi sudan fırladı ve kuyruğunun üzerinde resmen yürüdü dalgalarda. Ne kadar şahane bir balık!"

"Ne yapacaksın?"

"Tabii ki onu yakalayacağım - ama daha sağlam bir ipe ihtiyacım var, hatta belki bir halata. Ne balık ama! Müsaadenizle." Murgo kaptandan halat istemek için aceleyle geminin burnuna doğru ilerledi.

Belgarath gülümseyerek, "Bu adamı çok seviyorum Garion," dedi. "Gerçekten çok seviyorum."

Kıçtaki kamaralara çıkan kapı yeniden açıldı ve İpek ile kardeşi belirdiler. Genellikle güverteye çıkan ilk kişi Garion olmasına rağmen, gün içinde eninde sonunda herkesin insanı dinçleştiren bu tuzlu havada bir-iki tur atmaya çıktığını fark etmişti.

Gelincik suratlı iki adam yağmurla kayganlaşmış güverteye çıkmışlardı. Her ikisi de pek iyi görünmüyordu. "Biraz mesafe katedebiliyor muyuz?" diye sordu İpek. Yüzü soluktu ve elleri dikkat çekecek kadar titriyordu.

"Biraz," diye homurdandı Belgarath. "Bu sabah çok geç kalktınız."

"Daha da uyumalıydık galiba," diye cevap verdi Urgit kederli bir

yüzle. “Garip bir baş ağrım var - sol gözümde.” Aşırı derecede terliyordu ve teninde yeşilimtırak, tuhaf bir ton vardı. “Kendimi kesinlikle çok berbat hissediyorum,” diye beyan etti. “Neden beni bu konuda uyarmadın Kheldar?”

“Sana sürpriz yapmak istedim.”

“Her zaman ertesi gün bu kadar kötü mü olur?”

“Genellikle,” diye kabul etti İpek. “Bazen daha da kötü olur.”

“Daha da mı kötü? Daha kötüsü nasıl olabilir? Affedersiniz.” Urgit telaşla parmaklığa koşup eğilerek gürültüyle kusmaya çalıştı.

“Pek beceremiyor değil mi?” diye belirtti Belgarath ilgisizce.

“Tecrübesiz,” diye açıkladı İpek.

“Bana ölecekmişim gibi geliyor,” dedi Urgit zayıf bir sesle, titreyen eliyle ağzını silerken. “Neden o kadar fazla içmeme izin verdin?”

“Bu bir erkeğin kendi adına vermesi gereken bir karardır,” dedi İpek ona.

“İyi vakit geçiriyor gibi görünüyordunuz,” diye ekledi Garion.

“Bilemeyeceğim. Birkaç saat tamamen hafızamdan silinmiş. Neler yaptım?”

“Şarkı söylüyordun.”

“Şarkı mı? Ben mi?” Urgit bir banka çökerek başını titreyen ellerinin arasına aldı. “Aman,” diye inledi, “aman, aman, aman.”

Prala üzerinde siyah bir pelerin ve kendini beğenmiş hafif bir tebessümle kıçtaki kapıdan çıktı. Elinde bir çift maşrapayla çiselti arasından büyük bir sıkıntı içinde olan iki adama doğru ilerledi. “Günaydın Lordlarım,” dedi minik bir reveransla, neşe içinde. “Leydi Polgara bunu içmenizi söyledi.”

“Nedir bu?” diye sordu Urgit kuşkuyla.

“Emin değilim Haşmetmeapları. Nyissalı ile birlikte hazırladılar.”

“Belki de zehirdir,” dedi Murgoların Kralı umutla. “Bir an önce ölüp kurtulmak istemiyor değilim.” Maşrapayı kaptığı gibi gürültüyle içti. Sonra ürperdi ve yüzü ölü gibi bembeyaz kesildi. Yüzündeki ifade katıksız bir dehşet ifadesiydi; çılgınlar gibi titremeye başladı. “Berbat!” dedi nefesi kesilir gibi olarak.

İpek bir süre onu yakından izledikten sonra diğer maşrapayı alarak dikkatle küpeşteden denize boşalttı.

“Sen içmeyecek misin?” diye sordu Urgit suçlarcasına.

“Hiç sanmam. Polgara’nın bazen garip bir espri anlayışı olabiliyor. Herhangi bir riski göze almamakta fayda var - önce bir bakalım kaç balık yukarı vuracak.”

“Bu sabah kendinizi nasıl hissediyorsunuz Haşmetmeapları?” diye sordu Prala ıstırap içindeki Urgit’e, yüzünde yalancıktan bir acıma ifadesiyle.

“Hastayım.”

“Bu sizin hatanız, biliyorsunuz.”

“Lütfen yapma.”

Kız ona tatlı tatlı gülümsedi.

“Bundan zevk alıyorsun değil mi?” diye suçladı kızı Urgit.

“Tabii ki Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Murgo kızı başını hafifçe arkaya atarak, “Gerçekten de zevk alıyorum.” Sonra iki kupayı alarak parmaklık boyunca geminin kıçına doğru ilerledi.

“Hepsi böyle midir?” diye sordu Urgit perişan bir halde. “Bu kadar zalim midirler?”

“Kadınlar mı?” diye omzunu silkti Belgarath. “Tabii ki. Bu onların kanlarında var.”

O kasvetli sabahın ilerleyen saatlerinde, İpek ile Belgarath kötü havadan kurtulmak için kamaralardan birine sığınmak ve aynı zamanda Garion’un şüphelendiği kadarıyla soğuktan kurtulmak için biraz da bir şeyler yuvarlamak amacıyla geminin kıç kısmına döndüklerinde; Garion güverteyi arşınlıyor, yakınlarında bir yerde de Urgit yağmurdan ıslanmış bir bankta başını ellerinin arasına almış oturuyordu. “Belgarion,” dedi Murgo Kralı dokunaklı bir sesle, “adımlarını o kadar sert atmak zorunda mısın?”

Garion ona biraz eğlenerek bir bakış fırlattı. “İpek seni gerçekten bu konuda uyarmalıymış,” dedi.

“Neden siz ona İpek diyorsunuz?”

“Bu onun Drasniya Haberalma Teşkilatı’ndaki meslektaşlarının verdiği takma adı.”

“İyi de Drasniya kraliyet ailesinin bir mensubu neden casus olmak ister?”

“Bu onların ulusal sanayiidir.”

“Bu işte usta mıdır hakikaten?”

“Hemen hemen bu işteki en iyi casustur.”

Urgit’in yüzü artık tamamen yeşilleşmişti. “Bu korkunç,” diye homurdandı. “İçtiğim için mi böyleyim, yoksa deniz mi tutuyor,

ayırt edemiyorum. Acaba başımı bir kova suya soksam daha iyi olur muyum?"

"Eğer başını yeterince suyun içinde tutabilirsen."

"Bu da bir fikir." Urgit başını parmaklıklara dayayarak yağmurun yüzüne çiselemesini sağladı. "Belgarion," dedi sonunda, "yanlış yaptığım şey nedir?"

"Biraz fazla içtin."

"Ben ondan söz etmiyorum. Nerede hata yaptım - yani bir kral olarak?"

Garion ona baktı. Samimi olduğu belli olan bu ufak tefek adam için Rak Urga'da hissetmiş olduğu merhamet, yeniden kabarmaya başlamıştı içinde. Garion sonunda kendi kendine bu adamı sevdiğini itiraf etti. Derin bir nefes alarak ıstırap içindeki Urgit'in yanına oturdu. "Bir kısmını zaten öğrendin," dedi. "İnsanların seni itip kakmalarına izin veriyorsun."

"Bunu korktuğum için yapıyorum Belgarion. Küçük bir oğlanken beni öldürmemelerini sağlamak için insanların beni itip kakmalarına izin verirdim. Sanırım sonradan bir alışkanlık halini aldı."

"Herkes korkar."

"Sen korkmuyorsun. Cthol Mishrak'ta Torak'la yüzleştin, öyle değil mi?"

"Bu tam olarak benim fikrim değildi - ve inan bana, o buluşmaya gitmek için yola koyulduğumda ne kadar korktuğumu tahayyül etmeye bile başlayamazsın."

"Sen mi?"

"Hem de nasıl. Tabii insan bu sorununu denetim altına almaya başlıyor. O general -Kradak mıydı ne- onunla Drojim'de gayet iyi başa çıktın. Kral olduğunu ve emirleri verenin sen olduğunu unutmamaya çalış."

"En azından deneyebilirim. Başka ne yanlışlar yapıyorum?"

Garion bu konuda şöyle bir düşündü. "Her şeyi kendi başına yapmaya kalkıyorsun," diye cevap verdi sonunda. "Kimse bunu başaramaz. Tek bir adamın başa çıkamayacağı kadar çok ayrıntı vardır. Yardıma ihtiyacın var - adam gibi, dürüst birilerinin yardımına."

"Cthol Murgos'ta böyle bir yardımı nereden bulayım? Kime güveneyim?"

"Oskatat'a güveniyorsun, öyle değil mi?"

“Şey, evet, sanırım öyle.”

“O halde işte sana bir başlangıç. Görüyorsun ya Urgit, olan şu: Rak Urga’da senin alman gereken kararları başkaları alıyor. Sen ya çok korkak davrandığın ya da otoriteni göstermekle meşgul olduğun için bu işi yapmaya kalkışıyorlar.”

“Tutarsız konuşuyorsun Belgarion. Önce bana yardım etmeleri için birilerini bulmamı söylüyorsun, sonra da dönüp başkalarının benim yerime karar vermemeleri gerektiğini söylüyorsun.”

“Beni dinlemiyorsun. Senin yerine karar veren insanlar, senin belki de bu iş için seçmeyeceğin insanlar. Onlar kendiliklerinden işe burunlarını sokuyorlar. Birçok durumda, büyük ihtimalle bunların kim olduğunu bile bilmiyorsundur. Bu iş böyle yürümez. Adamlarını oldukça dikkatli seçmelisin. İlk nitelikleri beceri olmalı. Hemen arkasından sana olan kişisel sadakatleri gelir - sana ve annene.”

“Kimse bana sadık değil ki Belgarion. Tebaam beni küçümsüyor.”

“Bazı şeyler seni şaşırtabilir. Oskatat’ın sadakati -ya da becerileri- konusunda bir şüphen olduğunu zannetmiyorum. Bırak yöneticilerini o seçsin. Önce ona sadık olmakla başlarlar işe ama zamanla sana da saygı duymaya başlarlar.”

“Bunu düşünmemiştim hiç. Sence bu işe yarar mı?”

“Denemekle bir şey kaybetmezsin. Dürüst olmak gerekirse dostum, bazı şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmışsın. Bunları düzeltmen biraz vaktini alacaktır ama bir yerlerden başlaman gerek.”

“Bana düşünecek epey bir konu çıkardın Belgarion.” Urgit ürpererek etrafına bakındı. “Burası gerçekten berbat,” dedi. “Kheldar nereye gitti?”

“İçeri döndü. Sanırım iyileşmeye çalışıyor.”

“Yani bu duruma iyi gelebilecek bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

“Alornların bir kısmı, insanı ilk başta rahatsız eden şeyden biraz daha alınmasını salık verir.”

Urgit’in yüzü soldu. “Biraz daha mı?” dedi dehşet dolu bir sesle. “Nasıl böyle bir şeyi önerirler?”

“Alornlar cesaretleriyle nam salmışlardır.”

Urgit’in gözlerinde bir şüphe belirdi. “Bir dakika,” dedi. “Böylece yarın sabah yine aynen böyle olmayacak mıyım?”

“Büyük ihtimalle evet. Belki de bu Alornların yataktan kalktıklarında neden o kadar aksi olduklarını açıklıyor.”

“Bu çok aptalca Belgarion.”

“Biliyorum. Aptallık sadece Murgoların tekelinde değil.” Garion titreyen adama baktı. “Diğer sorunlarının üzerine bir de üşütmek istemezsin değil mi?”

Yağmur akşamüstü iyice yavaşladı. Murgo kaptan önce hâlâ tehditkâr bir görünüşe sahip olan gökyüzüne sonra da uçurumlara, çalkantılı sudan kırık dişler gibi çıkan kayalıklara bakarak, mürettebatına ihtiyatla yelkenleri indirerek demirlemelerini emretti.

Durnik ile Toth oldukça üzüntülü bir halde oltalarını toplayarak güvertede ayakları dibinde yatan bir düzine kadar gümüş renkli balığa baktılar.

Garion onların bulundukları yere giderek büyük bir takdirle yakaladıklarına baktı. “Fena sayılmaz,” dedi.

Durnik dikkatle en büyük balığı karışlayarak ölçtü. “Neredeyse bir metre,” dedi, “ama kaçan o koca balık yanında bunlar minnacık kalıyor.”

“Genellikle hep öyle olur,” dedi Garion. “Ha,” diye ekledi, “söylemesi benden. Senin yerinde olsaydım bunları Pol Teyzeye göstermeden önce temizlerdim. O konuda ne hissettiğini bilirsin.”

Durnik içini çekerek, “Sanırım haklısın,” diye kabul etti.

O akşam yakalanan balıklarla karınlarını doyurduktan sonra, kıçtaki kamaradaki sofrada oturmuş aylak aylak sohbet ediyorlardı.

“Sence Agachak Harakan’a yetişmiş midir?” diye sordu Durnik Belgarath’a.

“Biraz zor gibi,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Harakan numaracıdır. Eğer Beldin onu yakalayamadıysa, Agachak’ın pek bir şansı olacağını zannetmem.”

“Leydi Polgara,” diye karşı çıktı Sadi aniden kızgın bir tonda, “lütfen şu kıza kesmesini söyler misiniz?”

“Ne var Sadi?”

“Kontes Liselle. Yılanımın ahlakını bozuyor.”

Kadife yüzünde gizemli minik bir tebessümle Zith’i ihtimamla, Durnik ile Toth’un yakalamış olduğu büyük balıklardan birinin yumurtalarıyla besliyordu. Minik yeşil yılan memnuniyetle mırıldanıyor ve bir sonraki lokmanın beklentisiyle yarı dikilmiş duruyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GECE rüzgâr arttı; kaba, sert, tozlanmış bayat buz kokan bir rüzgâr çıktı ve bir gün önceki çiselti yerini gemi donanımında tıngırdayan, bir avuç çakıl taşı gibi güvertede takırdayan, sulusepken bir yağışa bıraktı. Her zamanki gibi Garion erkenden kalkarak uyumakta olan karısıyla paylaştıkları kamaradan yalınayak, parmaklarının ucuna basarak çıktı. Diğerlerinin uyudukları kamaraların açıldığı karanlık koridordan geçerek kıçtaki kamaraya vardı. Bir süre geminin kıçı boyunca uzanan pencerelerde durarak rüzgârda savrulan dalgalara bakıp, kamaranın tam ortasından geçerek geminin kıç tarafındaki karanlık suları yoklayan dümen yekesi desteğinin ağır gıcırtısını dinledi.

Çizmelerini giymek için oturduğunda kapı açıldı ve pelerininin kıvrımlarındaki buzlaşmış karları takırtıyla yere silkeleyen Durnik girdi içeri. “Korkarım bir süre biraz yavaş ilerleyeceğiz,” dedi Garion’a. “Rüzgâr döndü, güneyden geliyor. Tam rüzgâra doğru gidiyoruz. Denizciler kürekleri çıkarmaya başladı.”

“Yarımadanın burnundan ne kadar uzakta olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Garion ayağa kalkıp, çizmelerini iyice yerleştirmek için ayaklarını yere vurarak.

“Kaptanla biraz konuştum. Dediğine göre sadece birkaç fersah varmış. Gerçi burnun güneyinde sıralanmış bir adalar topluluğu varmış ve oradaki geçitten geçmeden önce bu rüzgârın dinmiş olmasını tercih ediyor. Kaptan pek öyle matah bir denizci değil, zaten bu da pek matah bir gemi sayılmaz, o yüzden galiba adam

biraz ürkek.”

Garion uzanıp kıç pencerelerinden birinin pervazına dayanarak fırtınalı denize baktı. “Bu hava bir hafta devam edebilir,” diye gözlemledi. Arkadaşına bakmak için dönerek, “Kaptanımız biraz kendisine gelebildi mi bari?” diye sordu. “Rak Urga’dan yelken açtığımızda gözleri faltaşı gibi açılmıştı da.”

Durnik gülümsedi. “Galiba kendi kendini limanda olup bitenlerin aslında olmamış olduğuna ikna etmek için epey çabalamış. Ama hâlâ Pol güverteye çıkınca birazcık büzüşmeden edemiyor.”

“Güzel. Pol Teyze uyandı mı?”

Durnik başını evet anlamında salladı. “Güverteye çıkmadan önce sabah çayını demleyiverdim.”

“Benim için kaptana kabadayılık etmesini rica edersem -yani birazcık- sence nasıl karşılar?”

“Senin yerinde olsam ‘kabadayılık’ lafını kullanmazdım Garion,” diye tavsiyede bulundu Durnik ciddiyetle. “İstersen ‘ikna etmek’, ‘azarlamak’ sözlerini dene. Pol yaptığı şeyin kabadayılık olduğunu pek düşünmüyor.”

“Ama öyle yapıyor.”

“Tabii ki, ama o buna o gözle bakmıyor.”

“Gel gidip onu ziyaret edelim.”

Polgara’nın Durnik ile paylaştığı kamara minikti ve bu hantal gemideki her şey gibi sıkışıktı. İçerideki boş alanın üçte ikisini, kalaslardan yapılmış, geminin duvarlarından çıkıyormuş gibi görünen yüksek parmaklıklı yatak kaplıyordu. Polgara üzerinde en çok sevdiği mavi uzun elbisesiyle, elinde çay fincanı yatağın tam ortasına oturmuş, lombar penceresinden sulusepken yağmurun dövdüğü dalgaları seyrediyordu.

“Günaydın Pol Teyze,” diye selamladı Garion onu.

“Günaydın canım. Beni ziyaret etmen ne büyük incelik.”

“Artık iyi misin?” diye sordu Garion. “Yani demek istediğim, limanda olanlar seni oldukça üzmüş gibiydi.”

Pol içini çekti. “Bence en korkunç tarafı bu meselede bir seçme hakkım olmamasıydı. Chabat ifriti çağırdığı andan itibaren yazgısı belirlenmişti - ama onun ruhunu yokeden ben oldum.” Yüzü derin ve ebedi bir hüzün taşıyan sıkıntılı bir ifade almıştı. “Başka bir şeyden söz etsek ya?” diye önerdi.

“Pekâlâ. Benim için biriyle konuşur musun?”

“Kimmiş o?”

“Geminin kaptanı. Hava açıncaya kadar demir atmayı planlıyor, bense beklememeyi tercih ederim.”

“Neden onunla kendin konuşmuyorsun Garion?”

“Çünkü insanlar seni, beni dinlediklerinden daha bir can kulağıyla dinliyorlar. Yapar mısın Pol Teyze - onunla konuşur musun yani?”

“Ona kabadayılık taslamamı istiyorsun.”

“Ben tam olarak ‘kabadayılık’ demezdim buna Pol Teyze,” diye karşı çıktı genç kral.

“Ama bunu kastediyorsun Garion. Her zaman, neyi kastediyorsan onu söyle.”

“Yapar mısın?”

“Pekâlâ yapmamı istiyorsan yaparım. Peki sen benim için bir şey yapar mısın?”

“Ne istersen Pol Teyze.”

Pol fincanını uzattı. “Bana bir fincan çay daha hazırlayabilir misin?”

Kahvaltıdan sonra Polgara mavi pelerinini giyerek güverteye çıktı. Murgo kaptan neredeyse Pol kendisiyle konuşmaya başlar başlamaz planlarını değiştirdi. Sonra da seren direğine tırmanarak sabahın kalan vaktini, ta tepedeki gözcü yerinde etrafı gözetleyerek geçirdi.

Urga yarımadasının güney ucunda dümenci dümenini sertçe çevirdi ve gemi sol yana doğru keskin bir şekilde döndü. Kaptanın neden başta, adalar arasındaki bu geçitten sert bir havada geçmek istemediğini anlamak zor değildi. Dar kanallar arasında akıntılar ve dalgalar dönüyor, rüzgâr kapkara yuvarlanan dalgaların tepelerini püskül püskül köpürtüyor, kıyılardaki dalgalar denizden çıkan bıçak gibi keskin kayalara çarpıp patlıyordu. Her yanlarında yükselen uçurumlara dehşet dolu gözlerle bakan Murgo gemiciler, korku içinde kürek çekiyordu. İlk bir fersahtan sonra kaptan direkten indi ve boranın kırbaçladığı adalar arasından dikkatle ilerlerken, gergin bir şekilde dümencinin yanında durdu.

Nihayet bu kayalık adacıkların sonuncusunu geçip de gemiciler karadan rüzgârın savurduğu sulu sepken yağmurun dalgaların köpüklerinde eridiği açık denize doğru kürek çekmeye başladıklarında, akşamüstünün ortalarına varmışlardı.

Pelerinlerine sıkı sıkı sarılmış olan Belgarath ile Garion birkaç

dakika güvertede durarak kürekçileri seyrettiler; sonra ihtiyar adam kamaralara açılan kapıya ilerledi. “Urgit!” diye bağırdı dar koridordan, “buraya gel!”

Murgo Kralı gözünde korku dolu bir ifadeyle güverteye çıkan birkaç basamağı tökezleyerek aştı.

“Adamların kıçtan gelen rüzgârı karşılamak için gerekli donanıma sahip değiller mi?” diye sordu Belgarath.

Urgit ihtiyara boş boş baktı. “Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok.”

“Durnik!” diye bağırdı Belgarath.

Toth ile birlikte geminin kıçında durmakta olan demirci, geminin peşinden gelen oltasına dikkatle baktığından cevap bile vermedi.

“Durnik!”

“Ha?”

“Donanımı değiştirmek zorundayız. Gel de kaptana nasıl yapılacağını anlat.”

“Bir dakika.”

“Hemen Durnik!”

İçini çeken demirci oltasını sarmaya başladı. Otlaya aniden bir balık takılınca Durnik’in neşeli bağırtısını artan rüzgâr alıp götürmüştü. Durnik oltasını sıkı sıkı tutup, balığa iyice takmak için hızla bir çekti. Gümüş renkli koca balık çalkantılı sudan çıkarak başını hiddetle sallayıp rüzgârın karıştırdığı çırpıntı içinden ilerledi. Odasına tüm gücüyle asılarak, dev gibi balığı gemiye çekmek için kulaç kulaç ipi toplayan Durnik iki büklüm olmuştu.

Belgarath küfretmeye başladı.

“Kaptana donanımını değiştirmesini ben öğretirim dede,” dedi Garion.

“Sen bu konuda ne biliyorsun?”

“En az Durnik kadar gemilere bindim ben de. Nasıl yapıldığını biliyorum.” Durmuş çalkantılı denizi seyretmekte olan Murgo kaptanla konuşmak için geminin pruvasına gitti. “Bu taraftaki halatları gevşeteceksiniz,” diye açıkladı Garion kaptana, “ve diğer tarafta gereceksiniz. Bütün mesele yelkenlerinize, rüzgârı yakalayabilecek açıyı vermek. Ondan sonra dümeni kullanarak gemiyi dengeleyeceksiniz.”

“Şimdiye kadar hiç kimse böyle bir şey yapmadı,” diye beyan etti kaptan inatla.

“Alornlar yapıyor, üstelik onlar dünyanın en iyi denizcileri.”

“Alornlar rüzgârı büyüyle denetim altına alıyor. Rüzgâr arkadan gelmezse yelkenleri kullanamazsınız.”

“Bir dene Kaptan,” dedi Garion sabırla. Geniş omuzlu gemiciye bakınca boşuna nefes tükettiğini anladı. “Eğer bunu ben istiyorum diye yapmayacaksan,” diye ekledi, “belki Leydi Polgara’nın söylemesini sağlayabilirim - bir rica olarak.”

Kaptan Garion’a baktı. Sonra zorla yutkundu. “Donanımın nasıl değiştirileceğini söylemiştiniz efendim?” diye sordu çok daha yumuşak bir sesle.

Halatları Garion’un islediği şekle sokmak bir on beş dakikalarını aldı. Sonra Garion yanında kuşkuyla olanları izleyen kaptanla birlikte kıça giderek, dümeni dümencinin elinden aldı. “Tamam,” dedi, “yelkenleri açın.”

“Bir işe yaramayacak,” diye kehanette bulundu kaptan kendi kendine. Sonra tüm gücüyle bağırdı. “Yelkenleri açın.”

Makaralar gıcırdamaya ve rüzgârda çırpınan yelkenler direklere tırmanmaya başladı. Sonra aniden patlar gibi bir sesle şişerek, rüzgârı yakalamak için döndüler. Gemi sertçe rüzgâr altına dönerken Garion dümeni çevirdi. Geminin pruvası kabaran dalgaları sertçe kesti.

Murgo kaptan ağzı bir karış açılmış yelkenlerine bakakaldı. “Gözlerime inanamıyorum!” diye haykırdı. “Daha önce kimse yapmamıştı bunu.”

“Artık nasıl çalıştığını gördün, değil mi?” diye sordu Garion kaptana.

“Tabii. O kadar basit ki, neden ben daha önce düşünememişim onu anlayamıyorum.”

Garion’un bir cevabı vardı ama kendine saklamayı tercih etti. Bugün kaptan için zaten yeterince kötü geçmişti. Dümenciye dönerek, “Sancak tarafından gelen rüzgârın şiddetini dengeleyebilmen için dümeni bütün gücünle böyle tutman gerekiyor,” diye açıkladı.

“Anladım efendim.”

Garion dümeni bırakarak Durnik ile Toth’u seyretmek için aşağı indi. Onlar hâlâ oltalarını çekiyorlardı ve artık sulusepken yağmurun süpürdüğü su yüzeyinde oynaşmayan koca balık, kaynayan dümen suyunda bir ileri bir geri uzun yaylar çiziyordu; balığın çenesini iki balıkçıya bağlayan sağlam ip, sanki sıcakmış

gibi suyun üzerinde cızırdıyordu.

“Güzel balık,” diye seslendi Garion, büyük bir uğraş içindeki çifte.

Durnik’in ona cevaben beliren ani tebessümü, doğan bir güneşe benziyordu.

Günün geri kalan zamanında gittikçe sertleşen bir rüzgâra dalmaya başladılar. Işık azaldıkça karadan oldukça uzaklaşmışlardı. Garion artık kaptan ile dümencinin işi kendi başlarına halledebileceklerine ikna olmuştu; gidip geminin orta kısmında Durnik’in devasa balığının yanında durmakta olan gruba katıldı.

“Artık balığı yakaladığına göre, onu pişirecek büyüklükte tavayı nereden bulacaksın?” diye soruyordu İpek, demirciye.

Durnik’in yüzü asılır gibi oldu, ama sonra yine gülümsedi. “Pol ne yapacağını bilir,” dedi ve tekrar güvertede uzanmakta olan balığı takdirle seyretmeye devam etti. “Pol her şeyin çaresini bilir.”

Yağış yavaşlamıştı; yuvarlanan karanlık dalgalar, simsiyah denizi daha da siyah bir gökten ayıran hafifçe aydınlık ufuk çizgisine doğru uzanıyordu. Murgo kaptan yüzünde endişeli bir ifadeyle rüzgârlı alacakaranlıkta ilerledi. Büyük bir saygıyla Urgit’in koluna dokundu.

“Efendim kaptan?”

“Korkarım bir sorunumuz var Haşmetmeapları.”

“Ne tür bir sorun?”

Kaptan güney ufkunu işaret etti. Rüzgârı arkasına almış yarım düzine kadar gemi doğrudan onlara yönelmişti.

Urgit’in yüzü hafifçe asıldı. “Malloryalılar mı?”

Kaptan başını evet anlamında salladı.

“Sence bizi görmüşler midir?”

“Gördüklerinden neredeyse eminim Haşmetmeapları.”

“Gidip Belgarath ile konuşsak fena olmayacak,” dedi İpek. “Sanırım hiçbirimiz bunu hesaba katmamıştık.”

Kıç kamarasındaki görüşme gergin geçti. “Bizden çok daha hızlı ilerliyorlar dede,” dedi Garion. “Biz rüzgâra karşı yelken açtık onlar ise rüzgârı tam arkalarına almış ilerliyorlar. Sanırım kuzeye dönmemiz gerekecek - en azından onların görüş açısından çıkıncaya kadar.”

İhtiyar adam kaptanın yanında getirdiği lime lime olmuş haritaya bakıyordu. Başını sallayarak, “Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi. “Şu anda içinde bulunduğumuz körfez, Gorand Denizinin

ağzına doğru daralıyor; orada kapana kısılmak istemem." İpek'e döndü. "Sen birkaç kez Mallorya'ya gitmiştin. Gemileri nasıldır?"

İpek omzunu silkti. "Aşağı yukarı bunun gibi. Sözüm meclisten dışarı ama kaptan, Angaraklar, Çerekler gibi gemici veya gemi yapımcısı bir halk değil." Biraz düşündü. "Onlardan kaçmanın bir yolu olabilir," dedi. "Malloryalılar ihtiyatlı gemicilerdir o yüzden yelkenlerini geceleri açmazlar. Eğer kuzeye dönüp elimizdeki bütün yelkenleri gererse, epeyce bir önlerine geçmiş oluruz - hava karardıktan sonra ufukta azıcık bir ışık bile kalmaz. O zaman yelkenleri indirir, donanımı değiştirir, gemi üzerindeki bütün ışıkları söndürürüz."

"Ama bunu yapamayız," diye karşı çıktı kaptan. "Bu kanunlara aykırı."

"Sana bir mazeret izni yazarım kaptan," dedi Urgit alayla.

"Çok tehlikeli Haşmetmeapları. Eğer ışıksız ilerlersek karanlıkta başka bir gemiye çarpabiliriz. Batabiliriz."

"Kaptan," dedi Urgit sabırlı bir ses tonuyla, "peşimizde tam altı Mallorya gemisi var. Bizi yakalarlarsa, sence onlar ne yapar?"

"Tabii ki bizi batırırlar."

"O halde, ne fark eder? Eğer ışıklarımızı söndürürsek bir şansımız olabilir en azından. Haydi Kheldar devam et."

İpek omzunu silkti. "Yapacak pek başka bir şey yok. Yanan ışıkları söndürdükten sonra yelkenleri gerip yeniden doğuya yöneleceğiz. Malloryalılar o zaman bizi göremeyecek ve tam bizim gemi suyunu kesip gidecekler. Sabah olunca nerede bulunduğumuz hakkında bir fikirleri olmayacak."

"İşe yarayabilir," diye itiraf etti Belgarath.

"Tehlikeli," dedi kaptan hiç beğenmemiş gibi.

"Bazen nefes almak bile tehlikeli sayılır Kaptan," dedi Urgit ona. "Deneyelim bakalım ne olacak. Gerçi benim anlayamadığım Mallorya gemilerinin bu kadar batıda ne aradıkları."

"Belki de sahil şeridini talan etmeleri için yollanmış çapulculardır bunlar," diye önerdi Sadi.

"Belki," dedi Urgit kuşkuyla.

Güney kutbundan kopup gelen ve artmakta olan bir rüzgârla kuzeye yöneldiler. Güvertedeki gemici fenerleri rüzgârda sallanıp duruyor, fırtınanın kırbaçladığı donanımı oynaşan gölgelerle dolduruyordu. Yelkenlerini yarıya indirerek dikkatle ilerleyen altı Mallorya gemisi, sonunda ışıkları ufukta görünen minik yıldızlar

halinde küçülünceye kadar geride kaldılar. Sonra geceyarısına doğru kaptan yelkenleri indirme emri verdi. Gemiciler aceleyle donanımı değiştirdiler ve kaptan geminin kıçında dümencinin yanında duran Garion'un yanına gelerek, "Her şey hazır efendim," diye haber verdi.

"Peki o halde. Haydi, şimdi ışıkları söndürelim, bakalım buradan sıvışabilecek miyiz."

Murgo'nun sert yüzü tereddütle hüzünlü bir tebessüme büründü. "Bu işten sıyrılınca -*eğer* bu işten sıyrılabilirsek- bir hafta yataktan çıkmam herhalde," dedi. Sonra tüm gücüyle bağırdı. "Bütün güverte ışıklarını söndürün!"

Meydana çıkan karanlık o kadar yoğundu ki neredeyse elle dokunulacaktı.

"Yelkenleri açın!" diye bağırdı kaptan.

Garion makaraların gıcırtısını, yelken bezinin çırpınışını duyabiliyordu. Sonra rüzgârı yakalayan yelkenin patlarcasına şişerken çıkan sesi duyuldu ve gemi sancağa doğru savrulurcasına döndü.

"Yönümüzü hiçbir şekilde bilemeyeceğiz efendim," diye ikaz etti kaptan. "Kerteriz alabileceğimiz sabit bir nokta yok."

"Onları kullanın," diye önerdi Garion peşlerine takılmış Mallorya gemilerinin göz kırpan güverte ışıklarını işaret ederek. "Bir işimize yarasınlar bari."

Rüzgâra karşı açılmış yelkenleri gıcırdayan karartılmış tekne doğuya doğru ilerledi. Dikkatle kuzey rotalarına devam etmekte olan peşlerindeki Mallorya gemileri arkalarından geçmiş ve gözden kaybolmuşlardı.

"Torak onları kayalara götürür inşallah," diye mırıldandı kaptan coşkuyla.

"İşe yaradı!" dedi Urgit zevkle, gemicinin sırtına bir şaplak indirerek. "Tanrılar adına, işe yaradı!"

"İnşallah kimse beni gece ışıksız giderken yakalamaz," diye kara kara düşünmeye başladı kaptan.

Bulanarak kızaran şafak doğu ufkunda, on fersah kadar önlerindeki alçak gölgeler içinden yavaşça attı. "Orası Cthaka sahili," dedi kaptan işaret ederek.

"Mallorya gemilerinden bir iz var mı?" diye sordu Urgit, kabaran denizi gözleriyle tarayarak.

Kaptan başını salladı. "Işıkları kararttığımızda geminin

arkasından geçip gittiler Haşmetmeapları. Şimdiye Gorand Denizi'ni yarılamışlardır." Denizci Garion'a baktı. "Sahile iyice yaklaştıktan sonra yeniden sancak tarafına mı dönmek istemiştiniz efendim?"

"Tabii ki sancak tarafına."

Kaptan gözlerini kısarak bakışlarını yelkenlere kaldırdı. "Herhalde gemi donanımını yeniden döndüreceğiz."

"Korkarım buna gerek kalmayacak," dedi Garion ona esefle. "Güneye döndüğümüzde doğrudan rüzgârın üstüne gidiyor olacağız. Yelkenlerinizi toplayıp kürekleri çıkarmanız icap edecek." Garion, gemicinin yüzündeki üzüntülü ifadeyi yakaladı. "Üzgünüm kaptan ama her şeyin bir sınırı var. Yelkenlerinizin biçimi uygun değil ve işin aslı, bu durumda kürek çekerek daha hızlı ilerleriz. Dün gece ne kadar kuzeye sürüklendik?"

"Oldukça fazla efendim," diye cevap verdi kaptan önlerinde uzanan belirsiz sahil şeridine bakarak. "Böyle bir rüzgârda fora yelken gidilirse insan epey bir mesafe alır. Gorand Denizi'nin girişini önümüzde görürsem şaşırmam."

"Oraya girmek istemiyoruz. O Mallorya gemileriyle yeniden köşe kapmaca oynamaya başlamayalım - özellikle de o kadar sıkışık bir yerde. Bir-iki lokma kahvaltı edip, üzerime kuru bir şeyler geçirmek için aşağıya iniyorum ben. Eğer bir şey olursa, aşağıya birini yollayın."

"Yollarım efendim."

O sabah kahvaltıda balık vardı. Polgara'nın önerisiyle Durnik'in devasa avı parçalanmış ve kısık alevde dikkatle kızartılmıştı.

"Çok lezzetli değil mi?" diye sordu Durnik gururla.

"Evet canım," diye kabul etti Polgara. "Çok hoş bir balık."

"Onu nasıl yakaladığımı sana anlattım mı Pol?"

"Evet canım - ama zararı yok. Eğer istersen bir kere daha anlatabilirsin."

Tam yemeklerini bitirirlerken üzerinde katranlı bir pelerin ve yüzünde endişeli bir ifade olan Murgo kaptan içeri girdi. "Yenileri geliyor efendim," dedi Garion'a.

"Neyin yenileri?"

"Malloryalılar. Cthaka sahilinden başka bir filo yaklaşıyor."

Urgit'in yüzü kireç gibi oldu, elleri titremeye başladı.

"Dün gece bizi izleyenler olmadıklarından emin misiniz?" diye sordu Garion, aceleyle ayağa kalkarak.

"Olmaları mümkün değil efendim. Bunlar farklı bir grup gemi."

İpek gemi kaptanına dikkatle baktı. “Kaptan,” dedi, “hiç kendi adına bir iş yaptın mı?”

Kaptan Urgit’e kısa, suçlu bir bakış atarak, “Neden söz ettiğinizi anlayamadım,” diye geveledi.

“Yapmacık namus gösterisine hiç gerek yok kaptan,” dedi İpek. “Dosdoğru bir Mallorya filosuna doğru ilerliyoruz. Buralarda saklanabileceğimiz koylar veya körfezcikler yok mu?”

“Bu sahil boyunca yok Asaletmeapları; fakat Gorand Denizi’ne açılan kanaldan hemen sonra sancak tarafında küçük bir koy var. Birkaç kaya, koyun ağzını saklıyor. Eğer gemi direklerini yerinden çıkartıp, yanlara çalılar bağlarsak sanırım gözden saklanabiliriz.”

“O halde öyle yapalım kaptan,” dedi Belgarath kısaca. “Hava nasıl?”

“Pek hoş değil. Güneyden büyük bir bulut kütlesi yaklaşıyor. Sanırım öğleden önce büyük bir bora gelebilir.”

“Güzel.”

“Güzel mi?”

“Bu sularda sadece biz yokuz,” diye hatırlattı Belgarath kaptana. “Güzel bir bora Malloryalılara, gemilerinin parmaklıklarına yaslanıp bizi seyretmekten başka işler çıkarır. Git emirlerini ver kaptan. Dönüp hemen kaçmaya başlayalım.”

“Kaptanın ıssız bir koy falan bildiğinden nasıl bu kadar emin olabildin?” diye sordu Urgit İpek’e, gemici dışarı çıktıktan sonra.

İpek omzunu silkti. “Sen bir yerden bir yere taşınan ticari mallara vergi koyuyorsun değil mi?”

“Tabii ki. Bu gelire ihtiyacım var.”

“Gemi sahibi becerikli bir adamsa, yolculuğunun sonunda gümrük limanına uğramayı unutabilir - ya da mallarına müşteri buluncaya kadar bu malları saklayabilecek bir yer bulabilir.”

“Buna kaçakçılık denir!”

“Evet, galiba bazı insanlar öyle diyor. Her neyse, dünya üzerindeki bütün gemi kaptanları, yaşamlarının bir kısmında böyle bir işe bulaşmıştır.”

“Murgolar bulaşmaz,” diye ısrar etti Urgit.

“Peki o halde nasıl oldu da senin şu kaptan bulunduğumuz yerden ancak beş fersah uzakta, mükemmel bir saklanma yeri olduğunu söyleyiverdi - üstelik muhtemelen daha yüzlercesini biliyordur, ha?”

“Sen ahlaksız, iğrenç bir adamsın Kheldar.”

“Biliyorum. Ama kaçakçılık çok kârlı bir iştir. Bu işe girme konusunda biraz düşünsen fena olmaz.”

“Kheldar ben kralım. Kendi kendimden çalmış olurum.”

“Bana güven,” dedi İpek. “Biraz karmaşıktır ama ben sana güzel bir kâr edinebilmen için neler yapman gerektiğini gösteririm.”

Tam o sırada gemi yalpalayınca hepsi dümencinin dümeni kıvırmasıyla birlikte sertçe dönen gemiyi süpürüp geçen dalgaları seyretmek için kıçtaki pencerelerden dışarı baktılar; sonunda gemi döndü. Uzakta, arkalarında, mesafe yüzünden minicik görünen yarım düzine kırmızı yelken vardı.

“Gemilerde hiç Grolim var mı Pol?” diye sordu Belgarath kızına.

Menekşe rengi gözler bir an için uzaklara daldıktan sonra Pol eliyle alnını sıvazladı. “Hayır baba,” diye cevap verdi, “sadece sıradan Malloryalılar var.”

“Güzel. O halde onlardan saklanırken fazla zorluk çekmeyeceğiz.”

“Kaptanın sözünü ettiği fırtına da tam onların arkasından geliyor,” dedi Durnik.

“Fırtına hızlarını artırmaz mı?” diye sordu Urgit gergin bir tavırla.

“Muhtemelen artırmaz,” diye cevap verdi demirci. “Büyük ihtimalle burunlarını rüzgâra çevireceklerdir. Bir fırtınayı atlatmanın en güvenli yolu budur.”

“Biz de aynı şeyi yapmak zorunda değil miyiz?”

“Biz altıya karşı biriz kardeşim,” diye dikkat çekti İpek. “Sanırım bir-iki riski göze alacağız.”

Yaklaşmakta olan fırtınanın kıyısını belirleyen o ilerleyen karanlık dalgası, geride, uzakta duran kırmızı yelkenleri sarmış, kıyıya yaklaşıyordu. Dalgalar gitgide yükseldi; rüzgâr arttıkça Murgo gemisi batıp çıkmaya başlamıştı. Kaba dalgalar gemilerine yüklendikçe tahtalar gıcırdayıp inliyordu; tepelerinde ise yelkenlerin gümbürdeyen sesleri duyuluyordu. Garion bu gümbürtü sesini birkaç dakika dinledikten sonra bunun anlamını kavramaya başladı ancak. Sonunda onu uyandıran geminin ortasından gelen o meşum gıcırtı sesi olmuştu. “Geri zekâlı!” diye bağırdı ayağa fırlayıp pelerinini kaparken.

“Ne oldu?” diye sordu Sadi telaşla.

“Pupa yelken gidiyor! Eğer geminin seren direği kırılmazsa, suyun altına sürükleneceğiz!” Garion olduğu yerde dönüp

kamaradan dışarı fırlayarak, güverteye çıkan üç basamağa kadar, yalpalayan dar koridordan ilerledi. “Kaptan!” diye bağırdı, yağmurdan sırılsıklam olmuş güverteye çıkar çıkmaz. Bir dalga geminin kıçında patlayıp güvertede diz boyunca ilerleyerek ayaklarını yerden keserken, aceleyle gerilmiş cankurtaran halatına tutundu. “Kaptan!” diye bağırdı yine, cankurtaran halatını kulaç kulaç çekip geminin kıçına doğru ilerlemeye çalışarak.

“Buyrun efendim?” diye bağırdı kaptan yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

“Yelkenlerinizi indirin! Seren direğiniz sökülmeye başlıyor!”

Yüzü ani bir sıkıntıyla gerilen kaptan bakışlarını yukarı çevirdi. “Mümkün değil efendim,” diye karşı çıktı, Garion yanına vardığında. “Adamlarım bu fırtınada yelken toplayamaz.”

Garion yüzündeki yağmuru eliyle sildi, karnı iyice şişmiş ana yelkene baktı. “O halde kesecekler.”

“Kesmek mi? Ama efendim, o yeni bir yelken.”

“Şu anda ya yelkenini, ya gemiyi seçeceksin. Eğer rüzgâr seren direğini yerinden sökerse gemini ikiye ayırır - eğer öyle olmazsa o zaman da suyun altına sürükleniriz. Şimdi o yelkeni direkten kurtarın - yoksa ben kurtarırım.”

Kaptan ona bakakaldı.

“Emin ol,” dedi Garion, “eğer yapmam gerekirse güverteni tertemiz yaparım, ne direk kalır, ne donanım, ne yelken, ne bir şey.”

Kaptan hemen emirlerini vermeye başladı.

Ana yelken kesilip yerinden kurtularak fırtınada bir uçurtma gibi serbest bırakılınca, o korkunç gıcırtı sesi de kesildi, sarsıntı azaldı ve gemi rüzgârın önünde, küçük trinketa yelkeni sayesinde daha rahat gitmeye başladı.

“Gorand Denizi’ne daha ne kadar var?” diye sordu Garion.

“Pek fazla bir şey kalmadı efendim,” diye cevap verdi kaptan yüzünü silerek. Fırtınanın kırbaçladığı sabaha ve sağ yanlarından akıp geçmekte olan alçak, neredeyse görünmeyen sahile baktı. “İşte orada,” dedi bir mil kadar önlerinde sudan çıkan belli belirsiz bir tepeciği işaret ederek. “Şu burnu görüyor musunuz, bize bakan şu ak uçurumu? Kanal onun tam öbür yanında.” Kıçtaki parmaklıklara tutunmuş olan gemicilere döndü. “Demir atın,” diye emretti.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Garion.

“Çok ilerledik efendim,” diye açıkladı denizci. “Kanalı geçmek

biraz zordur, geçebilmek için dik bir açıyla dönmemiz gerek. Yavaşlamamız gerek. Geminin demiri arkamızdan sürüklenerek bizi yavaşlatacaktır.”

Garion kaşlarını çatarak bu konuda düşündü. Bir şeyler ters gelmişti ona, ama tam olarak ne olduğunu bulamıyordu. Denizciler, sağlam bir halata bağlanmış çadır bezinden uzun bir çuvala benzeyen şeyi kıç parmaklıklarından yuvarlarlarken Garion onları seyre koyuldu. Çuval arkalarından boşaldı; halat gerildi, gemi şöyle bir titreyerek hissedilir ölçüde yavaşladı.

“Böylesi daha iyi,” dedi kaptan memnun bir ifadeyle.

Garion yüzüne çarpan buzlu yağmura karşı eliyle gözlerini koruyarak arkalarına baktı. Malloryalılar görünürde yoktu. “Sözünü ettiğin şu kanal ne kadar ustalık isteyen bir yer?”

“Tam ortasında kayalar var efendim. Kayalardan kurtulmak için diğer kıyıya iyice yaklaşarak gitmek gerekir. Sözünü ettiğim o koy güneyde olduğu için biz de güney kıyısına yakın gideceğiz.”

Garion başıyla onayladı. “Gidip diğerlerini sağa doğru sert bir dönüş yapacağımız konusunda uyarayım. İstikametteki ani değişiklikler oradakileri biraz savurabilir.”

“Sancağa doğru,” dedi kaptan tasvip etmeyerek.

“Ne? Ha, yok hayır. Çoğu onu sağ diye bilir. Alçak sahil yanından geçip giderken Garion ilerlemeye başladı. Uçurum ile üzerinde yükselen yuvarlak burun neredeyse artık tam geminin ortasına denk geliyordu. Kırık diş gibi sudan çıkan kayalarıyla önlerinde beliren kanalı artık görebiliyordu. Sallanarak dar ve karanlık koridora atladı ve geminin kıçına doğru ilerlerken pelerinindeki suları mümkün olduğunca silkeledi. Ana kamaranın kapısını açarak başını içeri uzattı. “Gorand Denizi’nin ağzına vardık,” diye bildirdi. “Burada sancak tarafına döneceğiz.” Sonra da unuttuğu için küfretti.”

“Sancak ne taraf?” diye sordu Ce’Nedra.

“Sağ.”

“Neden sağa demedin o zaman?”

Bunu duymazdan geldi. “Oraya geldiğimiz zaman biraz savrulacağız o yüzden bir şeylere tutunsanız fena olmaz. Kanalın tam ortasında kayalar var o yüzden, kurtulabilmek için güney kıyısına iyice yaklaşarak…” Derken tam gemi sertçe dönüp kanala girerken aniden uyandı. “Belar!” diye küfretti. Olduğu yerde döndüğü gibi omzundan sırtına Demirpençe’nin kılıcına uzandı ve

koridora daldı. Kamaralara açılan eğik kapıyı kırarcasına açıp koca kılıcını kaldırarak yağmurun yıkadığı güverteye atladı. “Kesin!” diye bağırdı. “Çapaya bağlı halatı kesin!”

Ağzı açık kalan Kaptan neler olduğunu anlayamadan ona bakakaldı.

“O lanet olasıca halatı kesin!” diye böğürdü Garion. Sonra onlara yetişti; adamlar onun yolundan çekilmek için beceriksizce birbirleri üzerine çıktılar. Gemi, buruna yakın bir yerden, kanalın ortasındaki sivri kayalardan kurtularak dik bir açıyla dönmüştü bile. Öte yandan rüzgârın önünde sürüklediği dalgaların gücüyle çekilen dipteki çapa kanalın ağzından ilerlemeye devam ediyordu. Beyaz köpüklü dalgalar içinde kaybolucaya kadar gevşekçe duran halat aniden gerilerek Murgo teknesini kendine çekti. Halatın onları yana doğru bu ani çekişi, Garion’un ayaklarının yerden kesilmesine ve başka denizcilerle bir yumak olmuş vaziyette geminin parmaklığına yapışmasına neden olmuştu. “Kesin!” diye bağırdı kendini kurtarmaya çalışarak. “Halatı kesin!”

Ama çok geç kalmışlardı. Fırtınanın sürdüğü dalgaların karşı konulmaz gücüyle hareket eden ağır çapa sadece Murgo gemisini kendine çekip durdurmakla kalmamış, artık onu şiddetle geriye de çekmeye başlamıştı - üstelik geminin biraz önce geçtiği tehlikesiz kanala doğru değil, doğruca kırık diş gibi çentik çentik çıkmış kayaların üstüne.

Garion bileklerine dolanmış çırpınan denizcileri tekmeleyip sendeleyerek ayağa kalktı. Çaresizlik içinde kılıcını, gerginlikten bir yay kirişi gibi tıngırdayan halata savurarak sadece halatı değil, aynı zamanda bağlı bulunduğu bocurgatı da kesip attı.

“Efendim!” diye karşı çıktı kaptan.

“Şu dümeni tut!” diye bağırdı Garion. “Sancağa doğru kır! Kır! Kır! Kır!” Ölüm saçarcasına dosdoğru önlerinde köpüren kayaları işaret etti.

Geminin tam yolunun üzerinde durun bıçak gibi keskin devasa kayaları gören kaptanın ağzı açık kaldı. Olduğu yerde döndüğü gibi dümeni donup kalmış dümencinin elinden kaptı. İçgüdüsel olarak dümeni iskele tarafına doğru döndürmeye başladı.

“Sancak tarafına!” diye bağırdı Garion. “Sancak tarafına kır!”

“Hayır efendim,” diye karşı çıktı kaptan. “İskele tarafına doğru - sola doğru gitmemiz gerek.”

“Geri geri gidiyoruz kuş beyinli! Sağa dön!”

“Sancak tarafına,” diye düzeltti kaptan dalgınlıkla, hâlâ tam olarak kavramaya hazır olmadığı bir fikirle boğuşarak - bütün bu süre zarfında dümeni daha önce kırmış olduğu tehlikeli rotada sıkı sıkı tutarak.

Garion hâlâ çırpınmakta olan gemicilerin üzerinden tırmanıp boşu boşuna aklı karışmış kaptana ulaşmaya çalıştı, fakat tam o sırada su kesiminin altından ani bir yırtılma sesi geldi ve gemileri kıçtan bir kayaya çarparken korkunç bir sarsıntı yaşandı. Sivri kayalar geminin dibini keserken tahtalar gacırdayarak kırıldı. Sonra kayalara oturarak orada asılı kaldılar; kısa bir süre sonra gemiyi paramparça edecek olan dalgalar ise gemiyi dövmeye başlamıştı bile.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GARİON zorla ayağa kalktı; kulaklarındaki çınlamadan, gözünün önünde uçuşan pırıltılardan kurtulmak için başını salladı. Kayalara bindiren geminin ani sarsıntısı onu tepe üstü kıç parmaklığına savunmuştu; kafasının tepesinde boylu boyunca, yanan büyük bir yara vardı. Etrafı seslerle dolmuştu. Güverteden bağırtılar, sudan yardım nidaları yükseliyordu. Kayaya takılı kalmış olan gemi inleyip sarsılıyordu; büyük dalgalar, gemi omurgasının altında kalmış görünmeyen kayaların parçaladığı tahtaları dövmeye devam ediyordu. Dişlerini sıkan Garion yine başını salladı ve yukarı doğru kalkmaya başlayan kıç güvertesinden kamaralara açılan kapıya doğru kayarak ilerlemeye çalıştı. Kapıya vardığında Belgarath ile Durnik önlerine çıkanı ezercesine güverteye fırlamışlardı bile. “Ne oldu?” diye sordu ihtiyar adam.

“Bir kayaya çarptık,” dedi Garion. “Aşağıdakilerden yaralanan oldu mu?”

“Hepsi iyi - biraz yuvarlandılar o kadar.”

Garion başındaki yara izini elleyince şiddetli acıyla gözlerini yumdu. Sonra parmaklarına baktı, parmaklarında kana benzeyen bir şey yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu Belgarath.

“Kafamı vurdum.”

“Sanırım hepimiz artık böyle bir şey yapmaman konusunda hemfikir olmuştuk.”

Ayaklarının dibinden korkunç bir gümbürtü sesi geldi ve bu

sesle birlikte parçalanan tahtaların çatırtısı duyuldu.

“Belgarath,” dedi Durnik telaşla, “kayaya takılı kalmışız. Dalgalar gemiyi paramparça edecek.”

Belgarath aceleyle etrafına bakınarak, “Kaptan nerede?” diye sordu.

Garion dönüp geminin kıç tarafına baktı. “Tam orada, dümendeydi dede,” dedi. Kıç güvertesine çıkan birkaç basamağı tırmanıp ileri doğru tökezleyerek yürümeye çalışan dümenciyi yakaladı. “Kaptan nerede?” diye bağırdı.

“Kayboldu. Kayaya çarptığımızda kıç parmaklığının üzerinden uçtu.” Dümencinin gözleri dehşet doluydu. “Hepimiz öleceğiz!” diye bağırdı, Garion’a yapışarak.

“Öff kes şunu!” diye sözünü kesti Garion. “Kaptan gitmiş dede,” diye seslendi fırtına ve güvertedeki kargaşayı basan bir sesle. “Denize düşmüş.”

Belgarath ile Durnik, kıç güvertesine çıkan üç basamağı hızla tırmandılar. “O halde işe biz el atacağız,” dedi ihtiyar adam. “Sence ne kadar vaktimiz var Durnik?”

“Pek yok. Gemi ambarında sürekli tahtalar kırılıyor, içeri dolan suyun sesini duyabilirsin.”

“O halde gemiyi kayadan kurtarmak zorundayız - kayalar dibinde daha fazla delik açmadan.”

“Şu anda bizi su üzerinde tutan tek şey kayalar Belgarath,” diye karşı çıktı demirci. “Eğer gemiyi kayadan kurtaracak olursak, bir-iki dakika içinde batar.”

“O halde onu kıyıya çıkarmalıyız. Haydi, ikiniz de buraya gelin.” İkisini de geminin kıçına götürerek geminin dümenini tuttu. Bir-iki kere dümeni sağa sola çevirmeye çalıştıktan sonra bir küfür koyverdi. “Dümen gitmiş.” Sakinleşmek için derin bir nefes alarak Garion ile Durnik’e döndü. “Bunu aynı anda ve birlikte yapacağız,” dedi onlara. “Eğer gemiyi kaldırıp, sürükleyerek, oraya buraya çarparsak daha çok parçalarız.” Yüzündeki suları silerek, sahilde bir mil kadar ileride bir yere baktı. Aşağıda gümbürdeyen dalgalara doğru dimdik inen beyaz uçurumlu burnu işaret etti. “Tam o uçurumun solunda bir kumsal var,” dedi. “Orayı deneyeceğiz. Pek korunaklı değil ve kumdan yükselen bir sürü kaya var ama en yakın yer orası.”

Durnik kıçtaki parmaklıklardan iyice eğilerek aşağıya baktı. “Çok kötü delinmiş Belgarath,” diye bildirdi ciddiyetle. Sonra

kumsalla aralarındaki dalgaların üzerinden gözlerini kısarak baktı. “Tek umudumuz hız. Gemi kayadan kurtulur kurtulmaz batmaya başlayacak. Elimizden geldiğince büyük bir hızla onu karaya doğru itmeliyiz - bir dümen olmadan da yönümüzü idare etmek biraz zor olacak.”

“Başka bir seçeneğimiz var mı?” diye sordu Belgarath.

“Benim aklıma bir şey gelmiyor.”

“O halde yapalım.” İhtiyar adam onlara baktı. “Hazır mıyız?”

Garion ile Durnik başlarıyla onayladılar ve ikisi de kendi içlerine dönüp iradelerini topladıktan sonra yoğunlaşarak doğruldular. Her yanı ürperen Garion kendini iyice sıkarak içindeki gücü denetim altında tuttu.

“Şimdi!” diye bağırdı Belgarath.

“Kalk!” dediler hep bir ağızdan.

Geminin zedelenmiş kıç tarafı ağır ağır kaynayan dalgalar arasından yükseldi, geminin omurgası kırık diş gibi tırtıklı kayadan kurtulurken parçalanmış tahtaları gıcırdadı.

“Oraya!” diye haykırdı Belgarath belli belirsiz görünen kumsalı işaret ederek.

Garion iradesini geminin arkasına, kaynayan kayalıkların olduğu yere odaklayarak serbest bıraktı. Gemi yerinden kurtuldukça insanın içini ezercesine oturmaya, kıçtan başlamak üzere batmaya başladı; sonra önce yavaş yavaş fakat büyük bir süratle hız kazanarak ileri doğru dalgalanırcasına ilerledi. Sahilin emniyetli kumlarına doğru hızla ilerlerken uğuldayan rüzgârın arasından bile geminin yanından hızla akan suların seslerini duyabiliyordu.

Ancak ana kanaldaki akıntıya çarptıklarında dümensiz gemi dönüp esnemeye başlayarak bordaya doğru savrulacakmış gibi olmuştu. “Onu düz tutun!” diye bağırdı Belgarath. Alnındaki damarlar fırlamış, dişlerini sıkıyordu.

Garion da büyük bir çaba harcıyordu. Parçalanmış gemi yeterince hızlı gidebilirse, suyun geminin parçalanmış kıçından girmesine engel olabiliyorlardı, ama gemi dalgalara bordadan sürüklenmeye başlarsa hız kayıpları tamiri mümkün olmayan başka bir kayba neden olabilirdi. Kaçınılmaz bir şekilde deniz gemiyi dibe çekecekti. Garion bütün kuvvetiyle gemiyi kumsala doğru yöneltmeye devam ederken iradesinin gücüyle geminin pruvasına yapışarak rotanın değişmesine izin vermiyordu.

Üç yüz metre daha. Kan ter içinde kalıp zorlanan Garion,

üzerine kayaların saçılmış olduğu kumlu sahilde kaynayan köpüklü dalgaları görebiliyordu.

İki yüz metre. Dalgaların gümbürtüsünü duyabiliyordu.

Yüz metre. Tam altlarından yükselmeye başlayan, onları sadece birkaç metre ilerideki emniyetli sahile taşıyan dalganın hantalca kabarışını hissedebiliyordu.

Tam o sırada, tam geminin burnu köpük kaplı kumlara değerken onları kumsala taşıyan dalga alçaldı ve gemi yüzeyin altında bulunan bir kayaya bindirince müthiş bir çarpma yaşadılar. Garion yine yüzükoyun güverteye savruldu; bu çarpışmadan biraz sersemlemişti.

Hâlâ etraflarında patlamaya devam eden dalgaların ve geminin ortasındaki kalasların parçalanıp kopmalarının sesi insanın kulaklarını sağır ediyordu, ama kurtulmuşlardı. Çarpılmış geminin burnu ıslak sahilin kumları içine iyice gömülmüştü. Sonra ayaklarının dibindeki güverte garip, insanın içini kaldıran bir yalpa yaptı ve ardından, tam geminin ortasından bir çatırtı, bir kırılma sesi geldi.

“Galiba kayaya çarptığımızda geminin omurgasını kırdık,” dedi Durnik keyifsizce. Yüzü yorgunluktan kül rengi olmuştu ve gözle görülür şekilde titriyordu. “Bir an önce herkesi gemiden kumsala çıkartalım.”

Belgarath geminin güvertesinden suyun denize akmasına yarayan deliğin üzerinden ayağa kalktı. Yanağında kırmızı bir ezik vardı, yağmurun ve dalgaların püsküren suyu, yüzünden süzülüyordu; gözleri ise engin bir hiddet yüklüydü. Küfürleri ise zehir zemberekti. Derken hiddeti aniden diniverdi. “Atlar!” diye bağırdı. “Hepsi ambarda! Durnik!”

Fakat demirci geminin ortasındaki ambar kapağına doğru koşmaya başlamıştı bile. “Toth’u çağırın, gelip bana yardım etsin!” diye bağırdı omzundan geriye. “O atları çıkartmamız lazım!”

“Garion!” diye gürledi Belgarath. “Herkesi kamaralardan kuru zemine çıkartalım. Bence bu enkazın paramparça olması pek bir zaman almayacak.”

Parçalanmaya başlamış olan geminin meyilli güvertesinde dikkatle hareket ederek ilerlemeye başladılar, rüzgârın püskürttüğü dalgalar ve yağmur yüzlerine kırbaç gibi çarpıyordu. Kamaralara açılan meyilli kapıdan içeri dalarak koridordan ilerlediler. Dar koridor geminin ortasından gelmekte olan kırılan kalasların sesiyle

yankılanıyor ve uğulduyordu.

Kıçtaki kamara darmadağın olmuştu. Kayaya çarpmış olmanın şoku ve daha sonra geminin omurgasını kıran daha da şiddetli diğer çarpışma, raptedilmiş eşyaların çoğunun yerinden kurtulmasına neden olmuştu. Etrafa fırlamış kalaslar oraya buraya çarpıp tangırdıyordu; geminin kıçındaki pencereler kırılmış, pervazlarından çıkmıştı bile. O açık deliklerden içeriye dalgaların püskürttüğü sular ve yağmur doluyordu.

Birbirlerine sarılmış olan Ce'Nedra ile Prala korkmuş görünüyorlardı; Urgit sanki bir çarpışma daha beklermiş gibi geminin omurga desteğine tutunmuştu; Sadi ise köşede yarı uzanmış bir halde, korumak için kırmızı deri kutusuna sarılmıştı. Öte yandan Polgara korkunç bir surette hiddetli görünüyordu. O da ıslanmıştı. Geminin parçalanmış kıç kısmından içeri dolmakta olan sular üstünü başını ve saçlarını ıslatmıştı; yüzündeki ifade aşırı derecede alınmış birinin ifadesiydi. "Ne yaptın öyle ihtiyar?" diye sordu Belgarath'a, ihtiyar büyücü Garion ile birlikte kırık kapıdan içeri girerken.

"Bir kayaya çarptık Pol," diye cevap verdi Belgarath. "Su alıyorduk o yüzden gemiyi kumsala çıkartmak zorunda kaldık."

Pol, bunu bir süre düşündü, belli ki kızacak bir tarafını bulmaya çalışıyordu.

"Bu konuda daha sonra tartışabiliriz," dedi ihtiyar büyücü. Etrafına bakındı. "Herkes iyi mi? Hemen bu enkazdan çıkmamız gerekiyor."

"Olabilecek kadar iyiyiz baba," dedi Pol. "Sorun nedir? Kumsalda olduğumuzu söylememiş miydin?"

"Suyun altında kalmış bir kayaya çarparak geminin omurgasını parçaladık. Geminin bu kısmı hâlâ deniz tarafında. Şu anda bu tekneyi bir arada tutan tek şey kalasların arasındaki zift. Hemen baş tarafa geçip gemiyi terk etmemiz gerek."

Pol başıyla onayladı. "Anlıyorum baba." Diğerlerine dönerek, "Taşıyabileceğinizi her şeyi toplayın," diye talimat verdi. "Kıyıya çıkmamız gerekiyor."

"Atlar için Durnik'e yardıma gidiyorum ben," dedi Garion Belgarath'a. "Toth, Eriond benimle gelin." Kapıya döndü, ama sonra Ce-Nedra'ya bakmak için durdu. "İyi misin?" diye sordu karısına.

"Galiba," diye cevap verdi ufak tefek kraliçe; sesinde korku vardı ve dizindeki morarmış bir eziği ovuyordu.

“Pol Teyzenin yanından ayrılma,” dedi Garion kapıdan fırlarken.

Geminin ambarındaki manzara tahmin ettiğinden de kötüydü. Diz boyu su, geminin parçalanan bölümlerinden içeri süzülen yarı aydınlıkta dönerek çırpınıp duruyordu. Her yanda kutular, torbalar ve balyalar yüzüyordu; bu sulu çamurun, bu kokuşmuş sintine suyunun üstü, parçalanmış tahta parçaları doluydu. Durnik gözleri korku dolu olan atları güderek hayvanları geminin burun kısmında, suyun en alçak olduğu yerde bir araya toplamıştı. “Üçünü kaybettik,” diye rapor etti, “ikisinin boynu kırılmış, bir de boğulmuş.”

“At?” diye sordu Eriond hemen.

“O iyi Eriond,” diye rahatlattı Durnik çocuğu. Yeniden Garion’a döndü. “Denklerimizi bir araya toplamaya çalışıyordum. Maalesef her şey ıslanmış gibi. Ne yazık ki yiyecek bohçaları kıçtaydı. Onları almak mümkün değil.”

“O konuyla daha sonra ilgileniriz,” dedi Garion. “Şu anda en önemli konu atları dışarı çıkartmak.”

Durnik gözlerini kısarak, omurganın kırık iki parçasının, geminin kıç kısmının kabarıp alçalan dalgalarla ağır ağır sallanmasıyla birbirine sürten çentik uçlarına baktı. “Çok tehlikeli,” dedi kısaca. “Burundan çıkmak zorundayız. Gidip baltamı alayım.”

Garion başını salladı. “Eğer geminin kıçı ayrılırsa büyük ihtimalle burun kısmı alabora olur. Eğer öyle bir şey olursa dört-beş atımızı daha kaybederiz ve muhtemelen pek bir vaktimiz de kalmaz.”

Durnik derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. Yüzünde pek mutlu bir ifade yoktu.

“Biliyorum,” dedi Garion, elini arkadaşının koluna koyarak. “Ben de yoruldum. Geminin, derin suya atlamak zorunda kalabileceğimiz bir yerinden çıkmamızın anlamı yok.”

Korktukları kadar zor olmadı. Toth’un yardımı hatırı sayılır bir fark yaratmıştı. Geminin yan tarafında iki sağlam kaburga arasında bir yer seçerek çalışmaya başladılar. Durnik ile Garion, bu iki kaburga arasındaki tahtaları odaklamış oldukları irade gücüyle parçalamaya çalışırken, Toth da aynı bölgeye kocaman bir demir manivelayla yüklenmişti. Büyü ile dilsizin muazzam fiziksel gücünün birleşimi, geminin burnunda hemen alçak, dar bir delik açmıştı.

İpek, onların çabalarının etrafa saçtığı ahşap kıymıklarının

menzili dışında duruyordu. Pelerini rüzgârda çılgınca çırpmıyor, dalgalar bileklerine dolanıyordu. “İyi misiniz?” diye seslendi fırtınanın gürültüsü arasından.

“İdare eder,” diye geri seslendi Garion. “Atları indirmemize yardım et.”

Sonunda atların gözlerini bağlamak zorunda kaldılar. Durnik ile Eriond’un tüm sakinleştirme girişimlerine karşın, dehşete düşmüş atlar ancak, dizlerine kadar yükselen suların tehlikesini görmezse yerlerinden kıpırdanabiliyorlardı. Dalgalarla sürüklenmekte olan çerçöpün arasındaki parçalanmış delikten köpüklü dalgalara, teker teker, tatlılıkla yatıştırılarak geçirildiler. Şiddetli yağmurun böğürlerini kırbaçladığı hayvanlarının en sonuncusu salimen kumsala çıkıp, ürkek bir halde kumlara basınca, Garion ağır ağır yükselip alçalan gemi enkazına baktı. “Haydi bohçaları çıkartalım,” diye seslendi diğerlerine. “Mümkün olan her şeyi kurtarın ama sakın kendinizi tehlikeye atmayın.”

Geminin burnundan kuma atlayan Murgo gemiciler kumsalda gerileyerek yerden fırlamış kocaman bir kayanın rüzgâr altı tarafında, iğreti bir siper buldular. Birbirlerine sokulmuş duruyorlar, asık yüzlerle geminin boşaltılışını seyrediyorlardı. Garion ile diğerleri bohçalarını dalgaların ulaştığı en son çizginin ilerisine yığıyorlardı.

“Üç at ile bütün yiyecek denklerini kaybettik,” diye rapor verdi Garion Belgarath ile Polgara’ya. “Sanırım onun dışında her şey var - kamarada bırakmak zorunda kaldıklarımız haricinde.”

Belgarath gözlerini kısarak başını yağmura kaldırdı. “Denkleri yeniden bölüştürebiliriz,” dedi, “ama yiyeceğe ihtiyacımız olacak.”

“Sular yükseliyor mu, çekiliyor mu?” diye sordu İpek, son bohçayı eşya yığınlarının üzerine eklerken.

Durnik, Gorand Denizi’ne açılan fırtınalı kanala doğru gözlerini kısarak baktı. “Sanırım şu anda yükselmeye başladı.”

“O halde fazla bir sorunumuz kalmıyor demektir,” dedi ufak tefek adam. “Haydi gidip rüzgâr almayan bir yer bulalım ve suların yine çekilmesini bekleyelim. O zaman dönüp enkazı acele etmeden güzelce yağmalarız. Sular iyice çekilince tamamen su dışında kalır herhalde.”

“Planında aksak olan tek bir yön var Prens Kheldar,” dedi Sadi, gözlerini kısıp kumsalın üst kısmına bakarak. “Murgo denizcileri unutuyorsun. En azından bir düzine Mallorya gemisinin onları

arayarak gidip geldikleri ıssız bir sahilde kaldılar. Malloryalılar da en az Alornlar kadar Murgo öldürmekten zevk alır, o yüzden denizciler buradan gitmek isteyecektir. Bu atları biraz uzaklaştırmakta fayda var -eğer atlara sahip çıkmak istiyorsak."

"Yük atlarını yükleyip biz de atlarımıza binelim," diye karar verdi Belgarath. "Galiba Sadi haklı. Daha sonra gelip gemide kalanları alırız."

Denkleri açıp, yitirdikleri üç atın eksikliğini telafi edecek şekilde yüklerini yeniden yerleştirdiler ve hayvanlarına binmeye başladılar.

Uzun boylu, geniş omuzlu, sol gözünün altında pis görünüşlü bir yarası olan Murgonun liderliğindeki denizciler onlara doğru yaklaştı. "O atları nereye götürdüğünüzü zannediyorsunuz?" diye sordu denizci.

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamadım," diye cevap verdi Sadi soğukkanlılıkla.

"Ama bizi ilgilendirecek değil mi arkadaşlar?"

Yağmurdan sırılsıklam olmuş denizciler hep bir ağızdan bir mutabakat homurtusu çıkarttı.

"Atlar bize ait," dedi Sadi onlara.

"O umurumuzda değil. İstediğimizi alabilecek kadar kalabalığız."

"Neden konuşarak zaman kaybediyoruz?" diye bağırdı yaralı yüzlü adamın arkasındaki denizcilerden biri.

"Doğru," diye katıldı iriyarı Murgo. Kalçasındaki bir kından kısa, paslı bir kılıç çekip havaya kaldırırken omzunun arkasından diğerlerine bakarak bağırdı, "Peşimden gelin!" Ama sonra, kırılmış sağ kolunu tutarak, büyük bir ıstırapla ıslak kumların üzerine düştü ve kıvranıp böğürmeye başladı. Toth, yüz ifadesini hiç değiştirmeden ve elinin yana doğru, neredeyse umursamaz bir hareketiyle manivelayı pır pır eden bir sesle havada döndürerek fırlatmış ve Murgonun kılıç kullanan kolunu keskin bir çatırtıyla kırıvermişti.

Liderlerinin ani düşüşünden telaşlanan gemiciler gerilediler. Sonra ön saflardaki sakalları hafifçe uzamış bir adam ağır bir kayık kancasını havaya kaldırdı. "Çullanın!" diye böğürdü. "O atlara ihtiyacımız var ve onlardan kalabalığız."

"Bence bir kere daha saysan fena olmayacak," dedi Polgara sakin bir sesle. Garion kılıcını kınından çekip tam adımını atacağı sırada sol yanında garip, gölgemsi bir varlık hissetti. Hayret içinde

gözlerini kırpıştırdı. Sanki gerçekten oradaymış gibi Barak'ın iriyarı, kızıl sakallı sureti yanında duruyordu.

Sağ yanından bir klik sesi geldi; orada da zırhı yağmurda ıslanarak parlayan Mandorallen duruyordu; onun biraz daha gerisinde de atmaca suratlı Hettar. "Zihninizden neler geçiyor Efendiler?" dedi yenilmez Vo Mandor Baronu olduğu anlaşılan suret neşeyle. "Üzerlerine çullanıp şah damarlarını kesmeden evvel bu yamakların firar etmelerine bir imkân tanıyacak mıyız?"

"Bence münasip bir hareket olur," diye gürledi Barak'ın hayaleti bu fikre katılarak. "Sen ne dersin Hettar?"

"Bunlar Murgo," dedi Hettar'ın gölgesi, süvari kılıcını çekerken o insanın kanını donduran sakin sesiyle. "Burada, hemen öldürmeliyiz. Böylece daha sonra onları teker teker takip etmekle vakit kaybetmiş olmayız."

"Her nasılsa senin olaya bu açıdan bakacağını biliyordum." Barak güldü. "Pekâlâ Efendiler, haydi işimize bakalım." Ağır kılıcını çekti.

Hayattaki gerçek hallerinden daha iri olan üç suret viyaklamaya başlayan denizcilere doğru amansızca ilerlemeye başladı. Tam ortalarında, aslında yalnız olduğunun büyük bir esefle bilincinde olan Garion da devasa kılıcını alçakta tutarak ilerlemeye başladı. Sonra, Barak'ın hayalinin öte yanında Toth'un da koca asasıyla ilerlediğini gördü. Onun arkasında Sadi elinde minik, zehirli bir hançer tutuyordu. Bu sıranın diğer yanında Durnik ile İpek de yerlerini aldılar.

Barak'ın hayali Garion'a baktı. "Haydi Garion!" Polgara'nın sesi o bıyıklı dudaklar arasından fısıltıyla çıkmıştı.

Garion derhal anladı. Taş'ın üzerine uyguladığı baskıyı gevşetti. Elinde tuttuğu koca kılıç alevlendi ve tam ucundan neredeyse, artık dehşete düşmüş bir halde olan Murgoların tam yüzlerine doğru mavi bir ateş fışkırttı.

"Uzun bir kovalamacadan sonra yavaş yavaş lokmalara bölünmek rahatsızlığından ve sıkıntısından kurtulup hemen ölmek isteyenler lütfen bir adım beriye gelsinler!" diye gürledi Garion'un yanında duran kızıl sakallı gölge, normalde Barak'ın hiç beceremeyeceği kadar görkemli bir tonda. "Göz açıp kapatıncaya kadar sizi tek gözlü Tanrınızın kucağına veririz." Bir an için bu söz havada asılı kaldı; sonra denizciler kaçtılar.

"Tanrılara şükür!" dediğini duydu Garion, Polgara'nın

arkasından gelen ahenkli sesinin. “Bin yıldır bunu yapmak istemiştim!” Arkasına dönüp bakan Garion teyzesini hiddetli deniz ve hızla hareket eden kara bulutların önünde, mavi pelerini rüzgârda savrulurken öylece durduğunu gördü. Yağmur saçlarını yüzüne ve boynuna yapıştırmıştı ama Pol’ün parlak gözleri zafer doluydu.

“Pol’üm benim!” diye coştu Belgarath, ona sımsıkı sarılarak. “Tanrılar adına, ne müthiş bir oğul olurdun sen!”

“Ben senin kızınım Belgarath,” diye cevap verdi Pol sadece, “ama bir oğlun olsaydı daha iyisini yapabilir miydi?”

“Hayır Pol,” diye güldü ihtiyar büyücü aniden; kızına sıkı sıkı sarılıp yağmurdan ıslanmış yanağına gürültülü bir öpücük kondurarak. “Hiç de iyisini yapamazdı.”

Her ikisinin de binlerce yıldır gizlemeye çalıştığı bu muazzam sevginin, sonunda dünyanın dibindeki bu fırtınalı kumsalda açığa çıkmasına hayret edip, hatta bundan biraz utanarak duraksadılar. Neredeyse mahcubiyetle birbirlerine baktıktan sonra artık kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar.

Gözleri aniden sulanan Garion başını çevirdi.

Urgit kırık kollu gemicinin üzerine eğilmişti. “Eğer kralından biraz nasihat dinlemek istersen efendi,” dedi nazikçe, “oradaki denizin Malloryalı kaynadığım hatırlatmama izin ver; Malloryalılar ise karşılaştıkları her Murgoyu çarmıha germekten çocukça bir zevk alırlar. Sence, hem senin hem de arkadaşlarının bu tahta yığınının yöresinden uzaklaşmanız akıllıca olmaz mı?” Anlamlı anlamlı enkaza baktı.

Denizci fırtınanın hüküm sürdüğü kanala ani ve korku dolu bir bakış attıktan sonra zorla ayağa kalktı. Kırık kolunu diğeriyle tutarak, korkmuş arkadaşlarına katılmak için kumsaldan hızla seyirtti.

“Durumu pek iyi kavradı değil mi?” dedi Urgit İpek’e.

“Gayet uyanık görünüyor,” diye kabul etti İpek. Kalanlara baktı. “Neden atlara atlayıp bu kumsaldan uzaklaşmıyoruz? Geminin enkazı bir işaret ateşi gibi dikkat çekiyor; üstelik yaralı dostumuzla arkadaşları atları çalmak için bir kez daha şanslarını deneme kararı alabilirler.” Polgara’nın çağırdığı dev hayallere takdirle baktı. “Merak ettim de soruyorum Polgara, senin şu hayaletler mecbur kalsalardı dövüş sırasında gerçekten bir işe yarayacaklar mıydı?”

Menekşe gözleri ışıl ışıl olan Polgara gülmeye devam ediyordu.

“Eğer dürüst olamam gerekirse sevgili İpek,” diye cevap verdi neşeyle, “en ufak bir fikrim bile yok.”

Pol’ün cevabı hepsinin kendilerine hâkim olamayarak bir kahkaha tufanına kapılmalarına neden olmuştu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BURNUN tepesine doğru çıkan yokuş, güneyden kopup gelen yağmur altında eğilen gür otlarla kaplıydı. Kumsaldan yola çıktıklarında Garion arkasına baktı. Murgo gemiciler kurtarabildiklerini kurtarmak için enkazın başına üşüşmüştü, bu arada fırtınanın sürmekte olduğu kanala bakmak için sık sık işlerini bırakıp duruyorlardı.

Burnun tepesine çıktıklarında tüm kuvvetiyle üzerlerine çarpan bora, giysilerini çekiştiriyor, yağmur bir perde gibi onları dövüyordu. Belgarath dizginlerini çekerek durdu; bir elini gözlerine siper ederek önlerindeki sırılsıklam, rüzgârın kırbaçladığı ağaçsız otluk araziyi taradı.

"Olacak gibi değil baba," dedi Polgara ıslak pelerinine iyice sarınırken. "Bir sığınak bularak geçmesini beklemek zorundayız."

"Bu biraz zor olabilir Pol." Üzerinde insanlara ait hiçbir yerleşim yerinin emaresini bile taşımayan otluk araziye bakındı. Altlarında uzanan geniş vadi, azgın çayların çimle kaplı araziyi kazarak altındaki yuvarlak hatlı kayaları, ince toprak tabakasının altında bulunan çakıltaşı yataklarını ve direngen ot örtüsünü gözler önüne serdiği derin yataklarla oya gibi işlenmişti. Rüzgâr otlar üzerinde bir çarşaf gibi yayılarak onları dalgalar misali savuruyordu; buz zerrecikleriyle karışık yağan yağmur ise otları tarıyordu. "Urgit," dedi ihtiyar adam, "etrafta hiç köy veya bir yerleşim yeri var mı?"

Urgit yüzünü silerek etrafına bakındı. "Zannetmiyorum," diye cevap verdi. "Haritalar Cthaka'nın bu kısmında, kara içlerine doğru

giden ana bir yoldan başka bir şey göstermez. Tek tük ıssız bir çiftliğe rastlayabiliriz ama ondan bile pek emin değilim. Buradaki toprak ürün yetiştiremeyecek kadar incedir, kışlar ise büyük baş hayvanlar için çok sert geçer."

İhtiyar adam kasvetli bir ifadeyle başını salladı. "Ben de aşağı yukarı bunu bekliyordum."

"Çadırları kurabiliriz," dedi Durnik, "ama tabak gibi ortada olacağız, üstelik görünürde de hiç yakacak bir şey yok."

Eriond sabırla atı üzerinde oturuyor, yüzünde garip bir tanıdıklık ifadesiyle bu belirsiz manzarayı seyrediyordu. "Gözetleme kulesine sığınsak olmaz mı?" diye sordu.

"Ne gözetleme kulesi?" diye sordu Belgarath yine etrafına bakınarak, "ben bir şey görmüyorum."

"Buradan göremezsiniz. Çoğu yıkılmış zaten. Ama mahzeni hâlâ iyi durumda."

"Bu burunda bir gözetleme kulesi olduğunu bilmiyordum," dedi Urgil.

"Uzun zamandır kullanılmamış."

"Nerede Eriond?" diye sordu Polgara. "Bize nerede olduğunu gösterebilir misin?"

"Tabii. Çok uzakta değil." Delikanlı aygırını çevirdi ve burnun en tepesine doğru döndürdü. Tepeyi tırmanırlarken Garion biraz aşağıya doğru bakarak otlar arasından çıkan birtakım taş bloklar olduğunu gördü. Tam olarak söylemesi zordu, ama bu blokların en azından bir kısmının üzerinde keski izi olabilecek belli belirsiz izler görünüyordu.

En tepeye vardıklarında sert rüzgâr etraflarında çığlıklar atmaya, savrulan otlar atlarının bacaklarını kamçılamaya başladı.

"Emin misin Eriond?" diye bağırdı Polgara rüzgârın arasından.

"Öteki taraftan girebiliriz," diye cevap verdi delikanlı kendinden emin bir tarzda. "Tabii inip atları çeksek daha iyi olur. Giriş uçurumun kıyısına çok yakın." Eyerinden yere kayıp, tepenin yuvarlak ve otlu ucundan ilerleyerek onlara yolu gösterdi. Diğerleri onu izlediler. "Buraya dikkat edin," diye uyardı onları Eriond, hafif bir çöküntünün etrafından dolanarak. "Çatının bir kısmında çökükler var."

Ot kaplı o çöküntüyü geçince, dar bir kaya çıkıntısına doğru dimdik inen bir yamaç gördüler. Bunun gerisinde uçurum dimdik aşağıya iniyordu. Eriond o yamaçtan ilerlemeye başladı ve atını

kaya çıkıntıntısı boyunca çekti. Garion onu izledi; kaya çıkıntısına vardığında uçurumun ucundan aşağıya baktı. Ta aşağıda, kumsalda yatan enkazı gördü. Gemiden geniş bir alana yayılmış ayak izleri ayrılarak, yağmur içinde kayboluyordu.

"İşte burada," dedi Eriond. Sonra ot kaplı yamacın içine girerek atıyla birlikte gözden kayboldu.

Diğerleri merakla onu izleyerek insan eliyle yapılmış olduğu oldukça belirgin olan dar, kemerli bir açıklık buldular. Kemerin üzerindeki ve her iki yanındaki uzun otlar o kadar büyümüştü ki, bu açıklık belli bile olmuyordu. Garion büyük bir minnettarlıkla otlarla boğulmuş girişten sakin, küf kokulu bir karanlığa girdi.

"Aranızda meşale getirmeyi akıl eden oldu mu?" diye sordu Sadi.

"Galiba yemek denklerinin içindeydiler," diye özür diledi Durnik. "Durun bakalım bir şey yapabilecek miyim." Garion bir ışığın yükseldiğini gördü ve belli belirsiz bir hışırdama sesi duydu. Sönük bir ışık noktası belirerek Durnik'in avucunun içinde denglendi. O solgun ışık kademe kademe artarak sonunda bu antik yıkıntının içini görmelerine olanak sağladı. Antik dönemlerde inşa edilmiş birçok bina gibi, bu alçak tavanlı mahzen de kubbeliydi. Tavanı taş kemerler taşıyordu, duvarlar ise desteklenmişti. Garion aynı yapıyı Kral Anheg'in Val Alorn'daki asırlık sarayında, Wacune harabelerinde, Riva'daki kendi hisarının alt katlarında ve hatta tek gözlü Tanrının Cthol Mishrak'taki o yankılı kabrinde bile görmüştü.

İpek, anlamaya çalışarak Eriond'a bakıyordu. "Eminim bu olanları açıklayabilirsin," dedi. "Bu yerin burada olduğunu nasıl bildin?"

"Bir süre Zedar ile birlikte yaşamıştım burada. Benim Taş'ı çalabilecek kadar büyümemi beklediği zamanlarda."

İpek oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne sıkıcı," dedi.

"Özür dilerim," dedi Eriond, atları kubbeli odanın bir yanına götürürken. "Sana başka bir hikâye uydurmamı ister misin?"

"Boşver Eriond," dedi ufak tefek adam.

Urgit desteklerden birini inceliyordu. "Bunu yapan bir Murgo değilmiş," diye beyan etti. "Taşlar birbirine iyice yapışmış."

"Bina, Murgolar dünyanın bu kısmına gelmeden önce inşa edilmişti," dedi Eriond.

"Köle ırk tarafından mı?" diye sordu Urgit kulaklarına

inanamayarak. “Onlar sadece çamurdan kulübeler yapmayı bilirlerdi.”

“Sizin öyle düşünmenizi istiyorlardı. Murgolar hâlâ keçi kılından çadırlarında yaşarlarken onlar kuleler ve şehirler inşa ediyorlardı.”

“Birisi ateş yakabilir mi?” diye sordu Ce’Nedra titreyen dişleri arasından. “Donuyorum.” Garion karısına yakından bakınca dudaklarının morarmaya başladığını gördü.

“Odunlar o tarafta,” dedi Eriond. Duvar desteklerinden birinin arkasına geçerek bir kucak dolusu beyazlaşmış odunla geri döndü. “Zedar ile birlikte denizin kumsala getirdiği odun parçalarını toplardık. Hâlâ epey kalmış.” Arka duvardaki ocağa gidip odunları kucağından yere bırakarak bacadan yukarı bakmak için eğildi. “Temiz gibi görünüyor,” dedi.

Durnik derhal kavı, çeliği ve çakmak taşıyla işe koyuldu. Birkaç dakika içinde, ocağın içindeki külden yatak içine çattığı odun parçacıklarının ufak tepesinden kavuniçi minik bir alev kıvrılmaya başlamıştı bile. Hepsi o minik alevin etrafına toplanarak, bir an önce büyümesi için sabırsızlıkla çomaklar ve dallar atmaya başladılar.

“Böyle olmaz,” dedi Durnik hiç beklenmedik bir sertlikle. “Çattığım parçaları devirip ateşi söndüreceksiniz.”

Onlar da isteksizce ateşin başından çekildiler.

Durnik büyümekte olan aleve özenle dallar ve odun parçacıkları sürdü; en sonunda da büyük odunları yerleştirdi. Alevler gittikçe yükseldi ve kemik kadar kuru odunlar arasında hızla yayıldı. Ocaktan yayılan ışık rutubetli mahzeni aydınlatmaya başlayınca, Garion yüzünde belli belirsiz bir sıcaklık hissetmeye başladı.

“Pekâlâ,” dedi Polgara berrak, ciddi bir sesle, “yiyecek konusunda ne yapacağız?”

“Denizciler enkazı terk ettiler,” dedi Garion, “sular da geminin sadece en kıç kısmı hariç her yanı karada kalacak şekilde çekildi. Birkaç yük atıyla gidip neler bulabileceğime bir bakayım.”

Durnik’in ateşi çatırdamaya başlamıştı. Ayağa kalkarak Eriond’a baktı. “Sen burayı idare edebilir misin?” diye sordu.

Eriond başıyla onayladı ve duvar desteğinin arkasına, biraz daha odun getirmeye gitti.

Demirci eğilerek pelerinini aldı. “Toth ile ben de seninle gelebiliriz Garion,” dedi, “hani gemiciler geri dönmeye karar verirlerse diye. Ama acele etmemiz gerek. Az sonra hava kararmaya

başlayacak.”

Şiddetli rüzgâr karlı yağmuru da önüne katarak burnun, rüzgârın aşındırıp yuvarlamış olduğu tepesinde ulumaya devam ediyordu. Garion ile iki arkadaşı, bir daha yüzemeyecek hale gelmesine neden olan kayanın üzerinde omurgası kırılmış, çarpılmış yatmakta olan boynu bükük gemiye doğru yokuş aşağı dikkatle inmeye başladılar.

“Sence fırtına daha ne kadar sürer?” diye seslendi Garion Durnik’e.

“Söylemesi zor,” diye bağırdı Durnik. “Bu gece de yavaşlayabilir, daha birkaç gün esmeye devam da edebilir.”

“Ben de bunu söylemenden korkuyordum.”

Enkaza varıp atlarından indiler ve daha önce geminin burnunda açmış oldukları delikten ambara girdiler. “Burada pek bir şey bulabileceğimizi zannetmiyorum,” dedi Durnik. “Yiyeceklerimiz bozulmuş, gemicilerin de ambara yiyecek depoladıklarını zannetmem.”

Garion başıyla onaylayarak, “Pol Teyzenin kap kacaklarını bulabilir miyiz?” diye sordu. “Sanırım onları ister.”

Durnik geminin parçalanmış kıçında darmadağın olmuş bir yığın halinde duran, sintine suyuna batmış, geminin en ucundaki ambara açılmış deliklerden içeri giren dalgaların üzerinden aştığı bohçalara ve balyalara baktı. “Sanırım bulabiliriz,” dedi. “Bir bakayım.”

“Mademki buraya geldik, bari kıç kamaralarında bıraktığımız diğer şeyleri de alalım,” dedi Garion. “Siz Toth ile geminin mutfağında kalan şeylere bakarken, ben de gidip onları toparlayayım.” Tam geminin omurgasının kırıldığı yerdeki parçalanmış keresteler arasından dikkatle geçerek, yukarıdaki ambar kapağına çıkan el merdivenine tırmandı. Sonra güverteden kayarak kıçtaki kamaralara açılan koridora vardı.

Enkazdan kaçarken geride bıraktıkları eşyaları toplamak belki bir çeyrek saatini aldı. Hepsini bir yelken bezine sararak yeniden güverteye çıktı. Bohçayı taşıyarak, geminin yanından, kumsalın ıslak kumları üzerine bıraktı.

Durnik başını geminin burnundaki kamaralar arasındaki koridordan çıkararak, “Pek fazla bir şey yok Garion,” dedi. “Gemiciler her şeyi toparlamışlar.”

“Galiba ne bulursak şükredeceğiz.” Garion gözlerini kısarak yağmurun arasından baktı. Gökyüzü belirgin bir şekilde kararmaya

başlamıştı. “Acele etsek fena olmayacak,” diye ekledi.

Boranın tarumar ettiği alacakaranlıkta burnun tepesine vararak, gökyüzünden günün son ışık kırıntıları çekilirken atlarını uçurumun kıyısından dikkatle geçirip mahzenin kapısına vardılar. Kubbeli bölümün içi artık ısınmış ve ocakta oynaşan ateşin ışığıyla dolmuştu. Diğerleri onlar yokken kemerlere ipler germişti; üzerlerinden sular süzülen ve buharlar yükselen battaniyeleri ve giyecekleri duvarlara asılmıştı.

“Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu İpek, Garion atım içeri sokarken.

“Pek fazla bir şey yoktu,” diye itiraf etti Garion. “Denizciler geminin mutfağını güzelce silip süpürmüşler.”

Durnik ile Toth diğer atları içeri sokup, aceleyle hazırlanmış birkaç bohçayı indirdiler. “Bir torba fasulye bulduk,” diye rapor etti demirci, “bir çömlek dolusu da bal. Bir köşede biraz un ile birkaç jambon parçası vardı. Denizciler jambonu küflenmiş olduğu için bırakmışlar ama ben küfü kesip atabiliriz diye düşündüm.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Polgara.

“Korkarım öyle Pol,” diye cevap verdi Durnik. “Bir mangal ile -dünyanın bu kısmında pek odun bulunmadığı anlaşıldığına göre- birkaç torba da kömür aldık.”

Güzel büyücü kaşlarını hafifçe çatarak, kocasının kendisine çıkarmış olduğu envanter üzerinden şöyle bir geçti.

“Pek fazla bir şey yok Pol,” diye özür diledi adam, “ama elimizden gelen buydu.”

“Bir şeyler yapabilirim canım,” dedi karısı demirciye gülümseyerek.

“Ben de kamaralarda bıraktığımız giyecekleri topladım,” dedi Garion atının eyerini çıkartırken. “Bazıları kuru üstelik.”

“Güzel,” dedi Polgara. “Haydi herkes üzerine uyan kuru bir şeyler bulup değişsin; ben de yiyecek neler ayarlayabileceğime bir bakayım.”

İpek torbadaki una kuşkuyla bakıyordu. “Bulamaç mı?” diye sordu mutsuz bir ifadeyle.

“Fasulyeleri pişirmek çok vakit alır,” diye cevap verdi Pol. “Lapa ve bal -bir parça da jambon- geceyi atlatmamıza yardımcı olur.”

İpek içini çekti.

Ertesi sabah rüzgâr burnun tepesindeki otları yolmaya devam etse de, sulu sepken yağan yağmur kesilmişti. Pelerinine sarınan

Garion mahzenin girişinin önündeki kaya çıkıntısında durarak körfezdeki beyaz köpüklü dalgalarla aşağıda sahilde patlayan dalgaları seyretmeye başladı. Güneydoğu tarafında bulutlar inceliyor gibiydi; gökyüzünün geri kalan kısmını kaplayan pis görünüşlü karanlıkta ise yer yer mavi gökyüzü parçaları hareket edip duruyordu. Gece bir ara deniz bir kere daha kabarıp gemi enkazına varmış, kıç tarafını koparark götürmüştü. Dalgaların kıyısında birbirine yanaşmış birkaç biçimsiz, şişmiş cisim gevşek bir halde inip çıkıyordu; Garion gözlerini, gemi kayalara ilk çarptığında denize düşüp boğulan Murgo denizçilerinin kalıntılarından uzaklaştırdı.

Sonra sahilin üst kısmında uzakta, Gorand Denizi'nden aşağıdaki kumsalda yatan geminin kırık dökük kalıntısına doğru zorlanarak ilerleyen, birkaç tane kırmızı yelkenli gemi gördü.

Belgarath ile Eriond, Durnik'in bir gece önce mahzenin kemerli girişine asmış olduğu yelken bezinden kapıyı iterek, kaya çıkıntısı üzerindeki Garion'un yanına çıktılar. "En azından yağmur durdu," diye rapor verdi Garion, "rüzgâr da diniyor gibi. Ama şimdi de şu sorun çıktı." Sahilden yaklaşmakta olan Mallorya gemilerini işaret etti.

Belgarath homurdanarak, "Enkazı görünce karaya çıkacaklardır," dedi. "Sanırım buradan ayrılma zamanımız geldi."

Eriond etrafına, yüzünde garip bir ifadeyle bakıyordu. "Pek değişmemiş," dedi sonunda. Kaya çıkıntısının diğer tarafındaki minik, otlu bir bankı işaret etti. "Orada oynardım," dedi, "yani Zedar dışarı çıkmama izin verdiği zamanlarda."

"Sen burada kalırken seninle konuşuyor muydu?" diye sordu Belgarath ona.

"Pek sık sayılmaz." Eriond omzunu silkti. "Genellikle kendi kendine oyalanırdı. Yanında bazı kitaplar vardı, zamanının çoğunu onlarla geçirirdi."

"Büyürken pek yalnızmışsın," dedi Garion.

"O kadar kötü değildi. Zamanımın büyük bir bölümünü bulutları veya kuşları seyrederek geçiriyordum. Baharda kuşlar bu uçurumun yüzüne yuva yapar. Eğer kıyıdan aşağıya sarkar bakarsan geliş gidişlerini görebilirsin; üstelik ilk uçmaya çalıştıklarında kuş yavrularını seyretmeyi çok severdim."

"Karanın içine doğru uzanan ana yola ne kadar mesafe var, bu konuda bir fikrin var mı?" diye sordu Belgarath delikanlıya.

“Oraya gitmemiz genellikle bir gün alırdı. Tabii ben o zamanlar küçüktüm ve pek hızlı yürüyemezdim.”

Belgarath başıyla onayladı. Elini gözlerine siper ederek, sahil boyunca güç bela ilerleyen Mallorya gemisine baktı. “Diğerlerine söylesek fena olmayacak,” dedi. “Burayı birkaç Mallorya gemisinden çıkan gemicilere karşı savunmaya çalışmakla pek bir şey elde etmeyiz herhalde.”

Hâlâ ıslak olan giysileriyle, yetersiz yiyecek stoklarını toplayıp bunları yük hayvanlarına yüklemek belki bir saatlerini almıştı. Sonra yelken bezinden kapıdan çıkarak atlarını burnun öte ucuna götürdüler. Garion, Eriond’un son bir kez yüzünde hafif bir esefle arkasına baktıktan sonra, kararlı bir tavırla çocukluğunun geçtiği yuvaya arkasını dönerek önünde uzanan otluğa yöneldiğini gördü. “Yolu biliyor gibiyim,” dedi. “Ama oradaki şu çaylar ağızlarına kadar dolu akarlar o yüzden çok dikkatli olmalıyız.” Kuş gibi eyerinin üzerine atladı. “Ben önden gidip en iyi yolu seçeceğim.” Eğilerek aygırının boynunu okşadı. Sonra gülümsedi. “Zaten At da biraz koşmak istiyor.” Tepeden aşağıya dörtnala inmeye başladı.

“Çok garip bir oğlan,” dedi Urgit, atına binerken. “Gerçekten Zedar’ı tanıyor muydu?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi İpek, “Ctuchik’i de tanıyordu.” Polgara’ya muzipçe bir bakış attı. “Bütün hayatı boyunca tuhaf insanlarla haşır neşir olduğundan onun garipliğini anlamak çok zor değil.”

Garion ilk uyandığında güney göğünde, orada burada görünen mavi yamalar artık yayılmış, parlak sabah güneşi sütunları pusla havadan süzülerek derelerle dantel gibi işlenmiş otluğu ağır adımlarla arşınlıyordu. Rüzgâr hafifleyerek sertçe esen bir melteme dönüşmüştü; Eriond ile taşkın atım izleyip, hâlâ ıslak olan otların arasından atlarını eşkin sürerek indiler.

Artık Eriond’un tuniklerinden birini ve bir çift yün tozluk giyen Ce’Nedra atını Garion’un yanına sürdü.

“Kıyafetiniz ne kadar güzel Kraliçem.” Garion sırıttı.

“Bütün elbiselerim hâlâ ıslak,” dedi Ce’Nedra. Yüzü biraz asılarak duraksadı. “Pek iyi gitmiyor değil mi Garion? O gemiye çok güvenmiştik.”

“Ah, bilemiyorum,” diye cevap verdi genç kral. “Biraz zaman kazandık, ayrıca savaş alanının büyük bir bölümünü aşmış olduk. Rak Cthaka’yı geçtikten sonra belki başka bir gemi buluruz. Zaman

kaybettiğimizi sanmıyorum.”

“Ama zaman da kazanmadık, değil mi?”

“Tam olarak söylemesi zor.”

Ufak tefek kraliçe içini çekerek sessizce Garion’un yanından uzaklaştı.

Öğle sıralarında ana yola varıp doğuya dönerek, günün kalan zamanında hatırı sayılır bir yol katettiler. Yolun kısa bir süre önce herhangi bir yolcu tarafından kullanılmış olduğuna dair bir iz yoktu, ama yine de İpek önlerinden giderek tedbiren onlara öncülük yapıyordu. Yolun kenarındaki bir söğüt kümesi o gece onlara hem bir barınak sağlamış, hem de çadırlarını germek için direk vazifesi görmüştü. O geceki akşam yemeğinde fasulye ve jambon vardı; bu özellikle Urgit’in pek tatmin olmadığı bir öğün olmuştu. “Şu anda bir parça biftek için her şeyi verirdim,” diye şikâyet etti, “hatta Drojim aşçılarının bana hazırladığı kadar kötü bir biftek için bile.”

“Onun yerine bir tas haşlanmış ot ister misiniz Haşmetmeapları,” diye sordu Prala şımarıkça, “ya da belki bir tabak güzelce kızarmış söğüt kabuğunu tercih edersiniz?”

Urgit kıza hırçın bir bakış fırlattıktan sonra Garion’a döndü. “Söylesene,” dedi, “arkadaşlarınla Cthol Murgos’ta çok uzun süre kalmayı düşünüyor musun?”

“Çok değil, neden sordun?”

“Batılı hanımların tabiatlarında engin bir serbestlik ve aklından geçen her şeyi söylemek gibi esef verici bir eğilim var gibi. Onların bazı duyarlı Murgo hanımları üzerindeki etkilerini sağlıksız buluyorum.” Sonra aniden, sanki biraz fazla ileri gittiğini fark ederek Polgara’ya endişeli bir bakış attı. “Sözüm meclisten dışarı Leydim,” diye özür diledi aceleyle. “Bu eski bir Murgo önyargısıdır.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdi Pol.

Belgarath tabağını kenara iterek İpek’e baktı. “Bütün gün önden gittin,” dedi. “Etrafta kıpırdayan bir av hayvanı çekti mi hiç dikkatini?”

“Kuzeye doğru ilerleyen, iri geyiklere benzeyen hayvan sürüleri vardı,” diye cevap verdi ufak tefek adam, “ama ok menzilinin oldukça dışındaydılar.”

“Aklından neler geçiyor ihtiyar?” diye sordu Polgara.

“Taze ete ihtiyacımız var Pol,” diye cevap verdi büyücü ayağa kalkarken. “Küflü jambon ile haşlanmış fasulye bizi pek idare

etmez.” Işığın oluşturduğu minik alandan dışarı çıkarak gözlerini kısıp yıldızlar arasından süzülen mehtapla beneklenmiş bulutlara baktı. “Avlanmak için münasip bir gece olabilir,” diye müşahede etti. “Sen ne dersin?”

Pol’ün dudaklarında garip bir tebessüm belirdi ve o da ayağa kalktı. “Hâlâ ayak uydurabileceğini mi düşünüyorsun ihtiyar kurt?” diye sordu ona.

“Yeteri kadar,” dedi Belgarath ağırbaşlılıkla. “Haydi Garion. Atlardan biraz uzaklaşalım.”

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu Urgit, İpek’e.

“Emin ol ki bilmemeyi tercih edersin kardeşim. Gerçekten bilmemeyi tercih edersin.”

Mehtap, gece meltemiyle dalgalanan otlara gümüş ışığıyla dokunuyordu. On misli artmış koku alma duyusuyla gecenin rayihasını tadarken, Garion’un burun deliklerine etraflarındaki otluğun kokuları tüm keskinliğiyle doldu. Kar gibi beyaz baykuş üstlerinde mehtap önünden bir hayalet gibi süzülürken, o da büyük gümüş rengi kurdun yanında rahatlıkla koşuyordu. Kurt dedesiyle birlikte avlanmanın o kadim töresiyle mehtap gümüşü otlar arasında gezinirken rüzgârın tüylerini karıştırması, ayak tırnaklarının nemli otlara batması ve yeniden hiç yorulmamacasına koşmak çok hoştu.

Kamp kurdukları yerin birkaç mil doğusunda, geyiğe benzeyen hayvanların oluşturduğu bir sürüyü, üzerinde dinlendikleri otluk yataktan ürkütüp harekete geçirerek, hayvanları millerce uzanan tepelerde bir süre koşturdular. Sonra, dehşete düşmüş hayvanlar yağmurla kabarmış derelerden birini geçmek için dalınca, yorgunluğa yenik düşen yaşlı bir erkeğin ayağı kaydı, bir kıyıdan bir kıyıya atlarken düşerek etrafa sular saçtı; boynuzları karşı kıyıya saplandığında feci şekilde dönen başı boynunun kırıldığını gözler önüne serdi.

Garion hiç düşünmeden kabarmış çaya atlayıp hızla karşı kıyıya geçerek ölmüş erkek geyiği, güçlü çenesiyle ön ayaklarından yakaladı. Hızla akan çay hâlâ sıcak olan leşi sürükleyip götürmeden tüm gücüyle asılıp çekerek kıyıya taşıdı.

Bir kez daha doğal biçimlerine geri dönmüş olan Belgarath ile Polgara, sanki bir akşam gezintisine çıkmışlar gibi gayet sakin bir edayla sallana sallana çayın çakıllı kıyısına geldiler. “Çok güzel değil mi?” diye geyiği inceledi Polgara.

“Fena sayılmaz,” diye itiraf etti Belgarath. Sonra belinden bıçağını çıkartarak, ucunu başparmağında bir denedi. “Geyiğin derisini yüzelim,” dedi kızına. “Sen gidip Durnik ile bir yük atı getirsene?”

“Peki baba,” dedi Pol mehtapta titreşerek, sonra sessiz kanatlarıyla süzülüp gitti.

“Ellerine ihtiyacın olacak Garion,” dedi ihtiyar adam anlamlı anlamlı.

“Ay,” dedi Garion kurt usulü ve oturduğu yerden kalktı. “Özür dilerim dede. Unuttum.” Yeniden kendi şekline, biraz da gönülsüzce döndü.

Ertesi sabah lapa yerine et servisi yapan Polgara’ya garip bazı bakışlar fırlatılmadı değil ama kimse yiyeceklerdeki bu ani değişiklik hakkında bir şey sormadı.

Ertesi iki gün boyunca, tepelerinde geçmekte olan fırtınanın son kalıntılarıyla yollarına devam ettiler. Öğle sıralarında uzun bir tepeyi aşınca önlerinde büyük bir su kitlesinin engin maviliğini gördüler.

“Cthaka Gölü,” dedi Urgit. “Bu gölün etrafından dolandığımızda Rak Cthaka’dan iki günlük mesafede olacağız.”

“Sadi,” dedi Belgarath, “haritan yanında mı?”

“Burada Kadim Kişi,” diye cevap verdi hadımağası, elini cüppesine atarak.

“Bir bakalım hele.” İhtiyar büyücü atından aşağıya atlayarak Sadi’den parşömeni alıp açtı. Gölden gelmekte olan rüzgâr haritayı hışırdatıp, çırpınmasına neden oluyor, ihtiyar büyücünün elinden alıp götürecekmiş gibi yapıyordu. “Öf kes şunu,” dedi Belgarath tedirgince sabırsızlanarak. Sonra haritaya uzun uzun baktı. “Sanırım bu yoldan ayrılmamız icap ediyor,” dedi sonunda. “Fırtına ve gemi kazası bizi geciktirdi, o yüzden Rak Urga’dan ayrıldığımızdan beri Malloryalıların ne kadar ilerlediklerini bilemeyiz. Bir yanımızda göl varken bir ordunun bizi yakalamasını istemem. Malloryalıların gölün güneyinde bulunmaları için hiçbir neden yok, o yüzden biz o taraftan gideceğiz.” Haritada, ağaç simgeleriyle dolu geniş bir alanı işaret etti. “Rak Cthaka’daki durumun ne olduğunu öğrenmemiz lazım,” dedi, “ayırca mecbur kalırsak Büyük Güney Ormanı’na girebiliriz.”

“Belgarath,” dedi Durnik telaşla, kuzeyi işaret ederek, “şu nedir?”

O sert rüzgârda alçak bir kara duman lekesi ufukta yayılıyordu.

“Otlar mı tutuşmuş acaba?” diye fikir yürüttü Sadi.

Belgarath küfretmeye başladı. “Hayır,” dedi kısaca, “rengi fena.” Haritayı yeniden açtı. “Orada birkaç köy var,” dedi. “Sanırım onlardan biri.”

“Malloryalılar!” dedi Urgit nefesi kesilircesine.

“Nasıl bu kadar batıya gelmiş olabilirler?” diye sordu İpek.

“Bir dakika durun,” dedi aklına aniden bir fikir gelen Garion. Urgit’e baktı. “Malloryalılarla dağlarda savaştığınızda kim kazanıyor?” diye sordu.

“Biz tabii ki. Dağları kendimize avantaj sağlayacak biçimde kullanmasını biliyoruz.”

“Peki onlarla ovada savaştığınızda kim kazanıyor?”

“Onlar. Onların daha çok adamı var.”

“O halde ordunuz dağlarda olduğu sürece emniyette sayılır, öyle mi?”

“Bunu zaten söyledim Belgarion.”

“O halde sizinle ben savaşıyor olsaydım, sizi ovaya çekmek için bir yem bulmaya çalışırdım. Eğer Rak Cthaka’da tehditkâr sesler çıkartarak etrafta dolansaydım, siz cevap vermek zorunda kalırdınız değil mi? Askerlerinizi Urga’dan ve Morcth’tan çıkartıp şehri savunmaya yollardınız. Fakat eğer şehre saldıracağıma kuvvetlerimi kuzey ve batıya doğru hareket ettirseydim sizi açık alanda durdurup pusu kurabilirdim. Savaşacak cepheyi kendim tayin edip ordularınızı bir günde yok ederdim.”

Urgit’in yüzü soldu. “O Mallorya gemileri Gorand Denizi’nde bunu yapıyordu!” diye bağırdı. “Rak Urga’dan gelen askerlerimin hareketlerini izlemek için oradaydılar. Zakath bana tuzak kuruyor.” Gözleri çılgınca açılan Urgit olduğu yerde döndü. “Belgarath, gidip askerlerimi uyarmam için izin vermen gerek. Bir saldırıya hazır değiller. O Malloryalılar ordumu silip süpürecek; ordu ise Rak Urga ile aralarındaki tek güç.”

Belgarath bir kulak memesini çekiştirip Urgit’e gözlerini kısarak baktı.

“Ne olur Belgarath!”

“Malloryalıların önüne geçebilecek kadar hızlı gidebilir misin?”

“Mecburum. Eğer gidemezsem Cthol Murgos düşecek. Canın cehenneme ihtiyar. Bu ülkeden ben sorumluyum.”

“Sanırım sonunda öğrenmeye başladın Urgit,” dedi Belgarath

ona. “Belki de seni bir kral yapacağız sonunda. Durnik, ona ayırabileceğimiz bütün yiyeceği ver.” İpek’in sabırsız kardeşine döndü. “İşini şansa bırakma,” diye uyardı onu. “Gökyüzüne karşı tabak gibi görüneceğin tepe başlarında durmaktan sakın. Elinden geldiğince hızlı git ama bunu yapayım derken atını da öldürme.” Durdu, sonra gelincik suratlı adamı omuzlarından sertçe tuttu. “İyi şanslar,” dedi kısaca.

Urgit başıyla onayladıktan sonra atına doğru döndü.

Prala tam arkasındaydı.

“Ne yaptığını zannediyorsun?” diye sordu Urgit.

“Seninle geliyorum.”

“Tabii ki gelmiyorsun!”

“Zaman kaybediyoruz.”

“Belki de bir savaş olacak kızım. Kafanı kullan.”

“Ben de bir Murgoyum,” diye beyan etti kız meydan okurcasına, “Cthan Sülalesinden geliyorum. Savaşlardan korkmam!” Atının dizginlerini yakaladığı gibi eyerindeki uzun siyah deri kutuyu indirdi. Kayışlarını çözerek kutuyu açtı. İçinde kabzası yakut kakmalı bir kılıç vardı. Kılıcı kutudan çıkartarak havaya kaldırdı. “Bu Cthan Sülalesinin son kralının kılıcıdır,” diye beyan etti gösterişli bir edayla. “Vo Mimbre’de bunu savaş alanına götürmüştü. Ona layık ol.” Kılıcın yönünü değiştirerek, kabzasını Urgit’e sundu.

Urgit önce kıza, ardından kılıca bakakaldı.

“Bu, düğünümüzde sana vereceğim hediye olacaktı,” dedi kız, “ama şimdi ihtiyacın var. Kılıcı al Murgoların Kralı ve atına atla. Kazanılmayı bekleyen bir savaş var.”

Urgit kılıcı alarak havaya kaldırdı. Yakutlar, kılıcın kabzasında kan damlaları misali güneşi yakaladılar. Sonra aniden, sanki içinden öyle gelivermiş gibi döndü. “Kılıcını benim kılıcıma çat Belgarion,” dedi, “şans versin diye.”

Garion başıyla onaylayarak koca kılıcını çekti. Kılıcın ucundan akan ışık parlak bir maviydi; Urgit’in uzattığı kılıca bununla dokunduğunda ufak tefek adam sanki kılıcının kabzası elini aniden yakmış gibi irkildi. Kılıcının kabzasındaki taşlar artık yakut değildi, parlak mavi birer safir olmuşlardı. “Sen mi yaptın bunu?” dedi Urgit nefesi tıkanırcasına.

“Hayır,” diye cevap verdi Garion. “Taş yaptı. Her nedense seni sevdi sanki. İyi şanslar Haşmetmeapları.”

“Teşekkür ederim Haşmetmeapları,” diye cevapladı Urgit. “Sana da iyi şanslar - hepinize.” Yeniden atına doğru ilerlemişti ki dönerek tek bir söz söylemeden İpek’e sarıldı. “Pekâlâ kızım,” dedi Prala’ya, “haydi gidelim.”

“Hoşça kal Ce’Nedra,” diye seslendi Prala atına binerken. “Her şey için teşekkürler.” İkisi birlikte atlarını çevirerek kuzeye doğru hızla ilerlediler.

İpek içini çekti. “Sanırım kurtulamayacak,” dedi hüzünle.

“Malloryalılardan mı?” diye sordu Durnik.

“Hayır - o kızdan. Ayrıldıklarında yüzünde bir evlenme ifadesi vardı.”

“Bence çok hoş,” diye burnunu çekti Ce’Nedra.

“Hoş mu? Bence iğrenç.” Etrafına bakındı. “Eğer gölün güney ucundan dolaşacaksak kıpırdamakta fayda var.”

Akşamüstü güneşinin uzun, altın rengi, eğik huzmeleri içinde, Urgit ile Prala’nın onlardan aniden ayrıldığı noktadan birkaç fersah uzaklaşıncaya kadar, gölün kıyısı boyunca güneye doğru dörtnala gittiler. Sonra bir kez daha onlara öncülük eden İpek bir tepeyi aşarak onlara yaklaşmalarını ama dikkatli olmalarını işaret etti.

“Ne var?” diye sordu Belgarath ona katıldıklarında.

“Önümüzde yanan başka bir şey daha var,” diye rapor etti ufak tefek adam. “Çok yaklaşmadım ama terk edilmiş bir çiftliğe benziyor.”

“Haydi gidip bir bakalım,” dedi Durnik Toth’a; ikisi birlikte doğu ufkunda alçağa yayılmış ziftli dumana doğru sürdüler atlarını.

“Urgit’in iyi olup olmadığını hakikaten merak ediyorum,” dedi İpek endişeli bir halde kaşlarını çatarak.

“Onu seviyorsun değil mi?” diye sordu Kadife Drasniyalıya.

“Urgit’i mi? Evet, galiba seviyorum. Birçok yönden birbirimize çok benziyoruz.” Kıza baktı. “Herhalde Cirit’e verdiğin raporda bunlardan hep bahsedeceksin?”

“Tabiatıyla.”

“Gerçekten de bunu söylemeni istemezdim, biliyorsun.”

“Neden söylemeyecekmişim?”

“Tam olarak emin değilim. Her nedense Drasniya Haberalma Teşkilatı’nın kendi çıkarları için benim Cthol Murgos Kralı ile olan akrabalığımı kullanmasını istemiyorum. Sanırım bunun kendi aramızda kalmasını istiyorum.”

Durnik ile Toth asık yüzlerle geri döndüklerinde gölün üzerine gümüşsü bir alacakaranlık çöküyordu. “Bir Murgo çiftliğiymiş,” diye rapor verdi Durnik. “Birkaç Malloryalı gitmiş oraya. Bunların nizami asker olduğunu zannetmiyorum - belki de savaştan kaçanlar falandır. Yağmalayıp yakmışlar; etrafta onları denetim altında bulunduracak birkaç subay olursa nizami askerler genellikle böyle şeyler yapmazlar. Evin yerinde yeller esiyor ama samanlık kısmen ayakta.”

“Bizi gece barındıracak kadarı sağlam kalabilmiş mi?” diye sordu Garion.

Durnik biraz kararsız kaldıktan sonra omzunu silkti. “Çatının çoğu duruyor.”

“Bir terslik mi var?” diye sordu Belgarath demirciye.

Durnik eliyle hafif bir hareket yaparak, diğerlerinin duyamayacağı bir yere gelinceye kadar ilerledi. Garion ile Belgarath onu izlediler.

“Ne var Durnik?” diye sordu Belgarath.

“Samanlık bizi barındıracak kadar iyi durumda,” dedi demirci sessizce, “ama o Malloryalı asker kaçakları çiftlikteki herkesi kazığa oturtmuş. Hanımların bu manzarayı görmesini istemezsiniz. Hiç hoş değil.”

“Cesetleri saklayabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu ihtiyar adam.

“Ne yapabilirim bir bakayım,” diye içini çekti Durnik. “Neden insanlar bu tür şeyler yaparlar?”

“Genellikle cehaletten. Cahil bir adam hayal gücünün güdüklüğü nedeniyle vahşileşir. Sen de onlarla git Garion. Yardıma ihtiyaçları olabilir, işiniz bittiğinde haber vermek için meşalenizi sallayın.”

Havanın kararmış olması onlara biraz yardımcı olmuştu. Garion kazıkların üzerindeki insanların yüzlerini seçemiyordu. Dumanları tütmeye devam eden evin arkasında ot damlı bir kiler vardı; cesetleri buraya koydular. Sonra Garion bir meşale alarak Belgarath’a işaret vermek için evden biraz uzaklaştı. Samanlık kuruydu ve Durnik’in taş zemin üzerinde dikkatle temizlenmiş bir alanda yaktığı ateş kısa bir süre sonra samanlığı ısıtmıştı.

“İşte bu çok hoş,” dedi Ce’Nedra, duvarlar ve çatı kirişlerinde oynaşan gölgelere yüzünde bir tebessümle bakarak. Hoş kokulu bir saman yığını üzerine oturarak, birkaç kez deneme kabilinden oturduğu yerde hopladı. “Bunlardan harika yatak olur. İnşallah her

gece böyle bir yer buluruz.”

Garion kapıya doğru ilerleyerek dışarı baktı, çünkü cevap vermeye cesaret edememişti. O da bundan pek de farklı olmayan bir çiftlikte büyümüştü; Faldor’un çiftliğini talan eden, önüne çıkanı öldürüp yakan bir grup çapulcu asker fikri onu muazzam bir hiddetle doldurmuştu. Zihninde aniden bir görüntü belirdi. Kazıklara oturtulmuş o ölü Murgoların gölgeli yüzleri yerinde bal gibi onun çocukluk arkadaşları da olabilirdi; bu düşünce onu varlığının temellerine kadar sarstı. Burada ölenler Murgolar olmuştu ama onlar da çiftçiydi ve onlara karşı ani bir yakınlık duyuyordu. Onların başına gelmiş olan bu vahşet, Garion’a şahsi bir mesele gibi gelmeye ve aklında karanlık düşünceler oluşturmaya başlamıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SABAH olduğunda yine yağmur yağmaya başlamıştı; etraftaki kırları puslu ve belirsiz gösteren çiselti halinde bir yağmur. Yine köle taciri giysilerine bürünüp atlarını çiftliğin yıkıntıları arasından sürerek gölün doğu kıyısı boyunca kuzeye doğru ilerlediler.

Garion atını sessizce sürüyordu; düşünceleri solunda kalmış gölün kurşuni suları kadar sıkıntılıydı. Bir gece önce hissettiği hiddet yerini buz gibi bir kararlılığa bırakmıştı. Ona adaletin soyut bir kavram olduğu söylenmişti, ama o kendi kendine eğer çiftlikteki zulümden sorumlu asker kaçakları yoluna çıkacak olursa, bu soyut kavramı derhal somut bir hale dönüştürmeye karar verdi. Belgarath ile Polgara'nın aklına koyduğu bu tür şeyleri tasvip etmediklerini biliyordu o yüzden hiç sesini çıkartmayıp, adalet olmasa bile öç alma düşüncesi üzerine kafa yorup durdu.

Gölün kuzey ucundan dolanıp kuzeybatıya ve Rak Cthaka şehrine doğru uzanan çamurlu yola vardıklarında, yolun dehşete düşmüş, genellikle pejmürde giysiler içinde, yanlarına kurtarabildikleri birkaç parça eşyalarını almış sivillerle tıkalı olduğunu gördüler.

"Galiba yoldan uzak dursak iyi olacak," diye karar verdi Belgarath. "Bu kalabalık arasında yol alamayız."

"Rak Cthaka'ya mı gidiyoruz?" diye sordu Sadi.

Belgarath yoldan akıp gitmekte olan kalabalığa baktı. "Şu anda Rak Cthaka'da bırak bir tekne bulmayı bir sal bile bulabileceğimizi zannetmiyorum. Gelin ormana girip ağaçların arasından güneye

gidelim. Düşman arazisinde açıkta durmak hoşuma gitmiyor; ayrıca, tekne kiralamak için balıkçı köyleri büyük şehir rıhtımlarından çok daha uygun yerlerdir."

"Haydi siz hep birlikte yolunuza devam edin," diye önerdi İpek, "ben birkaç soru sormak istiyorum."

Belgarath homurdandı. "Bu, kötü bir fikir olmayabilir. Çok oyalanma, yeter. Kış bitmeden bir ara Büyük Güney Ormanı'na varmak istiyorum, eğer mümkün olursa tabii."

"Ben de onunla gideyim dede," diye teklif etti Garion. "Zaten son gördüğüm bazı şeyleri kafamdan atmak için bir değişikliğe ihtiyacım var."

İkisi birlikte diz boyu otlar arasından güneye doğru kaçan ürkek mültecilerin oluşturduğu geniş akıntıya doğru ilerlediler. "Garion," dedi İpek atının dizginine asılarak, "şu bir Sendar değil mi - şu el arabasını iten adam?"

Garion elini yağmura karşı siper ederek İpek'in işaret etmiş olduğu sağlam yapılı adama baktı. "Sendara benzemiyor değil," diye kabul etti. "Bir Sendarın burada, Cthol Murgos'ta işi ne olabilir?"

"Neden gidip kendisine sormuyoruz? Sendarlar dedikoduya bayılır, o yüzden bize olup bitenler hakkında bir fikir verebilir." Ufak tefek adam ilerleyerek el arabası süren sağlam yapılı adamın yanına yaklaştı. "Günaydın dostum," dedi neşeyle. "Yurdundan pek uzaktasın, ha?"

Sağlam yapılı adam el arabasının saplarını yere bırakarak İpek'in yeşil, köle taciri cüppesini dikkatle süzdü. "Ben köle değilim," diye beyan etti, "o yüzden boşuna heveslenme."

"Bu mu?" diye güldü İpek, cüppesinin önünü çekiştirerek. "Endişelenme dostum biz Nyissalı değiliz. Bunları biraz önce birilerinin cesedi üzerinde bulduk. Resmi birileriyle karşılaşırsak bir işimize yarar diye düşündük. Cthol Murgos'ta ne işin var?"

"Kaçıyorum," dedi Sendar pişmanlıkla, "tıpkı şu ayaktakımının geri kalanı gibi. Neler olduğunu duymadınız mı?"

"Hayır. Ortalarda değildik."

Sağlam yapılı adam yeniden el arabasının kollarını tutarak yolun otluk kıyısından ağır adımlarla yürümeye başladı. "Gorut'un açıklarında, batıda, bütün Mallorya ordusu yürüyüşe geçmiş," dedi. "Yaşadığım kasabayı yaktılar ve insanların yarısını öldürdüler. Rak Cthaka'yı umursadıkları bile yok, o yüzden hepimiz o tarafa

gidiyoruz. Sendarya tarafına giden bir kaptan olup olmadığına bakacağım. Her nedense aniden memleketimi özledim.”

“Bir Murgo kasabasında mı yaşıyordun?” diye sordu İpek biraz hayretle.

Adam yüzünü ekşitti. “Tam olarak benim seçimim sayılmaz,” diye cevap verdi. “On yıl kadar önce bir iş nedeniyle Tolnedra’daki kanunlarla biraz başım derde girdi, ben de ülkeden çıkmak için bir tüccarın gemisine bindim. Kaptan alçağın tekiydi; param bittiğinde beni Rak Cthaka limanında bırakıp gitti. Ben de gölün kuzey tarafındaki bir kasabaya kadar sürüklendim. Murgoların tenezzül etmediği ama güvenip de bir köleye emanet edemedikleri işleri yaptığım için kalmama izin verdiler. Biraz aşağılayacı bir şey sayılırdı, ama hayatta kalabiliyordum. Her neyse birkaç gün önce Malloryalılar geldi. Onlar gittiğinde ayakta tek bir bina bile kalmamıştı.”

“Sen nasıl kaçtın?” diye sordu İpek.

“Hava kararıncaya kadar bir saman yığının altına saklandım. İşte o zaman bu kalabalığa katıldım.” Bilek boyu çamur kaplı yoldan zar zor ilerleyen kalabalık mültecilere şöyle bir baktı. “Acıklı, değil mi? Yayılıp otların üzerinden yürüyecek kadar bile sağduyuları yok. Böyle bir şeyi askerler yapmaz, emin olun.”

“Yani senin askeri tecrüben de mi var?”

“Tabii ki var,” diye cevapladı güçlü kuvvetli adam gururla. “Ben Prenses Ce’Nedra’nın ordusunda çavuştum. Thull Mardu’da onun yanındaydım.”

“Ben o savaşı kaçırdım,” dedi İpek adama kendinden emin bir tavırla. “Başka bir yerde işim vardı. Büyük Güney Ormanı ile aramızda çok Malloryalı var mı?”

“Kim bilir? Ben gidip Malloryalıları aramıyorum. Gerçi ormana girmek istemiyorsundur herhalde. Bütün bu cinayetler Leşçileri harekete geçirmiş.”

“Leşçiler mi? O da ne?”

“Mezar hırsızları. Genellikle cesetle beslenirler ama son zamanlarda çok kötü hikâyeler duydum. Ben olsam ormana girmemeye özen gösterirdim dostum.”

“Bunu unutmamaya çalışırız. Verdiğin bilgiler için teşekkür ederiz. Umarım Rak Cthaka’ya varınca şansın yaver gider ve Camaar’a dönebilirsin.”

“Şimdilik Tol Honeth’e bile razıyım. Tolnedra hapishaneleri o

kadar da kötü sayılmaz.”

İpek adama kısaca gülümsedikten sonra atını çevirdi ve Garion’u alıp diğerlerine katılmak için dörtnala yoldan ayrıldı.

O akşamüstü, sahilden birkaç fersah içeride, sığlıktan atlarla yürüyerek geçtiler Cthaka Nehri’ni. Akşam yaklaştıkça çiselti azalmıştı ama gökyüzü hâlâ bulutluydu. Nehrin diğer tarafına varır varmaz bir millik açık bir otluk arazinin ardından yükselen Büyük Güney Ormanı’nın düzensiz kara şeklini seçmeye başladılar.

“Şansımızı deneyecek miyiz?” diye sordu İpek.

“Bekleyelim,” diye karar verdi Belgarath. “Konuştuğun o adamın söyledikleri beni biraz endişelendirdi. Bir sürprizle karşılaşmak istediğimi zannetmiyorum - özellikle de gece karanlığında.”

“Nehir aşağı biraz ileride bir söğüt kümesi var,” dedi Durnik, güneye doğru yarım mil kadar ileride, nehrin kıyısında, uzun ve ince ağaçlardan oluşan hatırı sayılır büyüklükte bir koruyu işaret ederek. “Toth ile çadırları oraya kurabiliriz.”

“Pekâlâ,” diye kabul etti Belgarath.

“Verkat’a ne kadar kaldı dede?” diye sordu Garion, yağmurla kabarmış nehrin yanından söğütlere doğru giderlerken.

“Haritaya göre güneydoğuda elli fersah kadar ilerleyince adanın karşısındaki kıyıya varmış oluyoruz. Sonra bir gemi bulup karşıya geçmemiz gerekiyor.”

Garion içini çekti.

“Moralini bozma,” dedi Belgarath ona. “Tahmin ettiğimizden daha hızlı gidiyoruz üstelik Zandramas sonsuza kadar kaçmaya devam edemez. Dünyada sınırlı miktarda toprak var. Eninde sonunda onu yakalayıp kıstıracağız.”

Durnik ile Toth çadırları kurarken Garion ile Eriond sırılsıklam olmuş söğüt ağaçları arasında yakacak odun aramak için dolandılar. Yanabilecek kadar kuru bir şey bulmak çok zordu; bir saatlik araştırmadan sonra devrilmiş ağaçların altından ancak Polgara’nın zayıf yemek ateşi için yetecek kadar çalı çırpı bulabildiler. Pol geyik eti ve fasulyeden oluşan akşam yemeklerini hazırlarken, Garion Sadi’nin kamp yerinin etrafında dolanıp, gözleriyle yeri taradığını gördü. “Bu hiç de komik değil şekerim,” diyordu hadımağası oldukça sert bir sesle. “Şimdi, hemen çık ortaya bakayım.”

“Ne oldu?” diye sordu Durnik Sadi’ye.

“Zith şişesinde değil,” diye cevap verdi Sadi, hâlâ aramaya devam ederek.

Durnik oturduğu yerden oldukça büyük bir hızla kalktı. “Emin misin?”

“Bazen benden saklanmayı pek eğlenceli bulur. Bak şimdi, hemen çık diyorum sana, seni şımarık yılan seni.”

“Belki de İpek’e söylemesen iyi olur,” diye tavsiyede bulundu Belgarath. “Yılanın kaçtığını duyarsa kriz geçirebilir.” İhtiyar adam etrafına bakındı. “Nerede o hakikaten?”

“Liselle ile yürüyüşe çıktılar,” dedi Eriond.

“Bu havada mı? Bazen ona hayret ediyorum.”

Ce’Nedra gelerek Garion’un yanına kütüğün üzerine oturdu. Genç kral kolunu karısının omzuna atarak, onu kendine doğru çekti. Ce’Nedra ona sokularak içini çekti. “Acaba Geran bu gece ne yapıyordur,” dedi kraliçe hüzünle.

“Büyük ihtimalle uyuyordur.”

“Uyurken hep çok tatlı görünürdü.” Ce’Nedra yine içini çekerek gözlerini kapattı.

Söğütler arasından bir çatırtı geldi ve İpek aniden savrulurcasına ateşin aydınlattığı alana daldı; gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzü kireç kesmişti.

“Ne oldu?” diye haykırdı Durnik.

“O yılan elbisesinin içindeymiş!” diye patladı İpek.

“Kimin elbisesinin?”

“Liselle’in!”

Bir elinde kepçe tutmakta olan Polgara, tek kaşını kaldırarak, deliler gibi titreyen ufak tefek adama dönüp baktı. “Söyleyin Prens Kheldar,” dedi heyecansız bir sesle, “tam olarak Kontes Liselle’in elbisesiyle ne işiniz vardı?”

İpek bu sabit bakışa bir an için dayanabildikten sonra kızarmaya başladı.

“Hım,” dedi Pol, “anlıyorum.” Yemek yapmaya devam etti.

Vakit geceyarısını geçiyordu ve Garion kendisini uyandıranın ne olduğundan emin değildi. Ce’Nedra’yı uyandırmamak için sessizce hareket ederek çadırın bez kapısını dikkatle araladı ve dışarı baktı. Nehirden yoğun, hareketsiz bir sis yükselmişti; bütün görebildiği yekpare, kirli beyaz bir perdeydi. Bir ses yakalayabilmek için kulaklarını dört açarak kıpırdamadan yattı.

Sisin içinden bir yerlerden hafif bir metal tıkırtısı duydu; ne olduğunu çıkarmaya çalıştı. Sonunda duyduğu sesin at üstündeki zırhlı bir adama ait olduğunu anladı. Karanlıkta uzanarak kılıcını

aldı.

“Bence, ateşe vermeden önce evde ne bulduğunu bize söylemen lazımdı,” dediğini duydu birinin, kaba Mallorya aksanlı sesiyle. Konuşan adam yakında değildi ama gece sesler uzaklara taşınıyordu, o yüzden Garion rahatlıkla ne söylendiğini duyabiliyordu.

“Pek fazla bir şey yoktu Onbaşı,” diye cevap verdi bir başka Malloryalı sesi, kaçamak bir tonda. “Biraz ondan, biraz bundan.”

“Bence onları bizimle paylaşman gerekir. Sonuç olarak hepimiz bu işe baş koyduk.”

“Bunun ben birkaç şey aldıktan sonra aklına gelmesi biraz garip değil mi? Eğer ganimeti paylaşmak istiyorsan, evlere de biraz ilgi gösterip bütün vaktini tutsakları kazığa geçirmeye ayırmaman icap eder.”

“Savaştayız,” diye açıkladı onbaşı büyük bir inançla. “Düşmanı öldürmek bizim görevimiz.”

“Görevmiş,” diye burun büktü ikinci Malloryalı alay edercesine. “Biz asker kaçağıyız onbaşı. Bizim tek görevimiz, kendi işimiz. Sen vaktini Murgo çiftçileri yakmakla geçirmek istiyorsan bu sana kalmış, ama ben yaşlılık günlerim için bir şeyler ayırmaya çalışıyorum.”

Garion yattığı yerden kalkarak sessizce çadırdan dışarı çıktı. Üzerinde garip bir sükûnet hissediyordu, sanki bütün duyguları bir şekilde kenara çekilmişti. Ayağa kalkarak denklerinin yığılmış olduğu yere ilerleyerek, sonunda eli çeliğe değinceye kadar etrafı dikkatle yokladı. Sonra hiç ses çıkartmasın diye büyük bir dikkatle ağır örgü zırhını çıkarttı. Bunu üzerine geçirerek, yerine oturması için omuzlarını birkaç kez salladı.

Toth atların yanında nöbetteydi; koca cüssesi sisin içinden yükseliyordu.

“İcabına bakmam gereken bir şey var,” diye fısıldadı Garion yavaşça dilsiz deve.

Toth ona ciddi bir ifadeyle baktıktan sonra başını salladı. Döndü, atların birini kazığından çözerek dizginleri uzattı. Sonra koca ellerinden birini Garion’un omzuna koydu, sessiz bir tasviple tek bir kez sıktı ve geriye doğru bir adım attı.

Garion Malloryalı asker kaçaklarına siste kendilerini kaybettirecek kadar zaman tanımak istemiyordu, o yüzden hemen eyersiz ata atlayarak sessiz bir sürüşle söğüt öbeğinden çıktı.

Sisten gelmiş olan ve kaybolmakta olan sesler sanki orman yönüne doğru ilerliyordu; Garion önünde uzanıp giden sisli karanlığı sessizce, kulakları ve zihniyle yoklamaya başladı.

Belki bir mil kadar ilerledikten sonra önünde bir yerlerden, hafifçe sol taraftan boğuk bir kahkaha sesi duydu. “Kazığa oturttuğumuzda nasıl ciyakladıklarını duydun mu?” diye kaba bir ses duyuldu yapışkan sisin içinden.

“Bu yetti işte,” dedi Garion sıktığı dişleri arasından, kılıcını çekerken. Atını sese doğru döndürdükten sonra topuklarını hayvanın böğrüne sapladı. At daha hızlı gitmeye başladı, nalları ıslak toprak üzerinde hiç ses çıkartmıyordu.

“Biraz ışık yakalım,” dedi asker kaçaklarından biri.

“Sence emniyetli mi? Asker kaçaklarını arayan devriyeler var etrafta.”

“Geceyarısını geçti. Devriyeler yataklarında. Haydi yak bir meşale.”

Bir an sonra ölümcül kızıllıkta bir işaret alevi karanlık içinde parlayarak Garion’a ulaşmıştı.

Saldırısı asker kaçaklarını kelimenin tam anlamıyla gafil avladı. Birkaç tanesi daha üzerlerine neyin geldiğini anlayamadan ölmüştü. Garion aralarına dalmış onları ezip, sağa sola savurduğu şiddetli darbelerle adamları biçerken, her iki yanından da çığlıklar ve bağırışmalar duyuluyordu. Koca kılıcı hiç zahmet çekmeden zırhı, kemiği ve eti kesip atıyordu. Saflarına saldırırken beşini birden yere devirdi. Sonra hâlâ ayakta kalan üçüne döndü. İçlerinden biri hayretle bir kez baktıktan sonra kaçtı; başka biri kılıcını kınından zorlukla çekti, meşaleyi tutmakta olan üçüncüsü ise korkudan dona kalmıştı.

Kılıçlı Malloryalı, Garion’un savurduğu o korkunç darbeden korunmak için silahını güçsüzce başının üzerine kaldırmıştı. Lâkin yukarıdan aşağıya inen o muazzam vuruş talihsiz adamın kılıcını parçalayarak miğferinden beline kadar indi. Garion seyiren bedeni tekmeleyip kılıcından kurtardıktan sonra meşaleyi taşıyan adama döndü.

“Yalvarırım!” diye bağırdı dehşet içindeki adam atını geri geri sürmeye çalışarak. “Merhamet et!”

Her nedense bu ağlamaklı haykırış Garion’u daha da hiddetlendirdi. Dişlerini sıktı. Tek bir kuvvetli geniş darbeyle katilin başını sisli karanlığa doğru savurdu.

Atının dizginlerine sertçe asılarak dörtnala kaçan son Malloryalının sesini duymak için boynunu uzattı ve sonra peşinden gitmeye başladı.

Kaçmakta olan asker kaçağına yetişmesi sadece bir-iki dakikasını aldı. İlk başta sadece sesi izliyordu fakat sonra siste önünden kaçmakta olan belirsiz, gölge gibi bir sureti de seçmeye başladı. Hafifçe sağa dönüp fırlayarak çaresiz adamı geçtikten sonra atını dosdoğru gölgemsi asker kaçağının yolu üzerine çıkartıp durdurdu.

“Kimsin sen?” diye viyakladı tıraşsız Malloryalı hayvanını aniden şaha kaldırıp durdurarak. “Neden yapıyorsun bunu?”

“Ben adaletim,” dedi dişlerinin arasından Garion ve adamı deşti.

Asker kaçağı dehşet içindeki bir hayretle göğsünden çıkan koca kılıca baktı. Gurultulu bir iç çekişle yana düşerek, kılıçtan kurtulup kaydı.

Hâlâ gerçek anlamda bir şeyler hissetmeyen Garion atından inerek kılıcını ölü adamın tüniğine sildi. Sonra, sanki son anda aklına gelmiş gibi adamın atının dizginlerini tutarak ata bindi ve diğerlerini öldürmüş olduğu yere geri döndü. Dikkatle, birer birer düşmüş olan her bedende yaşam kalıp kalmadığını kontrol ettikten sonra, üç atı daha yedeğine alarak, söğütler arasına gizlenmiş kampa geri döndü.

İpek, koca Toth’un yanında, atların bağlı olduğu yerde duruyordu. “Nereye gittin?” diye sordu kaba bir fısıltıyla, Garion attan inerken.

“Birkaç ata daha ihtiyacımız vardı,” diye cevap verdi Garion kısaca, yakaladığı bineklerin dizginlerini Toth’a uzatırken.

“Eyerlerine bakacak olursak Mallorya atları,” dedi İpek. “Nasıl buldun onları?”

“Yanımızdan geçerken binicileri konuşuyordu. Birkaç gün önce bir Murgo çiftliğine yapmış oldukları ziyaretten büyük bir zevkle bahsediyorlardı.”

“Sen de beni çağırmadan gittin, öyle mi?” diye suçladı İpek.

“Özür dilerim,” dedi Garion, “ama acele etmem gerekiyordu. Onları sis içinde kaybetmek istemedim.”

“Dört kişi miydiler?” diye sordu İpek, atları sayarak.

“Diğer dört bineği bulamadım.” Garion omzunu silkti. “Ama bunlar gemi kazası sırasında kaybettiğimiz atları karşılar.”

“Sekiz mi?” İpek bunun karşısında biraz şaşırmış görünüyordu.

“Onları gafil avladım. Pek öyle bir dövüş olmadı. Haydi biraz

uyuyalım.”

“Ah, Garion,” diye önerdi İpek, “yatmadan önce yıkansan fena olmaz. Ce’Nedra’nın sinirleri biraz hassas, uyanıp da seni şu kana bulanmış halinle görürse biraz üzülebilir.”

Ertesi sabah sis daha da yoğunlaşmıştı. Nehir kıyısı boyunca uzanan, arkalarındaki söğüt ağaçlığında birbirlerine dolanmış dalları çiyle bezeyen ağır, soğuk, yapışkan bir sisti.

“En azından bizi gizliyor,” diye gözlemledi Garion, o garip uzaklık hissini hâlâ üzerinden atamamıştı.

“Aynı zamanda orada olabilecek herkesi de bizden gizliyor,” dedi Sadi ona, “ya da her *şeyi*. Şu önümüzdeki ormanın kötü bir namı vardır.”

“Tam olarak ne kadar büyük?”

“Belki de dünyadaki en büyük ormandır,” diye cevap verdi Sadi, bir dengi atlardan birinin sırtına koyarken. “Yüzlerce mil uzanır.” Merakla atların kazıklarına baktı. “Ben mi hayal görüyorum yoksa bu sabah daha fazla atımız mı var?”

“Dün gece ben birkaç at buldum,” diye cevap verdi Garion.

Kahvaltıdan sonra Polgara’nın mutfak alet edavatını toplayıp atlarına atlayarak, sık otluk araziden, siste gizlenmiş ormana doğru ilerlemeye başladılar.

Garion atını sürerken, İpek ile Durnik’in hemen arkasında konuştuklarını duydu. “Dün gece ne yapıyordun sen?” diye sordu Durnik İpek’e. “Yani Zith’i Liselle’in elbisesinde bulduğunda.”

“Bütün bunlar sona erince olanların hepsini Cirit’e rapor edecek,” diye cevap verdi İpek. “Onun bilmesini istemediğim bir-iki şey var. Eğer Liselle’le dostluğumu ilerletebilirsem belki raporunda bu söylediğim şeyleri görmezden gelmesini sağlayabilirim.”

“Biliyor musun bu çok bayağı bir şey. O sadece masum bir kız.”

“Emin ol Durnik, Liselle kendi başının çaresine bakabilir. İkimiz bir oyun oynuyoruz. Ama itiraf etmeliyim ki Zith hiç aklıma gelmemişti.”

“Drasniyalılar hep oyun oynamak zorunda mıdır?”

“Tabii ki. Zamanın geçmesine yardımcı oluyor. Drasniya’da kışlar çok uzun ve sıkıcıdır. Oynadığımız oyunlar zekâmızı biler ve oyun oynamadığımız zamanlarda yaptığımız işleri daha iyi yapmamızı sağlar.” Ufak tefek adam sesini biraz yükselterek, “Garion?” dedi.

“Efendim?”

“Dün gece senin o atları bulduğun yerden kaçınıyor muyuz? Kahvaltıdan bu kadar kısa bir süre sonra hanımların midelerini kaldırmak istemeyiz.”

“O tarafta.” Garion sol tarafı işaret etti.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Durnik.

“Fazlalık hayvanlar, ıssız Murgo çiftliklerine sessizce girmeyi âdet edinmiş bir grup Malloryalı asker kaçağından gelmiş,” diye cevap verdi İpek hafife alarak. “Garion adamların bir daha ata ihtiyaç duymamalarını garanti altına almış.”

“Hım,” dedi Durnik. Bir an bu konuda düşündü. “Güzel,” dedi sonunda.

Grup, ormanın kıyısına doğru yaklaşırken kara ağaçlar tüm heybetleriyle yükseldiler. Kahverengine dönüşmüş yapraklar iyice seyrekleşmişti, çünkü kış kapıdaydı. Atlarını eğri büğrü dalların altına sürdüklerinde, Garion ağaçları tanımaya çalışarak etrafına bakındı ama bunlar onun bilmediği bir cinsti. Boğumları ve budakları inanılmaz şekillere bürünmüş, dalları adeta kıvranarak ağaçların cüsseli gövdelerinden fırlayarak, güneşsiz göğe doğru uzanmışlardı. Boğumlu, budaklı gövdeleri, kaba kabukları içine iyice gömülmüş kara düğümlerle beneklenmişti ve bu düğümler sanki her ağacı, faltaşı gibi açılarak bakakalmış gözleri ve kelimelere sığmayan bir dehşet ifadesiyle sonuna kadar açılmış ağızlarıyla, acayip insan yüzlerine benzetiyordu. Orman zemini dökülen yapraklarla kalınlaşmış, kararmış, ıslanmış; sis ise tepelerinde yayılan dallar altında gri rengiyle asılı kalmıştı.

Ce’Nedra pelerinine daha sıkı sarınarak titredi. “Bu ormandan geçmek zorunda mıyız?” diye sordu hüzünle.

“Ağaçlardan hoşlandığını sanırdım,” dedi Garion.

“Bunlardan değil.” Etrafına korkuyla bakındı. “Bunlarda son derece acımasız bir yan var. Birbirlerinden nefret ediyorlar.”

“Nefret etmek mi? Ağaçlar mı?”

“Birbirleriyle çekişip, birbirlerini iterek güneş ışığına varmaya çalışıyorlar. Burayı sevmedim Garion.”

“Bu konuda düşünmemeye çalış,” diye önerdi kocası.

Gitgide kasvetli ormanın derinliklerine doğru daldılar; genellikle sessizce at sürüyorlardı, bu garip, eğri büğrü ağaçlardan sızan soğuk garaz ve her yanı kaplamış kasvet yüzünden ruhları daralmıştı.

Kısa, soğuk bir öğle yemeğinden sonra, nefret dolu ağaçların altına yayılmış sisli yarı karanlığın daha da derinleşmesinden başka

bir şeye benzemeyen sıkıntılı bir alacakaranlığa doğru sürdüler atlarını.

“Sanırım yeterince ilerledik,” dedi Belgarath sonunda. “Bir ateş yakıp çadırlarımızı kuralım.”

Belki sadece Garion’a öyle gelmişti, ya da belki de bir alıcı kuşun çığlığıydı, ama alevin ilk titrek uzantıları ateş çukurundaki çalıların etrafını sardığında sanki ağaçların kendilerinden yükselen bir çığlık duymuştu - korkunç bir öfkeyle karışık bir korku çığlığı. Üstelik Garion çevresine bakınırken etraftaki ağaç gövdelerine derinden nakşolmuş, insan yüzüne benzeyen bu çarpık görüntüler, sanki titrek ateş ışığında hareket etmeye başlamışlar, nefret ettikleri ateşe doğru sessizce ulumaya başlamışlardı.

Yemeklerini bitirdikten sonra Garion ateşten biraz uzaklaştı. Hâlâ içinde o garip donukluğu hissediyordu, sanki hisleri bir çeşit koruyucu battaniye içine sarılıp sarmalanmıştı. Bir gece önceki çatışmanın ayrıntılarını dahi artık hatırlayamadığını fark etti; sadece kızıl meşale ışığında fışkıran kanın, eyerlerinden harekesizce kayan binicilerin ve meşaleyi tutan adamın sise doğru uçan kellesinin kısa, canlı, anlık görüntüleri.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Belgarath sessizce, tam arkasından.

“Pek istemiyorum dede. Yapmış olduğum şeyi takdir edeceğini zannetmiyorum, o yüzden iyisi mi bırakalım geçsin. Senin anlamanı sağlamam mümkün değil.”

“Yo, anlıyorum Garion. Sadece yaptığının bir işe yaradığını düşünmüyorum. Öldürdüğün adamlar kaç taneydi?”

“Sekiz.”

“O kadar çok ha? Peki - sekiz Malloryalı. Neyi kanıtladın?”

“Bir şey kanıtlamaya çalışmıyordum dede. Sadece bir daha aynı şeyi yapamayacaklarından emin olmaya çalışıyordum. Onların o Murgo çiftliğindekileri öldürenler olup olmadığından bile emin değilim. Ama bir yerlerde, birilerini öldürmüşler ve bu tür şeyler yapan insanlar durdurulmalı.”

“Bunu becerdin, tamam. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Hayır. Galiba hissetmiyorum. Onları öldürdüğümde içimde hiddet bile yoktu. Bu sadece yapılması icap eden bir şeydi ve ben de yaptım. Artık olup bitti, o yüzden unutmak istiyorum.”

Belgarath ona uzun uzun, dikkatle baktı. “Pekâlâ,” dedi

sonunda. “Bunu aklından çıkarmadığın sürece, sanırım kendine kalıcı bir zarar vermemiş olursun. Gel, ateşin yanına dönelim. Ormanın içi soğuk.”

Garion o geceyi çok kötü geçirdi; kollarında neredeyse korkuyla büzüşmüş olan Ce’Nedra da huzursuzca kıpırdanıp duruyor ve sık sık uykusunda inliyordu.

Ertesi sabah Belgarath kalkarak yüzünde karanlık bir ifadeyle etrafına bakındı. “Bu çok saçma,” diye patladı aniden. “Güneş nerede?”

“Bulutların ve sisin arkasında baba,” diye cevap verdi Polgara, uzun kara saçlarını sükûnetle tararken.

“Onu biliyorum Pol,” diye sertçe cevapladı ihtiyar büyücü sabırsızlıkla, “ama bir anlığına dahi olsa onu görmem lazım ki yönümüzü tespit edebileyim. Ormanın içinde halkalar çizmeye başlayabiliriz.”

Ateşi hazırlamakta olan Toth ihtiyar adama baktı; her zamanki gibi yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Elini kaldırarak bir akşam önce izledikleri yoldan biraz daha yana doğru bir yönü işaret etti.

Belgarath kaşlarını çattı. “Emin misin?” diye sordu deve.

Toth başıyla onayladı.

“Daha önce bu ormandan geçmiş miydin?”

Yine başıyla onayladı dilsiz adam sonra bir kez daha kesin bir tavırla aynı yönü işaret etti.

“Peki eğer o yöne gidersek Verkat Adası yakınlarında güney sahilinde bir yere mi çıkarız?”

Toth yine başıyla onayladıktan sonra yeniden ateşe bakmaya koyuldu.

“Cyradis, aramalarımız sırasında onun bize yardımcı olacağını söylemişti dede,” diye hatırlattı Garion.

“Pekâlâ. Mademki o yolu biliyor, bizi bu ormandan o çıkarsın. Ben tahmin yürütmekten yoruldum.”

O bulutlu sabah, onları pek belli olmayan bir patikadan, kendinden emin bir tavırla götürmekte olan Toth’u izleyerek, iki fersah daha gitmişlerdi ki Polgara ikaz edici bir haykırışla aniden atının dizginlerine asıldı. “Bakın!”

Sisli hava içerisinden bir ok Toth’a doğru vızıldadı ama devasa adam oku asasının tek bir hareketiyle savuşturdu. Sonra pejmürde görünüşlü, kimi Murgo, kimi karışık ırklardan olan çete halinde

adamlar, ellerindeki çeşitli silahları sağa sola savurarak ormandan fırladılar.

Bir an bile tereddüt etmeden eyerinden yere atlayan İpek'in elleri derhal kamasını bulmak için köle taciri cüppesinin altına gitti. Naralar atan vahşi adamlar saldırırken onları karşılamak için sıçradı; ağır kamaları önünde bir çift kılıç gibi uzanıyordu.

Garion yere atlarken Toth'un ilerlemeye başlamış olduğunu gördü. Saldırganları sıkıştıran Toth'un devasa asası dönüp duruyordu; iki eliyle baltasını kavramış olan Durnik de diğer yandan dolanmıştı.

Garion Demirpençe'nin kılıcını kınından çektiği gibi alevler saçan kılıca koca daireler çizdirerek ileri koştu. Serserilerden biri kendisini havaya fırlatarak, Garion'un eskiden İpek'in yaptığını defalarca gördüğü manevranın sakil bir taklidiyle yuvarlandı. Ne yazık ki bu kez adamın tekniği başarısız olmuştu. Topuklarını Garion'un yüzüne veya göğsüne indireceği yerde alevli kılıcın ucuyla burun buruna gelince, hızı nedeniyle kendini kılıca geçiriverdi adamcağız.

İpek kamasıyla saldırganların birini deştikten sonra diğer bıçağını doğrudan bir başkasının alnına soktu.

Karşılıklı iki taraftan ilerlemekte olan Toth ile Durnik saldırganların birkaçını aralarına sıkıştırıp, birbirine karışan adamlar kollarını, bacaklarını diğerlerinden kurtarmaya çalışırken, düzenli bir şekilde sırayla hepsinin beyinlerini patlattılar.

"Garion!" diye haykırdı Ce'Nedra; Garion olduğu yerde dönüp baktığında tıraşsız, iriyarı bir adamın çırpınmakta olan ufak tefek kraliçeyi bir eliyle eyerinden çekerken bıçak tuttuğu diğer elini havaya kaldırdığını gördü. Sonra adam elindeki bıçağı düşürdü ve her iki eliyle birden, aniden arkasından boynuna dolanmış olan ince, ipek ipi tutmak için çırpındı. Dizini adamın sırtına sıkıca dayamış olan altın saçlı Kadife, büyük bir soğukkanlılıkla ipi gittikçe sıkıyordu. Saldırgan gözleri önünde boğularak ölürken Ce'Nedra olanları dehşetle seyretti.

Garion amansızca dönerek artık telaşlanmaya başlayan saldırganlar arasından kesip biçerek kendine bir yol açmaya başladı. Etrafındaki hava aniden viyaklamalar, inlemeler, bez ve et parçalarıyla dolmuştu. Yüzleştiği pejmürde adamlar, Garion'un koca kılıcının önüne geleni seyiren birer ceset olarak yere serdiğini gördükçe, oldukları yere siniyorlardı. Sonra arkalarına bakmadan

kaçmaya başladılar.

“Korkaklar!” diye bağırdı kara cüppeli bir adam kaçmakta olanların ardından. Elinde bir yay tutuyordu ve bunu kaldırıp, oku doğrudan Garion’a çevirdi. Sonra, İpek’in kamalarından birinin pırıltılı ucu karnına saplanınca okunu tam önüne, yere saplayarak aniden iki büklüm oldu.

“Yaralanan var mı?” diye sordu Garion, ucundan kan damlayan kılıcı elinde, telaşla arkasına dönerek.

“Onlar yaralandı.” İpek, ormanın içindeki açıklık alandaki katliama büyük bir memnuniyetle bakıp neşeyle gülüyordu.

“Lütfen kes!” diye bağırdı Ce’Nedra Kadife’ye, ıstırap yüklü bir sesle.

“Ne?” diye sordu sarışın kız ne yaptığının farkında olmadan; hâlâ, biraz önce boğmuş olduğu, artık gevşek bir halde kendini salmış olan adamın boynundaki ipe tüm gücüyle asılıyordu. “Oh, özür dilerim Ce’Nedra. Dikkatim başka yere gitmiş sanırım.” İpi gevşetti, kapkara yüzlü adam tam ayaklarının dibine, yere yuvarlandı.

“Güzel iş,” diye tebrik etti İpek onu.

“Pek sıradan.” Adam boğmak için kullandığı ipi dikkatle saran kız omzunu silkti.

“Oldukça soğukkanlı karşıladın.”

“Heyecanlanmak için bir neden yoktu Kheldar. Sonuç olarak bu da aldığımız eğitimin bir parçasıydı.”

İpek tam bir şey söyleyecekti ki, kızın umursamaz ses tonundan şaşırarak durdu.

“Eee?” diye sordu kız.

“Hiç.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KES ŞUNU! diye bağırdı Durnik bıkkınlıkla Sadi'ye, hadımağası ağaçlar arasındaki açıklıkta yerlerdeki cesetlerin arasında dolanıp, her cesede ucu zehirli minik bir hançeri batırırken.

"Emin olmaya çalışıyorum Durnik Efendi," diye cevap verdi Sadi soğukkanlılıkla. "İnsanın arkasında ölü numarası yapan bir düşman bırakması pek ihtiyatlı bir şey sayılmaz." İpek'in devirmiş olduğu kara cüppeli adama doğru ilerledi. "Bu da ne?" dedi biraz hayretle. "Bu, hâlâ canlı." Ölmekte olan adamın yüzüne bakmak için eğilip kukuletasını geri ittikten sonra aniden nefesi kesilir gibi olarak elini geri çekti. "Belgarath buna bir baksan fena olmayacak," dedi.

Belgarath ağaçlar arasındaki açıklık alanı, hadımağasımn yanına varmak için geçti.

"Kukuletasının içindeki bu mor biye bir Grolim olduğu anlamına gelmiyor mu?" diye sordu Sadi.

Belgarath bıkkınlıkla onayladı. Eğilerek hâlâ cüppeli adamın karnında saplı duran İpek'in kamasının kabzasına hafifçe dokundu. "Pek zamanı kalmamış," dedi. "Birkaç soruyu cevaplayabileceği kadar uyandırabilir misin onu?"

"Denerim," dedi Sadi. Atına giderek, kırmızı kutudan sarı bir sıvı dolu bir şişecik çıkarttı. "Bana bir bardak su getirebilir misin Durnik Efendi?" diye sordu.

Demircinin ifadesinden hiç onaylamadığı anlaşılıyordu ama yine de denklerden birinden bir kupa çıkartarak bunu su tulumlarından

birinden doldurdu.

Sadi dikkatle sarı sıvıdan birkaç damla ölçerek kupaya damlattı ve birkaç kez çalkaladı. Ölmekte olan adamın yanına diz çökerek, neredeyse şefkatle başını kaldırdı. “Al,” dedi kibarca, “bunu iç. Kendini daha iyi hissetmeni sağlar.” Grolim’in başını kollarıyla destekleyerek kupayı adamın dudaklarına götürdü. Acı içindeki adam takatsızca içtikten sonra arkasına dayandı. Bir an sonra kül rengi yüzüne huzurlu bir tebessüm yayıldı.

“Bak, böylesi daha iyi değil mi?”

“Çok daha iyi,” diye gakladı ölmekte olan adam.

“Ne çatışmaydı ama, değil mi?”

“Sizi gafil avlamayı planlamıştık,” diye itiraf etti Grolim, “ama gafil avlanan biz olduk.”

“Efendiniz - ismi neydi demiştin? İsim konusunda hafızam berbattır.”

“Morgat,” diye cevap verdi Grolim yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Rak Cthan Başrahibi.”

“Ah, evet, şimdi hatırladım. Her neyse, Morgat sana daha çok adam vermeliydi.”

“Adamları ben kendim tuttum - Rak Cthaka’dan. Profesyonel olduklarını söylemişlerdi ama…” Zayıfça öksürmeye başladı.

“Kendini yorma,” dedi Sadi. Duraksadı. “Morgat neden bizimle ilgileniyor?” diye sordu.

“Agachak’ın talimatına göre hareket ediyor,” diye cevap verdi Grolim, sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Agachak işi şansa bırakacak cinsten biri değil ve anladığım kadarıyla Rak Urga’da çok önemli bazı suçlamalar yapılmış. Agachak bütün morlu rahipleri sizin peşinize saldı.”

Sadi içini çekti. “Aşağı yukarı ben de bunu bekliyordum,” dedi hüzünle. “İnsanlar nedense bana hiç güvenmiyorlar. Peki sen bizi nasıl buldun?”

“Cthrag Yaska sayesinde,” diye cevap verdi Grolim, nefes alış verişi artık daha da zorlaşmıştı. “Lanetli şarkısı tüm Cthol Murgos’ta yol gösteren bir işaret gibi her yana çınlıyarak bütün morlu Grolimleri doğrudan size yönlendiriyor.” Ölmekte olan adam derin bir nefes aldı; boşluğa bakan gözleri aniden uyanıklaştı. “O kupada ne vardı?” diye sordu sertçe. Sadi’nin elini iterek oturur pozisyona geçmeye çalıştı. Ağzından büyük bir miktarda kan boşalıverdi ve gözleri boşluğa dikildi. Uzun, gurultulu bir inlemeyle titredi. Sonra

gevşeyerek geriye devrildi.

“Öldü,” diye dikkat çekti Sadi ilgisizce. “Oretin sorunu da bu. Kalbe biraz fazla yükleniyor; zaten adamcağız baştan pek iyi değildi. Özür dilerim Belgarath ama elimden gelen buydu.”

“Yeterliydi Sadi,” diye cevap verdi ihtiyar keyifsizce. “Benimle gel Garion,” dedi. “Sakin bir yere gidelim. Taş ile bir konuşma yapmamız gerekecek.”

“Bunu bir süre erteleyebilir misin acaba Belgarath?” diye sordu Sadi, etrafına huzursuzca bakınarak. “Bence buradan mümkün olduğu kadar uzağa gitsek fena olmayacak - hem de hemen.”

“O adamların geri geleceklerini pek zannetmem Sadi,” dedi İpek kelimelerin üzerine basa basa.

“Beni endişelendiren konu o değil Kheldar. Bu ormanda bu kadar cesedin yanında fazla oyalanmak ihtiyatlı sayılmaz; zaten yeterince oyalandık.”

“Ne demek istediğini açıklar mısın?” diye sordu Gairon.

“Yolda, Kheldar ile sana ikazda bulunan Sendar’ı hatırlıyor musun?”

“Leşçi dediği o şeylerle ilgili mi?”

“Evet. Size ne kadarını anlattı?”

“Bunların mezar hırsızları olduğunu - ölülerle beslenen yaratıklar olduğunu söyledi. Ama bu sadece bir cadı masalı öyle değil mi?”

“Korkarım değil. Onları gerçekten görmüş olanların anlattığı hikâyeleri dinledim. Kesinlikle buradan ayrılmamız gerek. Bu ormanda -ya da yakınında- yaşayan insanların çoğu ölülerini gömmez. Onun yerine yakarlar.”

“Bu fikir bana hiçbir zaman pek hoş gelmemiştir,” dedi Durnik.

“Bunun saygıyla hiçbir ilgisi yok Durnik Efendi - ya da saygısızlıkla. Bunu, canlıları korumak için yapıyorlar.”

“Pekâlâ,” dedi İpek. “Bu mezar hırsızları neye benziyor? Kazıp cesetleri çıkartacak bir sürü hayvan da var etrafta çünkü.”

“Leşçiler hayvan değildir Kheldar. Onlar insan - ya da en azından görünüşte insan. Normal şartlarda oldukça hareketsizdirler ve sadece geceleri dışarı çıkarlar, ama bir savaş veya salgın sırasında, çok miktarda gömülmemiş ceset buldukları zaman adeta delirirler. Ölülerin kokusu onları çeker ve çıldırtır. O haldeyken her şeye saldırırlar.”

“Baba,” dedi Polgara, “bu doğru mu?”

“Mümkündür,” diye itiraf etti ihtiyar büyücü. “Ben de bu ormanlar hakkında bazı nahoş hadiseler duymuştum. Genellikle cadı hikâyelerinin peşine pek düşmem, o yüzden bu konuda araştırma yapmayı gerekli görmemiştim.”

“Her ülkede dev ve canavar hikâyeleri vardır,” dedi İpek kuşkuculuğu elden bırakmadan. “Bunlardan sadece çocuklar korkar.”

“Seninle bir iddiaya tutuşalım Kheldar,” dedi Sadi. “Eğer bu ormandan tek bir Leşçi görmeden çıkarsak, dilersen benim korkalığıma gülebilirsin, ama yanımızdaki hanımların hatırı için buradan uzaklaşalım.”

Belgarath kaşlarını çattı. “Tam olarak mezar hırsızları fikrini kabul edemiyorum,” dedi, “ama öte yandan görünceye kadar Eldrakin’in varlığına da inanmıyordum. Zaten yolumuza devam etmemiz gerek; Taş’la daha sonra konuşuruz.”

Bir kez daha Toth başa geçti; hâlâ güneydoğuya doğru hafifçe dönen, belli belirsiz görünen patikayı izleyerek bulundukları yerden dörtnala ayrıldılar. Onlar puslu ormana dalarken, orman zeminine yayılmış kalın yaprak örtüsü atlarının ayaklarının altından öbek öbek havalanıyordu. Yanlarından geçerken şekilsiz ağaçlar sanki onlara doğru açılıyorlardı; ayrıca bunun sadece kendi hayal gücünden kaynaklandığını bilse de, Garion bu acayip, neredeyse insan hatlarına sahip ağaçların kindar bir neşe ifadesi takındığını düşünüyordu.

“Bir dakika!” diye gürledi İpek aniden. “Durun!”

Hepsi dizginlerini çekti.

“Bir şey duyar gibi oldum - o taraftan,” dedi İpek.

Hepsi oturdukları yerden kulaklarını dört açarak, atlarının ağır nefes sesleri arasından bir şeyler duymaya çalıştılar.

Doğuya doğru bir taraflarda, sis içinden hafif bir çığlık geldi.

“Bak yine oldu,” dedi İpek. Atını döndürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Belgarath ufak tefek adama.

“Gidip bir bakacağım.”

Fakat Toth atını, Drasniyalının yolunu tıkayacak şekilde sürdü. Dev, ciddi bir suratla başını hayır anlamında salladı.

“Toth, neler olup bittiğini öğrenmemiz gerek,” dedi İpek.

Toth yeniden başını salladı.

“Toth,” dedi Garion, “Sadi’nin bize anlattıkları gerçekten doğru mu? Gerçekten de Leşçi diye bir şey var mı?”

Toth'un yüzü asıldı, başıyla onayladı.

Karanlık ormandan başka bir çığlık sesi daha duyuldu, bu kez çok daha yakından gibiydi. Çığlık dehşet ve ıstırap doluydu.

"Kim o?" diye sordu Ce'Nedra, sesi korkudan tizleşmişti. "Kim çığlık atıyor?"

"Bize saldıran adamlar," diye cevap verdi Eriond keyifsiz bir sesle. "Kavgadan sağ çıkanlar. Bir şey onları birer birer avlıyor."

"Leşçiler mi?" diye sordu Garion.

"Sanırım. Her ne ise, korkunç bir şey."

"Bu tarafa doğru geliyorlar," dedi Sadi. "Haydi buradan uzaklaşalım." Topuklarını atının böğrüne batırdı.

Artık gittikleri yere bile bakmadan kasvetli ormana daldılar. Bu kör kaçışları onları belki yarım mil kadar orman içinde götürmüştü ki Polgara aniden atının dizginine asılarak, "Durun!" diye emretti.

"Ne var Pol?" diye sordu Durnik karısına.

Fakat güzel büyücü yarı yarıya pus içinde kaybolmuş çalılığa bakabilmek için olduğu yerde ileri doğru abanmıştı. "Önümüzde biri var," diye fısıldadı.

"Bir Leşçi mi?" diye sordu Garion alçak sesle.

Pol bir an için dikkatini yoğunlaştırdı. "Hayır. Saldırganlardan biri. Saklanmaya çalışıyor."

"Ne kadar uzakta?"

"Pek uzakta değil." Pol her şeyi örten pusa bakmaya devam etti. "Orada," dedi. "Çalılığın ucundaki o ağacın, hani şu kırık dalı aşağı sarkmış olan ağacın arkasında."

Garion, ıslak yapraklar arasından yükselen yamru yumru bir ağaç kökünün arkasında yarı yarıya gizlenmiş kara bir leke gördü. Sonra gözüne bir hareket takıldı; ağaçların arasından ayaklarını sürüyerek çıkan bir suret görür gibi oldu. Bu bulanık sis içinde neredeyse seçilmiyordu bile, gri renkliydi ve o kadar sıskaydı ki iskelete benziyordu. Toprak ve kan lekeleri içinde paçavralar giymişti. Soluk renkli kellesinde seyrek saçları vardı; yürürken havayı kokladığı belirgin bir şekilde belli olan, yarı eğilmiş yürüyen yaratığın kolları aşağı doğru sallanıyordu. Gözleri boş, ağzı açıktı.

Sonra ormandan biri daha belirdi, sonra biri daha. Yaratıklar yaklaştıkça, anlaşılmayan ama sadece son derece aç olduklarını belirten alçak bir inilti sesi çıkartıyorlardı.

"Koşmaya başlayacak!" dedi Polgara.

Gizlenmiş olan saldırgan umutsuzluk içinde bir haykırışla ayağa

fırlayarak, çaresizlik içinde koşmaya başladı. Leşçiler hemen peşine takıldılar, iniltileri daha da hızlanmıştı. Ayaklarını sürüyerek yürüyüşleri hızlandı, bir deri bir kemik bacakları onları orman içinde inanılmaz bir hızla taşıyordu.

Korkunç takipçileri her adımda biraz daha yaklaşan, panik içinde seyirterek kaçmaya çalışan serseri ağaçlar arasından koşuyordu. Sonunda sisin içinde kaybolduğunda aralarında ancak birkaç metre kalmıştı.

Çığlığı insanı şaşkınlıktan donduran, korkunç bir sesti. Tekrar çığlık attı - ve sonra bir kere daha.

“Onu öldürüyorlar mı?” Ce’Nedra’nın sesi tizdi.

Polgara’nın yüzü bembeyaz kesilmişti, gözleri dehşet doluydu. “Hayır,” diye cevap verdi titrek bir sesle.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu İpek.

“Onu yiyorlar.”

“Ama…” Sis içinden gelen çığlık sesi artınca İpek sustu. “Hâlâ…” İpek Pol’e bakakaldı; gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve yanaklarındaki bütün kan çekildi.

Ce’Nedra’nın nefesi kesilir gibi oldu. “Canlı canlı mı?” dedi boğulur gibi çıkan bir fısıltıyla. “Adam canlıyken mi yiyorlar onu?”

“Sizi bu konuda uyarmaya çalışıyordum Haşmetmeapları,” dedi Sadi sertçe. “Çıldırdıkları zaman canlı ile ölü arasında bir ayrım yapmıyorlar. Her şeyle besleniyorlar.”

“Toth,” dedi Belgarath sertçe. “Onları ürkütebilir miyiz?”

Dilsiz adam başını hayır anlamında salladıktan sonra Durnik’e dönerek, elleriyle hızlı hızlı önce başına, sonra karnına dokundu.

“Korkacak kadar sağduyu sahibi olmadıklarını söylüyor,” dedi demirci. “Bütün bildikleri açlıkmış.”

“Ne yapacağız baba?” diye sordu Polgara.

“Onlardan kaçıp kurtulmaya çalışacağız,” diye cevap verdi büyücü, “eğer yolumuza çıkan olursa, öldürmek zorunda kalırız.” Tekrar Toth’a baktı. “Ne kadar koşabilirler?” diye sordu.

Toth bir elini kaldırarak başının üzerinden bir kavis çizdikten sonra bir tane daha çizdi, bir tane daha çizdi.

“Günler boyunca,” diye tercüme etti Durnik.

Belgarath’ın yüzü çok ciddileşti. “Haydi gidelim,” dedi, “ve birbirimize yakın duralım.”

Korkunç ormanın içindeki hızları artık daha ölçülüydü ve

erkekler silahları ellerinde sürüyorlardı atlarını.

İlk saldırı bir mil kadar gittikten sonra gerçekleşti. Bir düzine kadar gri yüzlü Leşçi ayaklarını sürüyerek ağaçların arasından çıktılar ve iğrenç açlıklarının iniltisiyle yollarına yayıldılar.

Garion atını mahmuzlayıp, kılıcını büyük daireler halinde savurarak ileri fırladı. Salyaları akan, hiç düşünmeden onu eyerinden çekip düşülmek için uzanan Leşçilerin safında acımasızca bir yol açtı. Onları çiğneyip geçerken yaratıklardan berbat, çürük bir koku yayıldı. Aralarından geçerken tam yarısını öldürmüştü; sonra atını döndürerek yeniden saldırıyordu ki içi bulanarak aniden atının dizginlerine asıldı. Kılıcından kurtulmuş olan Leşçiler, devrilmiş olanların bedenlerini parçalıyorlar, bir yandan o korkunç iniltilerine devam ederken bir yandan da kanları süzülen et parçalarını söküp parçalayarak bunları pençe gibi elleriyle açık ağızlarına tıkıştırıyorlardı.

Belgarath ile diğerleri bu korkunç yemek sahnesinin kenarından dolandılar, geçerken de gözlerini başka yöne çeviriyorlardı.

“Bir işe yaramayacak baba,” diye açıkladı Polgara. “Eninde sonunda içimizden biri bir hata yapacak. Bir kalkana ihtiyacımız var.”

İhtiyar kurt bir an için düşündü. “Haklı olabilirsin Pol,” diye kabul etti sonunda. Garion’a bakarak, “Durnik ile sen bunun nasıl yapıldığına dikkat edin,” diye talimat verdi. “Biz yorulduğumuzda sizin yerimize geçmenizi istiyorum.”

Belgarath ile Polgara, birleştirdikleri iradelerinin gücüyle meydana getirdikleri engeli ayarlarlarken, hep birlikte yürüyüşe geçtiler. Daha birazcık ilerlemişlerdi ki gri suratlı bir Leşçi yamuk yumuk ağaçlar arasından salyaları akarak ve homurdanarak fırladı. Durnik’in atına on metre kadar yaklaştığında, sanki sert bir duvara çarpmış gibi aniden geriye savruldu. Dehşetle inleyerek tekrar ileri doğru bir hamle yapıp havayı pis, uzun tırnaklı elleriyle tırmalamaya başladı.

“Durnik,” dedi Polgara oldukça sakin bir sesle, “lütfen şununla ilgilenir misin?”

“Peki Pol.” Demircinin yüzü aşırı yoğunlaşma ifadesiyle kırıştıktan sonra tek bir söz söyledi. Leşçi bir an için titreşip gözden kayboldu. Sonra yirmi metre kadar ileride, büyük bir ağacın yanında duruyordu. Yeniden onlara doğru atılmak istedi, fakat her nedense hareket edemiyordu.

“Bu onu tutar sanırım,” dedi Durnik.

“Ne yaptın?” diye sordu İpek çırpınan yaratığa bakarak.

“Kolunu o ağaca kıstırdım,” diye cevap verdi Durnik. “Bir daha saldırmak isterse ya ağacı da yanında getirecek, ya da kolunu geride bırakacak. Canını yakmadım aslında, ama kolunu kurtarması bir-iki gününü alır.”

“Kalkanını sağlam tutuyor musun Pol?” diye sordu Belgarath omzu üzerinden.

“Evet baba.”

“O halde hızımızı biraz artıralım. Biraz hareketin zararı olmaz.”

Önce tırısa geçtiler, ardından atlarını eşkin sürmeye başladılar. Belgarath’ın oluşturduğu kalkan önlerinden bir şahmerdan gibi gidiyor, paçavralar içerisindeki Leşçileri yollarından savuruyordu.

“O kıyafetleri nereden buluyorlar?” diye sordu İpek, atlarını sürerken.

Toth tek eliyle kazar gibi bir hareket yaptı.

“Kazıp çıkardıkları ölülerin üzerinden aldıklarını söylüyor,” diye tercüme etti Durnik.

İpek ürperdi. “Kokunun nereden geldiği de anlaşılmış oldu.”

Bunu izleyen birkaç gün, Garion’un aklını bulandırmaya başlamıştı. Hemen hemen her dört saatte bir Polgala ile Belgarath’ın işini devralmaları gerekiyordu ve Durnik ile birlikte yükselttikleri kalkan her geçen milde daha da ağırlaşır gibiydi. Sis gittikçe fazlalaşmış, her yöne doğru yüz metre ötelerini görmelerine engel olmaya başlamıştı; ayrıca insan suratına benzeyen gövdeleriyle yamru yumru ağaçlar insanı şaşkına çevirecek şekilde beklenmedik bir anda karanlık pustan çıkıveriyordu. Gri ve sıska suretler bu sis içinde hareket ediyorlardı; onlar bu mezar hırsızlarının kaynadığı ormanda ilerlerken, şuursuzca yükselen o inleme sesleri her yanlarından geliyordu.

Leşçiler kalkanın etrafında toplandıkları, kalkanı tırmaladıkları ve o iğrenç özlemleriyle inledikleri için gece korkunç bir dehşete dönüşüyordu. Gün boyunca çabalamaktan yorulan Garion iradesinin her milimini kullanmak zorundaydı - sadece sırası gelince kalkanın kendi üzerine düşen bölümünü ayakta tutmak için değil, aynı zamanda uyanık kalmak için de. Uyku, Leşçilerden de büyük bir düşmandı. Kalkıp volta atmak için kendisini zorluyordu. Kendi kendini çimdikliyordu. Hatta belki rahatsız eder de uykusunu kaçırır diye sol çizmesine bir çakıltaşı koyacak kadar işi abartmıştı.

Bir keresinde bütün yaptıkları bir işe yaramamış ve sonunda uyku galip gelerek, başı yavaşça önüne düşmeye başlamıştı.

İrkilip uyanmasına neden olan o çürük kokusu olmuştu. Başını kaldırırken tam karşısında bir Leşçinin durduğunu gördü. Yaratığın gözleri her türlü düşünceden azadeydi, açık ağzı kırılmış, çürük dişlerini gözler önüne seriyordu; siyah tırnaklı elleri uzanmıştı - ona doğru. Şaşkınlık içinde haykırarak iradesiyle ağır bir darbeyi indirip yaratığı geriye doğru fırlattı. Çılgınlar gibi titreyerek çözülmeye başlayan kalkanı yeniden kurmaya başladı.

Derken sonunda bu korkunç ormanın en güney ucuna vararak yamru yumru ağaçların altından sisle örtülmüş fundalığa çıktılar.

“Takibe devam edecekler mi acaba?” diye sordu Durnik dev arkadaşına. Demircinin sözleri büyük bir yorgunlukla dökülmüştü dudaklarından.

Toth bir sürü anlaşılması güç el hareketi yaptı.

“Ne diyor?” diye sordu Garion.

Durnik’in yüzü soluktu. “Sis sürdüğü sürece vazgeçmeyeceklerini söyledi. Güneşi sevmiyorlar ama sis güneşi saklıyor, o yüzden…” Omzunu silkti.

“O halde kalkanı tutmaya devam etmemiz gerekiyor, öyle mi?”

“Korkarım öyle.”

İçinden geçtikleri fundalık kavruk, çirkin bir yerdi; her yanı alçak dikenli çalılarla ve içi paslı görünüşlü sularla dolu sığ su birikintileriyle kaplıydı. Sis dönüyor, dalgalanıyordu ve her zaman için görüş alanının ucunda Leşçilerin gölgeli suretleri pusuda bekliyordu.

Atlarını sürmeye devam ettiler. Polgara ile Belgarath kalkanın yükünü alınca, Garion eyeri üzerinde kendini salıp yorgunluktan titremeye başladı.

Sonra, belli belirsiz bir tuzlu su kokusu aldı.

“Deniz!” diye haykırdı Durnik sevinçle. “Denize vardık.”

“Şimdi sadece bir tekneye ihtiyacımız var,” diye hatırlattı İpek ona.

Öte yandan Toth kendinden emin bir tarzda ileriyi işaret ederek garip bir hareket yaptı.

“Orada bizi bekleyen bir gemi olduğunu söylüyor,” diye açıkladı Durnik onlara.

“Bizi bekleyen bir gemi mi?” İpek şaşırmış görünüyordu. “Nasıl becerdi bunu?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Durnik. “Söylemedi.”

“Durnik,” dedi İpek, “ne dediğini nasıl anlıyorsun? Yaptığı o el hareketleri bana pek bir şey ifade etmiyor.”

Durnik kaşlarını çatarak, “Bilemiyorum,” diye itiraf etti. “Bunu düşünmemiştim bile. Sanki ne demek istediğini biliyorum.”

“Büyü mü kullanıyorsun?”

“Hayır. Belki de birkaç kez birlikte çalıştığımız içindir. Bu her zaman için insanları birbirlerine yaklaştırır.”

“Dediğin gibi olsun.”

Tümseğe benzer bir tepeyi aşarak, sisli denizden çıkagelen uzun dalgaların yuvarlak çakıl taşlarına vurup sonra hüzün dolu bir tıslamayla geri çekildiği, köpüklerle lekelenmiş suyun kıyı şeridinden kayarak süzülüp biraz duraksadıktan sonra yeniden gelip çarptığı sahile baktılar.

“Gemini göremiyorum Toth,” dedi İpek neredeyse suçlarcasına. “Nerede?”

Toth sisi işaret etti.

“Gerçekten mi?” İpek’in sesi biraz kuşkucuydu.

Dilsiz adam başını evet anlamında salladı.

Grup sahile doğru inmeye başlayınca peşlerinden gelmekte olan Leşçiler daha da huysuzlaşıp yaygara koparmaya başladılar. İniltileri telaşlı bir hal aldı, tepe başında bir ileri bir geri koşuşturmaya başladılar; pençeye benzeyen ellerini özlemle uzatıyorlardı. Ama daha fazla yaklaşmadılar.

“Ben mi hayal görüyorum, yoksa bir şeyden mi korkuyorlar?” diye sordu Kadife.

“Tepeden aşağıya inmiyorlar,” diye kabul etti Durnik. Toth’a döndü. “Korkuyorlar mı?” diye sordu.

Toth başıyla onayladı.

“Neden acaba,” dedi Kadife.

Dev her iki eliyle birden bir hareket yaptı.

“Bunun, onlardan bile daha aç bir şeyle bir ilgisi olduğunu söylüyor,” dedi Durnik. “Ondan korkuyorlar.”

“Belki de köpekbalıklarıdır?” diye fikir yürüttü İpek.

“Hayır. Denizin kendisi.”

Çakıllı sahil şeridine vardıklarında atlarından inerek, yorgun küçük bir grup halinde suyun kıyısında durdular. “İyi misin baba?”

diye sordu Polgara, eyerine yaslanmış karanlık su üzerine yoğun ve soluk olarak yayılmış sise bakmakta olan ihtiyar adama.

“Ne? Ah, evet. İyiyim Pol - biraz aklım karışık o kadar. Eğer orada bir gemi varsa, bunu kimin ayarladığını ve tam bu noktadan çıkacağımızı nasıl bildiklerini bilmek isterdim doğrusu.”

“Daha da önemlisi,” diye ekledi İpek, “onlara geldiğimizi nasıl bildireceğiz. Şu sis bir battaniye gibi her şeyi örtüyor.”

“Toth onların geldiğimizi bildiklerini söylüyor,” dedi Durnik. “Büyük ihtimalle bir saat içinde görüneceklermiş.”

“Ya?” dedi Belgarath merakla. “İyi de bu gemiyi gönderen kim bir kere?”

“Cyradis olduğunu söyledi.”

“O genç hanımla uzun uzun bir konuşacağım bugünlerde,” dedi Belgarath. “Bazı konularda beni oldukça huzursuz etmeye başladı.”

“Geri döndüler,” dedi boynunu eğmiş olan aygırını okşayan Eriond onlara.

“Kim?” diye sordu Garion.

“Leşçiler,” diye cevap verdi oğlan tepeyi işaret ederek. “Pes edip ormana doğru gitmeye başladılar.”

“Bir veda bile etmediler,” diye ekledi İpek pişmiş kelle gibi sırıtarak. “Son günlerde insanların terbiyesine neler oldu anlayamıyorum doğrusu.”

Sislerin içinden bir hayalet gibi çıkıp gelen geminin pruvası ve kıçı garip bir biçimde yüksekti ve ikiz direklerinde geniş yelkenler vardı.

“Gemiyi hareket ettiren nedir?” diye sordu Ce’Nedra, merakla gölgeli siluete bakarak.

“Tam olarak anlayamadım,” dedi Garion.

“Kürek çekmiyorlar,” diye işaret etti Ce’Nedra, “ayrıca en küçük bir esinti de yok.”

Garion geminin arkasına bakınca kızın haklı olduğunu hemen gördü. Hayaletimsi geminin yanlarından çıkan kürekler yoktu; ama yaprağın kıpırdamadığı, sisli havada, yelkenler şişmişti ve tekne yağ gibi suyun üzerinde akar gibi gidiyordu.

“Büyü mü?” diye sordu Ce’Nedra kocasına.

Zihniyle yoklayarak, bir ipucu araştırdı Garion. “Değil gibi,” diye cevap verdi. “En azından benim bildiğim türden bir büyü değil.”

Belgarath yakınlarında duruyordu ve yüzündeki ifade son derece hoşnutsuzdu.

“Gemiyi nasıl hareket ettiriyorlar dede?” diye sordu Garion.

“Bir çeşit cadı işi,” dedi ihtiyar ona, kaşları hâlâ çatıktı. “Ne olacağı belli olmaz ve genellikle pek güvenilir değildir.” Toth’a dönerek, “O gemiye binmemizi mi istiyorsun?” diye sordu.

Toth başıyla onayladı.

“Bizi Verkat’a mı götürecek?”

Toth yine başıyla onayladı.

“Yani eğer gemiyi iten cin yaptığı işten sıkılmazsa - veya bizi tam tersi yöne götürme fikri ona daha eğlenceli gelmezse.”

Toth ellerini iki yana açtı.

“Ona güvenmenizi söylüyor,” diye açıkladı Durnik.

“Ne olur, insanlar bunu bana söylemekten vazgeçse.”

Gemi yavaşladı, omurgası yavaşça çakıllı zemine oturdu. Yan tarafından geniş bir rampa çıktı ve ucu suyun bir metre kadar ilerisine indi. Gönülsüz atını çeken Toth rampaya doğru ilerledi. Sonra dönerek merakla diğerlerine baktı. Eliyle, gelin diye işaret etti.

“Artık gemiye binmemiz gerektiğini söylüyor,” dedi Durnik.

“Duydum,” diye homurdandı Belgarath. “Pekâlâ, binsek fena olmayacak.” Tüm aksiliği üzerinde, atının dizginlerini tutup suya doğru yürüdü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GARİP geminin mürettebatının hepsi ağır bir kumaştan yapılmış kaba, kukuletalı cüppeler giyiyordu. Yüz kemiklerinin fırlak oluşu onlara taştan yontulmuşlar gibi bir görüntü veriyordu ve hepsi de Toth gibi dilsizdi. İşlerini mutlak bir sessizlik içinde yapıyorlardı. Çerek gemicilerin iş yaparken bağırıp çağırmalarına ve küfretmelerine alışık olan Garion, bu sükûneti garip, hatta biraz da sinir bozucu buldu. Gemi bile, gemilere has o alışılmış seslerin hiçbirini çıkarmıyordu. Ne küreklerin yuvaları içindeki gıcırtı sesleri, ne gemi donanımının çatırtısı, ne tahtaların iniltisi - sadece, Garion'un aklının dahi almadığı bir güç veya ruhla, sise boğulmuş deniz üzerinde giden geminin yanlarından akıp geçen suyun çıkardığı şıpırtı vardı.

Bir kez arkalarında kalan sahil sisler içinde kaybolunca, hiçbir dayanak noktası, gittikleri yöne ait hiçbir ipucu kalmamıştı. Sessiz gemi yoluna devam etti.

Garion, elini Ce'Nedra'nın omzuna atmış duruyordu. Leşçilerin ormanındaki çetin sınavdan neredeyse bitap düşmesinin, karanlığın her yanı kaplayan kasvetinin, bitmek tükenmek bilmeyen suyun ve tüm yoğunluğuyla asılı kalmış sisin garip bileşimi, hüzünlü bir ruh haline girmesine ve dalgınlaşmasına neden olmuştu. Sadece yorgun eşinin yanında durup onu kolunun o koruyucu kavisinin içinde tutmak ve boş boş, hiçbir şey düşünüp anlamadan sise bakmak bile yetiyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdı Kadife arkasında bir yerlerden.

Garion dönerek geminin kıç tarafına baktı. İnci renkli sisin içinden inanılmaz kanatları olan hayalet gibi beyaz bir kuş çıkageldi - kollarını açmış uzun boylu bir adamın kol boyundan genişti kanatları. Kanatları hareket etmiyor, ama yine de sessiz kuş gelmeye, bedensiz bir ruh gibi puslu hava içinden kaymaya devam ediyordu.

“Albatros,” diye teşhis etti Polgara bu görkemli yaratığı.

“Bunlar uğursuz sayılmaz mı?” diye sordu İpek.

“Batıl inançlı mısındır Prens Kheldar?”

“Tam sayılmaz ama…” Sözü havada bıraktı.

“Sadece bir deniz kuşu, o kadar,” dedi Pol ona.

“Neden o kadar muazzam kanatları var?” diye sordu Kadife merakla.

“Açık deniz üzerinde uzun mesafeler kateder,” dedi Polgara. “Bu kanatlar pek fazla bir güç sarfettirmeden onu havada tutar. Çok kullanışlıdır.”

Koca kanatlı kuş, havada yan yatıp, uzanıp giden engin denizin bütün boşluğunu taşıyan bir sesle garip, yalnız bir çığlık attı.

Polgara bu garip selama karşılık olarak başını eğdi.

“Ne dedi Pol?” diye sordu Durnik alçak bir sesle.

“Oldukça resmi bir şey,” diye cevapladı karısı. “Deniz kuşları son derece ağırbaşlı olurlar - belki de zamanlarının çoğunu yalnız geçirdikleri içindir bu. Sanırım bu onlara düşüncelerini ifade edebilmek için vakit kazandırıyor. Kara kuşları bol bol gevezelik eder ama deniz kuşları bilge olmaya çalışırlar.”

“Garip yaratıklar, değil mi - yani kuşlar?”

“Alıştığın zaman öyle gelmiyor insana.” Pol yüzünde anlaşılması imkânsız bir ifadeyle geminin yanında sakin havada süzülen, su mermerinden yapılmış gibi duran kuşa baktı.

Albatros iri kanatlarını hareket ettirerek geminin önüne geçti ve tam pruvanın üzerine yerleşerek pus içinde, hiç kıpırdamamacasına asılı kaldı.

Belgarath kıl kıpırdamayan havada olmayacak şekilde şişen yelkenlere bakıyordu. Sonunda homurdanarak Toth’a döndü: “Verkat’a ne kadar zamanda varabiliriz?”

Toth elleriyle kısa bir mesafe gösterdi.

“Bu pek belirgin olmadı dostum.”

Toth yukarıyı işaret ederek parmaklarını sonuna kadar açtı.

“Beş saat kadar diyor Belgarath,” diye tercüme etti Durnik.

“O halde göründüğünden daha hızlı gidiyoruz,” diye gözlemledi ihtiyar adam. “Gerçi bir cini bu kadar uzun süre tek bir işi yapması için nasıl ikna etmeyi başardılar bilemiyorum. Şahsen, şimdiye kadar bir düşünceyi aklında bir dakikadan daha fazla tutabilen bir cinle karşılaşmadım.”

“Sormamı ister misin?” diye önerdi Durnik.

Belgarath yeniden gözlerini kısarak yelkenlere baktı. “Hayır,” dedi. “İstemem herhalde. Cevaptan hoşlanmayabilirim.”

Akşam yaklaşırken Verkat Adası’nın kuzeybatı kıyısı, sis içinden kapkara ve belirsiz yükseldi. Parlak albatrosun eşliğinde adaya daha da yaklaştıklarında, Garion çakıltaşı şeridinin gerisindeki alçak tepelerin sisle örtünmüş sık kara çam ağaçlarıyla kaplı olduğunu gördü. Sahilden biraz içeride, bir köyün pencerelerinden dağınık birkaç ışık altın gibi parlıyor ve köyden sahile doğru bir sıra meşale dolanarak iniyordu. Garion belli belirsiz bir şarkı sesi duydu. Kelimeler seçilmiyordu ama şarkının genel tonu büyük bir hüznü ve nihayetsiz bir özlemi aktarıyordu.

Gemileri sessizce sığ koyda ilerleyerek insan yapımından çok tabii bir kaya oluşumu gibi görünen, taştan kaba bir iskeleye yavaşça yanaştı.

İskelede beyaz keten cüppeli, uzun boylu bir adam duruyordu. Adamın yüzünde kırışık olmamasına, kaşlarının kuzguni siyah olmasına rağmen, uzun saçları Belgarath’ınkiler gibi gümüş rengiydi. “Hoşgeldiniz,” diye selamladı onları. Sesi derin ve garip bir biçimde nazikti. “Benim adım Vard. *Gökler Kitabı*’nın bize asırlar önce bildirdiği gibi, uzun zamandır gelişinizi bekliyorduk.”

“Şimdi neden bu insanları sevmediğimi anlamışsınızdır,” diye homurdandı Belgarath. “İnsanlar her şeyi biliyorlarmış numarası yaptıklarında sinir oluyorum.”

“Affedersin Kutsal Belgarath,” dedi iskeledeki adam hafifçe tebessüm ederek. “Eğer seni memnun edecekse, yıldızlardan okuduğumuz şeyleri gizleriz.”

“Keskin kulakların var Vard,” diye dikkat çekti ihtiyar adam.

“Öyle diyorsan öyledir.” Vard omuzlarını silkti. “Sizin için bir yer ve yemek hazırlandı. Yolculuğunuz uzun ve zorluydu; eminim hepiniz çok yorulmuşsunuzdur. Eğer benimle gelirseniz size yolu göstermek isterim. Halkım hayvanlarınızı ve eşyalarınızı getirir.”

“Çok iyisin Vard,” dedi Polgara geminin parmaklıklarının

ötesinden, dilsiz gemiciler rampalarını limanın taşları üzerine yerleştirirken.

Vard eğilerek selamladı onu. “Varlığınız bize şeref verdi Leydi Polgara,” diye cevap verdi. “Üçüncü Çağın başlangıcından beri bizleri huşu içerisinde bıraktınız.”

Koydan yukarı çıkan yol dardı ve anlaşılmaz bir şekilde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. “Korkarım köyümüzü, batının haşmetli şehirlerine kıyasla biraz kaba bulacaksınız,” diye özür diledi ak cüppeli adam. “Oldum olası çevremize pek önem vermeyiz.”

“Her yer aşağı yukarı aynıdır,” diye kabul etti Belgarath önlerinde, pus içinde parlayan ışıklı pencere kümesine doğru bakarak.

Köy, kaba taşlardan inşa edilmiş, saman damlı yirmi kadar binadan oluşuyordu. Görünürde bir sokağa benzer bir yerleşim düzeni yoktu ve evler gelişi güzel yayılmıştı. Ama köy düzenliydi; bu tür yerlerde kaçınılmaz olarak bulanan dağınıklık göze çarpmıyordu ve her evin kapı eşiğinin sık sık temizlendiği anlaşılıyordu.

Vard onları köyün ortasında hatırı sayılır büyüklükte bir eve götürerek kapıyı açtı. “Kaldığınız sürece bu ev sizin olacak,” dedi. “Sofra hazır; halkımdan birkaç kişi size hizmet edecek. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni çağırın.” Sonra eğilerek döndü ve sisli alacakaranlığa doğru yürüdü.

Ev saray gibi falan değildi, ama içi, dışının kaba sabalığı ile çelişiyordu. Her odada ısı ve ışık saçan alçak, neşeli bir ocak vardı. Kapılar kemerli, duvarlar ise bembeyazdı. Mobilyalar çok sadeydi ama sağlamdı ve yataklar kalın, kuş tüyü yorganlarla örtülüydü.

Orta odada bir masa ile sıralar vardı ve masanın üzerinde üzeri kapalı toprak kaplar duruyordu. Kaplardan gelen kokular Garion’a, günlerdir sıcak bir yemek yemediğini hatırlatmıştı.

“Garip insanlar,” diye gözlemledi Kadife pelerinini çıkarırken, “ama misafirperverliklerine diyecek yok.”

İpek masayı süzüyordu. “Yemeği soğutarak onları gücendirmek doğru olmaz, değil mi? Sizleri bilmem ama ben açlıktan ölüyorum.”

Onlar için hazırlanmış akşam yemeği lezizdi. Yemeklerin hiçbiri alışılmışın dışında değildi, ama baharatlarla hünerle tatlandırılmıştı. Ana yemek, Garion’un ne olduğunu çıkartamadığı bir hayvanın nar gibi kızarmış butuydu; genç kral yemeği pek lezzetli buldu.

“Bu leziz rosto ne etidir?” diye sordu Ce’Nedra, tabağına biraz

daha alırken.

“Keçi sanırım,” diye cevap verdi Polgara.

“Keçi mi?”

“Öyleye benziyor.”

“Ama ben keçiden *nefret* ederim.”

“O üçüncü dilimin canım,” diye dikkat çekti Polgara.

Yemeklerini yedikten sonra hepsi ocak başında toplandılar. Garion üzerinde muazzam bir yorgunluk hissediyor ve yatması gerektiğini biliyordu ama kıpırdayamayacak kadar mayışmıştı.

“Zandramas’ın buradan geçtiğine dair bir ipucuna rastladın mı?” diye sordu İpek.

“Ne? Ha - yoo. Hiçbir şeye rastlamadım.”

“İnsanların olduğu yerlerden kaçınmış hep,” diye dikkat çekti Belgarath. “Buradaki köye geleceğini sanmam. Belki yarın şöyle bir atla dolanıp, onun izine rastlayıp rastlamayacağına baksan iyi olur.”

“Doğrudan Rak Verkat’a gitmemiş midir sizce?” diye fikir yürüttü İpek. “Bütün gemiler orada; o da Mallorya’ya gitmek istiyor, öyle değil mi?”

“Başka bir şeyler de ayarlamış olabilir,” dedi ihtiyar adam İpek’e. “Sonuç olarak kellesine mükâfat konmuş ve Rak Verkat’taki Malloryalılar en az Rak Hagga’dakiler kadar bunu almaya can atar herhalde. Bu yolculuğun her adımı için son derece dikkatli planlar yaptı bugüne kadar. Bu kadar ilerledikten sonra hiçbir şeyi şansa bırakacağını zannetmem.”

Sadi elinde minik toprak şişecikle odaya geri geldi. “Kontes Liselle,” dedi gücenmiş bir tonda, “yılanımı alabilir miyim acaba?”

“Ah, çok özür dilerim Sadi,” dedi kız. “Yanımda olduğunu tamamen unutmuşum.” Elini elbisesinin önüne sokarak dikkatle minik yeşil sürüngeni çıkardı.

İpek nefesi kesilir gibi olarak geriledi.

“Onu aşırmaya çalışmıyorum,” diye ikna etti Sadi’yi Kadife. “Ama zavallıcık o kadar üşümüştü ki.”

“Ya, öyle.” Hadımağası yılanı kızdan aldı.

“Sadece onu ısıtmaya çalışıyordum Sadi. Hastalanmasını istemezsin değil mi?”

“İyilikseverliğin kalbimi parçaladı.” Dönerek bileğine tembelce dolanan Zith ile birlikte yatak odasına doğru gitti.

Ertesi sabah Garion evin arka bölümüne bitişik yapılmış

sundurmaya gitti, atını eyerledi ve sisli denizden kopup gelen dalgaların nihayetsizce gelip patladığı çakıllı sahil şeridine yeniden indi. Durup önce sahilin bir başından, bir başına baktı. Omzunu silkerek atım kuzeybatıya çevirdi.

Kumsalın, kayaların yayılmış olduğu yukarı kısmı, denizin taşıyıp getirdiği sudan aklaşmış dizi dizi tahta parçasıyla doluydu. Atıyla geçerken gözleri, dalların ve kırık kalasların oluşturduğu bu karışık yığınları öylesine tarıyordu. Zaman zaman diğer şeylerin arasında, bir geminin hüzünlü sonuna tanıklık eden, kesilip yontulmuş bir kalası fark ediyordu. Bu tahta parçalarının koparak geldiği o gemi kazasının belki de bir yüzyıl kadar önce meydana gelmiş olabileceği geldi aklına; ayrıca bu kalıntılar dünyanın yarısını dolaşıp geldikten sonra tuzla kabuk bağlamış bu çakıl taşları arasına sürüklenmiş de olabilirlerdi.

“Tüm bunlar çok ilginç,” dedi zihninin içindeki alaycı ses ona, *“ama yanlış yöne gidiyorsun.”*

“Nerelerdeydin?” diye sordu Garion dizginlerine asılarak.

“Neden hep sohbetlerimize bu soruyla başlamak zorunda kalıyoruz? Cevabın sana bir anlam ifade edeceğini zannetmiyorum, o yüzden neden bu kadar ısrar ediyorsun? Dön ve geri git. İz, köyün diğer tarafında ve senin adayı çepeçevre dolaşacak kadar vaktin yok.”

“Zandramas hâlâ oğlumla birlikte burada mı?” diye sordu Garion aceleyle, yakalanması zor ses yeniden gitmeden önce aklındaki sorunun cevabını alabilmek için.

“Hayır,” diye cevap verdi ses. *“Bir hafta kadar önce ayrıldı.”*

“O halde ona yaklaştık,” dedi Garion yüksek sesle, yeniden ümitlenmişti.

“Bu mantıklı bir varsayım olur.”

“Nereye gitti?”

“Mallorya’ya - ama bunu zaten biliyordun, öyle değil mi?”

“Biraz daha açık konuşamaz mısın? Mallorya büyük bir yer.”

“Yapma şunu Garion,” dedi ses ona. “*UL sana oğlunu bulmanın senin görevin olduğunu söyledi. Bunu senin yerine o yapamayacağı gibi, ben de yapamam. Ha, bu arada, Ce’Nedra’ya gözkulak ol.”*

“Ce’Nedra’ya mı? Neden?”

Ama ses gitmişti bile. Garion küfrederek geldiği yöne döndü.

Sırtında bağlı duran kılıcı, köyün bir fersah kadar güneyinde, iki sivri burnun arasında kalan gizli bir koyda, onu çekmeye başladı. Derhal dizginlerine asılan Garion kılıcını çekti. Kılıç elinde dönerek

şüphe bırakmayacak bir şekilde iç kısmı işaret etti.

Garion Demirpençe'nin kılıcını eyer kayışına takarak atını tepeye doğru tırıs yürüttü. Yön değişmiyordu. Önünde uzun, otlu bir yokuş vardı; onun ardında da çam ormanının puslu kıyısı. İçinde bulunduğu durumu bir anlığına düşündükten sonra Zandramas'ın peşine tek başına takılmaktansa dönüp diğerlerini uyarmanın daha doğru olacağını düşündü. Atını köye doğru döndürünce, koyun sığ sularına doğru baktı. Orada, suyun altında yan yatmış küçük bir gemi enkazı duruyordu. Garion'un yüzü soldu. Bir kez daha Zandramas kendisine yardım edenleri öldürerek mükâfatlandırmıştı. Bineğini mahmuzlayarak biraz daha hızlanmasını sağlayıp, deniz ile karanlık orman arasındaki sisli çayırlardan ormana doğru gitmeye başladı.

Vard'ın onlara vermiş olduğu eve vardığında neredeyse öğle olmuştu; eyerinden yere atlayarak mümkün olduğu kadar heyecanına hâkim olmaya çalıştı.

"Eee?" diye sordu elinde bir maşrapayla ateşin önünde oturan Belgarath, Garion odaya girdiğinde.

"İzi bir mil kadar güneyde."

Masada oturmakta olan Polgara, incelediği bir parşömen parçasından başını kaldırdı hemen. "Emin misin?" diye sordu.

"Taş emin." Garion pelerinini açtı. "Ha - dostumuz beni yine ziyaret etti." Alnına hafifçe vurdu. "Zandramas'ın adadan bir hafta kadar önce ayrıldığını ve Mallorya'ya gittiğini söyledi. Ondan bütün koparabildiğim bu kadar. Ce'Nedra nerede? Ona gittikçe yaklaştığımızı söylemek istiyorum."

"Uyuyor," dedi Polgara, parşömeni dikkatle katlayarak.

"O elindeki dedemin aradığı kitapların bir parçası mı?" diye sordu.

"Hayır canım. Dün gece içtiğimiz çorbanın tarifi." Belgarath'a döndü. "Eee baba? Yine izi sürmeye mi başlayacağız?"

Belgarath bu konuda düşündü; dalgın dalgın ocakta oynaşan ateşi seyrediyordu. "Emin değilim Pol," diye cevap verdi sonunda. "Bu adaya özellikle getirildik, belirli bir şey için; burada bulunmamızın tek nedeninin Zandramas'ın izini bulmamız olduğunu zannetmiyorum. Bence bir-iki gün daha kalmalıyız."

"Zandramas ile aramızı inanılmayacak kadar çok kapattık baba," diye hatırlattı güzel büyücü babasına. "Neden bir yerde bekleyip bu zamanı kaybedelim."

“Bir önsezi de istersen Pol. Fakat burada bir şeyi beklememiz gerektiğine dair çok güçlü bir his var içimde - çok önemli bir şeyi beklememiz gerekiyor.”

“Bence hata yapıyorsun baba.”

“Böyle düşünmekte özgürsün Pol. Seni ne düşünmen gerektiği konusunda zorlamadım asla.”

“Sadece ne yapmam gerektiği konusunda zorladın, o kadar.”

“O da *benim* ayrıcalığım. Çocuklarını yönlendirmek bir babanın görevidir. Eminim anlıyorsundur.” Kapı açıldı ve İpek ile Kadife içeri girdiler; dışarıda güneşsiz bir öğlen ışığı vardı. “İzi buldun mu?” diye sordu İpek, pelerinini çıkartarak.

Garion başıyla onayladı. “Sahilin bir fersah kadar aşağısında kıyıya çıkmış. Sonra kendisini getiren gemiyi batırmış. Sahilden elli metre kadar açıkta, tüm mürettebatıyla suyun altında yatıyor.”

“Tarzını hiç değiştirmiyor,” diye dikkat çekti İpek.

“Bu sabah neyin peşindeydin?” diye sordu Garion.

“Başkalarının işine burnumu sokuyordum.”

“Biz buna ‘istihbarat’ diyoruz Kheldar,” dedi Kadife burnu havada, bir yandan pelerinini çıkartıp elbisesinin önünü düzeltirken.

“Aynı kapıya çıkıyor, öyle değil mi?”

“Tabii, ama ‘başkalarının işine burnunu sokmak’ çok daha ahlaksızca geliyor kulağa.”

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordu Garion.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti İpek, ısınmak için ataşe yaklaşarak. “Bütün bu insanlar feci şekilde kibar, ama doğrudan sorulan her soruyu da geçiştirme konusunda çok iyiler. Ancak bir şey söyleyebilirim. Burası hakiki bir köy değil - en azından bizim anladığımız anlamda değil. Kaba ve taşralı görünmesi için çok büyük bir dikkatle inşa edilmiş; ayrıca buradaki halk ekin ekip, hayvan bakıyormuş numarası yapıyor, ama bunların hepsi gösteriş. Aletlerinde kullanıldıklarına dair en ufak bir iz yok ve hayvanları da biraz aşırı bakımlı.”

“O halde ne yapıyorlar?” diye sordu Garion.

“Bence zamanlarını araştırmayla geçiriyorlar,” diye cevapladı Kadife. “Kadınların birini ziyarete gitmiştim; evindeki masanın üzerinde bir çeşit çizim vardı. Kadın onu kaldırmadan şöyle bir bakabildim. Bir takımyıldızın haritasına benziyordu - gece göğünün bir resmi gibi bir şeydi.”

Belgarath homurdandı. “Astrologlar. Hiçbir zaman astrolojiye çok güvenmemişimdir. Yıldızlar her çeyrek saatte bir başka bir şey söylermiş gibidir.” Bir an için bu konuda düşündü. “Prolgu’da Gorim, bu insanların -tıpkı güney Mallorya’da yaşayanlar gibi- Dal olduğunu söylemişti; bu güne kadar kimse Dalların neyin peşinde olduklarını öğrenemedi. Uysal ve sakin dururlar ama bunun sadece bir maske olduğundan kuşkulanıyorum ben. Dalasya’da birkaç öğrenim merkezi vardır; buranın da onlar gibi bir yer olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmam. Gözleri bezle örtülmüş birini gördünüz mü - Cyradis gibi?”

“Bir kâhine mi?” diye sordu İpek. “Ben görmedim.” Kadife’ye baktı.

Kadife hayır anlamında başını salladı.

“Toth bize bazı cevaplar verebilir baba,” dedi Polgara. “O, bu insanlarla bizim beceremediğimiz bir şekilde anlaşabiliyor.”

“Peki sence bir dilsizden cevapları nasıl öğreneceğiz dersin Polgara?” diye sordu İpek ona.

“Durnik onunla konuşuyor sayılır,” diye cevap verdi güzel büyücü. “Bu arada, onlar nerede?”

“Köyün yukarısında bir gölcük buldular,” diye cevap verdi Kadife. “Dolu olup olmadığına bakıyorlar. Eriond da onlarla birlikte.”

“Kaçınılmaz olarak.” Polgara gülümsedi.

“Biraz bezdirici olmuyor mu?” diye sordu Kadife. “Bütün zamanını balık avlayarak geçirmesi yani?”

“Sağlıklı bir faaliyet,” dedi Polgara. Manalı manalı Belgarath’ın elindeki kupaya baktı. “Ve büyük ihtimalle adını verebileceğim bazılarının eğlencelerinden de çok daha iyidir.”

“Sonra ne yapacağız eski dostum?” diye sordu İpek Belgarath’a.

“Bir süre kendimizi sıkıp oturalım ve gözlerimizle kulaklarımızı dört açalım. Sanki burada önemli bir şey olacakmış gibi içimi kemirip duran bir his var.”

O akşamüstü hafif bir esinti, aşağı yukarı bir haftadır üzerlerine çökmüş olan sisi biraz karıştırmaya başlamıştı. Akşam yaklaştığında, kavuşmakta olan güneşle koyu bir kızıla boyanmış batı tarafındaki yoğun bir bulut kümesi hariç, esintiler gökyüzünü iyice açmıştı.

Sadi gününü Vard ile geçirmişti; döndüğünde yüzündeki ifadede hüsran vardı.

“Ondan bir şeyler sızdırabildin mi?” diye sordu İpek.

“Bir anlam yükleyebileceğim hiçbir şey öğrenemedim,” diye cevap verdi hadımağası. “Bence bu insanların gerçeklerle ilişkisi oldukça zayıf. Görünüşe göre onları tek ilgilendiren görev adını verdikleri müphem bir şey. Vard tam olarak bu görevin ne olduğunu söylemedi, ama sanki zamanın başlangıcından beri bu konu için bilgi topluyorlar.”

Alacakaranlık ada üzerine çökerken, Durnik yanında Eriond ile birlikte omzunda olta sopası, yüzünde yorgun bir ifadeyle çıkageldi.

“Toth nerede?” diye sordu Gairon.

“Katılması gereken bir şey olduğunu söyledi,” diye cevap verdi Durnik, dikkatle olta takımını inceleyerek. “Belki de daha küçük bir oltaya ihtiyacım vardır,” diye fikir yürüttü kendi kendine.

Polgara ile Kadife akşam yemeğini hazırlarken, İpek Garion’a bakarak, “Gel gidip bacaklarımızı bir açalım,” diye önerdi.

“Yani hemen şimdi mi?”

“İçimde bir huzursuzluk var.” Gelincik suratlı adam sandalyesinden kalktı. “Haydi gel,” dedi. “Biraz daha o sandalyede oturacak olursak kök salacaksın.”

Kafası karışan Garion arkadaşının peşinden dışarıya çıktı. “Bütün onların anlamı neydi?” diye sordu.

“Toth’un neyin peşinde olduğunu öğrenmek istedim, Liselle’in de peşime takılmasını istemedim.”

“Ondan hoşlandığını zannediyordum.”

“Hoşlanıyorum ama gittiğim her yerde onun omzumun üstünden olanları seyretmeye çalışmasından bıktım.” Durdu. “Bunlar da nereye gidiyor?” dedi köy ile ormanın kıyısı arasında uzanan çayıra yayılmış meşale dizisini işaret ederek.

“İzleyip öğrenebiliriz,” diye teklif etti Garion.

“Doğru. Haydi gidelim.”

Vard, meşale taşıyan köylüleri çayırın ormanın kenarına denk gelen yukarı kısmına doğru götürüyordu ve diğerlerinin yanında uzun boyuyla yükselen Toth, Vard’ın yanında yürüyordu. Garion ile İpek uzun otlar arasında eğilerek, yürüyenlere paralel bir yol tutturdular, ama biraz uzak durmaya özen gösterdiler.

Meşaleli köylüler ormanın kıyısına yaklaşınca ağaçların altından birkaç karanlık suret belirerek onları beklemeye başladı. “Şunları seçebiliyor musun?” diye fısıldadı Garion.

İpek başını salladı. “Çok uzak,” diye mırıldandı, “üstelik

yeterince ışık da yok. Biraz daha yaklaşmamız lazım." Yüzüstü yatarak otların arasından sürünmeye başladı.

Çayır günler süren ağır sis nedeniyle hâlâ ıslaktı; Garion ile İpek ağaçların kıyısının koruyucu gölgelerine vardıklarında sırılsıklam olmuşlardı.

"Bu işten pek zevk aldığım söylenemez," diye fısıldadı Garion biraz öfkeyle.

"Erimezsin herhalde," diye fısıldadı İpek de ona. Sonra başını kaldırıp ağaçların arasından bakarak, "Şunların gözleri bağlı mı?" diye sordu.

"Öyleye benziyor," diye cevap verdi Garion.

"O halde bunlar kâhine demek, öyle değil mi? Bunların hiçbirini köyde görmedik, demek ki ormanda bir yerlerde yaşıyorlar. Dur bakalım biraz daha yaklaşabilecek miyiz? Bütün bu olanlar müthiş merakımı kabarttı."

Meşalelerini bırakmayan köylüler ıslak ormanda birkaç yüz metre kadar daha ilerledikten sonra, geniş bir açıklıkta durdular. Ağaçlar arasındaki bu açıklığın kıyısında bir dizi kabaca kesilmiş taş blok vardı ve her biri aşağı yukarı iki adam boyundaydı. Köylüler bu taş blokların arasına yerleşerek meşaleyle aydınlanmış bir halka oluşturdular; aşağı yukarı bir düzine kadar gözleri bağlı kâhine de halkanın ortasında toplanıp ellerini birleştirerek başka bir halka oluşturdu. Her kâhinenin arkasında iriyarı, kaslı bir adam - Garion'un tahminine göre rehberleri veya koruyucuları- duruyordu. Tam ortada, o iç halkanın çevrelediği yerde gümüş saçlı Vard ile dev Toth vardı.

Garion ile İpek sürünerek biraz daha yaklaştılar.

Açıklık alandaki tek ses meşalelerin çıtırtısıydı; sonra önce son derece yavaş ama zamanla artan bir güçle halkadaki insanlar şarkı söylemeye başladı. Şarkıları birçok bakımdan Ulgoların ahenksiz ilahilerine benziyordu ama yine de bazı ince farklar vardı. Müzik veya ahenk dersi almamış olmasına rağmen Garion, bu ilahinin Urgo mağaralarında beş bin yıldır çınlayan ilahiden daha eski ve belki de daha saf olduğunu kavradı. Ani bir kavrayışla, sonsuz asırlar boyu süren yankıların zamanla nasıl Ulgoların şarkısına karışarak bozmuş olduğunu da anladı. Dahası, bu ilahi UL'a değil bilinmeyen bir tanrıya hitap ediyordu ve bu isimsiz tanrıya, ortaya çıkması, nasıl UL Ulgolara yol gösterip koruyorsa, Dallara yol gösterip koruması için niyaz eden bir duaydı.

Sonra bu inanılmaz derecede kadim ilahiye katılan başka bir ses duydu, ya da hissetti. Zihninin içinde duyduğu garip bir yakarış, tuhaf halkalar oluşturmuş bu insanların seslerinin yıldızlı göğe yükselttiği şarkıya toplu iradelerini de kattıklarının mistik bir belirtisi olmuştu.

Ağaçların arasındaki alanın tam ortasında bir titreşim oldu ve Cyradis'in beyaz keten cüppeli ve kukuletalı, gözleri bağlı parlak sureti belirdi.

"Nereden geldi?" dedi İpek nefesi arasından.

"Aslında orada değil," diye fısıldadı Garion. "Bu bir gönderi. Dinle."

"Hoşgeldin Kutsal Kâhine," diye selamladı Vard parlak sureti. "Çağrımıza icabet ettiğin için sana müteşekkiriz."

"Bu minnettarlık lüzumsuz Vard," diye cevapladı gözleri örtülü kızın berrak sesi. "Ben üzerime yüklenmiş vazifenin bir borcu olarak mukabele ettim. Peki arayıcılar vasıl oldular mı?"

"Oldular Kutsal Cyradis," diye cevap verdi Vard, "ve Belgarion denilen, burada aradığım buldu."

"Işığın Çocuğu'nun araştırması henüz başladı," diye belirtti suret. "Karanlığın Çocuğu uzaktaki Mallorya kıyısına vardı ve şu anda Ashaba'daki Torak'ın Evine doğru yola çıktı. Artık Ebedi Kişi'nin *Çağlar Kitabım* açmasının zamanı geldi."

Vard'ın yüzünde bir endişe belirdi. "Bu akıllıca olur mu Cyradis?" diye sordu. "Kadim Belgarath'a o ciltte bulacağı şey konusunda güvenebilir miyiz? Tüm yaşamı, her şeyi denetim altında tutan iki ruhtan *birine* adanmıştı."

"Öyle olması gerekiyor Vard, yoksa Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu'nun tayin edilmiş zamanda karşılaşmaları mümkün olmaz ve *bizim* görevimiz de yerine gelmemiş olur." Kız içini çekti. "Zaman azalıyor," dedi onlara. "İlk Çağ'dan beri beklediğimiz şey, hızla yaklaşıyor; benim bunca yorucu asır boyunca üzerimize düşmüş olan o görevi yerine getirmem gereken o an gelmeden önce, her şeyin tamamlanmış olması gerekir. *Çağlar Kitabı*'nı Ebedi Belgarath'a verin ki Işığın Çocuğu'nu her şeyin sonsuza dek kararlaştırılacağı artık olmayan yere götürsün." Sonra beyaz cüppeli Vard'ın yanında kayıtsızca dikilen uzun boylu dilsiz adama döndü. "Sensiz gönlüm bomboş," dedi ona neredeyse ağlamaklı bir sesle. "Adımlarım aksıyor, yalnızım. Yalvarırım sevgili can yoldaşım, vazifeni bitirmek için acele et çünkü senin yokluğun beni tek

başıma bıraktı.”

Meşale ışığında Garion Toth’un gözlerindeki yaşları ve yüzündeki ıstırabı son derece belirgin bir şekilde gördü. Dev titrek surete uzandı, sonra çaresizlikle elini yanına bıraktı.

Cyradis de neredeyse gayri ihtiyari bir şekilde elini kaldırdı.

Sonra yok oldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“ASHABA dediğinden emin misin?” diye sordu Belgarath üzerine basa basa.

“Ben de duydum dede,” diye teyit etti Garion İpek’in biraz önce vermiş olduğu bilgileri. “Karanlığın Çocuğu’nun Mallorya’ya vardığını ve Ashaba’daki Torak’ın Evine doğru yola çıktığını söyledi.”

“Ama orada hiçbir şey yok,” diye karşı çıktı Belgarath. “Vo Mimbre’den sonra Beldin ile oranın altını üstüne getirdik.” Kaşlarını çatarak, bir ileri bir geri volta atmaya başladı. “Zandramas orada ne arıyor olabilir? Orası boş bir ev.”

“Belki *Çağlar Kitabı*’ndan bir cevap bulabilirsin,” diye önerdi İpek.

Belgarath olduğu yerde durarak ona dik dik baktı.

“Ha, sanırım o bölümü henüz anlatmadık,” dedi ufak tefek adam. “Cyradis Vard’a, o kitabı sana vermesi gerektiğini söyledi. Vard bu fikri pek sevmedi ama Cyradis ısrar etti.”

Belgarath’ın elleri titremeye başladı; belirgin bir çabayla kendisini denetim altına alabildi.

“Önemli bir şey mi?” diye sordu İpek merakla.

“Demek ki bütün bunların nedeni buymuş!” diye patladı ihtiyar adam. “Bizi buraya getirmelerinin bir nedeni olduğunu biliyordum.”

“Çağlar Kitabı nedir Belgarath?” diye sordu Ce’Nedra.

“Bu, *Mallorya Kehanetleri*’nin, yani Keli Kâhinelerinin kutsal kitabının bir kısmıdır. Anlaşıldığı kadarıyla buraya, özellikle o

kitabın elime geçmesi için yönlendirilmişiz.”

“Bunlar benim için biraz karışık eski dostum,” dedi İpek ürpererek. “Gel gidip temizlenelim Garion. Sırılsıklam oldum.”

“Siz nasıl oldu da bu kadar ıslanabildiniz?” diye sordu Kadife.

“Otların içinde sürünüyorduk.”

“Bu durumu açıklıyor sayılır.”

“Bunu yapmak zorunda mısın Liselle?”

“Neyi?”

“Boş ver. Haydi gel Garion.”

“Seni bu kadar huzursuz eden nedir?” diye sordu Garion, İpek’le birlikte holden evin arkasına doğru yürürken.

“Pek emin değilim,” diye cevap verdi İpek. “Sanki sürekli arkamdan gülüyormuş ve aklında bana söylemediği bir şeyler gizliyormuş gibi geliyor. Her nedense beni sinirlendiriyor.”

Kurulanıp, temiz bir şeyler giydiler; evin ateşin ışığıyla aydınlanmış, sıcak ana odasına döndüklerinde Toth’un da dönmüş olduğunu gördüler. Koca adam ellerini dizleri üzerinde kavuşturmuş, kayıtsız bir havada kapının yakınındaki bir sırada oturuyordu. Garion’un ağaçların arasındaki açıklıkta görmüş olduğu o ıstırap gitmişti adamın yüzünden; ifadesi de her zamanki kadar anlaşılmazdı.

Belgarath ateşin yanına oturmuş, ışığın düşmesi için deri kaplı büyük bir kitabı biraz eğik tutuyor, gözleri kitap üzerinde dikkatle dolanıyordu.

“Kitap bu mu?” diye sordu İpek.

“Evet,” diye cevap verdi Polgara. “Toth getirdi.”

“Umarım bu yolculuğa değecek bir şeyler söylüyordur.”

Garion, İpek ve Toth yemek yerken, Belgarath *Çağlar Kitabı*’nın çatırtayan sayfalarını sabırsızlıkla çevirerek okumaya devam etti. “Şunu bir dinleyin,” dedi. Boğazını temizleyerek yüksek sesle okumaya başladı: “Ey halkım, bilesiniz ki zamanın nihayetsiz caddelerinde tenzilen bulunan her şey ayrılıkla bozulmuştur - çünkü yaradılışın tam kalbinde ayrılık vardır. Lâkin yıldızlar ile taşlar içindeki ruhlar ve sesler bu ayrılığın nihayete ereceği, her şeyin tekleşeceği bir günden söz ederler, çünkü yaradılış bizzat bu günün geleceğini bilir. Ve zamanın tam merkezinde iki ruh birbiriyle çekişir ve bu iki ruh yaradılışı ayıran şeyin iki yüzüdür. Bunlar arasında bir seçim yapmamızın icap edeceği bir gün gelecektir; yapmamız icap eden seçim mutlak iyilik ile mutlak kötülük

arasındaki seçimdir ve *bizim* seçimimiz -iyilik veya kötülük olsun- günlerin sonuna kadar hüküm sürecektir. Peki ama hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Şu gerçeği de bilesiniz ki, dünyanın ve tüm diğer dünyaların taşları, kayaları sürekli olarak ayrılmanın tam merkezinde bulunmuş olan iki taş hakkında mırıldanırlar. Bir zamanlar bu taşlar tekti ve tam yaradılışın kalbinde duruyorlardı, fakat tüm diğer şeyler gibi güneşleri yok eden güçle onlar da yarılıp ayrıldılar. Bu iki taşın bir araya geleceği yerde, bu iki ruh arasındaki son karşılaşmanın hasıl olacağından kuşku yoktur. Bütün ayrılığın bitip her şeyin yeniden tek olacağı gün gelecektir - *lâkin* iki taş arasındaki ayrım o kadar fazladır ki bunların birleşmesi mümkün değildir. Ayrımın son bulacağı gün taşlardan birinin varlığı ebediyen bitecektir ve aynı gün ruhlardan biri de ebediyen yokolacaktır."

"Taş'ın, bu asıl taşın sadece *yarısı* olduğunu mu söylemeye çalışıyorlar?" diye sordu Garion, kulaklarına inanamayarak.

"Diğer yarısı da Sardion olmalı," diye onayladı Belgarath. "Bu birçok şeyi de açıklıyor."

"İkisi arasında bir bağ olduğunu bilmiyordum."

"Ben de, ama uymuyor da değil, öyle değil mi? Bütün bu mesele başından beri çift çift çıkıyor ortaya: İki Kehanet, iki yazgı, bir Işığın Çocuğu ve bir Karanlığın Çocuğu- mantıken iki tane de taş olması gerekiyor, değil mi?"

"Sardion'un gücü de Taş'ınki kadar olacak," diye ekledi Polgara ciddiyetle.

Belgarath başıyla onayladı. "Karanlığın Çocuğu'nun ellerinde, Garion'un Taş ile yapabildiği her şeyi yapabilir - üstelik biz daha henüz Taş'ın Garion'un elinde neler yapabileceğini tam olarak denemedik bile."

"Bu, Zandramas'ın Sardion'a ulaşmasına mani olmamız için bizi biraz daha yüreklendirmiş oldu değil mi?" dedi İpek.

"Ben bu konuda dünyadaki en büyük saike sahibim," dedi Ce'Nedra hüzünle.

Garion ertesi sabah erkenden kalktı. Ce'Nedra ile paylaştığı odadan çıktığında Belgarath'ı ana odadaki masa başında, önünde *Çağlar Kitabı,* erimiş bir mumla oturur buldu.

"Sen yatmadın mı dede?"

"Ne? Ha - hayır. Rahatsız edilmeden şunu sonuna kadar bir

okumak istedim.”

“İşe yarar bir şey buldun mu?”

“Çok fazla şey Garion. Çok fazla şey. Artık Cyradis’in ne yaptığını biliyorum.”

“O da gerçekten bu işin içinde mi?”

“O öyle olduğuna inanıyor.” İhtiyar adam kitabı kapayarak sandalyesine yaslanıp düşünceli düşünceli karşı duvara baktı. “Şimdi, bu insanlar ve Dalasya’da, Kell’deki diğer insanlar iki Kehanet -kâinatı ayırmış olan iki güç- arasında bir seçim yapmanın kendi görevleri olduğunu ve yapacakları bu seçimin de bu sorunu bir sonuca ulaştıracağını düşünüyor.”

“Seçim mi? Bu kadar mı? Yani bütün yapmaları gereken birinden birini seçmek - böylece her şey hallolacak, öyle mi?”

“Kabaca evet. Bu seçimin Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu’nun karşılaşması sırasında -hem Taş’ın, hem de Sardion’un hazır bulunacağı bir zamanda- yapılması gerektiğine inanıyorlar. Tarih boyunca bu seçim hep kâhinelerden birine bırakılmış. Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu’nun her karşılaşmasında bu kâhine orada hazır bulunuyormuş. Tahminimce, sen Torak’la karşılaştığında Cthol Mishrak’ta da bunlardan biri dolanıp durmaktaydı. Her neyse, bu görev sonunda Cyradis’e düşmüş. Cyradis Sardion’un nerede olduğunu ve buluşmanın ne zaman vuku bulacağını biliyor. O da orada olacak. Eğer bütün şartlar uygun olursa, seçimini yapacak.”

Garion sönmekte olan ateşin başında bir sandalyeye oturdu. “Aslında tüm bunlara inanmıyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum Garion. Bütün hayatlarımızı Kehanet’in bildirdiklerini yaşayarak geçirdik; Kehanet beni buraya getirip, bu kitabın elime geçmesini sağlamak için epey bir zahmet çekti. Bütün bu gizemciliğe inanmayabilirim, ama yok sayacak da değilim.”

“Geran hakkında bir şey söylüyor mu? Bütün bu olup bitenlerde onun rolü ne?”

“Emin değilim. Bir kurban olabilir - Agachak’ın inandığı gibi. Ya da, Zandramas belki onu sırf senin onun peşine düşerek Taş’ı da yanında getirmen için kaçırmıştır. Taş ile Saridon, aynı yerde bir araya getirilinceye kadar, hiçbir şey yerli yerini bulmayacak.”

“O, artık olmayan yer,” diye ekledi Garion kinayeyle.

Belgarath homurdandı. “Bu sözde beni sürekli rahatsız eden bir şey var,” dedi. “Bazen tam yakalayacak gibi oluyorum ama hep

elimden kayıp gidiyor. Daha önce gördüm ya da duydum, ama nerede olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum."

Polgara odaya girerek, "İkiniz de erkencisiniz," dedi.

"Garion öyle," diye cevap verdi Belgarath. "Bense geç kaldım."

"Bütün gece yatmadın mı baba?"

"Öyle gibi oldu. Sanırım beklediğim şey buymuş." Elini önünde duran kitabın üzerine koydu. "Diğerleri kalkar kalkmaz toparlanıp, gitmek için hazırlanalım. Harekete geçmemizin zamanı geldi."

Dış kapı hafifçe vuruldu. Garion ayağa kalkıp odanın diğer tarafındaki kapıya giderek açtı.

Vard, yeni aydınlanmaktaki günün soluk gri ışığında, dışarıda duruyordu. "Size söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Gir içeri." Garion kapıyı onun için açık tuttu.

"Günaydın Vard," diye karşıladı Belgarath ak cüppeli adamı. "Sana bu kitap için teşekkür etme fırsatı bulamamıştım."

"Bunun için Cyradis'e teşekkür etmen lazım. Onun talimatı üzerine verdik kitabı sana. Sanırım dostlarınla birlikte yola çıkmalısın. Yaklaşan askerler var."

"Malloryalılar mı?"

Vard başıyla onayladı. "Rak Verkat'tan bir kol asker yola çıkmış. Büyük ihtimalle öğleden önce köyümüze varırlar."

"Bize bir tekne verebilir misiniz?" diye sordu Belgarath. "Mallorya'ya gitmemiz gerek."

"Bu, şu anda pek akıllıca olmaz. Şu anda sahilde devriye gezen Mallorya gemileri de var."

"Sence bizi mi arıyorlar?" diye sordu Polgara.

"Mümkündür Leydi Polgara," diye itiraf etti Vard. "Fakat Rak Verkat'taki komutan daha önce de kırsal alanların bu şekilde taranmasını emretmişti - genellikle hâlâ Ada'da saklanıyor olabilecek Murgo'ları toplamak için yapıyordu bunu. Birkaç gün ortalıkta dolandıktan sonra Rak Verkat'taki garnizonlarına geri dönerler. Eğer şu anki gezinmeleri sadece bu rutin araştırmalardan biriyse, askerler çok ince eleyip sık dokumazlar ve buralarda da pek oyalanmazlar. Onlar gider gitmez siz köye dönebilirsiniz; biz de size bir gemi hazırlarız."

"Şuradaki orman tam olarak ne genişliktedir?" diye sordu Belgarath.

"Oldukça geniş Kadim Kişi."

“Güzel. Malloryalılar ormanda pek rahat olmazlar. Bir kez ağaçların arasına girince onlardan sakınmakta pek bir zorluk çekeceğimizi zannetmem.”

“Ama ormanda yaşayan münzeviden sakınmanız icap eder.”

“Münzevi mi?”

“Zavallı bir deli. Aslında kötü bir insan değildir ama yolculara oyun etmekten hoşlanır.”

“Bunu unutmayacağız,” dedi Belgarath. “Garion, git diğerlerini kaldır. Yola çıkmak için hazırlanalım.”

Ayrılmaya hazır olduklarında güneş doğudaki alçak tepelerin ardından yükselmişti. Sadi köyün üzerine yayılan ve limandaki dalgaların üzerinde pırıldayan parlak güneş ışığına baktı. “Tam lazım olduğunda şu sis nereye gitti?” diye sordu ortalığa.

Belgarath etrafına bakındı. “Malloryalılar gelinceye kadar dört saatimiz var,” dedi onlara. “Bu vakti, burasıyla aramızdaki mesafeyi açmak için kullanalım.” Vard’a döndü. “Teşekkür ederiz,” dedi sadece, “her şey için.”

“Bütün Tanrılar sizinle olsun,” diye cevap verdi gümüş saçlı adam. “Şimdi gidin - çabuk.”

Köyden çıkıp karanlık ormanın kıyısına kadar uzanan çayırdan geçtiler.

“Herhangi bir yön var mı aklında eski dostum?” diye sordu İpek Belgarath’a.

“Bunun o kadar önemli olduğunu zannetmiyorum,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Büyük ihtimalle bize gereken tek şey, içine girip saklanabileceğimiz sık bir çalılık. Malloryalılar bir mil önlerini görmeyince huzursuzlanıyorlar, o yüzden bu ormanları çok dikkatli arayacaklarını zannetmem.”

“Bir bakayım neler bulabileceğim,” dedi ufak tefek adam. Atını kuzeydoğuya doğru çevirdi ama iki suret ağaçlar arasından önüne çıkınca aniden dizginlerine asıldı. Biri cüppeli ve kukuletalıydı; diğeri ise iriyarı, sakıngan biri.

“Selam olsun sana Kadim Belgarath,” dedi kukuletalı suret berrak bir kadın sesiyle. Başını kaldırınca, Garion kadının gözlerinin kara bir bez parçasıyla bağlanmış olduğunu gördü. “Ben Onatel’im,” diye devam etti kadın, “ve buraya size güvenilir bir yol göstermek için geldim.”

“Yardımın için minnettarız Onatel.”

“Yolunuz güneye doğrudur Belgarath. Bu ormana girer girmez

kadim zamanlardan kalma bir patikaya rastgeleceksiniz, üzerinde otlar bitmiştir. Bu yol sizi, saklanabileceğiniz bir yere götürecek.”

“Peki olacakları gördün mü Onatel?” diye sordu Polgara. “Askerler bu ormanı arayacak mı?”

“Aradıkları sen ve yol arkadaşların Polgara; adanın her yanını arayacaklar ama eğer biri yerini söylemezse sizi bulamayacaklar. Ama ormanda yaşayan münzeviye dikkat edin. Sizi bir sınavdan geçirmeye kalkacak.” Kâhine bir elini uzatarak döndü. Gölgeler içinde duran iriyarı adam kızın uzanan elini tutarak onu kibarca ormana doğru götürdü.

“Ne kadar kolay,” diye mırıldandı Kadife. “Belki biraz fazla kolay.”

“Yalan söylemez Liselle,” dedi Polgara.

“Ama bütün gerçeği söylemek zorunda da değil, değil mi?”

“Çok şüpheci bir yapın var,” dedi İpek kıza.

“İstersen tedbirliyim diyelim. Tamamen yabancı biri kendini zahmete sokup bana yardım etmeye çalışırsa bu beni hep biraz huzursuz eder.”

“Haydi gidip kâhinenin söylediği şu patikayı bulalım,” dedi Belgarath. “Eğer ileride yolumuzu değiştirmek istersek, bunu kendi başımıza kaldığımız bir yerde yaparız.”

Yapraklarını dökmeyen yaygın ağaçların altındaki gölgelere doğru sürdüler atlarını. Orman zemini tepedeki dallardan düşmüş iğnelerle kaplanmıştı ve rutubetliydi. Güneş uzun ve eğik, altın ışık huzmeleri halinde süzülüyordu; gölgelerin ise sabaha ait o hafif mavimtırak rengi vardı. Zengin toprak geçişlerinin sesini boğuyordu; bir çeşit suskun sessizlik içinde sürdüler atlarını.

Kâhinenin sözünü ettiği patika, orman içinde yarım mil kadar sonra önlerine çıktı. Patika orman zeminine iyice gömülmüştü, sanki uzun bir zaman önce yoldan çok fazla geçiliyormuş gibi. Halbuki şimdi kullanılmadan duruyordu ve üzerinde otlar bitmişti.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe ağaçların altındaki mavi renk soldu ve süzülen güneş ışıklarında milyonlarca minik böcek oynaşmaya, uçuşmaya başladı. Sonra birdenbire Belgarath atının dizginlerine asıldı. “Dinleyin!” dedi sertçe.

Arkalarından, uzaktan bir yerden sert köpek havlamaları geliyordu.

“Köpekler mi?” diye sordu Sadi huzursuzca omzundan geriye bakarak. “İzimizi bulsunlar diye yanlarında köpek mi getirmişler?”

“Onlar köpek değil,” diye açıkladı Belgarath. “Onlar kurt.”

“Kurt mu?” diye bağırdı Sadi. “Kaçmalıyız!”

“Heyecanlanma Sadi,” dedi ihtiyar adam hadımağasına. “Kurtlar insanlara bir şey yapmaz.”

“İşimi şansa bırakmak istemem Belgarath,” dedi hadımağası. “İnsanı telaşlandıran bir sürü hikâye duymuştum.”

“Evet aynen öyle - bir sürü hikâye. İnan bana, ben kurtları tanırım. Hiçbir saygın kurt, insan yemeyi aklından bile geçirmez. Siz hepiniz burada kalın. Ben gidip ne istediklerine bir bakayım.” Eyerinden aşağı kaydı.

“Atlara bu kadar yakın olmaz baba,” diye uyardı Polgara. “Atların kurtlar hakkında hissettiklerini bilirsin.”

Homurdanan ihtiyar büyücü ormana girdi.

“Ne yapıyor?” diye sordu Sadi huzursuzca.

“Söylesem inanmazsın,” diye cevap verdi İpek.

Ormanın serin rutubetinde durarak ağaçların arasından yankılanan belli belirsiz kesik havlama seslerini ve arada bir çınlayan bir ulumayı dinlediler.

Bir süre sonra Belgarath geri döndüğünde hiddetle küfrediyordu.

“Ne oldu böyle baba?” diye sordu Polgara ona.

“Birileri oyun oynuyor,” diye karşılık verdi ihtiyar adam hiddetle. “Ortada kurt murt yok.”

“Belgarath,” dedi İpek, “ben onları *duyabiliyorum.* Son yarım saattir ensemizde hırlayıp, havlayıp duruyorlar.”

“Sadece o kadar - sadece gürültü var. Etrafımızda millerce uzanan bir alanda kurt yok.”

“Bütün bu sesleri çıkartan ne o halde?”

“Söyledim. Birileri oyun oynuyor. Haydi yolumuza devam edelim - ve gözümüzü dört açalım.”

Artık, arkalarından gelen hayalet ulumalar eşliğinde ihtiyatla ilerliyorlardı. Sonra aniden, önlerinde bir yerden yüksek perdeden bir böğürtü koptu.

“Neydi o?” diye bağırdı Durnik, baltasına uzanarak.

“Saçmalıktan başka bir şey değil,” diye kestirdi Belgarath. “Duymazdan gelin. Kurtlar ne kadar gerçektiyse, o da o kadar gerçek.”

Fakat önlerinde yayılmış ağaçların altındaki gölgeler arasında sallanan bir şey vardı - gri renkli, hantal, iri bir şey.

“İşte! Nedir o?” Ce’Nedra’nın sesi tiz çıkmıştı.

“Bir fil canım,” dedi Polgara sükûnetle. “Mallorya’nın doğu kıyılarında Gandahar ormanlarında yaşarlar.”

“Buraya nasıl gelmiş o halde?”

“Gelmemiş. Bu bir hayal. Babam haklıydı. Bu ormanda yaşayan birinin son derece çarpık bir mizah anlayışı var.”

“Ve ben bu komedyene şakaları hakkında ne düşündüğümü göstereceğim,” diye homurdandı Belgarath.

“Hayır baba,” diye karşı çıktı Polgara. “Bence bunu bana bırakmalısın. Sen tedirgin oldun, bazen böyle durumlarda aşırıya kaçabiliyorsun. Ben hallederim.”

“Polgara…” diye başladı Belgarath hiddetle.

“Efendim baba?” Pol’ün ifadesi soğuk ve dolaysızdı.

Belgarath biraz zorlanarak kendisine hâkim oldu. “Pekâlâ Pol,” dedi. “Ama işi şansa bırakma. Bu komik herifin heybesinde başka numaraları da olabilir.”

“Ben her zaman tedbirliyimdir baba,” diye cevap verdi Pol. Sonra grubun birkaç metre önüne geçecek şekilde atını sürdü. “Çok hoş bir fil,” diye seslendi ormana doğru, önündeki gölgeler içinde tehditkâr bir edayla sallanan devasa gri surete bakarken. “Bize göstermek istediğin başka bir şey var mı?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Pek etkilenmemişe benziyorsunuz,” diye homurdandı paslı bir ses yakınlardan bir yerden.

“Eh, birkaç hata yapmışsın. Kulaklar yeterince büyük değil mesela, kuyruğu da çok uzun.”

“Ama ayaklarıyla dişleri tam boyunda,” diye karşılık verdi ormanın içindeki ses, “biraz sonra senin de göreceğin gibi.”

Gri suret koca hortumunu kaldırarak böğürdü. Sonra hantal hareketlerle doğruca Polgara’nın üzerine yürümeye başladı.

“Ne sıkıcı,” dedi Pol, tek eliyle umursamaz bir hareket yaparak.

Fil tam bir adımın ortasında yok oluverdi.

“Eee?” diye sordu güzel büyücü.

Ağaçların birinin arkasından biri çıktı. Üzerine kuru ot, dal parçacıklarının takılmış olduğu darmadağınık saçlı, çok uzun sakallı, uzun boylu, sıska bir adamdı. Leş gibi bir entari giymiş olan adamın boğum boğum dizleri ve fırlak damarlı çıplak bacakları balık karnı kadar beyazdı. Ellerinden birinde ince bir sopa

taşıyordu.

“Görüyorum ki sende güç var kadın,” dedi Pol’e; sesinde söylenmemiş bir tehdit gizliydi.

“Biraz,” diye itiraf etti Pol sükûnetle. “Sözünü ettikleri münzevi sen olmalısın.”

Adamın gözlerine şeytanca bir parlaklık geldi. “Belki,” diye cevap verdi. “Ya sen kimsin?”

“Sadece bir ziyaretçi diyelim.”

“Ben ziyaretçi miyaretçi istemiyorum. Bu orman benimdir ve rahatsız edilmemeyi tercih ederim.”

“Bu pek nazikçe sayılmaz. Kendini tutmayı öğrenmen lazım.”

Adamın yüzüne bir delilik ifadesi yerleşti ve yüzü çarpıldı. “Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkma!” dedi çığlık çığlığa Polgara’ya. “Ben Tanrıyım!”

“Pek sayılmaz,” diye karşı çıktı güzel büyücü.

“Memnuniyetsizliğimin ağırlığını hisset!” diye gürledi adam. Elindeki sopayı havaya kaldırdı; sopanın ucunda parlak bir kıvılcım belirdi. Aniden, havadan bir canavar peydahlanarak Pol’ün üzerine sıçradı. Pullu derisi, sivri dişlerle dolu açık bir ağzı, iğne gibi sivri tırnakları olan pençeleri vardı.

Polgara avucunu dışarı doğru çevirerek elini kaldırdı ve yaratık aniden durarak havada hareketsiz asılı kaldı. “Biraz daha iyi,” dedi eleştirel bir tonda. “Bunda birazcık varlık dahi var.”

“Bırak onu!” diye hırladı münzevi Pol’e, zıp zıp zıplayarak.

“Gerçekten bırakmamı istiyor musun?”

“Bırak! Bırak! Bırak!” Etrafta deli gibi zıplarken bir yandan da tüm gücüyle viyaklıyordu.

“Madem ısrar ediyorsun,” diye cevapladı Pol. Salyaları akan canavar yavaşça havada döndükten sonra yere düştü. Bir kükremeyle, hayretten dona kalmış münzeviye saldırdı.

Sıska adam sopasını uzatarak gerilemeye başladı. Yaratık yokoldu.

“Canavarlar konusunda tedbiri hiç elden bırakmaman icap eder,” diye öğütledi Pol. “Ne zaman dönüp sana saldıracakları belli olmaz.”

Adamın deli gözleri kısıldı, sopasını Pol’e uzattı. Sopanın ucundan akkor halinde ateştopları fırladı.

Pol yine elini kaldırdı ve için için yanan ateş topaklarını ormana

doğru savurdu. Garion bunlardan birine dikkatle bakınca, ormanın zeminindeki nemli çam iğnelerinin tütmesine neden olduğunu yani gerçekten yanmakta olduğunu gördü. Durnik kalın sopasını sağa sola doğru savurup ileri doğru hamle yaparken o da atının böğrünü mahmuzladı.

"Siz ikiniz, karışmayın!" diye gürledi Belgarath. "Pol kendi başının çaresine bakabilir."

"Ama dede," diye karşı çıktı Garion, "onlar gerçek ateşti."

"Ne diyorsam onu yap Garion. Eğer paldır küldür oraya gidecek olursan, Pol'ün dengesini bozarsın."

"Neden bu kadar zorluk çıkartıyorsun?" diye sordu Polgara durmuş ona hiddetle bakan deli adama. "Bizim bütün yaptığımız bu ormandan geçmek."

"Orman benim!" diye viyakladı adam. "Benim! Benim! Benim!" Sonra tüm deliliğiyle hiddet içinde zıp zıp zıplayarak dans etmeye, iki yumruğunu da Pole doğru sallamaya başladı.

"Bak şimdi çok komik oldun," dedi Pol adama.

Tam ayaklarının dibindeki zemin yarılıp içinden yeşil bir ateş ve parlak mor renkli dumanların oluşturduğu fokur fokur bulutların yayıldığı bir yarık açılırken münzevi gafil avlanarak bir çığlık atıp geriye sıçradı.

"Renklerden hoşlanır mısın?" diye sordu güzel büyücü. "Ben zaman zaman değişik renklerden hoşlanırım, ya sen?"

"Pol," dedi Belgarath azarlayarak, "oyun oynamayı keser misin?"

"Bu oyun değil baba," diye cevap verdi Pol sertçe. "Ben bir ders veriyorum."

Münzevinin birkaç metre arkasındaki bir ağaç aniden ileri eğilerek güçlü dallarını bedenine doladıktan sonra tepinen adamı havaya kaldırarak yeniden düzeldi.

"Hâlâ yetmedi mi?" diye sordu Pol, beline dolanmış dallardan çaresizce kurtulmaya çalışan, hayret içinde kalmış adama bakarak. "Hemen karar ver dostum. Yerden epey bir yüksektesin ve ben seni orada tutmaktan bıkmaya başladım."

Küfreden münzevi kıvranarak kendisini kurtarınca ağacın altındaki toprağa güm diye düştü.

"Canın yandı mı?" diye sordu Pol endişeyle.

Hırlayan adam Pol'e doğru mutlak bir karalık yolladı.

Atı üzerinde telaşsız bir sükûnetle oturmaya devam eden Pol, bu

karalığı iten yoğun bir mavi ışıkla parlamaya başladı.

Adamın gözlerinde yeniden deli bir kurnazlık ifadesi belirmişti. Garion bağlantısız bir dürtü hissetti. Delirmiş münzevinin, her seferinde bedeninin bir parçası olmak üzere, bedeni ani hareketlerle büyümeye, gittikçe irileşmeye başladı. Yüzü artık tamamen delirmiş bir adam yüzüydü; tek bir yumruğunu indirerek yakınındaki ağacı unufak etti. Eğilip uzun bir dal alarak, bunu ikiye kırdı. Kısa tarafını atıp, uzun tarafını havada çevirerek Polgara'ya doğru ilerlemeye başladı.

"Pol!" diye bağırdı Belgarath ani bir telaşla. "Dikkat et!"

"Başımın çaresine bakabilirim baba," diye cevap verdi Pol. Sonra üç metre boyundaki deliye döndü. "Bence bu iş yeterince uzadı," dedi adama. "Umarım kaçmayı becerebilirsin." Eliyle garip bir hareket yaptı.

Aralarında belirmiş olan kurt, gerçek olamayacak kadar büyüktü -neredeyse bir at kadar- ve hırıltısı gökgürültüsü gibiydi.

"Senin gözbağların beni korkutmaz kadın," diye gürledi dağ gibi yükselmiş duran münzevi. "Ben Tanrıyım ve hiçbir şeyden korkmam."

Kurt adamı ısırdı, dişleri omzuna batmıştı. Adam çığlık atarak geri sıçradı, üzerindeki bezi düşürdü. "Defol!" diye bağırdı hırlayan kurda.

Dişlerini gösteren hayvan atlamak üzere çömeldi.

"Defol!" diye bağırdı yine münzevi. Ellerini kollarını salladı; deli adam bütün gücüyle kurdu yok etmeye çalışırken Garion adamın düzensiz elektriklenmesini hissetti.

"Ben olsam hemen koşmaya başlardım," diye salık verdi Polgara. "Bu kurt bin yıldır doyurulmadı ve çok aç."

Münzevinin sinirleri tam bu noktada iflas etti. Dönerek deliler gibi ormana doğru koşmaya başladı; iskelet gibi soluk bacakları şimşek gibi hızlı hareket ediyor, saçı ve sakalı arkasından dalgalanıyordu. Korkunç hırıltılar çıkartan kurt, tam ensesinde rahat bir tempoyla peşine düştü.

"İyi eğlenceler," diye seslendi Polgara adamın arkasından.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAÇAN münzevinin ardından bakan Polgara'nın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Sonunda içini çekerek, "Zavallı adamcağız," diye mırıldandı.

"Kurt onu yakalayacak mı?" diye sordu Ce'Nedra cılız bir sesle.

"Kurt mu? Hayır canım. Kurt sadece bir gözbağıydı."

"Ama onu ısırdı. Kanı gördüm."

"Minik bir ilave Ce'Nedracığım."

"O zaman neden, 'zavallı adamcağız' dedin?"

"Çünkü tamamen delirmiş. Aklı her türden gölgeyle dolu."

"Bu bazen olur Polgara," dedi Belgarath ona. "Haydi yolumuza devam edelim. Güneş kavuşmadan ormanın iyice derinlerine girmek istiyorum."

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Garion atını Belgarath'ın yanına sürdü. "Sence bir zamanlar Grolim olma ihtimali var mı?" diye sordu.

"Neden öyle dedin?"

"Şey - bana öyle geldi ki…" Garion düşüncelerini sözlere dökmekte zorluk çekiyordu. "Demek istediğim, dünyada iki grup büyücü var: Grolimler ve biz. Bizden biri değildi, öyle değil mi?"

"Ne garip bir düşünce," dedi Belgarath. "Bu yetenek herkeste gizli olarak vardır. Her yerde ortaya çıkabilir - çıkar da. Değişik kültürlerde değişik yönlere yönelir ama hepsi bağlantılıdır: Büyücülük, cadılık, tılsım, irfan, hatta kâhinelerin garip vergileri.

Hepsinin menşei aynıdır ve temelde hepsi aynı şeydir. Sadece değişik şekillerde zuhur eder o kadar.”

“Bilmiyordum.”

“O halde bugün bir şey öğrendin. Bir şeyler öğrendiğin hiçbir gün kayıp sayılmaz.”

Kuzey ufkunda alçakta da dursa, güz güneşi çok parlaktı. Kış kapıdaydı. Garion bir kez daha mevsimlerin ters olduğu, dünyanın farklı bir yerinde olduğunu fark edivermişti. Faldor’un çiftliğine şimdi neredeyse yaz gelmişti. Tarlalar sürülmüş, ürünler ekilmiş ve günler uzayarak ısınmıştı. Halbuki burada, dünyanın dibinde, durum tam tersiydi. Araga’daki çölde geçen kısa süre hariç, bu yıl yazı tamamen kaçırmış olduğunu hayretle fark etti aniden. Her nedense, bu düşünce son derece keyfini kaçırmıştı.

Adanın belkemiğini oluşturan alçak tepelere doğru sürekli tırmanıyorlardı son bir saattir. Arazi, orman zemininin pürüzlenmesine neden olan ağaçlı dere yatakları ve koyaklarla gitgide engebeli olmaya başlamıştı.

“Dağlardan nefret ederim,” diye şikâyet etti Sadi, aniden ağaçlar arasından çıkıveren uçuruma bakarak. “Engebeli arazi her zaman için elverişsiz olur.”

“Malloryalılar için de bir o kadar sıkıntı verici olacak,” diye dikkat çekti İpek.

“Sanırım doğru,” diye itiraf etti Sadi, “ama korkarım ben yine de tepeleri ve vadileri sevmiyorum. Her nedense bana son derece gayri tabii görünüyorlar. Her zaman için şöyle adam gibi, düzayak bir bataklığı tercih ederim.”

“Gidip şu ilerideki koyağa bir bakayım,” dedi Durnik. “Güneş kavuşmaya başlayacak, geceyi geçirmek için emniyetli bir yere ihtiyacımız var.” Atını dar ve derin dağ geçidine doğru hızlandırıp, geçidin ağzından çıkan hareketli bir çaydan sular sıçratarak geçip nehir yukarı gözden kayboldu.

“Bugün ne kadar yol aldık acaba?” diye sordu Kadife.

“Altı ya da sekiz fersah kadar,” diye cevapladı Belgarath. “Artık dikkat çekmeyecek kadar ormana daldık sayılır - tabii Malloryalılar araştırmalarını çok ciddiye almaya kalkmazlarsa.”

“Ya da bizi görmüş olan kâhine yanlışlıkla bizden söz etmeyecek olursa,” diye ekledi güzel gamzeli kız.

“Neden bu insanlardan bu kadar kuşkulanıyorsun?” diyey sordu Ce’Nedra, Kadife’ye.

“Tam olarak emin değilim,” diye cevap verdi sarışın kız, “ama ne zaman içlerinden biri bizi o ya da bu tarafa yollasa huzursuz oluyorum. Eğer o kadar tarafsız olmaları gerekiyorsa, neden işlerini güçlerini bir yana bırakıp bize yardım ediyorlar?”

“Bu onun Akademik eğitimiyle ilgili bir şey Ce’Nedra,” dedi İpek. “Oradaki ana eğitim dallarından biri kuşkuculuktur.”

“Sen *onlara* güveniyor musun Kheldar?” diye sordu Kadife anlamlı anlamlı.

“Tabii ki güvenmiyorum - ama unutma ben de Akademiden mezun oldum.”

Durnik yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle koyaktan çıkageldi. “Güzel bir yer,” diye beyan etti. “Emniyetli, korunaklı ve oldukça gözden ırak.”

“Gidip bir bakalım,” dedi Belgarath.

Demircinin peşinden koyağı tırmandılar; çay, gürüldeyip sular saçarak yanlarından akıyordu. Birkaç yüz metre sonra koyak sert bir dirsek yaparak sola dönüyordu; daha da ileride bir kez daha dönerek sağa sapıyor ve ağaçlı bir çukurluğa çıkıyordu. Nehir yukarı izlemekte oldukları çay tam bu çukurluğun tepesindeki sarp kireçtaşından bir uçurumdan aşağıya, bu minik kanyonun başındaki bir gölete puslu bir serpinti halinde dökülüyordu.

“Çok güzel Durnik,” diye tebrik etti kocasını Polgara. “Şu göletin yaptığın seçimle hiçbir ilgisi yoktu, değil mi?”

“Şey…” dedi kocası.

Polgara neşeli, sıcacık bir kahkala atarak uzandı ve kocasını hafifçe öptü. “Bunda bir şey yok Durnik,” dedi, “ama önce başımızı sokacak bir yere ihtiyacımız var. *Ondan sonra* göletin dolu olup olmadığına bakarsın.”

“Ah, dolu Pol, dolu,” diye garanti verdi karısına Durnik. “Sıçrayan bir tane gördüm.” Tereddüt etti. “Yani - şey, geçerken öylesine gözüme çarptı o kadar.”

“Tabii canım.”

Durnik utanmış bir okul çocuğu gibi başını biraz önüne eğdi, ama Garion demircinin dudaklarında oynaşan hafif bir tebessüm kıpırtısını görebiliyordu. Basit ve dürüst arkadaşının bazen göründüğünden daha üçkâğıtçı olduğunu fark etti şaşkınlıkla. Polgara onu bu tür minik kaçamaklarda yakalamaktan çok hoşlandığı için Durnik sık sık karısının kendisini *yakalayabilmesi* için minik şeyler yapıyordu - sadece karısına verdiği mutluluk için.

Çadırlarını ağaçların altına, göletten pek uzak olmayan bir yere kurdular. Her zamanki gibi Durnik ile Toth çadırları kurarken yakacak çalı çırpı toplama angaryası Garion ile Eriond'a düşmüştü. Ve yine her zamanki gibi İpek ile Belgarath bütün iş bitinceye kadar ortalıktan yok olmuşlardı. Sadi, Kadife ve Ce'Nedra ile çene çalıyordu; kontralto sesi neredeyse onlar kadar kadınsıydı.

Polgara akşam yemeğini hazırlamaya başladığında, Durnik eleştirel bir gözle kamp yerine bakarak, "Sanırım bitti," dedi.

"Evet canım," diye kabul etti Polgara.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır canım."

"Şey, sanırım…" Demirci gölete doğru bir baktı.

"Haydi sen git Durnik," dedi karısı. "Akşam yemeği hazır olunca gelmeyi unutma ama."

"Geliyor musun Toth?" diye sordu Durnik arkadaşına.

Grubun bulduğu bu saklı çukur kararıp da yıldızlar tepelerindeki kadifemsi gökte belirmeye başlarken, ateş etrafında toplanarak, kumsal yakınlarındaki köyden ayrılmadan önce Vard tarafından tedarik edilmiş olan hafif kızarmış kuzu, haşlama sebze ve kara ekmekten oluşan akşam yemeklerini yediler.

"Krallara layık bir yemekti Leydi Polgara," dedi Sadi açık yüreklilikle, arkasına yaslanırken.

"Evet," diye mırıldandı Garion.

Sadi gülerek, "Hep unutuyorum," dedi. "O kadar gösterişsiz bir adamsın ki Belgarion. Eğer kendini biraz daha göstersen insanlar senin soyluluğuna daha çok dikkat edebilirdi."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim Sadi," dedi Ce'Nedra.

"Sanırım bu, şu anda pek de parlak bir fikir sayılmaz," dedi Garion onlara. "Tam şu sırada, beni öyle tanımalarını pek istiyor sayılmam."

İpek oturmakta olduğu yerden kalktı.

"Nereye gidiyorsun Kheldar?" diye sordu Kadife.

"Etrafa bir bakınacağım," diye cevap verdi Drasniyalı. "Geri döndüğümde sana eksiksiz bir rapor veririm böylece sen de Cirit için hazırladığın belge için notlar alırsın."

"Bu olayı hiç de anlayışla karşılamıyorsunuz Prens Kheldar."

"İzlenmek hiç hoşuma gitmez."

"Bunu, iyiliğin için dostça bir endişe olarak görmeye çalışsana.

O açıdan bakacak olursan, sana karşı casusluk yapmıyorum, öyle değil mi?"

"Aynı kapıya çıkıyor Liselle."

"Tabii ki ama o zaman o kadar nahoş durmuyor, kabul et ki."

"Çok zekice."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kaybolmamaya çalış."

İpek kendi kendine söylene söylene karanlığa daldı.

"Sence askerler araştırmalarına daha ne kadar devam ederler dede?" diye sordu Garion.

İhtiyar adam dalgın bir edayla sakallı çenesini kaşıyarak, "Söylemesi zor," diye cevap verdi. "Malloryalılarda, Murgolar gibi beyinsiz bir inatçılık yoktur; ama eğer emirler yeterince yetkili birinden geldiyse, büyük ihtimalle en azından didik didik arıyorlarmış gibi yapmadan bırakmazlar."

"Birkaç gün o halde?"

"En azından."

"Ve bütün bu zaman zarfında Zandramas oğlumla birlikte gittikçe uzaklaşıyor olacak."

"Korkarım bu konuda elimizden bir şey gelmez."

"Acaba köle taciri kıyafetlerimiz onları kandırmaz mı Belgarath?" diye sordu Sadi.

"Bunu şansa bırakmak istemem. Murgolar, Nyissalı köle tacirlerini o kadar uzun yıllardır etraflarında görüyorlardı ki, gördüklerinde dönüp bir daha bakmazlar bile. Ama büyük ihtimalle Malloryalılar daha tetiktedir - ayrıca tam olarak ne aradıklarını da bilmiyoruz. Kim bilir belki de bir grup köle taciri arıyorlardır."

İpek sessizce ateşin başına döndü. "Yalnız değiliz," dedi. "Orada birkaç kamp ateşi daha gördüm." Kuzeydoğuyu işaret etti.

"Ne kadar yakında?" diye sordu Garion hemen.

"Büyük ihtimalle birkaç mil kadar uzakta. Şu tepeye tırmandım, oradan epey bir mesafe görünüyor. Ateşler oldukça yayılmış."

"Malloryalılar mı?" diye sordu Durnik.

"Büyük ihtimalle. Bence, ormanı olduğu gibi tarıyorlar."

"Eee baba?" diye sordu Polgara.

"Sanırım gün ışıyıncaya kadar bir karara varamayız," diye cevap verdi ihtiyar adam. "Eğer sadece üstünkörü arayarak geçeceklerse, yerimizden kıpırdamayız. Eğer bu konuyu ciddiye alıyorlarsa başka bir çare düşünmeye başlayabiliriz. Biraz uyusak fena olamayacak.

Yarın hareketli bir gün olabilir.”

Ertesi sabah İpek güneş doğmadan kalktı. Diğerleri şafağın artmakta olan ışığında ateş etrafında toplanırken tepeden geri döndü. “Geliyorlar,” diye haber verdi, “üstelik ormanı milim milim tarıyorlar. İçlerinden birilerinin bu koyağa da geleceğinden kuşku yok.”

Belgarath ayağa kalktı. “Biri şu ateşi söndürsün,” dedi. “Dumanın onları, elleriyle koymuş gibi buraya çekmesini istemeyiz.”

Durnik yemek ateşinin üzerine aceleyle toprak atarken Toth ayağa kalkarak çukurun diğer tarafına baktı. Sonra Belgarath’ın omzuna vurarak işaret etti.

“Ne diyor Durnik?” diye sordu ihtiyar adam.

Demirci ile devasa arkadaşı görünüşte garip birkaç el hareketi yaptılar karşılıklı.

“Göletin diğer tarafında bir böğürtlen çalılığı olduğunu söylüyor,” diye tercüme etti Durnik. “Eğer arkadan dolanıp, çalıların arkasındaki uçurumun dibine gidersek, saklanacak güzel bir yer bulabileceğimizi düşünüyor.”

“Git bir bak,” dedi Belgarath kısaca, “biz de burada olduğumuzu belli edecek bütün izleri yok edelim.”

Çadırları sökmek ve askerleri uyandırıp bu gizli yerde geceyi birilerinin geçirmiş olabileceğinden kuşkulanmalarına yol açacak her türlü ayak izini silmek aşağı yukarı çeyrek saatlerini aldı. İpek kamp yerine son bir kez eleştirel gözlerle bakarken Durnik ile Toth geri döndüler. “Uygundur,” diye rapor verdi demirci. “Çalılığın ortasında bir açıklık var. Eğer atlarla birlikte dikkatle oraya gidebilirsek izimiz bile belli olmaz.”

“Peki ya oradan bakınca?” diye sordu Garion, uçurumun tepesini işaret ederek.

“Açık alanın üstünü çalılarla örtebiliriz,” diye cevap verdi Durnik. “Çok fazla vaktimizi almaz.” İpek’e baktı. “Sence daha ne kadar vaktimiz var? Askerler ne kadar yaklaştı?”

“Büyük ihtimalle bir saatlik mesafedeler.”

“Yeter de artar bile.”

“Pekâlâ,” dedi Belgarath, “haydi gidelim. Ben kaçmaktansa, saklanmayı tercih ederim.”

Atları çalılığın ortasına götürmek için böğürtlen çalılarını yana çektiler. Garion ile İpek dikkatle gizlendikleri yerin girişini

saklamak için çalıları tanzim ederken, Durnik ile Toth açıklığın tepesini kapatacak şekilde böğürtlen dalları kestiler. İşin tam ortasında Toth aniden durdu, gözleri uzaklara daldı, sanki bir şey dinlermiş gibi. Yüz ifadesi garip bir şekilde isteksizleşti, sonra içini çekti.

"Neyin var Toth?" diye sordu Durnik dilsize.

Dev adam omzunu silkip işine döndü.

"Dede," dedi Garion, "eğer askerlerin yanında Grolimler varsa, bizi zihinleriyle aramazlar mı?"

"Yanlarında Grolim olma ihtimali pek yok Garion," dedi İpek. "Bu oldukça küçük bir araştırma; üstelik Mallorya'da dini otorite ile devlet pek iyi geçinmez."

"Geliyorlar baba," dedi Polgara.

"Ne kadar uzaktalar?"

"Bir mil kadar."

"Gel, çalılığın kenarına kadar gidelim," diye önerdi İpek Garion'a. "Olup biteni görmek isterim." Yere yatıp dikenli böğürtlen çalılarının kökleri arasından sürünerek ilerlemeye başladı.

Birkaç metre sonra Garion çeşitli küfürler savurmaya başlamıştı. Ne tarafa dönerse dönsün, sivri dikenler batacak birkaç hassas bölge bulmayı başarıyordu.

"İbadetini bölmek istemezdim ama," diye fısıldadı İpek, "sessiz olmaya başlasak fena olmayabilir."

"Sen bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı Garion.

"Henüz görmüyorum ama koyağın ağzındaki çatırtı seslerini duyabilirsin. Sessiz hareket etmek Malloryalıların en iyi becerdikleri işlerden biri sayılmaz."

Garion koyağın ilerisinde bir yerden konuşan birkaç kişinin sesini hafifçe duyabiliyordu. Eğri büğrü kaya duvarlara çarparak yankılandıklarından bozulan sesler, garip ve ani bağırtılar gibi geliyordu. Sonra Malloryalılar dar yol üzerindeki araştırmalarına başlayınca, gürleyerek akan çayın yanındaki kayalar üzerinde atların nallarının takırtısı duyulmaya başladı.

Grup bir düzine kadar askerden oluşuyordu. Üzerlerinde her zamanki kırmızı tünikleri vardı ve atlarına sanki hiç rahat değillermiş gibi, sopa yutmuş misali kaskatı biniyorlardı.

"Neden bu insanları aradığımızı söyleyen oldu mu?" diye sordu içlerinden biri; bu konuda biraz tersleniyor gibiydi.

"Sorduğun sorunun cevabını bilecek kadar askerlik yaptın Brek,"

diye cevap verdi arkadaşlarından biri. “Nedenini hiç söylemezler. Subayın atla, dediğinde neden diye sormazsın. ‘Ne kadar uzağa?’ diye sorarsın.”

“Subaylar.” Brek tükürdü. “Her şeyin iyisini kapıyorlar ve hiç iş yapmıyorlar. Günün birinde senin benim gibi erler bu işten bıktığımızda, o kendini beğenmiş generaller ve yüzbaşılar kendilerini kollasalar fena olmaz.”

“İsyandan söz ediyorsun sen Brek,” dedi arkadaşı, etrafına sinirli sinirli bakınarak. “Eğer yüzbaşı seni duyacak olsa hemen oracıkta çarmıha gerer.”

Brek’in yüzü karardı, kaşlarını çattı. “Kendilerini kollasınlar işte, o kadar,” diye homurdandı. “İnsan bu kadar itilip kakılmaz ki.”

Kırmızı giysili askerler, Garion ile arkadaşlarının izlerini güzelce sildikleri kamp yerinin üzerinden geçip göletin kenarına gittiler.

“Çavuş,” dedi Brek, başı çeken iri yapılı adama, şikâyetçi bir ses tonuyla, “artık durup dinlenme zamanı gelmedi mi?”

“Brek,” diye cevapladı çavuş, “senin her konuda mızmızlandığını duymadığım bir günüm geçsin yahu!”

“Benimle böyle konuşman için bir neden yok,” diye karşı çıktı Brek. “Emirleri yerine getiriyorum, getirmiyor muyum?”

“Ama şikâyet edip duruyorsun Brek. Olan her şey konusunda senin zırlamandan o kadar bıktım ki, bir daha ağzını açarsan, dişlerini eline vereceğim.”

“Bunları aynen yüzbaşıya söyleyeceğim,” diye tehdit etti Brek. “Bize vurman konusunda ne dediğini duydun.”

“Peki seni anlamasını nasıl sağlayacaksın Brek?” diye sordu çavuş zalim bir tavırla. “İnsanın ağzında diş kalmayınca ne dediği anlaşılmaz, biliyorsun. Şimdi atını sula ve çeneni kapa.”

Derken, bir deri bir kemik bir ata binmekte olan demir kırı saçlı, sert yüzlü bir adam, atını eşkin sürerek koyağın üst kısmına doğru, çukur alana ilerledi. “Bir iz var mı?” diye sordu kısaca.

Çavuş onu selamlayarak, “Hiçbir şey yok Yüzbaşım,” diye rapor verdi.

Subay etrafa bakındı. “Şu çalılığa baktınız mı?” diye sordu, Garion ve diğerlerinin saklandığı yeri işaret ederek.

“Tam bakıyorduk yüzbaşım,” diye cevap verdi çavuş. “Ama hiç iz yok.”

“İzler süpürülebilir. Adamların gidip baksın.”

“Başüstüne Yüzbaşım.”

Erler atlarını çalılığa doğru sürerken subay atından inerek su içmesi için atını gölete yönlendirdi.

Çavuş da atından inerken, “General, neden bu adamların yakalanması gerektiği hakkında bir şey söyledi mi Yüzbaşım?” diye sordu.

“Seni alakadar eden bir şey söylemedi çavuş.”

Erler atlarıyla çalılığın etrafında dolaşıyor, çalıların arasına bakıyormuş gibi numara yapıyorlardı.

“Onlara atlarından inmelerini söyle çavuş,” dedi yüzbaşı bezginlikle. “O çalılığın didik didik aranmasını istiyorum. Köydeki o ak saçlı adam, aradığımız insanların ormanın bu bölümünde olacaklarını söyledi.”

Garion, az kalsın ağzından bir hayret nidası kaçırıverecekti; kendisini zor tuttu. “Vard!” diye fısıldadı İpek’e. “Onlara bizi tam nerede bulabileceklerini söylemiş.”

“Öyleye benziyor,” dedi İpek ağzının içinden, neşesizce. “Gel çalılığın ortasına doğru gerileyelim. Büyük ihtimalle erler bu işi biraz daha ciddiye almak zorunda kalacak.”

“Çalılık diken dolu Yüzbaşım,” diye seslendi Brek, rapor vererek. “İçine girmemiz mümkün değil.”

“Mızraklarınızı kullanın,” diye emretti yüzbaşı. “Etrafı dürtün, bakalım birilerini dışarı çıkartabilecek misiniz?”

Malloryalı askerler mızraklarını eyerlerinden çözdüler ve çalılığın içine saplamaya başladılar.

“İyice eğil,” diye fısıldadı İpek.

Garion iyice yere yapıştı; bacaklarına batan hatırı sayılır sayıda diken nedeniyle yüzünü buruşturdu.

“Sadece böğürtlen çalısı Yüzbaşı,” diye seslendi Brek, birkaç yoklamadan sonra. “Bunun içinde kimse olamaz - hele atlar hiç olamaz.”

“Pekâlâ,” dedi subay ona. “Atlarınıza atlayıp buraya gelin. Bir sonraki koyağı deneyelim.”

Garion tutmakta olduğu nefesini dikkatle bıraktı. “Ramak kalmıştı,” dedi ağzının içinden İpek’e.

“Çok yaklaşmışlardı,” diye cevap verdi İpek. “Sanırım Vard’a bu konuda iki çift sözüm olacak.”

“Neden bizi ele versin ki?”

“Onu gördüğümde konuşacağımız konulardan biri de bu olacak.”

Askerler gölete vardıklarında yüzbaşı atına atladı. “Pekâlâ çavuş,” dedi, “adamlarını diz, gidiyoruz.”

Sonra tam adamın önünde, havada garip bir titreşme oldu ve cüppesi ve kukuletasıyla Cyradis belirdi.

Subayın ürken atı geriledi, adamcağız eyerinde zar zor durabiliyordu. “Torak’ın dişi!” diye sövdü. “Sen de nereden çıktın?”

“Bunun ehemmiyeti yok,” diye cevap verdi kâhine. “Tetkikinize yardımcı olmaya geldim.”

“Dikkat edin Yüzbaşım!” diye seslendi Brek ihtar edercesine. “Bu o Dalasya cadılarından biri. Eğer dikkat etmezseniz sizi lanetler.”

“Kapa çeneni Brek,” diye atıldı çavuş.

“Ne demek istediğini açıkla kadın,” dedi yüzbaşı emredercesine. “O son sözünle ne kastettin?”

Cyradis, böğürtlen çalısına döndü. Eliyle işaret ederek, “Aradıklarınız orada gizli,” dedi.

Arkasında bir yerlerde Garion, Ce’Nedra’nın nefesinin kesilir gibi olduğunu duydu.

“Orayı yeni aradık,” diye karşı çıktı Brek. “O çalılıkta kimse yok.”

“O halde görünüş sizi yanıltıyor,” dedi Cyradis onlara.

Yüzbaşının yüzü buz kesti. “Zamanımı boşa harcıyorsun,” dedi kâhineye. “Adamlarımın orayı aradıklarını gözlerimle gördüm.” Cyradis’e dikkatle bakarak, “Bir Keli Kâhinesinin Cthol Murgos’ta işi ne?” diye sordu. “Sizi burada isteyen yok. Evine dön ve bütün aklını o insanın beynini hasta eden hayallerle doldur. Buluğ çağındaki küçük cadı kızların zırvalarıyla harcayacak vaktim yok benim.”

“O halde söylediklerimin doğru olduğunu ispat etmem icap edecek,” diye cevap verdi kız. Başını kaldırarak kıpırtısız durdu.

Garion ve İpek’in gizlenmiş yattıkları yerin arkasından bir çatırtı yükseldi ve biraz sonra hanımının sessiz çağrısına icabet eden dev Toth, kucağında çırpınan Ce’Nedra’yla birlikte böğürtlen çalısından dışarı fırladı.

Yüzbaşı ona bakakaldı.

“Bu onlardan biri Yüzbaşım!” diye bağırdı Brek. “Aramamızı söylediğiniz dev adam bu - ve kızıl saçlı karı!”

“Size söylediğim gibi,” dedi Cyradis. “Diğerlerini de aynı yerde arayın.” Sonra yok oldu.

“Şu ikisini yakalayın!” diye emretti çavuş; bunun üzerine birkaç adam, silahlarını çekerek eyerlerinden atlayıp Toth ile hâlâ

çırpınmakta olan Ce'Nedra'nın etrafını sardılar.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Garion İpek'e. "Ce'Nedra'yı yakaladılar."

"Görüyorum."

"O halde gidelim." Garion kılıcına uzandı.

"Aklını kullan," diye atıldı ufak tefek adam. "Eğer oraya koşturarak gidersen, Ce'Nedra'yı daha büyük bir tehlikeye atmış olursun."

"Garion - İpek," diye geldi Belgarath'ın fısıltı halindeki sesi, "neler oluyor?"

Garion omzunun üzerinden bakmak için olduğu yerde döndü ve böğürtlen çalılarının arasından bakan dedesini gördü. "Toth ile Ce'Nedra'yı yakaladılar," diye rapor verdi Garion yavaşça. "Cyradis'ti dede. Onlara tam olarak nerede olduğumuzu gösterdi."

Belgarath'ın yüzü taş kesildi; Garion ihtiyarın dudaklarından bir dizi küfür sıraladığını okuyabiliyordu.

Malloryalı yüzbaşı, çavuş ve kalan adamlarla birlikte çalılığa doğru ilerledi. "Diğerleri de dışarı çıksa fena olmaz," diye emretti. "İki arkadaşınız zaten elimde, orada olduğunuzu biliyorum."

Kimse cevap vermedi.

"Of, haydi," dedi, "makul olun. Eğer çıkmazsanız biraz daha asker getirtirim ve kılıçlarıyla bütün çalılığı kestiririm. Kimsenin canı yanmayacak; eğer hemen çıkarsanız hiçbirinizin kılına bir zarar gelmeyeceğine dair size söz veririm. Silahlarınızı bile muhafaza etmenize izin veririm - bir iyi niyet belirtisi olarak."

Garion, çalılığın ortasında bir yerlerde kısa bir fısıldaşma duydu.

"Pekâlâ Yüzbaşı," diye seslendi Belgarath bezgin bir ses tonuyla. "Adamlarını denetim altında tut. Çıkıyoruz. Garion, sen de İpek'le çık."

"Neden yaptın bunu?" diye sordu Garion. "Biz gizlenmeye devam edip onları kurtaracak bir yol bulabilirdik."

"Malloryalılar kaç kişi olduğumuzu biliyorlar," diye cevap verdi İpek. "Şu anda kozlar yüzbaşının elinde. Haydi gidelim." Sürüne sürüne çalılıktan çıkmaya başladı.

Garion küfrederek onu izledi.

Diğerleri çalılığın arkasından çıkarak Malloryalı subaylara doğru yürümeye başladılar. Fakat Durnik onların yanından geçip gitti; yüzü hiddetten mosmor olmuştu. Yokuştan aşağı hızla ilerleyip Toth'un önüne dikildi. "Senin dostluktan anladığın bu mu?" diye

sordu deve. “Bizim bütün iyiliğimize verecek karşılığın bu muydu?”

Toth’un yüzü hüzünlendi ama ne bir cevap, ne de bir açıklama girişiminde bulundu.

“Senin hakkında yanılmışım Toth,” diye devam etti demirci korkunç sayılabilecek sakin bir sesle. “Sen hiç dost olmamışsın. Hanımın seni öyle bir yere yerleştirdi ki, birlik olup rahatlıkla bizi ele verebilesiniz. Eh, bir daha şansın olmayacak.” Elini kaldırmaya başlayınca Garion Durnik’in iradesini toplarken yarattığı dalgalanmayı hissetti.

“Durnik!” diye bağırdı Polgara. “Hayır!”

“Bizi ele verdi Pol. Bunu onun yanına bırakamam.”

Gözleri kitlenerek uzun bir süre birbirlerine baktılar. Tam o anda aralarında bir şey geçti ve sonunda Durnik bakışlarını yere indirdi. Dilsiz adama sırtını döndü. “Artık aramızda bir şey kalmadı Toth. Sana bir daha hiç güvenmem. Artık yüzünü bile görmek istemiyorum. Prensesi bana ver. Ona dokunmanı istemiyorum.”

Hiç sesini çıkarmayan Toth Ce’Nedra’nın minik bedenini uzattı. Durnik kızı alarak sırtını özellikle devasa dilsize döndü.

“Pekâlâ Yüzbaşı,” dedi Belgarath, “şimdi ne olacak?”

“Bana, size Rak Verkat’a kadar refakat etme emri verildi Kadim Belgarath. Oradaki askeri vali sizin gelmenizi bekliyor. Yol arkadaşlarınızdan bir kısmını sizden ayırmam gerekecek - tedbir olarak. Sizin ve Leydi Polgara’nın gücünü bilmeyen yok. Arkadaşlarınızın sağlığı sizin kendinizi denetim altında tutmanıza bağlı olacak. Eminim anlıyorsunuzdur.”

“Tabii,” diye cevap verdi Belgarath sadece.

“Peki şu askeri valinizin planları arasında zindanlar falan var mı?” diye sordu İpek.

“Asaletmeaplarına haksızlık ediyorsunuz Prens Kheldar,” diye cevapladı yüzbaşı İpek’i. “Sizi saygıyla karşılamak için emir aldı.”

“Kimliklerimizi hayrete şayan bir şekilde biliyor gibisiniz yüzbaşı,” diye gözlemledi Polgara.

“Sizi alıkoyma emrini veren kişi son derece açık ve kesin bilgi verdi Leydim,” diye cevap verdi yüzbaşı kısa, askeri bir selamla.

“Kim acaba bu kişi?”

“Şüpheniz mi var yoksa Leydi Polgara? Emirler doğrudan Haşmetmeapları İmparator Kal Zakath’tan gelmekte. Bir süredir sizin Cthol Murgos’taki varlığınızdan haberdardı.” Adamlarına döndü. “Tutsaklarımızın etrafına dizilin,” diye emretti sertçe. Sonra

tekrar Polgara'ya döndü. "Özür dilerim Leydim," dedi. "Konuklar demek istemiştim aslında. Askeri terimler bazen fazla kaba olabiliyor. Sizi Rak Verkat'ta bir gemi bekliyor. Oraya varır varmaz, yelken açacaksınız. İmparator Hazretleri sizin Rak Hagga'ya varışınızı büyük bir sabırsızlıkla beklemekte."

*

Malloryon'un II. Kitabı burada sona eriyor.

III. Kitap olan *Karanda'nın İfrit Beyi*'nde İmparator Zakath'ın dostlarımız için neler planladığını öğreneceğiz; kitap bizi ayrıca Zandramas'ın karanlık emellerine ve ifritlerin garip alışkanlıklarına doğru da sürükleyecek.